

LƯC CẢM

Editor: Thiên Đào (Thi) - Floor (Dinh)

Chay Rum

TRUYENFULL.VN

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, đêm dài yên tĩnh.

Tống Dao nhìn màn hình máy vi tính phát sáng, vô cùng buồn bực.

Ba chữ “Đơn từ chức” thật lớn trên trang văn bản đã làm cô nhức mắt cả đêm, nhưng cô không sao có thể xuống tay điền nội dung vào đó được.

Dù sao, đây đã là công việc thứ ba cô làm sau hai năm tốt nghiệp rồi, cũng là công việc mà tiền lương đãi ngộ hậu hĩnh nhất. Chưa hề chuẩn bị đường lui mà đã tùy tiện từ chức như vậy, sau này có muốn tìm công việc tốt thế này sợ là không còn cơ hội.

Nhưng mà... Không từ chức cũng không được!

Tống Dao nặng nề thở dài.

Tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ con đường tình cảm tràn ngập sắc thái truyền kỳ mà cô đã trải qua.

Tống Dao, nữ, 24 tuổi, tốt nghiệp khoa chuyên văn đại học Tam Lưu, sắc đẹp bình thường, gia cảnh cũng bình thường, nhìn chung là một người rất bình thường như bao người khác, trăm phần trăm phù hợp với giả thiết vai nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cuộc đời của cô bỗng nhiên đi vào vòng luẩn quẩn của tiểu thuyết ngôn tình.

Ngày đầu tiên nhập học cao trung, không cần thận đụng phải chàng trai nổi tiếng trong trường, sau đó liên tục vô tình gặp mặt, chàng trai nổi tiếng kia cũng càng lúc càng bắt nạt cô nhiều hơn, cuối cùng dẫn đến thành tích của cô tụt dốc, thi đại học không thành, lại trúng tuyển đại học Tam Lưu.

Chàng trai ấy phải mông ra nước ngoài, khi đi còn để lại một câu: “Kỳ thực tôi thích em rất lâu rồi.”

Chết tiệt, nói sớm một chút thì cậu sẽ chết à!

Tống Dao vô cùng đau đớn bước vào cổng trường đại học, ngày khai giảng đầu tiên, cô bỗng nhiên nhận được một tin nhắn do người ta gửi nhầm, nói hết đau khổ khi thất tình.

Với tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo, Tống Dao bắt đầu khuyên bảo đối phương nên nghĩ thoáng hơn, nhắn tin qua lại, chủ nhân của tin nhắn nhầm lẫn kia nhanh chóng có sự ỷ lại tinh thần vào cô, cũng hẹn gặp mặt cô.

Không gặp còn tốt, vừa gặp mặt đối phương đã nhận ra đó là hội trưởng hội học sinh, kẻ chủ lực của đội bóng rổ, con ruột của hiệu trưởng đại nhân.

Nhân vật nổi tiếng trong trường như thế bỗng nhiên liên tục hẹn gặp một sinh viên mới toanh, tin đồn nhanh chóng lan truyền khắp trường học, trưởng nhóm fan của hội trưởng không đồng ý, bạn gái trước của hội trưởng không đồng ý, mấu chốt là cha ruột của hội trưởng cũng không đồng ý!

Kết quả là cuộc sống đại học của Tống Dao chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: “Sống không bằng chết”, cuối cùng cô phải thề độc với hiệu trưởng, tốt nghiệp xong cô sẽ lập tức rời khỏi thành phố đó, thế mới có thể lấy được bằng tốt nghiệp.

Cuối cùng cũng tốt nghiệp, một thân một mình đi vào xã hội, cô nghĩ thăm lúc này đã yên bình rồi nhỉ?

Sai hoàn toàn!

Mới vào công ty đầu tiên làm việc ba tháng, chẳng hiểu sao ông chủ lại yêu cô, đầu tiên là lấy cơm tận đường, mỗi ngày tan tầm đưa cô về nhà. Lại bịa chuyện đồ ăn quá nhiều, mỗi ngày đưa cơm cho cô. Cuối cùng rốt cuộc phát triển đến tặng hoa trước bàn làm việc của cô nói: “Em có nguyện ý làm bà chủ công ty này không?!”

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến toàn bộ công ty dậy sóng, sau lưng vô vàn lời đàm tiếu, khiến cho Tống Dao suýt chút nữa suy nhược thần kinh.

Bốn năm đại học đồn đãi chuyện linh tinh cô đã nhin đủ rồi, bây giờ đi làm mà còn gặp phải tình cảnh như thế, đừng nói là làm bà chủ, làm mẹ ruột ông chủ cô cũng không muốn làm!

Kết quả là, cô không chịu nổi gánh nặng, rời bỏ công ty đầu tiên, tìm đến công việc thứ hai, làm hành chính kiêm làm việc vặt trong một công ty nhỏ.

Công ty con, trời cao ông chủ xa, quản lý lại là một bà già có tuổi, tuy rằng bình thường cay nghiệt với nhân viên, nhưng cũng coi như là bình an hơn nửa năm.

Ngay thời điểm Tống Dao nghĩ mình cuối cùng cũng thoát khỏi ác mộng, công ty bỗng nhiên nhận một nhân viên mới, khoảng hai mươi tuổi, cao lớn đẹp trai, tuấn tú lịch sự, nhìn trái nhìn phải kiểu gì cũng không giống kẻ đến làm thuê.

Thế nhưng người mới đó nói, trong nhà anh rất nghèo, đừng nhìn anh lớn lên đẹp trai, anh chính là phượng hoàng nam, cả thân anh chỉ có mình

anh ta là sinh viên đại học, trên có bà nội chín mươi tuổi, dưới có em trai mới vừa vào tiểu học, cả gia đình già trẻ tám miệng ăn dựa cả vào mấy đồng mồ hôi nước mắt của anh mà sống, anh đã đói bụng ba ngày, nhìn cái cánh gà trong bát của chị gái này thật là thơm ngon.

Trong lòng Tống Dao nghĩ, cậu mới là chị gái, cả nhà cậu đều là chị gái, thế nhưng vẫn gắp cánh gà nướng trong hộp cơm cho anh.

Hazzz, coi như giúp người nghèo khó vùng núi đi!

Tống Dao nghĩ như vậy, trong nửa năm cô không được ăn chút đồ ăn mặn nào, toàn để cho thằng nhóc kia hưởng lợi, tất cả nữ nhân viên ban đầu bị người mới mê hoặc đều tránh xa cái loại hành vi mặt dày mày dạn này của anh, chỉ có Tống Dao kiên trì làm từ thiện mỗi ngày.

Rốt cục, chuyện đáng sợ cũng xảy ra.

Tống công ty thông báo, quản lí nào đó của công ty bởi thân thể không khỏe, đã rời vị trí công tác, chức vị quản lý sẽ do người của tổng công ty bổ nhiệm xuống đảm nhận, chấp hành ngay hôm đó.

Tống Dao chăm chú nhìn cái thông báo kia mười phút, cuối cùng cũng xác định người nào đó mà tổng công ty bổ nhiệm chính là cái người mới suốt ngày ăn chực của cô! Họ tên phức tạp như thế chắc là sẽ không có chuyện trùng họ tên đâu.

Lại nhìn người lúc trước cà lơ phất phơ, như thằng nhóc ăn mày, lắc mình biến hóa, mặc âu phục thủ công, thắt dây lưng Hermes, đeo đồng hồ Patek Philippe, đi xe Maserati, hoá ra người ta chính là con ruột lão tổng, nén đau ném con xuống công ty nhỏ rèn luyện. Anh ta là người thừa kế đẹp trai hàng thật giá thật, phượng hoàng nam cái đầu anh á!

Người thừa kế: “Dao Dao, trước đây chị nuôi tôi, bây giờ đến lượt tôi nuôi chị nhé.”

Tống Dao: “Cút!”

Không ngoài dự đoán, người thừa kế không cút, Tống Dao thu dọn đồ đạc của mình, tự ra đi.

Sau khi rời khỏi công ty thứ hai, con đường tìm việc của Tống Dao trở nên vô cùng nhập nhô, tìm mười mấy công ty, người ta đều hỏi: “Tống tiểu thư, cô tốt nghiệp mới hơn một năm, tại sao đã thay đổi công việc hai lần rồi?”

Trong lòng Tống Dao khổ muốn chết, cô cũng không thể nói bởi vì ông chủ của mỗi công ty đều yêu tôi khiến tôi vô cùng buồn rầu đúng không? Đành phải nói mấy câu gây cười, tùy tiện tìm một cái cớ, sau đó... vốn không có sau đó.

Có câu nói, lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, mắt thấy ngày giao tiền thuê nhà sắp đến, Tống Dao cuống lên, trong một đêm phát ra hơn trăm bản sơ yếu lý lịch, rốt cuộc cũng nhận được một lời hồi âm duy nhất.

“Xin chào Tống tiểu thư, chúng tôi đã nhận được sơ yếu lý lịch của cô, mời cô hai giờ chiều thứ tư đến phòng họp lầu ba, ở tập đoàn Thừa Thiên tham gia phỏng vấn, quá hạn sẽ không còn cơ hội.”

Tập đoàn Thừa Thiên?!

Tống Dao kinh ngạc đến mức cảm suýt chút nữa rơi xuống, cô ăn gan hùm mật gấu gì mà lại dám nộp sơ yếu lý lịch cho công ty họ vậy?

Đó là tập đoàn lớn nhất toàn thành phố thậm chí là toàn quốc, tiêu chuẩn của tập đoàn Thừa Thiên đối với ứng cử viên đến xin việc cô cùng cao, vô cùng nghiêm ngặt, hàng năm các loại tinh anh đến từ những trường đại học cao học nổi tiếng muốn vào đây còn không có cơ hội, còn cái loại bằng cấp đại học Tam Lưu như cô thì căn bản nằm mơ cũng không dám mơ bước chân vào đó, chứ nói chi là nộp sơ yếu lý lịch.

Nhưng mà cô lại một mực nộp đơn, còn nhận được hồi âm mời cô đến phỏng vấn của họ.

Buổi tối hôm nhận được hồi âm đó, Tống Dao cảm thấy thế giới này quả thực là quá ảo, cho nên cô đã vô tình bỏ qua mấy chi tiết cực kỳ không hợp với lẽ thường tình.

Một, cách thức hồi âm không hề chính quy.

Hai, hồi âm phải dùng ngôi thứ nhất để nói.

Ba, giọng điệu hồi âm ngắn gọn sáng tỏ, không chút khách khí.

Tất cả những thứ này không hợp với lẽ thường, đơn giản chỉ vì thứ này xuất phát từ tay của ông chủ tập đoàn Thừa Thiên - Quý Thừa Xuyên.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Từ khi nhận được thông báo phỏng vấn của tập đoàn Thừa Thiên, trong suốt ba ngày, Tống Dao đều chìm đắm trong trạng thái như nằm mơ không cách nào thoát ra được.

Từ lên mạng tra tư liệu, đến chuẩn bị trang phục phỏng vấn, cuộc sống của cô bỗng trở nên vô cùng bận rộn, đợi đến khi tỉnh giấc, ngày phỏng vấn đã đến.

Lần đầu tiên đi phỏng vấn ở tập đoàn lớn như này, Tống Dao lựa chọn một bộ quần áo bảo thủ, áo vest công sở cùng với chân váy cùng loại, cô vô cùng vất vả mới moi từ đáy tủ ra bộ quần áo chiến đấu này. Quanh năm không đi giày cao gót có chút đau chân, thế nhưng cô nhịn.

Về phần sơ yếu lí lịch kia, cô đã dùng kiểu chữ to nhất, khoảng cách rộng nhất, hi vọng sẽ không mất mặt.

Đánh liều một phen, không khéo sẽ có kỳ tích xảy ra, loại tính toán này của Tống Dao cơ bản chẳng khác gì dùng hai đồng mua vé số mơ trúng được một trăm ngàn. Nhưng mà, đây dù sao cũng là tập đoàn Thừa Thiên!

Tống Dao từ tàu điện ngầm đi ra, như giun đẽ ngược nhìn tòa nhà của tập đoàn Thừa Thiên cao vút lên tận mây, căng thẳng và kích động không thể kiềm chế mà mãnh liệt dâng lên trong lòng cô. Lát nữa cô có thể vì căng thẳng quá mà không nói nổi lời nào hay không? Ngộ nhờ người phỏng vấn giảng một tràng dài bằng tiếng nước ngoài, chẳng phải rất mất mặt sao? Đi giày cao gót không vững, té một cái làm sao bây giờ?...

Trong đầu Tống Dao hiện lên vô số tình cảnh lúng túng, vì khắc chế kích động muốn chạy trốn, cô đứng dậy, quay về phía cửa kính xe đỗ bên đường, bắt đầu tiếp thêm sức mạnh cho mình.

“Tống Dao, mày nhất định sẽ làm được, cố lên cố lên cố lên!”

“Ngàn vạn không thể căng thẳng, phải tự tin, dũng cảm, ưỡn ngực ngẩng đầu, phải coi những người phỏng vấn kia đều là dưa hấu!”

“Tống Dao mày coi như là đi tìm vận may đi, nói không chừng mèo mù vớ phải cá rán, mày có thể tiến vào công ty!”

“Ngày mai phải nộp tiền thuê nhà, cho nên mày phải cố gắng!”

...

Cô tự thôi miên mình gần năm phút, cuối cùng, cửa kính bóng loáng của chiếc xe Lamborghini chậm rãi hạ xuống, người trong xe chưa kịp nói gì, Tống Dao đã hét lên một tiếng đầy sợ hãi, chạy bắn đi như bị điện giật, giẫm trên giày cao gót chạy như bay thoát khỏi hiện trường.

Nhìn bóng dáng như chú thỏ bị hoảng hốt chạy trốn, khuôn mặt dưới kính râm của Quý Thừa Xuyên loé lên một tia cân nhắc.

Mới vừa rồi còn nói phải dũng cảm mà đụng phải chút chuyện nhỏ đã sợ tè ra quần, lời nói của phụ nữ thật đúng là không thể tin!

Cô vừa gọi tên mình là gì nhỉ, Tống Dao? Tên nghe có chút quen thuộc.

“Trưởng phòng Lưu.” Suy nghĩ một chút, Quý Thừa Xuyên gọi điện thoại cho trưởng phòng nhân sự.

“Ngài có dặn dò gì sao, Quý tổng?”

“Lần trước tôi tiện tay rút trúng một bản sơ yếu lí lịch của ai, tên là gì?”

“Là một cô gái, tên Tống Dao.” Trưởng phòng Lưu đối với chuyện sơ yếu lí lịch này vẫn còn ấn tượng.

“Vị trí kia của thư ký Kim để cô ta làm đi.”

“Nhưng mà Quý tổng, cô gái Tống Dao này bằng cấp thực sự...” Trưởng phòng Lưu mạnh mẽ nuốt bốn chữ vô cùng thâm hiểm xuống.

“Ông có biết một nhân tài quan trọng nhất là cái gì không?” Đầu bên kia Quý Thừa Xuyên không nhanh không chậm hỏi.

“... Sáng tạo?” Trưởng phòng Lưu thử trả lời.

“Sai.”

“Lẽ nào là... vé bề ngoài?” Lão Lưu thẹn thùng, Quý tổng thưởng thức cũng thật là “Đặc biệt”.

“Là vận may.”

Nói xong câu đó, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng tút tút, chỉ còn một mình trưởng phòng Lưu ở trong gió lặng yên.

Vận may a vận may, vận may của cô gái Tống Dao này thật đúng là tốt đến nghịch thiên!

Tống Dao hoàn toàn không biết mình đã giải quyết được nỗi lo, cô còn đang bận than thở hôm nay sao mà xui xẻo quá.

Đang yên đang lành tự nhiên từ trong xe xuất hiện ra một người, làm cô sợ chạy một đường đến trọ chân, khắp khểnh tham gia phỏng vấn, không chỉ hình tượng trở thành con số không, lại trả lời phỏng vấn lung ta

lung tung. Lúc đi ra, ngay cả chính cô cũng cảm thấy đã như thế rồi mà cô vẫn trúng tuyển thì chắc giám khảo không chỉ là người mù, còn là cái người điếc, kẻ ngu si.

Nói tóm lại một câu: Đừng nằm mơ!

Nhưng mà chuyện này không phải là xui xẻo nhất, xui xẻo nhất chính là hôm nay có một trăm người tham gia phỏng vấn, Tống Dao bất hạnh đứng thứ chín mươi chín, chờ cô phỏng vấn xong khắp khiễnh đi ra ngoài, trời cũng tối rồi.

Thành phố về đêm đèn sáng rực rỡ, thành phố này là trung tâm của sự ồn ào huyên náo, người bên ngoài vui sướng so với Tống Dao thâm tạ nên đôi lập vô cùng rõ ràng.

Cô không vui, cô đau chân, cô đói bụng... Cô không biết mình đã chạm mạch chỗ nào mà lại phát điên như thế nữa, biết rõ không thích hợp công ty đó mà còn muốn đâm đầu vào, biết rõ không thể tiến vào còn nhất định đến góp vui, biết rõ sắp nộp tiền thuê nhà còn lãng phí năm đồng tiền vé xe!

Càng nghĩ càng uất ức, nước mắt không nhịn được rơi xuống, cô lập tức tìm một góc không người để lau đi nó, cái bụng lại đói đến ục ục reo lên.

“Cậu không sao chứ?” Phía sau bỗng nhiên phát ra âm thanh hỏi thăm.

Tống Dao vội vàng lau nước mắt nước mũi quay đầu lại, nhìn thấy một chàng trai mặc âu phục đi giày da không biết đứng sau cô từ khi nào, không chênh lệch tuổi cô lắm, đeo cặp kính cận, mi thanh mục tú, hào hoa phong nhã.

“... Cậu là?” Tống Dao vẻ mặt dò hỏi.

Nam thanh niên lập tức đỏ mặt, vội vàng lấy tấm bảng từ trong túi ra, giải thích: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải người xấu, tôi cũng là người tham gia phỏng vấn, bạn số 99, tôi số 100, không tin cô có thể kiểm tra.”

Tống Dao lúc này mới phản ứng được, nhìn mã số trong tay chàng trai so với cô còn thảm hơn, trong lòng thoáng được an ủi chút: “Cậu có chuyện gì không?”

“Tôi không có chuyện gì, chỉ là nghĩ tâm trạng của cậu không tốt, muốn... Muốn an ủi một chút, thật ra tôi cũng không biểu hiện tốt lắm, bí mật nói cho bạn biết thực ra tôi có chứng sợ hãi thi cử, mãi mới khá hơn được...”

Một người xa lạ vì muốn an ủi cô mà tự kể tâm sự của mình ra, điều này làm cho Tống Dao cảm thấy rất xúc động: “Cảm ơn cậu, tôi tên Tống Dao, còn cậu?”

Chàng trai mặt ửng hồng: “Tôi tên...”

“Píp... píp...”

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng còi xe, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, Tống Dao quay đầu nhìn lại, má ửng, đây không phải là chiếc xe Lamborghini chết tiệt kia sao?

“Tôi họ Chu...”

“Cậu Chu, tôi đi trước, chúc cậu phỏng vấn thành công!” Lấy tốc độ nhanh nhất nói xong câu đó, Tống Dao cảm thấy chân không đau nữa, bụng cũng không đói nữa, tâm trạng cũng không tồi tệ nữa, chạy về phía tàu điện ngầm nhanh chóng chui vào trong.

“Tôi không phải họ Chu, tôi họ Chư Cát...” Chàng trai đáng thương đơn độc đứng tại chỗ, cúi đầu ủ rũ, tự lẩm bẩm.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Bên này, chính là trưởng phòng Lưu báo cáo kết quả phỏng vấn cho Quý Thừa Xuyên, bỗng nhiên nghe được đầu bên kia truyền đến hai tiếng còi xe, sợ hết hồn.

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy thỏ con.” Đầu bên kia điện thoại hơi hợt nói.

“Thỏ?” Trưởng phòng Lưu lần thứ hai trong ngày cảm thấy ngổn ngang, từ lúc nào mà thành phố này có thỏ ở đâu đường vậy? Không phải là mắt Quý tổng có vấn đề chứ?

“Chắc là kẻ đầu óc có vấn đề!” Ngồi trên tàu điện ngầm Tống Dao dần dần lấy lại tinh thần giữa kinh sợ, nhớ lại ngày hôm nay ngẫu nhiên gặp Lamborghini hai lần, đáy lòng thầm đánh giá người ngồi trong xe.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngày thứ ba, Tống Dao trở về sau khi nhận phỏng vấn xin việc ở tập đoàn Thừa Thiên, dì Trương chủ nhà đúng giờ đến giục đóng tiền thuê nhà.

“Dì Trương, thật ngại quá, con chưa tìm được việc, tiền thuê nhà có thể gia hạn thêm vài ngày nữa không ạ? Con đảm bảo nhất định sẽ nhanh chóng tìm được công việc rồi đóng tiền thuê nhà.” Từ trước đến nay, cô là người mẫu mực luôn luôn đóng tiền thuê nhà đúng hạn, đây là lần đầu tiên Tống Dao ăn nói khép nép khẩn cầu dì Trương. “Tiểu Tống à, con đi tìm việc bao lâu rồi, sao còn chưa có vậy?” Dì Trương thâm trầm hỏi.

“Cũng sắp tìm được rồi, không lâu đâu ạ.”

“Việc này cũng không chắc, công việc bây giờ khó tìm lắm, năm trước chủ thuê lúc trước cũng có bằng cấp thật cao, tương tá không tệ, nhưng sau ba tháng vẫn không tìm được công việc phù hợp, cuối cùng không còn cách nào khăn gói về quê.”

Nghe thấy hàm ý trong lời dì Trương, Tống Dao chỉ đành nặn ra nụ cười ngượng ngập.

“Dì nói này tiểu Tống, con cũng phải nhanh lên, hôm qua lại có người đến hỏi thuê nhà, trả số tiền thuê còn cao hơn so với con năm mươi đồng, trước khi về đã nhét vào tay dì này, dì đang cân nhắc chẳng phải vì con còn đang thuê đây sao, cho dù có đưa dì nhiều tiền hơn nữa cũng đâu thể cho người ta thuê được, ngăn người một hồi dì liền trả lại cho họ ngay.”

Ngụy biện, bà thật ngụy biện! Trong thâm tâm Tống Dao thầm mắng, nhưng trên mặt không dám lộ tia bất mãn nào, gật đầu lia lịa: “Cảm ơn dì Trương, dì yên tâm đi, chỉ cần con tìm được việc, dù người ta trả dì bao nhiêu tiền, con cũng có thể trả bấy nhiêu, nhất định không để dì chịu thiệt.”

Cô vừa nói xong, bà chủ nhà rốt cuộc cũng nở nụ cười rạng rỡ: “Cứ quyết định vậy đi, nhưng con cũng đừng trách dì không niệm tình, người đến hỏi thuê nhà quả thực rất nhiều, sang tuần sau nếu có người đến hỏi thuê nữa, mà đến khi đó con còn chưa kiếm được việc, không đóng được tiền cho dì thì dì cũng không còn cách nào giữ lại nhà cho con nữa.”

“Được, được, nhất định tuần sau con sẽ đóng tiền thuê nhà, chắc chắn đấy ạ!” Tống Dao liên tục bảo đảm trấn an bà chủ, sau đó đóng cửa phòng, lòng như rỉ máu.

Bọn tư sản bóc lột!

Căn phòng cô mới thuê cách đây chưa đầy một năm mà đã tăng hai lần tiền thuê nhà. Lần này, bà chủ lại nhân cơ hội tăng thêm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa đến tuần sau cô thực sự chỉ còn nước dọn đi.

Chẳng lẽ thực sự phải mở miệng nhờ người nhà giúp đỡ sao?

Tống Dao ra sức lắc đầu, tuy chưa rút được bài học nào, công việc lại hay thay đổi, nhưng dù sao cô cũng đã rời khỏi nhà mấy năm nay, luôn kiên định làm theo nguyên tắc, quyết không để cha mẹ lo lắng vì mình, càng không thể mở miệng xin tiền của họ.

Nếu sớm biết sự việc sẽ trở thành như vậy, cô đã đến đòi cậu nhà giàu kia thanh toán tiền ăn chực của cô nửa năm tiền cơm rồi. Bây giờ Tống Dao vô cùng hối hận muốn dấm ngực giậm chân.

Ngay lúc Tống Dao đang ra sức dấm vào vùng đất bằng phẳng ở bộ ngực, Quý Thừa Xuyên đang ngồi ở tầng cao nhất trong tập đoàn Thừa

Thiên. Anh đang nghe trưởng phòng Lưu báo cáo tình hình tuyển dụng lần này.

“Thưa Quý tổng, thông báo tuyển dụng của tập đoàn chúng ta lần này có quy mô lớn nhất trong những năm qua, nhận được hơn vạn bộ sơ yếu lý lịch, trong đó tuyệt đại đa số đều là những người ưu tú. Bộ phận nhân sự trải qua quá trình tuyển chọn tăng ca suốt đêm vừa khéo chọn ra vừa đúng một trăm người ưu tú trong ưu tú, nào là bằng thạc sĩ, nữ tiến sĩ tốt nghiệp ở đại học Columbia...”

“Nói tiếng người.” Quý Thừa Xuyên chuyển ánh mắt từ màn hình máy tính qua, nhàn quạt liếc mắt nhìn lão Lưu.

“Báo cáo Quý tổng, tổng cộng sàng lọc ra mười người có tài năng mới, mời ngài xem xét.”

Lão Lưu nơm nớp lo sợ đặt mười tờ sơ yếu lý lịch lên bàn tổng giám đốc, trong đó chín tờ đều có bì ngoài thanh nhả, đồng bộ, duy chỉ có một tờ bì ngoài màu hồng nhạt, làm nổi bật trong số mười tờ kia. Hơn hết, góc phải bên dưới còn có hình một con thỏ ôm củ cải trắng, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, bộ dạng dường như đã đói bụng ba, bốn ngày liền.

Quý Thừa Xuyên tắt máy tính, ngón tay thon dài lộ rõ khớp xương lướt qua trước mặt từng tờ sơ yếu lý lịch, cuối cùng không chút đắn đo mà cầm tờ có bì ngoài màu hồng nhạt ấy lên.

Lão Lưu toát mồ hôi, nói: “Quý tổng, tờ này là ngài...”

Quý Thừa Xuyên khoác tay bảo lão im lặng, anh ghét nhất lúc anh đang xử lý công việc mà có người khác nói chen vào.

Lão Lưu lập tức ngậm miệng, khúm núm đứng qua một bên.

Tờ lý lịch được mở ra, không ngoài dự liệu đó là cái tên Tống Dao, tuy bì ngoài được trang trí sắc sỡ, nhưng nội dung bên trong ngược lại sạch sẽ.

Quý Thừa Xuyên bình thản lật từng trang, cuối cùng nhẹ nhàng đóng lại, ngẩng đầu lên hỏi lão Lưu: “Ông đánh giá tờ sơ yếu lý lịch này thế nào?”

Nhận xét... đánh giá ư?

Làm một nhân viên quản lý ở đây vài chục năm, kinh nghiệm của trưởng phòng vô cùng dồi dào, phong phú, lão Lưu lần đầu tiên đối với một tờ sơ yếu lý lịch cảm thấy vốn từ của mình quá “nghèo”.

Suy nghĩ nửa ngày trời, cuối cùng lão khó nhọc nói ra ba từ: “Quá tầm thường.”

Trời đất chứng giám, đây đã là lời đánh giá cao nhất mà lão suy nghĩ ra được, giống như nuốt một ngụm nước cay xè, sau đó phải làm ra vẻ bình thường nói nước trong chai cũng được, không tồi.

“Nói rõ hơn một chút.”

Cái gì mà rõ ràng hơn đây hả! Lão Lưu cảm thấy mình bị tổng giám đốc đại nhân vĩ đại bức muốn điên rồi. Tiếp tục suy nghĩ thêm nửa ngày nữa, cuối cùng không còn cách nào, đành phải nhắm mắt, nói liều: “Quý tổng, thứ cho lão ngu đốt, lão thật sự không biết phải đánh giá tờ lý lịch này thế nào, ngài có thể đưa ra lời đánh giá cho lão mở rộng tầm mắt được không?”

Lão già này xem ra vẫn còn có tinh thần phản kháng, Quý Thừa Xuyên giơ ngón tay chỉ vào một chỗ trên tờ lý lịch của Tống Dao, cuối cùng phán một câu khiến lão Lưu thiếu chút nữa té xỉu ở văn phòng tổng giám đốc.

Anh nói: “Chữ số 3, gấp hai lần khoảng cách giữa các hàng cây, hơi lãng phí giấy.”

“Hắt xì!” Ở một nơi khác, Tống Dao đang ngồi ăn mì tôm bỗng hắt hơi một tiếng, làm cho sợi mì văng đầy tờ báo đang tìm việc.

Tống Dao vội vàng mặc thêm áo khác, âm thầm khẩn cầu trời đất ngàn vạn lần đừng để bị cảm, bởi vì cô không có tiền khám bệnh.

Cô đột nhiên cảm thấy không ổn, sức khỏe cô vốn tốt, tình trạng này rất hiếm khi xảy ra. Hiện giờ, cô thật sự muốn đi đến trường tiểu học cướp phần ăn của mấy bé học sinh, dù đoạt một cây xúc xích cũng đỡ hơn phải ăn mì tôm ba ngày.

Thật khóc không ra nước mắt!

Từ khi rời nhà học đại học năm nhất, ở trường chịu giày vò đủ mọi lời đồn đại, đi xa nhà kiếm việc làm, chưa bao giờ cô cảm thấy tuyệt vọng như hôm nay.

Tuyệt vọng ấy không chỉ bởi không tìm được việc làm mà còn bởi vì cô đơn, lẻ loi một mình.

Nếu như ở nhà, thời điểm bây giờ mẹ nhất định đã chuẩn bị một bàn thức ăn nóng hổi, mặc tạp dề, thúc giục cô cùng ba ăn cơm rồi. Trong phòng khách TV đang bật bỗng có tiếng chuông, ba xem TV không chịu đi, ngoài miệng luôn nói: “Từ từ, lập tức đến ngay.”

Trong chốn đô thị rục rờ phồn hoa này, dường như tất cả mọi điều tốt đẹp, sum vầy đều thuộc về người khác, cô đang khao khát, mong chờ có thể trở thành những người tuổi trẻ tài năng, nổi bật, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết muốn đạt được thành công ở nơi đất khách quê người, dù cuối cùng có thể bị thương tích bởi hiện thực khắc nghiệt.

Về nhà và òa khóc. Trong giờ khắc này, đây là hai việc mà Tống Dao muốn làm nhất, nhưng vì cuối cùng cô cũng không thể bắt chấp trở về nhà, vì vậy lặng lẽ thút thít trong đêm.

“Ring, ring, ring...”

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại reo vang phá vỡ bầu không khí âm đạm của Tống Dao, cô vội lau nước mắt trong thời gian ngắn nhất, nhận cuộc gọi với dòng số xa lạ.

“Xin chào, xin hỏi đây có phải là số điện thoại của tiểu thư Tống Dao không?” Bên kia đầu dây truyền đến một giọng đàn ông trung niên vô cùng nghiêm túc.

“Alo... Là tôi, xin hỏi ông là ai?”

“Chào Tống tiểu thư, tôi là trưởng phòng Lưu của tập đoàn Thừa Thiên, vô cùng mong chờ, vinh hạnh được báo cho cô biết một tin tốt lành. Trong đợt thông báo tuyển dụng của công ty chúng tôi, bởi vì cô biểu hiện xuất sắc, công ty của tôi quyết định tuyển cô. Mười giờ sáng ngày mai, cô vui lòng đến đúng giờ ở lầu mười hai bộ phận nhân lực tập đoàn Thừa Thiên để báo cáo.” Bởi vì gọi cho người cuối cùng trong danh sách trúng tuyển, những lời của lão Lưu tuôn ra không cần suy nghĩ.

Đầu dây bên đó là một bầu không khí trầm lắng, nửa ngày cũng không có tiếng đáp lại.

Rốt cuộc, lão Lưu không nhịn được bèn hỏi: “Tống tiểu thư, xin hỏi cô còn ở đấy không?”

“Tôi... Tôi đây! Tôi đây ạ!” Sau một hồi thất thần, hoảng loạn cuối cùng cô đã lấy lại được tinh thần, rụt rè hỏi, “Việc này... Lưu trưởng phòng, tôi là Tống Dao, Tống trong triều đại nhà Tống, Dao trong quỳnh dao (ngọc quý), ông không lầm người chứ?”

“Không đâu, cô là người tôi tìm.”

“Ông nói... Tôi được tuyển là sao?” Tống Dao thật không dám tưởng đây là sự thật.

Lão Lưu biết rõ vị tiểu thư này chắc đang nghĩ không biết sao mình được tuyển dụng. Chính lão cũng muốn nói, tôi cũng không biết việc cô được tuyển là sao đấy, nhưng giọng kiên định, nhấn mạnh một lần nữa: “Tống tiểu thư, cô không nghe lầm đâu, cô thật sự được tập đoàn Thừa Thiên chúng tôi tuyển dụng. Chúc mừng cô!”

Lại sau một hồi trầm mặc khác, thật lâu sau cô bỗng “A” một tiếng.

“Được rồi, mười giờ sáng mai, lầu mười hai bộ phận nhân sự, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Sau khi thốt ra những câu nói như phản xạ có điều kiện, cô đập má, mặt đập thành thịch, chờ người ra.

Thật lâu sau, cô vươn tay hung hăng véo một bên má, cơn đau truyền đến, Tống Dao như mới tỉnh ra từ trong cõi mộng.

Mình được tuyển dụng ư?

Mình thật sự được tuyển hả?

Á, á, đúng thật là mình có việc làm rồi!!!

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trời không có mắt, tuy Tống Dao có tin tốt lành trúng tuyển, cô vô cùng mừng rỡ, nhưng lại trằn trọc mất ngủ cả đêm.

Nghe nói hiện nay có một số công ty thường bán những thông tin cá nhân như sơ yếu lý lịch của những người đã ứng cử vào công ty nhằm trục lợi phi pháp. Các công ty ấy chuyên lừa gạt những cô cậu chân ướt chân ráo vừa ra trường tìm việc. Suy đi tính lại, cô rất cuộc không nhịn được phải cầm di động lên, gọi điện cho đưa bạn thân Thẩm Song Song.

Cô đem hết mọi phiền muộn của mình nói ra một lượt, tiếp đó đầu dây bên kia truyền đến tiếng rít gào của Thẩm Song Song: “Sao cậu ngốc thế hả, tập đoàn Thừa Thiên là một công ty lớn làm sao có thể làm ra những chuyện như bán thông tin cá nhân của cậu để kiếm tiền đây? Người ta toàn tung tin nhảm, cũng không phải cậu chưa từng trải qua những việc như thế!”

“Không phải, dù công ty họ không thiếu tiền nhưng không có nghĩa là bộ phận nhân sự trong đó không muốn kiếm thêm thu nhập. Mấy hôm trước, cái người trưởng phòng phòng vấn tớ ấy, bây giờ tớ bắt đầu có cảm giác ông ta không phải người tốt, vẻ mặt gian tà.”

“Hắt xì!”

Đêm đã khuya mà lão Lưu vẫn chưa ngủ, lão ngồi trước bàn học, bỗng hắt hơi thật to, chau mày lo lắng. Nếu giờ phút này lão nghe thấy nội tâm của Tống Dao đối với mình chắc tức khắc sẽ đâm đầu vào bàn. Nhưng tâm trạng của lão cũng không tốt hơn là bao.

Lão cũng râu lấm, sơ yếu lý lịch của Tống Dao lão đã nghiên ngấm cả đêm. Từ đầu đến cuối, ngay cả phong chữ, khoảng cách giữa các hàng cây đều đã phân tích tỉ mỉ nhưng cũng không tài nào tìm ra được điểm nổi trội.

Ba năm đại học, chuyên ngành bình thường, thành tích bậc trung, ngay cả chức vụ trong ban cán sự cũng chưa từng làm, duy có một chỗ khiến người ta khó chịu là cô đã tốt nghiệp hơn một năm mà không hiểu sao đã đổi việc hai lần. Thân là trưởng phòng nhân sự, lão ghét nhất là loại người trẻ tuổi xốc nổi như vậy.

Nói đến đây, Quý tổng cũng thật quái dị, hàng năm đến mỗi quý đều thông báo tuyển dụng, thân là cấp dưới nên phải chấp hành. Sau đó trong ngàn vạn thư tín gửi đến Quý tổng sẽ tùy ý rút một tờ hồi âm, ngoài mặt dùng lời hoa mỹ nói rằng tạo cơ hội cho người trẻ tuổi phát huy tài năng.

Tuy nhiên, tại sao cơ hội này lại trao cho người bình thường như vậy chứ, người như Tống Dao không thể xem là người trẻ tuổi có tiền đồ, cơ hội này quả thực quá lãng phí rồi!

Từ khi lão đảm nhiệm chức trưởng phòng của tập đoàn Thừa Thiên đến nay, mỗi lần tuyển dụng nhân tài, những người đó nếu không phải con nhà danh giá, cũng là học lực ưu tú. Chẳng hiểu sao lần này tổng giám đốc lại tuyển hạng tầm thường như thế. Những người khác sẽ nghĩ như thế nào về lão đây, không chừng họ sẽ nghĩ lão thiên vị, không công chính liêm minh,...

Nghĩ đến danh dự trong sạch trong chục năm qua sắp bị hủy hoại trong chốc lát, lão Lưu cả đêm mất ngủ.

Hậu quả là sáng thứ hai, lúc mười giờ, hai người Tống Dao và lão Lưu đều mất ngủ gặp nhau, hai cặp mắt gấu trúc trừng trừng, rồi lúng túng trong vài phút.

Rốt cuộc, vẫn là lão Lưu mở miệng trước: “Xin chào, cô là Tống Dao phải không?”

Vừa nghe lão Lưu nói, Tống Dao liền căng thẳng một hồi, hóa ra cô không bị lừa, thực sự cô được tập đoàn Thừa Thiên tuyển dụng.

Kỳ diệu, quả thực là điều kỳ diệu!

“Trưởng phòng Lưu, ngài khỏe chứ, ngài có thể gọi tôi là tiểu Tống.”
Cô vội vàng đáp.

“Dù sao chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, không tính là thân thiết, tôi không thể tùy tiện gọi cô là tiểu Tống được đâu.” Lão Lưu nghĩ thầm nếu tôi ở trước mặt người khác gọi cô là tiểu Tống, không đầy ba giờ sau, toàn bộ người trong công ty sẽ nghĩ cô là kẻ thứ ba.

“Vâng.” Tống Dao gật đầu đáp, cô thấy trưởng phòng đại nhân ngoài vẻ mặt gian tà còn có cảm giác xa lánh.

Cứ như thế, mỗi người một tâm tư khác nhau trò chuyện trong một giờ, cuối cùng cũng thống nhất hết thảy mọi thứ về công việc của Tống Dao, trong đó bao gồm thời gian làm việc, nội dung công việc, mức lương hàng tháng cùng với hợp đồng lao động.

Mặc dù ấn tượng không tốt với lão Lưu, nhưng khi nghe đến mức lương được lĩnh Tống Dao không khỏi một phen xúc động dào dạt.

Tiền lương năm ngàn đồng, cuối năm còn căn cứ vào biểu hiện xuất sắc mà phát thêm tiền thưởng, đây là mức lương dành cho người mới sao, thực sự có thể hát khúc ca “nông dân vùng lên”, trong một đêm đã biến thành cường hào.

Tống Dao cảm động rơi nước mắt, không nói hai lời liền ký hợp đồng.

“Về mức đãi ngộ này, công ty chúng tôi đều một mực tuân theo quy tắc giữ bí mật, cô không được nói với đồng nghiệp khác về chuyện này.” Sau khi ký xong, lão Lưu làm bộ dạng thần bí.

Tống Dao gật đầu lia lịa, chuyện này còn phải nói sao? Cô là một người mới mà được hưởng mức lương như vậy, cô còn đang nghĩ cách nói với đồng nghiệp đây, xem ra tính khí của trưởng phòng Lưu cũng không như vẻ bề ngoài.

Thật ra Tống Dao nào biết rằng, mức đãi ngộ lão Lưu đưa ra, so với những người tốt nghiệp ở các trường đại học danh giá như Stanford, Harvard thì số tiền ấy chỉ là số lẻ mà thôi. Họ vào đây làm việc đều tính toán tiền lương một năm cả, mức lương của cô so với các bác bảo vệ và dọn vệ sinh không hơn kém bao nhiêu.

Ban đầu cô trông có vẻ là một cô gái nhỏ dễ bảo, sau khi nghe chế độ đãi ngộ đã không tìm được niềm vui sướng lộ rõ trên môi, lão Lưu nén tiếng thở dài: Được rồi, xem như nuôi thêm một người quét dọn vệ sinh vậy.

Hợp đồng đã ký xong, nên đi làm việc thôi. Lão Lưu mang Tống Dao thẳng đến văn phòng hành chính, chỗ trước kia Quý Thừa Xuyên chỉ định, lần này Tống Dao thế thân cho thư ký Kim đã nghỉ.

Với thân phận là tổng giám đốc của một tập đoàn khổng lồ, dưới trướng Quý Thừa Xuyên có rất nhiều thư ký, do số lượng đông đảo, dù có mấy người chịu không nổi nghỉ việc cũng không sao cả, thư ký Kim cũng là một trong số đó.

Tháng trước, thư ký Kim tốt nghiệp ở đại học Columbia, không chỉ có bằng cấp cao, dáng người cũng hoàn mỹ, trăm phương nghìn kế tìm cách xin vào làm ở tập đoàn Thừa Thiên, ngoài khát vọng ấy, cô ta còn ôm suy nghĩ muốn câu “rùa vàng” đối với Quý Thừa Xuyên.

Phụ nữ ấy à, ai cũng muốn gả cho hoàng tử, thư ký Kim cũng vì mục đích này, tốn không ít tâm sức. Ngày đi làm đầu tiên, cô mặc quần áo hiệu Chanel thuộc bộ sưu tập thời trang mùa xuân mới nhất, đi đôi giày cao gót khảm kim cương mười phân, dành ba tiếng trang điểm thành một cô nàng công sở quyến rũ, còn làm một bộ móng đính đá pha lê Swarovski đắt giá, mọi thứ đều chỉ để ra mắt Quý Thừa Xuyên.

Kết quả vừa đến gặp Quý Thừa Xuyên, anh chỉ liếc nhìn rồi nói: “Thư ký, cô leo lên lau cửa sổ trên kia một chút, có bụi kìa.”

Thư ký Kim lòng đầy khiếp đảm, lau ư? Đường đường là một nữ tiến sĩ tốt nghiệp trường đại học Columbia trèo lên lau cửa sổ?!

“Quý tổng, tôi... Tôi mặc váy...” Thư ký Kim khó khăn mở lời.

“Cô yên tâm, tôi sẽ quay mặt chỗ khác không nhìn đâu.” Vừa dứt lời, Quý Thừa Xuyên lập tức xoay người, bắt đầu xem văn kiện.

Thư ký Kim lòng rối như tơ vò, ai đến nói cho cô hay, tại sao ngày đầu tiên đi làm thư ký đã phải đi lau chùi cửa sổ chứ? Cái này rốt cuộc phải lau thế nào, lau bên này hay lau bên kia đây?

Quên đi, vẫn lau đi thôi.

Thư ký Kim cắn răng, quyết định trèo lên, tháo giày cao gót ra đặt gần cửa sổ, trong vòng một tiếng, lau đến phần trang điểm trên mặt lấm lem, móng tay cũng bị hỏng, trang phục cao cấp dính đầy bụi, thật vất vả cuối cùng cũng hoàn thành công việc, lòng tràn đầy phấn khởi quay lại báo cáo.

Quý Thừa Xuyên đầu không ngẩng, chuyên tâm xem văn kiện tùy ý phất tay, ý bảo đã xong việc, cô có thể đi ra ngoài.

Thư ký Kim cầm giẻ lau sừng sốt nửa ngày, cuối cùng lặng lẽ chửi thầm trong lòng: Chết tiệt!

Nhưng đây đối với thư ký Kim mà nói chỉ là khởi đầu, sau một tháng, từ đồ hiệu Chanel thành mặc đồ rẻ tiền bán ngoài đường, giày cao gót thành giày thể thao, rớt cuộc nhìn lại mình trong gương, mặt mày thì hốc hác, tiêu tụy như thiếu phụ luống tuổi, chột bưng tỉnh oán thâm. Bà đây không làm nữa!

Cô ta từ chức, rời đi.

Một thư ký Kim ngã xuống cũng sẽ có ngàn ngàn vạn vạn thư ký Kim khác đứng lên.

Gương mặt Tống Dao tràn ngập sắc xuân ngồi ở bàn làm việc của thư ký Kim trước đây đã từng đổ biết bao xương máu, mồ hôi, nước mắt. Trong thâm tâm cô đang vui sướng tính toán: Với số tiền năm ngàn đồng có nên mua thêm áo sọc carô mới không?

Bống điện thoại reo lên.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tống Dao ngồi chưa bao lâu, điện thoại trên bàn làm việc vang lên, có nên nhận hay không đây? Cô không khỏi liếc nhìn bốn phía xung quanh.

Các đồng nghiệp vừa nãy còn lịch sự bắt chuyện, giờ phút này đồng loạt im lặng, dùng ánh mắt thương hại nhìn cô chăm chú, có một cô đồng nghiệp hơi béo không kìm được hướng về phía cô làm động tác ý bảo mau mau tiếp điện thoại.

Bấy giờ Tống Dao mới hoàn hồn, nhanh chóng nhắc điện thoại trên bàn.

“35 giây.” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng đàn ông uy nghiêm.

“Gì ạ?” Tống Dao phản xạ có điều kiện hỏi lại một câu.

“Đến phòng làm việc của tôi một lát.” Vừa nói xong, anh liền dập máy.

Làm gì vậy chứ?! Vẻ mặt Tống Dao mờ mịt, không lý giải được nội dung cuộc gọi đến, điện thoại vừa ngắt, cô đồng nghiệp hơi béo vừa nãy liền tiến lên bắt chuyện.

“Quý tổng tìm em có chuyện gì à?”

“Quý tổng ư?” Tống Dao ngỡ ngàng.

“Ồi trời, em không biết đây là đường dây riêng của tổng giám đốc sao?” Cô đồng nghiệp ngạc nhiên.

“Đường dây riêng của tổng giám đốc hả?” Tống Dao thì thầm, chợt bừng tỉnh, “Cái gì, đây là đường dây riêng của tổng giám đốc!!!”

“Đúng thế, vừa rồi trưởng phòng Lưu chưa nói với em à, điện thoại màu trắng là tuyến liên lạc bình thường, còn điện thoại màu đen là đường dây liên lạc riêng của tổng giám đốc, chỉ cần chuông điện thoại đen cất lên, dù em đang làm gì cũng phải tức khắc nhận điện thoại...”

Tống Dao lắc đầu, trưởng phòng Lưu vừa nãy sau khi đưa cô đến đây, giới thiệu sơ lược sau đó nhanh chóng rời khỏi, hoàn toàn không hề nói gì về công năng của hai chiếc điện thoại.

Sau một hồi vất vả phổ cập kiến thức căn bản cho Tống Dao, đồng nghiệp nữ bèn hỏi: “Đúng rồi, vừa nãy Quý tổng đã nói điều gì với em?”

“Ngài ấy bảo em đến văn phòng một lát.”

“Vậy sao em còn ở đây?” Đồng nghiệp nữ sợ hãi kêu lên, chọc cái đồng nghiệp khác xung quanh không nhin được nhìn về phía này.

“Ngài ấy nói em ạ?” Tống Dao không hiểu, vừa nãy trong điện thoại không chỉ đích danh, hơn nữa cô vừa mới đến chưa đầy năm phút mà, tổng giám đốc đại nhân sẽ không nhanh như vậy gọi cô đến chứ?

“Nói nhảm, em nghe điện thoại đấy! Nhanh lên, nếu cô chậm trễ nhất định sẽ chết đấy! Không phải đi bên này... Đi bên kia, bên kia!”

Sau khi đồng nghiệp nhiệt tình giúp đỡ, Tống Dao hoảng hồn lao đảo bước đến trước cửa phòng tổng giám đốc, cánh cửa khép hờ, men theo khe cửa có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng người mờ ảo bên trong.

Tống Dao có chút hồi hộp, giơ tay gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong truyền ra một âm thanh lạnh lùng, so với giọng nói trong điện thoại càng thêm chân thực.

Trong nội tâm cô chợt lạnh, vội vàng đẩy cửa đi vào, không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc, cúi đầu cung kính nói: “Quý tổng, ngài tìm tôi ạ?”

“3 phút 51 giây.” Quý Thừa Xuyên nãy giờ nhìn chăm chăm đồng hồ gương mặt lên, mặt không biểu cảm nhìn Tống Dao.

Cô cảm nhận được ánh mắt sắc như dao rơi xuống người mình, Tống Dao chợt rùng mình, nhin không được ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh nhìn của Quý Thừa Xuyên.

Bốn mắt nhìn nhau, Tống Dao chợt nuốt nước bọt một cái.

Không ngờ, người đàn ông trước mắt vô cùng tuấn tú với gương mặt không thể soi mói điểm nào. Nhưng đây không phải lý do khiến Tống Dao nuốt nước bọt, cô còn không có tâm trạng chú ý kỹ gương mặt Quý Thừa Xuyên, nguyên nhân chính là do ánh mắt quá sắc bén của anh làm cô khiếp sợ.

Không biết phải diễn tả ánh mắt ấy có bao nhiêu phần sắc nhọn, vừa trấn tĩnh lại vừa sâu thẳm tựa hồ như cất giấu sự hoang dã, nhạy bén, nguy hiểm, một cái nhìn xuyên thấu người khác, khiến cho ta không thể che giấu bất cứ điều gì.

Tống Dao thực sự cảm thấy số tiền 5000 chưa đến tay đã chấp cánh bay xa.

“Tống Dao.” Sau một hồi đối mặt, Quý Thừa Xuyên gọi.

“Vâng.” Tống Dao nhanh chóng đáp lời.

Âm thanh vang lên hơi lớn, Quý Thừa Xuyên chế giễu: “Lần này cô phản ứng nhanh rồi đấy.”

Tống Dao mặt đỏ bừng, cúi đầu xin lỗi hối hả: “Thành thật xin lỗi Quý tổng, nếu lần sau ngài muốn tìm tôi, tôi sẽ tức thì lao tới.”

“Còn gì nữa?”

Còn gì hả? Tống Dao không khỏi ai oán trong lòng, nhịn không được lại ngẩng đầu, lúc này trông thấy ánh mắt Quý Thừa Xuyên không còn đáng sợ như ban nãy, nhưng vẫn khiến người ta khó nắm bắt.

“Tôi nhất định sẽ lập tức nhận điện thoại, tuyệt không do dự.” Cô cuộn tay thành nắm đấm, làm ra bộ dáng nhất định sẽ giữ chữ tín.

“Còn gì nữa không?”

Còn nữa á? Tống Dao sắp khóc rồi, tổng giám đốc đại nhân chẳng lẽ còn muốn cô viết giấy đảm bảo nữa hay sao? Càng nghĩ càng mơ hồ, cô rụt rè hỏi: “Quý tổng, còn gì nữa ạ?”

“Chẳng lẽ cô không biết đến muộn sẽ bị phạt sao?” Quý Thừa Xuyên buông lời chất vấn, nhưng khẩu khí đến tai người nghe hết sức dọa người.

Có lẽ Tống Dao đã phần nào biết được thói quen của Quý tổng khi nói chuyện, luôn nói ra những lời khiến người ta không kịp đề phòng, đành thẳng thắn đáp: “Quý tổng, tôi đến muộn là không đúng, ngài muốn phạt thế nào cũng được, tôi không có ý kiến!” Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị trừ tiền lương, tuy không nỡ nhìn năm ngàn đồng chỉ vì một lần đến muộn mà hao hụt. Nhưng chỉ cần thừa lại một ngàn rưỡi để đóng tiền thuê nhà, bảo cô đào rễ cây nấu ăn trong một tháng đều không thành vấn đề.

Ngay lúc Tống Dao đã cam chịu số phận bị phạt, bên tai lại vang lên giọng điệu thoải mái của Quý Thừa Xuyên.

“Vậy thì cô lau sạch cửa sổ bên kia đi.” Quý tổng đại nhân luôn có một chấp niệm mãnh liệt đối với độ sạch sẽ, sáng bóng của cửa sổ phòng mình.

Tống Dao ngẩn người, sau nửa ngày, khó tin ngập ngừng hỏi: “Lau... cửa sổ?”

“Không được hử?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt, anh rất thích đề xuất một vài yêu cầu cho thư ký làm, âm thầm quan sát phản ứng của bọn họ, khi đánh bất ngờ sẽ khiến người ta khó lòng phòng bị mà lộ ra bản tính chân thực của họ không phải sao?

Nhưng Quý Thừa Xuyên không biết được, sau khi nghe yêu cầu của anh, Tống Dao chẳng những không cảm thấy bị nhục nhã như các thư ký khác, ngược lại vô cùng vui mừng, liên tục gật đầu lia lịa: “Được, được, không thành vấn đề! Quý tổng, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc! Tôi đi lấy dụng cụ.”

Nói xong, cô vui mừng hăm hở chạy khỏi văn phòng, không lâu sau một tay xách ghế, một tay cầm giẻ lau, trước cái nhìn chăm chú của Quý Thừa Xuyên, bưng bưng khí thế trèo lên lau cửa sổ.

Lau cửa sổ có là gì chứ, không bị trừ lương thì có sao đâu, Tống Dao vô cùng vui sướng.

Trong toàn bộ quá trình cô thư ký lau cửa sổ, Quý Thừa Xuyên chống cằm nhìn, anh cảm thấy thú vị khi xem Tống Dao trèo lên lau cửa sổ như chú ong chăm chỉ làm việc, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười hài lòng.

Lão Lưu mãi mãi không bao giờ hiểu, những người địa vị cao như Quý Thừa Xuyên, giới giang xuất chúng, đoàn cố vấn phía sau đều là những người tài ba. Anh tuyệt không coi trọng một thư ký nhỏ có vẻ ngoài đẹp thế nào, bằng cấp cao đến đâu, kinh nghiệm phong phú ra sao.

Đối với thư ký, yêu cầu của anh rất đơn giản, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, không nên có ý nghĩ quá phận, như vậy là đủ rồi.

Trước mắt, công việc phải làm trong 120 phút cũng không nhiều.

“Quý tổng.” Sau khi lau xong cửa sổ, Tống Dao quay đầu lại, hoàn toàn không phát hiện ra tâm tư của Quý Thừa Xuyên đại nhân, nở một nụ cười tự nhiên với anh, vô cùng thành khẩn đề nghị: “Chi bằng tôi giúp ngài lau luôn cái bàn này nhé?”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mỗi cô gái mới đến ở trong văn phòng tổng giám đốc một giờ, lúc đi ra không than thở cũng khóc lóc, chưa từng có ai đi ra mặt mày như nhặt được tiền như cô, vẻ mặt ấy khiến người khác vô cùng hiếu kỳ.

Không chờ Tống Dao ngồi vào chỗ, cô đồng nghiệp béo hời nãy chỉ bảo đã xán lại gần, vẻ mặt tò mò hỏi: “Em gái, em không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Tống Dao lắc đầu, vẻ mặt vui vẻ nói, “Chị à, cảm ơn vừa rồi chị đã nhắc em, em tên Tống Dao, chị có thể gọi em là tiểu Tống, xin hỏi phải xưng hô với chị thế nào?”

“Chị tên Trương Viện, mọi người đều gọi là chị Viện.” Chị Viện giới thiệu sơ qua xong, lập tức không ngừng hỏi han, “Tiểu tổng à, em ở trong phòng tổng giám đốc lâu như vậy, thực sự không xảy ra chuyện gì ư?”

“Thực không có chuyện gì cả.” Đối với vẻ mặt ngạc nhiên của chị Viện, Tống Dao không hiểu lắm.

“Quý tổng không làm khó em hả?” Chị Viện không cam lòng tiếp tục hỏi.

“Không đâu chị, Quý tổng là người tốt mà.” Trong lòng cô tự bổ sung thêm một câu, em đến muộn mà ngài ấy không trừ tiền lương, vì vậy là người tốt.

“Phụt!” Đồng nghiệp xung quanh đều đang giả vờ uống nước đều phun ra. Quý tổng là người tốt ư? Đây tuyệt đối là chuyện buồn cười nhất

bọn họ được nghe sau khi vào làm việc trong công ty, không nghĩ đến cô gái này còn trẻ vậy đã biết ngụ ý trang.

Ngay cả chị Viện chuyên buôn chuyện sau khi nghe lời này, trầm mặc hồi lâu không biết phải đối đáp thế nào, cuối cùng nặn ra nụ cười hàm ý em tự cầu phúc, sau đó chán nản trở về bàn làm việc của mình.

Để Tống Dao ở lại đảng này cười ngây ngô, trời không tuyệt đường người, có thể bình an vượt qua thử thách lớn của đại boss quả thực đời trước cô đã tích đức rất nhiều, với năm ngàn đồng có nên mua thêm áo sọc carô mới không nhỉ?

Trên đời này không có bức tường nào không bị gió lùa, huống chi ở tập đoàn Thừa Thiên với số lượng nhân viên đông đảo như vậy. Chẳng bao lâu sau, chuyện Tống Dao một thân một mình ở trong văn phòng tổng giám đốc hơn một giờ, lúc ra không mất một sợi lông, tóc nào đã được truyền đến tai lão Lưu.

Vốn lão Lưu đang mong chờ Tống Dao có thể lập tức cuốn gói rời khỏi công ty, bây giờ tâm trạng lão đang hết sức phức tạp.

Chuyện điện thoại màu đen là đường dây riêng của tổng giám đốc là lão cố tình không nói với cô. Tuy nhiên, lão cũng không phải là loại người có lòng dạ hẹp hòi, nhưng thân là trưởng phòng của bộ nhân lực tập đoàn, mỗi lần thông báo tuyển dụng người mới lão luôn đề ra những chuẩn mực hà khắc, trong đó Tống Dao được ví như một con chuột xấu xí xuất hiện, phá hoại những điều hoàn mỹ trong suy nghĩ của lão.

Cho dù Quý tổng tha cho cô lần này, lão Lưu vẫn hy vọng Tống Dao có thể thấy rõ năng lực của mình mà nhanh chóng từ chức, Quý Thừa Xuyên không thể luôn khoan dung với cô mãi, những việc như thế, từ trước đến nay, đại boss đều dựa trên cảm giác hài lòng, mà cảm giác ấy cho đến bây giờ đều chỉ là cảm xúc nhất thời.

Quên đi, coi như vận may của người mới. Sau một thời gian giáp mặt với người tâm tư khó nắm bắt như Quý Thừa Xuyên, ai cũng sẽ khó lòng giữ được vận may thôi, đây là điều từ trước đến nay lão Lưu vẫn luôn tin tưởng.

Lão Lưu tạm thời bỏ qua cho Tống Dao, mặc dù Quý Thừa Xuyên đối với cô thư ký mới này tương đối hài lòng, nhưng người mới đầu gì cũng là người mới, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ giao cho cô nhiệm vụ quan trọng cho cô nhanh như vậy.

Sau khi trải qua sự kiện trên, vài ngày sau đó, trên cương vị mới, Tống Dao tương đối yên ổn.

Chị Viện tuy ồn ào bát quái nhưng là người nhiệt tình, nói hết những chuyện mà một thư ký cần làm cho Tống Dao biết một lượt, Thừa Thiên rộng lớn không thể so sánh với những công ty nhỏ mà trước kia cô từng làm, những thứ cần học hỏi rất nhiều, Tống Dao cầm quyển sổ tay ghi chép lại, gặp những điều không biết sẽ khiêm tốn học hỏi.

Những người có thể tiến vào tập đoàn Thừa Thiên làm việc người nào mà không tâm cao khí ngạo, bây giờ trong văn phòng lại xuất hiện một tiểu Tống Dao khiêm tốn hiếu học, các đồng nghiệp lúc trước có ấn tượng tốt với cô ngược lại biến thành mặt dày sai vặt.

“Tiểu Tống, phiền cô giúp tôi sao chép bản văn kiện này.”

“Tiểu Tống, tớ bận quá, cậu giúp tớ sắp xếp lại phần ghi chép trong cuộc họp này với.”

“Tiểu Tống, giúp tôi đi mua phần cơm trưa nhé.”

...

Trước những người mặt dày sai vặt ấy, Tống Dao gần như không hề từ chối, việc này dẫn đến tình hình ngày càng phức tạp. Rốt cuộc, xảy ra chuyện rồi.

“Tập hồ sơ có bìa màu xanh lam ghi chép cuộc họp là ai làm hả? Đi ra đây gặp tôi!” Giữ chức trưởng phòng còn có Vương Hân biệt hiệu nữ vương đi vào văn phòng, sắc mặt đặng đặng sát khí, như muốn giết người.

Qua một hồi tĩnh lặng, yên ắng, Tống Dao ngượng nghịu giơ tay: “Hình như là tôi làm... Có chuyện gì vậy?”

“Cô nhìn xem!” Vương Hân không chút khách khí ném tập văn kiện qua chỗ cô, “8% mà cô đánh thành 8%, cô có biết đánh sai một ký hiệu, tương đương mất bao nhiêu tiền không?”

Đánh sai ký hiệu ư? Tống Dao không ngừng nhặt tập văn kiện ở dưới đất lên, chăm chú nhìn kỹ, đúng là cô ngày hôm qua đã sắp xếp, chỉnh sửa phần ghi chép cuộc họp này. Dù Vương Hân có nói tập văn kiện là đúng là cô làm thật, nhưng có điều, vốn không phải phần việc của cô, nữ đồng nghiệp ngồi đối diện cô là Tiểu long nữ vì nói bận nên thuận tay bảo cô giúp thôi.

Nhưng dù sao cũng là do cô sơ suất, Tống Dao cúi thấp đầu, không hề có ý định liên lụy Tiểu long nữ.

Trong khi đó, Tiểu long nữ đứng bên kia cũng bị dọa sợ vánh vất, kinh hồn bạt vía đứng lù vào góc nhỏ không dám lên tiếng.

Thế nhưng, nữ vương đại nhân lại mắng ác hơn: “Chỉ có một phần ghi chép cuộc họp, không cần tiêu hao hàm lượng kỹ thuật nào, cô lại có thể phạm một cái lỗi lớn như vậy, rốt cuộc cô có chú tâm làm việc không? Tại sao công ty lại có thể tuyển loại người làm việc cẩu thả, vô dụng như cô hả?”

Khi bị mắng những lời khó nghe như thế, Tống Dao cảm thấy sống mũi cay cay, nhưng cô cố nén, nhận lỗi: “Thành thật xin lỗi trưởng phòng Vương, tất cả là do tôi không cẩn thận, lần sau nhất định sẽ không tái phạm nữa.”

“Lần sau, cô còn muốn có lần sau? Tôi không hiểu tại sao công ty lại tuyển cô vào, xin mời cô nói xem cô đã có những thành tựu nào? Tôi đây xin rửa tai lắng nghe.”

Tống Dao cúi thấp đầu, cắn chặt môi, không nói thành lời.

“Hay nói cách khác, cô nói xem tại sao cô muốn đến công ty này làm việc?”

“Tôi...” Tống Dao nghẹn ngào, quả thật ngay cả cô cũng không biết tại sao mình muốn đến công ty này làm việc. Những ngày vừa qua, mọi thứ ở đây đều không nằm trong dự đoán của cô, cảm giác lâng lâng như đang lạc vào giấc mơ ngọt ngào. Đến bây giờ, khi Vương Hân đi đến trước mặt mọi người trách mắng cô làm hỏng việc, rốt cuộc cô mới từ trong mộng đẹp tỉnh giấc.

So với những người cùng trình độ ở đẳng kia, rốt cuộc cô cũng không thể cứ dựa vào vận may mà sống sót qua ngày trong công ty này được, những điều mà lão Lưu nói trước kia tựa hồ sẽ biến thành sự thực ngay bây giờ.

Bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, phá vỡ tình hình vẫn đang căng thẳng trong phòng.

Ngoài Tống Dao bên này cúi đầu không lên tiếng, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu hướng ra cửa, tình hình vốn đang bế tắc lập tức vụt lên mức báo động, ngay cả nữ vương khí thế bồng bồng cũng cứng đờ người.

“Quý...Quý tổng, ngài đến đây có việc gì không ạ?” Vương Hân cẩn thận nhỏ nhẹ hỏi han, chỉ sợ hình tượng như sư tử Hà Đông gào thét ban này đã quấy rầy Quý Thừa Xuyên đang nghỉ ngơi.

Thân hình Quý Thừa Xuyên rắn chắc không vào phòng mà đứng tại cửa nhìn vào, mặt không biểu cảm nhìn một vòng quanh phòng, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Tống Dao.

Cô không khóc nhe, không tìm mọi cách bịa đặt, chỉ lặng lẽ cúi đầu như suy nghĩ kỹ càng về mọi việc, ngay cả khi anh xuất hiện cũng không nhận ra.

“Thư ký Tống, pha một ly cafe không đường, mang đến phòng làm việc của tôi.”

Sau khi căn dặn xong, Quý Thừa Xuyên quay người, bước đi phóng khoáng trong ánh nhìn của mọi người, bọn họ ngạc nhiên tròn mắt, Tống Dao cũng đang mơ màng, suy nghĩ vấn đề nữ vương hỏi.

“Vương trưởng phòng, tôi vừa nghĩ tôi đến công ty làm việc là vì...”

“Cô còn không mau đi pha cafe!” Nữ vương đại nhân hồi hả thúc giục.

“Vấn đề cô mới hỏi tôi vẫn chưa trả lời xong, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi...”

“Cô không cần phải trả lời tôi, đi nhanh lên đi!” Vương Hân gấp muốn giậm chân, nhìn đồng hồ đã trôi qua vài giây, cô thư ký mới vào này thật chẳng biết phân biệt nặng nhẹ, muốn kéo cô xuống nước cùng sao.

“Thật sự không cần tôi trả lời?” Tống Dao không cam tâm.

“Không cần, tôi lệnh cho cô lập tức đi pha cafe cho Quý tổng!”

“Vâng.” Tống Dao thu lại tâm trạng nặng nề bước đến phòng nghỉ, vừa đi vừa ai oán, tổng giám đốc đại nhân của tôi ơi, sớm không uống

muộn không uống, tại sao hết lần này đến lần khác lại muốn uống cafe vào lúc này hả, hại tôi anh ách một bụng muốn nói với nữ vương mà không có cơ hội, ngài thực biết cách phá không khí đấy.

Cách một bức tường, tổng giám đốc đại nhân chẳng biết vấp thứ gì mà chao đảo.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vì bị nữ vương dạy bảo trước mặt nhiều người như vậy, lúc Tống Dao pha cafe không tập trung, tâm trạng thần thờ tiếp tục suy nghĩ vãn vơ.

Tại sao mình lại muốn đến công ty này làm việc?

Thực ra, vấn đề này đối với cô mà nói thật sự rất khó trả lời, cô đã nộp sơ yếu lý lịch, đi phỏng vấn nhiều nơi nhưng cuối cùng lại trúng tuyển ở nơi này mà không hề lý giải được nguyên do, âu cũng là cơ hội trời cho, cô thực cảm thấy không phải mình chọn nơi này, mà là tập đoàn Thừa Thiên chọn cô, vì vậy nên mới...

Cứ như thế cô vừa suy tư vừa pha cafe, đến khi Tống Dao pha xong đặt lên bàn làm việc của anh, nhưng đã quên không nói: “Quý tổng, mời ngài dùng.”

Mắt thấy ngay cả một lời cảm ơn Tống Dao đều không nói, Quý tổng đại nhân trong lòng khó chịu, lạnh lùng nói: “Thư ký Tống.”

Tống Dao vừa mới quay người muốn chạy liền giật mình, bưng tỉnh, vội vàng xoay người hỏi: “Quý tổng, ngài còn việc gì cản dận không ạ?”

“Tôi muốn nghe câu trả lời của cô.”

“Trả lời về việc gì?” Tống Dao mơ hồ.

“Câu hỏi vừa rồi Vương trưởng phòng hỏi cô, tại sao cô muốn đến làm việc ở tập đoàn Thừa Thiên? Cô định trả lời thế nào với cô ta?”

“Tôi...” Quý Thừa Xuyên đột ngột hỏi như thế, Tống Dao không biết phải bắt đầu từ đâu, vấn đề này cô đã suy nghĩ từ nãy đến giờ, nhưng rốt cuộc thực sự không biết phải trả lời thế nào cho phải.

“Cô không nghĩ được điều gì ư?” Quý Thừa Xuyên cười nhạt, nụ cười ấy mang theo sự khinh thường, so với Vương Hân hung hăng ban nãy quả là có lực sát thương lớn hơn nhiều.

Tống Dao nhìn thấy vậy, vốn cô không phải người quá nhạy cảm cũng cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, đầu óc nóng lên bỗng thốt ra: “Là vì sống còn.”

“Sống còn?” Quý Thừa Xuyên lặp lại từ này một lần, với thân phận là tổng giám đốc một chi nhánh của tập đoàn Thừa Thiên, anh đã từng nghe qua rất nhiều nhân viên trả lời vấn đề này, nào là hứa hẹn sẽ phấn đấu hết mình, cố gắng thực hiện hoài bão... Nhưng là vì sự sống còn, anh chưa nghe qua bao giờ.

Sau khi giải bày được nỗi lòng, Tống Dao bạo dạn nói thêm: “Báo cáo Quý tổng, trước khi tôi đến công ty đã thiếu nợ tiền nhà hơn một một tháng, đã ăn mì tôm hai tháng, nếu như không tìm được việc, tôi cũng chỉ còn nước cuốn gói về với ông bà, vì có thể sống sót trong thành phố phồn hoa này, tôi đã đến đây làm việc.”

Đáp án này thật sự là không có chút giấu giếm nào, thành thực đến không thể thành thực hơn. Quý Thừa Xuyên vốn đang không vui bỗng cảm thấy có chút bất đắc dĩ khó nói thành lời: “Về nhà không phải cũng có thể sống sao, có lẽ cô không thích hợp với thành phố này?”

“Không được đâu Quý tổng, về nhà sẽ dựa dẫm vào cha mẹ, mà dựa vào cha mẹ không gọi là sống mà gọi là sâu gạo. Chỉ cần có một tia hy vọng nào, tôi nhất định sẽ kiên trì đến cùng, quyết không thể về nhà!” Đối

với chuyện không về nhà này cô rất có chính kiến, có lẽ chòm sao Kim Ngưu như Tống Dao đôi khi cũng đặc biệt kiên quyết như vậy.

Nghe xong lời nói của cô, Quý Thừa Xuyên bình tĩnh, tiếp tục hỏi: “Kiên định như thế là tốt, nhưng hôm nay ở văn phòng kia, trước thái độ của cô, tôi không nhìn thấy sự kiên định như vậy.”

“Quý tổng, phần ghi chép của cuộc họp kia đúng là do tôi ghi nhầm, tôi bằng lòng chịu phạt.” Tống Dao xấu hổ cúi đầu.

“Nếu không ai phát hiện ra sự sai lầm của cô, công ty sẽ phải tổn thất tối thiểu hơn một ngàn vạn, vậy cô nói xem, nếu như cô là tôi, cô sẽ dự định xử phạt cô như thế đây?”

Hơn một ngàn vạn sao?! Tống Dao hai mắt trừng lớn, số tiền này ngay cả bán nhà của cô đi cũng không đền nổi, Quý tổng hỏi vấn đề như vậy, chẳng lẽ muốn cô mắc câu? Không được, không được, tuyệt đối không thể bị sa thải.

Tống Dao đắn đo suy nghĩ, lo lắng vô cùng.

“Nghĩ xong chưa?” Quý Thừa Xuyên tra hỏi.

“Quý tổng...” Tống Dao sắp bị bức điên rồi, vẻ mặt đưa đám nói liều, “Tiền nhiều như vậy tôi không đền nổi, nếu không thì tiền lương tháng này tôi không lấy, ngài ngàn vạn lần đừng sa thải tôi, tôi cam đoan từ nay về sau không bao giờ.... phạm sai lầm lần nữa!”

“Hơn một ngàn vạn đã mất, cô cảm thấy tôi còn tha thiết một chút tiền lương của cô ư?”

Tống Dao luống cuống muốn khóc, những người hấp tấp thường dễ phạm sai lầm ngốc nghếch. Một lúc lâu sau, cô dè dặt, thăm dò hỏi: “Ngài

xem, cửa sổ này vài ngày không lau đã dính bụi, hay là tôi giúp ngài lau nhé?”

“...”

“Còn cái bàn này nữa...”

“Thư ký Tống.” Quý Thừa Xuyên sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, ngắt lời cô, “Tôi không tuyển cô vào để chơi đùa, chuyện xảy ra này hôm nay tôi không muốn thấy... lần thứ hai nữa, tôi rất tán thưởng đức tính kiên định của cô, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể dễ dàng tha thứ mọi sai lầm như thế. Mặc kệ ở đâu, muốn sống sót đều không phải là chuyện dễ dàng, hy vọng cô hiểu.”

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy tổng giám đốc dùng giọng điệu nghiêm túc nói chuyện, Tống Dao ngăn người, có chút khiếp đảm. Từ hồi ra trường làm việc đến nay, cô đã gặp vô số cấp trên chuyên gây khó dễ hay thường xuyên thuyết giáo, duy chỉ hôm nay Quý Thừa Xuyên nói những lời nói này mới khiến cô thật lòng tâm phục.

“Đã hiểu chưa?”

“Vâng.” Tống Dao gật đầu.

“Vậy ra ngoài đi.” Quý Thừa Xuyên phất tay ra hiệu.

“Vâng.” Tống Dao máy móc xoay người, đi được vài bước, chợt ra nhớ điều gì đó, quay đầu lại, yếu ớt gọi, “Quý tổng...”

“Chuyện gì?” Quý Thừa Xuyên chuyên tâm xem văn kiện, đầu không ngẩng.

“Cảm ơn ngài...”

Sau khi cô nói xong, xung quanh yên ắng lại, Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu, không nói lời nào, cùng cô đối mắt nhìn nhau.

“Tôi... Tôi đi ra ngoài làm việc đây...” Tống Dao mặt nóng bừng, nhanh chóng cúi thấp đầu, chật vật chạy khỏi phòng tổng giám đốc.

Bởi vì sự xuất hiện của Quý Thừa Xuyên, nữ vương cuối cùng cũng không khiến Tống Dao quá mất mặt, chỉ gọi riêng cô vào văn phòng riêng trách mắng thêm một lượt, bảo cô không thể phạm sai lầm cấp thấp này nữa.

Dù bị mắng nhiếc thảm hại, nhưng từ đầu đến cuối Tống Dao chưa từng khai ra tên của Tiểu long nữ, sau nhận hết thảy lời trách mắng, lúc chán nản trở về bàn làm việc, trên máy tính của cô bỗng hiện lên một khung chat.

Tiểu Long Nữ: Dao Dao, tớ thực sự vô cùng xin lỗi cậu. >____<

Dao Phát Tài: Không có việc gì đâu... vốn là sai lầm của tớ.

Tiểu Long Nữ: Cậu nghĩa khí giúp tớ còn nói thế, tớ cảm giác mình thật hèn hạ, rất vô sỉ, vô cùng hạ lưu! T____T

Dao Phát Tài: Đừng nói như vậy, tất cả mọi người là đồng nghiệp, tương trợ lẫn nhau là việc nên làm.

Tiểu Long Nữ: Tan tâm cậu có rảnh không? Tớ mời cậu ăn cơm để xin lỗi nhé!

Dao Phát Tài: (☉o☉)

Tiểu Long Nữ: Quyết định như vậy nhé... cậu muốn ăn gì nào?

Dao Phát Tài: Kỳ thật không cần tốn kém thế đâu...

Tiểu Long Nữ: Van xin cậu đấy, hãy để tớ có cơ hội xin lỗi đi, bằng không tớ sẽ cảm thấy áy náy, ray rứt đến chết đấy!

Dao Phát Tài: Được thôi. ^_^

Tiểu Long Nữ: Quyết định như thế! Tan tầm chờ tớ cùng đi nhé!
(^o^)/~

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lúc tan tầm, Tiểu long nữ kéo Tống Dao vào quán ăn món cay Tứ Xuyên, hai người cùng sở thích ăn uống ở cùng với nhau, không có đề tài cũng trở thành có đề tài mà bàn luận sôi nổi.

Tiểu long nữ tên họ là Long Tinh Tinh, quê ở Tứ Xuyên, làn da trắng ngần, ngũ quan thanh nhã, vẻ ngoài hoạt bát và hướng ngoại, ngoài ra còn là một cô nàng có phong cách sexy, gợi cảm. Hai người trò chuyện một chút, chuyển đến vấn đề công việc.

Tiểu long nữ giới thiệu sơ lược với Tống Dao về bộ phận hành chính nơi họ đang làm việc. Tuy gọi là bộ phận hành chính nhưng việc cần làm cũng là chuyện lặt vặt, như làm quyết sách của công ty để gửi đi, sửa sang tư liệu, điều động nhân sự, phối hợp phê duyệt hồ sơ với các phòng ban khác, v...v... hay ít nhiều cũng dính dáng một chút.

Trong bộ phận hành chính, những người như Tống Dao, Tiểu long nữ được xem là tầng lớp thấp nhất, tại tập đoàn Thừa Thiên không lồ, thư ký của Quý Thừa Xuyên vô số, trên có bí thư, trợ lý, trên trợ lý còn có trợ lý đặc biệt. Vì vậy, cũng khó trách Tống Dao vừa mới vào công ty, là người ở tầng lớp thấp nhất, bị làm chân sai vặt.

Nói đến đây, Tiểu long nữ lại ngượng ngùng: “Chuyện hôm nay tất cả tại tớ không tốt, nữ vương đại nhân tính tình rất hung hăng, tháng trước tớ vừa gây gỗ với cô ta, lần này tớ lại làm hại cậu, thành thật vô cùng xin lỗi cậu.”

“Không sao đâu.” Tống Dao khoác tay. “Nữ vương của cậu tính khí nóng giận, đối lại tớ cũng cảm thấy sợ hãi.”

“Ngàn vạn lần cậu đừng nói vậy, là tớ đã hại cậu, cậu còn lựa lời an ủi tớ, tớ càng cảm thấy tội lỗi. Nói tóm lại, tớ thiếu cậu ân tình, về sau có chuyện gì cậu cứ nói, dù xông pha vào dầu sôi lửa bỏng, quyết không chối từ.” Tiểu long nữ vỗ ngực bảo đảm.

“Thôi thôi... nhưng tớ là người mới, nhiều việc còn chưa rành, sau này, nhiều thứ không biết mong cậu giúp đỡ cho.” Tống Dao nói.

“Cái đó còn phải nói, tuy tớ làm việc ở đây đã hơn một năm, nhưng chỉ quen việc hơn cậu chút thôi. Cậu đừng thấy nữ vương dữ dằn như vậy, kỳ thực cô ấy nhân phẩm không tồi, điển hình là mẫu phụ nữ thành đạt, làm việc chưa bao giờ thiên vị ai, trước những lời nịnh hót, tâng bốc cô ấy vẫn bình tĩnh, thờ ơ.”

Tống Dao gật đầu, đối với nữ vương đã có cái nhìn mới.

“Còn về chị Viện, cũng xem là bô lão của bộ phận hành chính, tuy chị ấy tốt tính, nhưng hay tám chuyện, không kín kẽ. Nếu cậu muốn bàn luận về ai, ngàn vạn lần đừng nói với chị ấy, không sẽ truyền đi khắp công ty.”

Tống Dao vội xua tay: “Không đâu, tớ cảm thấy mọi người ai cũng tốt cả.”

“Tốt cái mốt, cậu đừng quá ngây thơ, cậu mới đến vài ngày bọn họ đã mặt dày xem cậu thành chân sai vặt miễn phí!” Nói xong, Tiểu long nữ ngượng ngùng, “Tớ cũng không có mặt mũi bêu xấu người khác...”

Khi nghe Tiểu long nữ chuyển đề tài đến chuyện này, Tống Dao khéo léo ngắt lời, nói: “Cậu nói cho tớ biết về Quý tổng đi, ngài ấy là người thế nào?”

Vừa dứt lời, Tiểu long nữ hai mắt mở to, nói: “Không thể nào, cậu có ý với ngài ấy à?”

“Làm sao có thể!” Tống Dao kích động nói, cô cũng được xem là người có “kinh nghiệm phong phú”, chỉ mong Quý tổng không nhìn trúng mình đã cảm tạ trời đất.

“Cậu đừng kích động, tớ chỉ đùa thôi.” Tiểu long nữ bật cười, “Nhưng Quý tổng đáng đẹp trai như vậy, sự nghiệp cũng thành công, những cô gái bình thường đều thầm thích ngài, tớ hiểu mà.”

“Tớ thật sự không có tình ý với Quý tổng đâu.” Tống Dao cười khổ, cô không biết phải giảng giải cho Tiểu long nữ thế nào, cô thuộc tuýp người “không bình thường” kia.

“Tớ biết rồi, cậu tinh táo không muốn trèo cao, những người trong bộ phận chúng ta hễ ai đối với Quý tổng ao ước, tham vọng, cuối cùng kết quả đều vô cùng thảm thương.” Tiểu long nữ thấp giọng, vẻ mặt thần bí nói.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tống Dao vẻ mặt tò mò.

“Tớ nói cho cậu biết, trước đó, công ty có tuyển vài nữ thư ký, người nào cũng trang điểm lộng lẫy, dáng đi quyến rũ, tài giỏi. Nhưng một khi đã rơi vào lưới tình... họ nghĩ trăm phương nghìn kế để quyến rũ Quý tổng, hiển nhiên không thành công nên đã về nhà khóc lóc với ông bà rồi. Ví như cô thư ký Kim trước cậu ấy...”

Tiểu long nữ nói một tràng, Tống Dao nghe xong trợn mắt hốc mồm, Quý Thừa Xuyên trong truyền thuyết thật sự máu lạnh vô tình à? Sao cô thấy không phải vậy, tuy bọn họ chỉ mới tiếp xúc qua mấy lần, lần gần đây nhất là được Quý tổng nghiêm khắc thuyết giáo cô một phen, nhưng lời lẽ thuyết phục, đâu đến mức khiến nhân viên khóc lóc bỏ chạy khỏi phòng đâu nhỉ?

“Cậu không bị ngài ấy làm khó dễ vì cậu không có ý đồ với Quý tổng.” Tiểu long nữ cảm khái nói, “Những cô có suy nghĩ không an phận với Quý tổng, sẽ gặp không may. Như tớ này, quen bạn trai bảy năm rồi, xem Quý tổng với quả bí đỏ không khác gì nhau.”

Bí đỏ ư? Trong đầu Tống Dao thoáng nghĩ hình ảnh Quý Thừa Xuyên và trái bí đỏ hòa vào nhau, suýt nữa phun nệm coca ra ngoài.

“Cậu biết tại sao những cô gái có ý định với Quý tổng rất thảm không?” Không để ý Tống Dao đang thất thố, Tiểu long nữ tiếp tục hỏi.

“Tại sao?” Tống Dao lau miệng, bước lên trước.

“Bởi vì Quý tổng...”

“Cái gì? Quý tổng thích đàn ông?!” Tống Dao nói lớn.

“Suýt, suýt! Nói nhỏ thôi!” Tiểu long nữ vội vàng che miệng cô, “Cậu đừng nói lớn tiếng thế, chúng ta đang đứng ở khu vực gần công ty, người khác mà nghe thấy, ngày mai chúng ta đều sẽ bị đuổi việc cho xem.”

Tống Dao gật đầu mạnh, nhưng vẫn không kìm được trong lòng vui mừng, yêu thích đàn ông ư? Quý tổng không thích phụ nữ! Quý tổng là một tên gay!!!

Ha ha ha ha, giờ phút này, cô mừng rỡ, vui sướng nhảy cẫng như bước lên mây.

Từ khi ra trường đến giờ, không may nhiều lần được cấp trên “ưu ái”, đời này Tống Dao sợ nhất là không tìm được việc làm, vất vả tìm được công việc lại bị cấp trên theo đuổi mà bỏ việc. Trong những ngày qua, khi làm chức thư ký của tổng giám đốc, cô luôn lo lắng bất an, rất sợ Quý Thừa Xuyên đầu óc không tinh táo mà thích mình. Hôm nay, sau khi nghe tin này, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu cười thế là ý gì?” Tiểu long nữ mãi mãi không thể nào hiểu được tâm trạng nhẹ nhõm của Tống Dao vào giờ khắc này.

“Không có gì, không có gì đâu!” Tống Dao một mặt che miệng cười toe toét, một mặt không kìm được hiếu kỳ, hỏi: “Sao cậu biết được Quý tống thật là gay chứ?”

“Chuyện này còn phải hỏi, cậu nhìn giá trị con người Quý tống xem, nào là bằng cấp, vẻ ngoài, thân hình, đầu tóc... mọi thứ đều đạt tiêu chuẩn là người đàn ông vừa đẹp trai vừa giỏi giang. Nếu ngài tống là bãi cát, mỹ nữ là sóng biển, chắc chắn bãi cát như ngài ấy sẽ bị tầng tầng, lớp lớp con sóng lớn bằng cả biển Thái Bình Dương nhấn chìm xuống đáy. Tuy nhiên, ngài ngay cả một scandal cũng không có, cậu nói xem có phải rất bất thường không?”

“Có thể là Quý tống thà thiếu chứ không tùy tiện...”

“Mới lạ, cái từ “thà thiếu chứ không tùy tiện” không phải hiểu như thế, cậu nghĩ xem trên đời phụ nữ nhiều như thế, một trăm người mà không tìm ra một người hợp mắt, cái gì mà “thà thiếu chứ không tùy tiện”, cả mười nghìn người không tìm ra một người vừa ý, mới gọi là có vấn đề! Tớ vô cùng chắc chắn nói cho cậu biết, Quý tống - Ngài-ấy-nhất-định-có-vấn-đề!”

Nghe có lý, Tống Dao như được uống một viên thuốc an thần.

“Cạch!”

Cây viết bông rơi xuống đất, Quý Thừa Xuyên đang ngồi trong phòng làm việc tăng ca, hôm nay có vẻ không thuận lợi. Anh cúi đầu nhặt bút, lời “cảm ơn” ban ngày của Tống Dao bỗng dưng xuất hiện trong đầu anh.

Khóe miệng không khỏi cong lên nụ cười đắc ý. Dù cô người mới đến này bằng cấp thấp, thiếu kinh nghiệm, vẻ ngoài bình thường, phản ứng

chậm chạp, nhưng ít ra vẫn hiểu chuyện, biết được ai hôm nay đã cứu cô, sau đó nói một tiếng cảm ơn.

Nếu Quý Thừa Xuyên biết Tống Dao hôm nay nói lời “cảm ơn” kia thật ra là cảm ơn lời dạy bảo của anh... đoán chừng sẽ ghen chết.

Đương nhiên, Quý Thừa Xuyên sẽ không biết trong lòng Tống Dao đang nghĩ cái gì, Tống Dao cũng không biết có kẻ đang nhìn chăm chăm vào vị trí tổng giám đốc, chuẩn bị tìm cách hạ bệ Quý tổng cao quý, cho nên hai người ngây ngô không hay biết gì, ngày hôm nay đều trôi qua trong vui vẻ.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Kể từ lúc biết Quý Thừa Xuyên có vấn đề giới tính, Tống Dao không hề ngại ngùng khi đối diện với Quý Thừa Xuyên, không những hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ Quý tổng giao phó, mà ngẫu hứng sẽ nịnh nọt, ân cần hỏi han.

“Quý tổng, cửa sổ dính bụi rồi, tôi lau nhé?”

“Quý tổng, tôi lau giúp ngài cái bàn này nha?”

“Quý tổng, tôi đi pha một tách cafe cho ngài!”

“Quý tổng...”

Có lẽ dạo gần đây Quý tổng tâm trạng rất tốt, hòa hảo vui vẻ, không làm khó dễ cấp dưới, lãnh đạo các phòng cũng trở nên thân thiện, gần gũi, nhân viên dưới trướng đi làm trong không khí thoải mái, dễ chịu... năng suất làm việc của mọi người trong công ty đều được đẩy mạnh. Vì vậy, trong không khí bừng bừng sức sống ấy, hạng mục lớn kéo dài một năm rất cuộc cũng chuẩn bị kết thúc.

Để kết thúc hạng mục này không phải là chuyện dễ dàng. Gần đây, bộ phận hành chính thường xuyên tăng ca, không có nửa phần lười biếng, bọn họ làm việc vô cùng cẩn thận, không để xảy ra một chút sơ suất, không kéo “kiểm củi ba năm thiêu một giờ”.

Nhìn thấy các đồng nghiệp tăng ca mất ăn mất ngủ, với tư cách là người mới vào công ty lẽ nào cô không góp sức? Trải qua việc sai sót lần

trước, Tống Dao làm việc trở nên cẩn thận tỉ mỉ, tài liệu văn bản ghi chép đều kiểm tra đi kiểm tra lại, mỗi một dấu câu đều soi xét nhiều lần.

Hôm nay, cô ở lại công ty tăng ca, vì làm việc nhập tâm nên quên mất thời gian, sau khi sao chép xong phần văn kiện cuối cùng, cô mới nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ.

Không tốt, lỡ mất chuyến tàu điện ngầm cuối cùng rồi! Sau khi hoàn hồn, cô vội vội vàng vàng tắt máy tính, hốt hoảng chạy ra ngoài.

Tuy đã tối, nhưng ở tập đoàn Thừa Thiên không thiếu những nhân viên cần cù làm việc đến tối muộn, hai thang máy trong tầng đều nghịt người, ban đêm như khiến từng phút từng giây trôi qua chậm rãi.

Tống Dao trở nên gấp gáp, ngoại trừ tàu điện ngầm, cô cũng có thể bắt xe về nhà. Nhưng bắt xe ít nhất cũng phải năm mươi đồng, với số tiền đó có thể ăn cả thùng mì, đối với Tống Dao chưa được phát lương mà nói, đó là một khoản tiền không hề nhỏ.

Vì có thể bắt kịp chuyến tàu điện, tiết kiệm được năm mươi đồng, Tống Dao cắn răng, âm thầm ra quyết định, không quan tâm đến bên chiếc thang máy lớn đề chữ “Special”, giơ tay xuống bấm nút.

Đã muộn thế này, Quý tổng chắc là đã về, sẽ không ai phát hiện cô dùng thang máy chuyên dùng của tổng giám đốc đâu, chắc chắn sẽ không ai thấy...

Qua một hồi an ủi chính mình, cửa thang máy từ từ mở ra, một bóng người rắn chắc, mạnh mẽ dần xuất hiện trước mắt Tống Dao, cô cứng đờ người, hai mắt mở to, cái cảm muốn rớt xuống, tay còn đặt ở chỗ bấm nút, so với gặp quỷ còn đáng sợ hơn.

Không biết qua bao lâu, Quý Thừa Xuyên nãy giờ im lặng bỗng nói: “Thư ký Tống, xin đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Nghe xong lời ngài tổng, Tống Dao mới phục hồi tinh thần, luống cuống tay chân. Trời đất, cô chỉ nghĩ thế nào cho tiện nhất, ai đến nói cho cô biết tại sao đã gần nửa đêm mà đường đường là tổng giám đốc đại nhân vẫn còn ở công ty và dùng thang máy lúc này? Làm sếp cũng phải ra dáng sếp lớn chứ, ngủ sớm dậy sớm thân thể mới khỏe mạnh Quý tổng ơi!

Tống Dao thầm nhỏ lệ trong lòng, tay buông lỏng xuống.

Cửa từ từ đóng lại, trong khoảng khắc ấy, bóng dáng tờ năm mươi đồng hiện lên trước mắt Tống Dao, che đôi mắt cô, nói chậm mà xảy ra nhanh, cô như bị yểm bùa, nhanh chóng chui vào thang máy.

Sự việc xảy ra bất ngờ, người bình tĩnh như Quý Thừa Xuyên cũng có chút giật mình. Nếu như vừa rồi Tống Dao chỉ ôm hy vọng dùng lén thang máy của anh... nhưng bây giờ anh không hiểu trong lòng cô nhân viên mới đang nghĩ gì.

Đơn thuần chỉ là ngốc ư? Anh có chút không tin, những người đi về muộn đều biết, chiếc thang máy này là thang máy chuyên dụng của anh, bất luận người nào không có sự cho phép của anh tuyệt đối không thể tự tiện sử dụng. Cô gái này thật là to gan, ăn gan hùm mật gấu rồi sao, hay là có mưu kế gì khác? Quý Thừa Xuyên không khỏi trầm ngâm suy đoán.

Còn Tống Dao, giờ phút này cũng ngẩn người, đầu óc rối tung, không nói nên lời.

Vì vậy, kết quả là hai người trầm mặc không nói lời nào đợi thang máy đếm ngược từng số một, thời gian trôi qua chậm chạp, xung quanh yên tĩnh khiến lòng người sợ hãi.

Cho đến khi thang máy dừng dưới bãi đậu xe dưới đất, Tống Dao mới bừng tỉnh, hô lớn một tiếng: “Ấy chết!”, vội vã muốn bấm nút thang máy lên tầng một.

Trong khoảnh khắc giờ tay ra bấm nút, bàn tay bỗng bị nắm chặt.

Quý Thừa Xuyên dùng lực rất lớn, cổ tay Tống Dao nhói đau, không kịp nghĩ ngợi, không cũng biết phải làm thế nào, đành yếu ớt lên tiếng cầu xin: “Quý tổng... Ngài làm gì vậy...”

“Cô muốn làm gì?” Quý Thừa Xuyên không chút khách khí buông lời chất vấn, anh cảm thấy mình đã xem nhẹ cô nàng mới vào này, trên đời loại người “giả heo ăn hổ” thật quá nhiều, mà cô ta suýt chút nữa đã thành công che giấu trước anh. Vừa nghĩ đến mình bị phụ nữ lừa dối, Quý Thừa Xuyên chột nổi giận.

Tống Dao đột ngột bị hỏi mà ngẩn ngơ, nhưng vẫn thấp giọng nói: “Quý tổng, tôi sai rồi, tôi không nên tùy tiện dùng thang máy của ngài, ngài có thể thả tay tôi trước được không? Tôi sắp không kịp rồi...” Đó là chuyến tàu cuối cùng trong ngày, dù có ra sao cô tuyệt không thể bỏ lỡ.

Nhưng Quý Thừa Xuyên không có ý định buông tha, giờ khắc này ánh mắt anh sắc bén như dao, tùy thời khắc có thể lấy mạng cô.

Vì hai người chậm chạp không ra nên thang máy đóng lại, bọn họ bị vây trong không gian chật hẹp, Tống Dao sợ ngây người, cô không hiểu sao Quý Thừa Xuyên tự nhiên nổi nóng.

“Thư ký Tống, rốt cuộc cô có phải có ý đồ muốn tiếp cận tôi không?” Quý Thừa Xuyên cười lạnh.

“Tiếp cận?” Tống Dao mơ màng, “Quý tổng, ngài nói gì vậy?”

Còn muốn giả vờ ư? Anh lại càng nóng giận, một tay ép sát cô lên vách thang máy.

Thân thể va chạm với kim loại cứng rần lạnh lẽo, Tống Dao bỗng tỉnh hẳn ra, chột nhớ đến lời nói của Tiểu long nữ ở quán Tứ Xuyên bàn luận về

con người Quý Thừa Xuyên, chẳng lẽ Quý tổng thật sự đang hiểu lầm mình có ý đồ với ngài ấy? Vừa nghĩ thế, cô lập tức lên tiếng giải thích: “Quý tổng, ngài hiểu lầm rồi, tôi không hề có ý định quyến rũ ngài đâu!”

Cô nói trắng ra, Quý Thừa Xuyên liền sững sờ.

“Chính xác là vậy, ngài nhất định phải tin tôi, tôi không có ý đồ tiếp cận ngài, tôi chỉ muốn bắt kịp tàu điện ngầm thôi, tôi sắp bỏ lỡ chuyến tàu về nhà rồi!” Vừa tới tàu điện ngầm, lòng cô nóng như lửa đốt.

Cỗ tay cuối cùng cũng được thả ra, Quý Thừa Xuyên lùi về sau một bước, nhìn cô không chút tin tưởng.

“Quý tổng, tôi có thể lên được không, thật sự không còn kịp rồi!” Tống Dao vẻ mặt thành khẩn.

“Vì muốn bắt kịp tàu điện, cô dám tiến vào thang máy chuyên dụng của tôi? Cô cảm thấy lý do tồi tệ này sẽ khiến tôi tin tưởng được ư?” Anh vẫn như trước không muốn tin cô.

“Trời đất chứng giám, không phải tôi tự động vào đâu!” Tống Dao chỉ ý lung lay.

“Chẳng lẽ có ai khác đẩy cô vào hả?” Thề thốt nhảm nhí, Quý Thừa Xuyên cười nhạt.

“Thật có người đẩy tôi vào mà.” Tống Dao chắc như đinh đóng cột nói.

“Ai?”

“Quý tổng, ngài biết không, nếu tôi không bắt kịp chuyến tàu điện cuối cùng này, tôi phải bắt xe về nhà, mà bắt xe phải tốn năm mươi đồng, với năm mươi đồng có thể ăn một thùng mì đó...”

“Trọng điểm.”

“Là thần linh, thần linh đẩy tôi vào!”

“...”

Trong một khắc, Quý tổng đại nhân rốt cuộc đã hiểu quy luật hằng số bất biến cổ xưa, ngàn vạn lần không nên bức ép cô gái này nói ra nguyên do, quả thực quá hạ thấp chỉ số thông minh của mình rồi!

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tống Dao rốt cuộc vẫn không bắt kịp chuyến tàu điện, đành dùng năm mươi đồng cuối cùng trong túi bắt xe về nhà, giờ phút này cách thời gian phát lương còn 3 ngày, mà thẻ tín dụng đã sài hết, tủ lạnh trống rỗng, chỉ còn một gói mì tôm đủ cho một bữa.

“Nhà tư bản vô nhân tính, đồ khốn tự cao tự đại, tự kỷ, thất thường...” Tống Dao bưng bát mì, vừa ăn vừa mắng. Nếu không phải bởi Quý Thừa Xuyên, cô sẽ không thảm đến mức này.

Có ý đồ với anh ta ư? Dù đàn ông trên thế giới đều chết hết Tống Dao tôi cũng không thèm để ý đến tên gay trước mặt đâu, hừ!

Người đang túng quẫn không còn đồng nào cách thời gian phát lương 3 ngày như Tống Dao lâm vào khốn khổ. May thay, tập đoàn Thừa Thiên đãi ngộ nhân viên rất tốt, dù đến căn tin sớm hay muộn đều đầy đủ thức ăn cho bọn họ. Nhưng gần đây, công việc ngày càng nhiều, tốn nhiều năng lượng hơn, một ngày Tống Dao ăn ba bữa vẫn cảm thấy không no.

Bần cùng bị mờ mắt, Tống Dao mặt dày đến căn tin xin bánh bao về nhà ăn khuya, dè dặt dè nén hai ngày, không có chuyện gì, nhưng đến trưa ngày thứ ba đã xảy ra chuyện.

Giữa trưa hôm ấy, Tống Dao như thường lệ đi lấy thức ăn, lấy thêm hai chiếc bánh bao thịt cỡ lớn, ngồi xuống ăn trưa cùng Tiểu long nữ.

“Dao Dao, cậu không phải đang có chứ?”

“Phụt...” Tống Dao cơm chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa phun ra ngoài, nghẹn họng thì thào hỏi, “Cậu nói bậy bạ gì thế?”

Tiểu long nữ cười lớn: “Tớ nói đùa thôi... tớ chẳng qua nhìn thấy cậu gần đây khẩu vị vô cùng tốt, mới trêu cậu chút.”

“Cậu đừng trêu nữa, tớ đủ thảm rồi.” Tống Dao vẻ mặt khẩn cầu.

“Làm sao thế?”

“Còn thế nào nữa, tiền lương còn chưa phát, tớ sắp sống không nổi rồi, bánh bao này là để dành mang về nhà ăn đêm, nhắc đến mới nhớ, tớ bảo này, cũng tại cái đồ tư bản vô nhân tính ấy...”

Vẻ mặt Tiểu long nữ bỗng trở nên kỳ lạ, liều mạng lắc đầu bảo cô đừng nói nữa.

Tống Dao đang nóng nảy nào chú ý được điểm này... tiếp tục oán giận lầm bầm: “Ngày đó, nếu không phải tại hần, tớ cũng sẽ không mất năm mươi đồng bắt xe về, hại tớ mỗi ngày phải xin thêm bánh bao mang về, nhưng mà nói đi phải nói lại, trước kia tớ không biết bánh bao trong căn tin so với mì gói còn ngon hơn... Ồ, cậu sao vậy?” Rốt cuộc, cô cũng đã nhận ra vẻ mặt khác thường của Tiểu long nữ.

“Đừng nói nữa... đằng sau... đằng sau cậu...” Tiểu long nữ cúi đầu thăm nghĩ chết chắc rồi.

Tức khắc, cảm giác bất an bao phủ cả người Tống Dao, cô chặm chạp quay đầu, đôi giày da bóng loáng đập vào mắt cô, kế tiếp là đôi chân thon dài, dáng người cao ngất, lồng ngực rộng lớn... Tiếp tục nhìn lên, rốt cuộc chạm phải ánh mắt sắc bén của Quý Thừa Xuyên.

Trong giờ khắc ấy, Tống Dao cũng thăm nghĩ chết chắc rồi.

“Quý... Quý tổng, chào ngài...” Tiểu long nữ bên cạnh cố gắng hóa giải không khí xấu hổ, ngỡ ngàng ngần này.

Quý Thừa Xuyên ngay cả mắt cũng không giương, vẻ mặt cứng ngắt gọi: “Thư ký Tống.”

“Vâng.” Tống Dao đứng phắt dậy, nuốt khan.

“Bốn giờ chiều đến văn phòng tôi một lát.” Anh tiếp tục duy trì vẻ mặt vô cảm.

“Vâng... được...” Tống Dao rụt rè gật đầu.

Quý Thừa Xuyên xoay người, Tống Dao chưa kịp thở phào, anh bỗng đứng lại, quay đầu gọi: “Thư ký Tống.”

Hoảng hồn, Tống Dao muốn đứng tim: “Quý tổng... còn... còn việc gì ạ?”

“Lau miệng sạch sẽ.” Nói xong, đại boss cuối cùng cũng rời khỏi.

Tống Dao đứng đó vô thức lau miệng, trên tay là một hạt cơm.

Tiểu Long Nữ: Chết rồi, Dao Dao!!! [phát điên] [phát điên] [phát điên]

Dao Phát Tài: Chết thật!!! [phát điên] [phát điên] [phát điên]

Tiểu Long Nữ: Quý tổng nhất định đã nghe cuộc nói chuyện của chúng ta!!! [phát điên] [phát điên] [phát điên]

Dao Phát Tài: Tai ngài ấy sẽ không thính như vậy chứ?

Tiểu Long Nữ: Lúc boss rời khỏi đã kêu cậu lau miệng sạch sẽ đó!!! [phát điên] [phát điên] [phát điên]

Dao Phát Tài: Tớ lau sạch sẽ rồi...

Tiểu Long Nữ: Ngài đang ám chỉ cậu đấy, cậu đã nói những lời không nên nói!

Dao Phát Tài: Tớ đâu có nói gì đâu mà! [khóc lớn]

Tiểu Long Nữ: Cậu nói ngài là nhà tư bản!!! [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn]

Dao Phát Tài: Vì hãn vốn là nhà tư bản mà...

Tiểu Long Nữ: Chết rồi!!! [phát điên] [phát điên] [phát điên]

Dao Phát Tài: Chết thật!!! [phát điên] [phát điên] [phát điên]

Tiểu Long Nữ: Chúc cậu may mắn!!! [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn]

Dao Phát Tài: Cầu vận may!!! [khóc lớn] [khóc lớn] [khóc lớn]

Trong thời gian làm việc lén lén chat vài câu với Tiểu long nữ, tâm trạng Tống Dao bây giờ rất tệ, nhìn đồng hồ điện tử trên tường, kim đồng hồ như đang đếm ngược từng giây từng phút kể cậu cái chết.

2 giờ, 3 giờ, 3 giờ 40 phút, 3 giờ 50 phút... 4 giờ đã đến, Tống Dao ôm tâm trạng liều chết, lê bước chân nặng nề đến văn phòng tổng giám đốc.

“Quý tổng...” Nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Quý Thừa Xuyên, trong lòng Tống Dao bỗng run sợ.

Quý Thừa Xuyên im lặng, cúi đầu xem văn kiện.

Tổng giám đốc đại nhân không lên tiếng, cấp dưới làm sao không biết xấu hổ mà quấy rầy, vì vậy Tống Dao chỉ có thể lúng túng đứng một bên, im lặng chờ đợi.

Vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm bên trong đã sớm nổi phong ba.

Đại boss, ngài nói gì đi mà! Dù có phán tội chết cũng phải nói cho rõ ràng chứ! So với chết, im lặng như vậy còn khó chịu hơn! Quả là sống không bằng chết!

Nhưng Quý Thừa Xuyên không có ý định bắt chuyện, chăm chú xem hết một tờ văn kiện, anh thản nhiên mở tờ thứ hai, dường như đã xem Tống Dao thành người vô hình.

Rốt cuộc, Tống Dao tìm không được, khẽ gọi.

“Quý tổng.”

“Quý tổng!”

“Quý tổng, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài nhé?” Những lời này nếu đổi lại là Tống Dao trước kia tuyệt sẽ không nói, nhưng giờ phút này, thù mới hận cũ, Tống Dao có chút bất chấp.

“Đứng lại.” Ngay lúc cô định quay người rời khỏi, Quý Thừa Xuyên cuối cùng cũng lên tiếng.

Tống Dao dừng bước, cố nén tâm trạng thấp thỏm, xoay người lộ nụ cười gượng gạo: “Quý tổng, ngài có gì cản dận?”

“Cô cảm thấy tôi tìm cô có chuyện gì?”

“...” Tống Dao lặng thinh, sau đó nịnh nọt, “Quý tổng, ngài anh minh, sáng suốt, tiểu nhân không đoán được tâm tư của ngài.”

“Tôi không phải là nhà tư bản à?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt.

Đại boss quả nhiên muốn trả thù, Tống Dao chỉ đành kiên trì giải thích: “Là nhà tư bản nhưng là nhà tư bản anh minh, sáng suốt. Quý tổng, tôi đang ca ngợi ngài đấy mà.”

“Ồ?”

“Thật ra...” Tống Dao còn muốn nói thêm.

“Bánh bao.” Quý Thừa Xuyên bỗng chuyển đề tài.

Hả, Tống Dao căng thẳng, bánh bao ư, chẳng lẽ tổng giám đốc đại nhân ngay cả vài cái bánh bao cũng không cho sao? Căn tin công ty cũng không có quy định không được lấy thêm vài cái bánh bao đâu mà!

“Ăn ngon không?”

Chủ đề này bật ra, Tống Dao có chút đứng không vững, đành hùa theo tổng giám đốc đại nhân gật đầu: “Ngon... ăn ngon lắm...”

“Ăn mấy ngày rồi?”

Bánh bao à? Tống Dao vẽ mặt đau khổ thành thật: “Ba... ba ngày rồi...”

“Không ngán à?”

“Không đâu, bánh bao trong căn tin rất ngon.” Tống Dao khóc không ra nước mắt, tại sao lại chuyển sang chủ đề bánh bao rồi, thật không có logic.

“Sáng mai đem hai cái đến cho tôi.”

“Hả?” Vậy là sao? Tống Dao mờ mịt.

“Có vấn đề gì à?” Giọng điệu chứa đầy sự nguy hiểm.

“Không ạ! Không thành vấn đề!” Tống Dao lắc lắc đầu, phát huy mạnh mẽ thói xu nịnh, “Quý tổng, nếu ngài muốn ăn bánh bao, mỗi ngày tôi đều mang đến cho ngài!”

“Được rồi, cô ra ngoài đi.” Quý Thừa Xuyên phát tay.

“...”

“Còn việc gì không, thư ký Tống?”

“Tôi ra ngoài làm việc đây!” Nói xong, Tống Dao chạy ủa ra ngoài tựa như cơn gió rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Cách giờ tan tầm 5 giờ còn 10 phút, Tống Dao trở lại bàn làm việc, chưa hoàn hồn.

Tâm tư của tổng giám đốc ngài thật lớn, người bình thường như tôi làm sao có thể suy đoán đây, vốn tưởng lần này lành ít dữ nhiều, vậy mà cuối cùng lông, tóc không tổn hao.

Việc này quả là kỳ diệu thật, còn điều thần kỳ nhất chính là Quý Thừa Xuyên lại bảo cô đưa bánh bao đến văn phòng, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên, vậy mà bữa trưa gặm bánh bao, tạo hình này thật quá chói mắt, cô không dám nhìn.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Tiểu long nữ âm thầm lại gần.

“Không sao chứ?”

“Không sao cả.” Tống Dao lắc đầu, trong lòng còn sợ hãi.

“Quý tổng không làm khó dễ cậu ư?” Tiểu long nữ ngược lại kinh ngạc.

“Không có.” Tống Dao tiếp tục lắc đầu.

“Vậy thì tốt rồi.” Tiểu long nữ thở dài, “Cậu đi vào lâu như vậy, hại tớ lo lắng gần chết, xem ra mấy bữa nay Quý tổng tâm trạng thật tốt, nếu đổi lại là trước kia...”

“Trước kia thế nào?” Tống Dao dựng lỗ tai lên nghe.

Tiểu long nữ làm động tác cắt cổ.

Sau đó là một trận mồ hôi ứa ra khắp người.

Gần vua như gần cọp, đại boss thật giống mãnh hổ! Tống Dao lặng lẽ cảm thán, đồng thời khi đến giờ tan tầm, tin nhắn đúng lúc đó vang lên trong tay mỗi nhân viên.

5 giờ, ngày 15, tháng 4, đã chuyển vào: 5000.00, số dư sau khi chuyển khoản: 5000.22 [ngân hàng ***]

Tiền lương!

Là tiền lương!!

Ôi chao, là tiền lương!!!

Tâm trạng vui sướng khi được phát lương bao trùm cả người Tống Dao, khiến cô quên hết những chuyện không vui ra sau đầu.

Phát tiền lương, hoàn tất hạng mục, ngày mai còn là ngày nghỉ, tam hỉ lâm môn, ngay cả người lạnh lùng, chí công vô tư như nữ vương đại nhân khó thân thiện cũng tuyên bố sau khi tan sở sẽ đãi tiệc mời cô, hoan nghênh Tống Dao gia nhập công ty.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Buổi tiệc kéo dài suốt đêm, Tống Dao bị các đồng nghiệp nhiệt tình chuốc không ít rượu, về đến nhà là ngã lăn ra ngủ, bất tỉnh nhân sự.

7 giờ sáng hôm sau, chuông điện thoại đúng giờ vang lên, liên tục không ngừng, giục Tống Dao say rượu ngủ ngon tỉnh giấc, cô cảm thấy đầu đau như búa bổ, toàn thân vô lực.

“Alo...” Cô híp mắt quơ tay lục lọi, mơ màng trả lời.

“Thư ký Tống.” Giọng nói nghiêm nghị của Quý Thừa Xuyên vang lên ở đầu dây bên kia.

Tống Dao tưởng năm đang năm mơ, ở công ty thuyết giáo cô chưa tính, cuối tuần vất vả lắm mới có ngày ngủ nướng, tổng giám đốc đại nhân như âm hồn bất tán chui vào giấc mộng quấy rầy cô, thật là đáng sợ!

Dù sao đây cũng là mơ, Tống Dao oán hận nói: “Ngài có bệnh hả?” Sau đó vứt điện thoại một bên, tiếp tục say giấc nồng.

1 giây, 2 giây, 3 giây...

10 giây trôi qua, cô bỗng bừng tỉnh, như ma quỷ nhập hồn bật dậy từ giường, tay chân luống cuống nhặt điện thoại, mở mắt ra xem xét.

Chết rồi! Đúng là Quý tổng gọi đến! Hơn nữa còn chưa ngắt điện thoại.

Sự việc xảy ra giống như kịch bản phim truyền hình, cô không dám chần chừ, đôi tay run run áp điện thoại vào tai, giọng điệu run rẩy hỏi: “Quý... Quý tổng... ngài... ngài tìm tôi có việc gì không? Tôi... Tôi vừa rồi chưa... chưa tỉnh ngủ...”

“Thư ký Tổng, những gì cô vừa nói tôi không nghe rõ.”

“Tôi... Tôi chưa tỉnh ngủ...”

“Câu trước kia.”

“Ngài tìm tôi có việc gì không?”

“Câu trước nữa.”

“Ngài có...” Tống Dao kịp thẳng lại, không hề nghĩ ngợi lập tức nói, “Tôi có bệnh, Quý tổng, vừa rồi tôi nói là tôi có bệnh!”

“Có bệnh phải uống thuốc, chớ không chạy chữa.” Quý tổng đại nhân khó có dịp thể hiện sự quan tâm với cấp dưới, Tống Dao ôm điện thoại, âm thầm nhỏ lệ.

“Vâng, Quý tổng nói chí phải, tôi nhất định sẽ uống thuốc đầy đủ, chữa bệnh đàng hoàng!” Tống Dao thề thốt cam đoan.

“Bánh bao đâu?” Bỗng ngài tổng chuyển đề tài.

“Bánh bao gì ạ?” Tống Dao không kịp phản ứng.

“Thư ký Tổng, xem ra cô bệnh không nhẹ nhỉ.” Quý Thừa Xuyên nói chuyện nghiêm túc, “Chuyện hôm qua cô hứa, hôm nay đã quên, cô như vậy sao tôi có thể yên tâm giao việc đây?”

Hôm qua á?! Tống Dao cố sức hồi tưởng một lượt mọi chuyện xảy ra trong văn phòng tổng giám đốc, rốt cuộc bưng tỉnh. A, bánh bao! Tống

giám đốc đại nhân bảo cô mang bánh bao đến! Không đúng, hôm nay là cuối tuần cơ mà, cuối tuần là ngày nghỉ của công nhân viên chức, hà có gì mà tổng giám đốc đại nhân lại muốn ăn bánh bao vào lúc này? Việc này, việc này, việc này...

“Thư ký Tống.” Quý Thừa Xuyên tiếp tục nói như lẽ hiển nhiên, “Cô không nhớ gì à?”

“Nhớ, tôi nhớ rồi!” Tống Dao nhanh nhẩu đáp, “Nhưng... nhưng Quý tổng ơi, hôm nay là ngày cuối tuần...”

“Thư ký Tống!”

“Tôi lập tức mang bánh bao đến cho ngài, ngài đang ở đâu?” Tống Dao giật mình, lập tức hỏi.

“8 giờ, mang đến phòng làm việc của tôi.” Nói xong, Quý Thừa Xuyên liền dập máy.

Tống Dao bên này ngăn người, tay vẫn cầm điện thoại, suýt chút nữa khóc đến ngất xỉu trên giường. Sự thật chứng minh, tổng giám đốc đại nhân không dễ trêu chọc, đã dây vào thì không thể rút lui êm đẹp.

Xét thấy Quý Thừa Xuyên thúc giục vô cùng gấp gáp, căn bản không muốn Tống Dao có thời gian than thở, cô chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, tùy tiện chọn một bộ đồ mặc vào rồi nhanh chóng ra khỏi nhà.

Buổi sáng cuối tuần, trong thành phố vốn náo nhiệt lại yên ắng, thanh bình. Những người thuộc giai cấp công nhân viên đều đang say giấc nồng, nhưng Tống Dao không dám chậm trễ đi ra ngoài, lẻ loi một mình đi về hướng khu trung tâm thành phố. Chặng đường khoảng 10 km, nếu đi tàu điện ngầm thì cũng không quá lâu, nhưng Tống Dao phải dừng chân ở ven

đường tỉ mỉ quan sát, như tìm một loại thức ăn quý hiếm. Đó là bánh bao mang đến cho tổng giám đốc.

Nhân viên văn phòng hành chính, vì tìm kiếm loại bánh bao khiến tổng giám đốc đại nhân hài lòng, Tống Dao đã vào một lượt tất cả các tiệm bánh bao ven đường, ôm theo một đồng túi lớn bánh bao, hỏa tốc chạy đến công ty.

Bảo vệ nhìn thấy một cô gái ôm yếu, bề ngoài bình thường, quần áo bình dị, mang theo một đồng túi lớn đi đến trước cửa công ty, chú An bảo vệ không thể cho vào.

“Cô gái à, cô không thể vào công ty chúng tôi “chào hàng” bữa sáng.”

“Chú ơi, con không phải đến “chào hàng” bữa sáng, con là nhân viên bộ phận hành chính đây ạ.”

“Cô là nhân viên ở đây?” Chú An bảo vệ đánh giá Tống Dao một lượt, bề ngoài hết sức bình thường, quần áo nhếch nhác, trên người còn có hơi rượu phảng phất khiến ông không có chút ấn tượng nào. “Vậy thẻ ra vào của cô đâu?” Ông không khách khí hỏi.

Thẻ ra vào? Tống Dao lặng thinh, mới sáng sớm bị Quý Thừa Xuyên đánh thức, cô vội vàng chạy đến đây đưa bánh bao, quần áo mặc không nhằm lẫn là hay rồi, cái thẻ ra vào á, cô nào có tâm tư nhớ đến cái thẻ ấy.

“Chú ơi, con không mang rồi, con thật sự là nhân viên bộ phận hành chính mà, con đến đây đưa bữa sáng cho Quý tổng.”

Chú bảo vệ phì cười: “Cô gái à, cô kiếm cơ cũng phải tìm cái cơ hợp lý chút, cô đưa bữa sáng cho Quý tổng á, đừng nói với tôi chính là một đồng thứ cô đang cầm trong tay nhé...”

“Đây thật là bữa sáng của Quý tổng, chú ơi!” Tống Dao gấp muốn khóc, tám giờ kém mấy phút rồi, nếu không mang bánh bao đến kịp, tổng giám đốc đại nhân không biết sẽ phạt cô thế nào đây.

“Được được, biết rồi, cô đừng đùa nữa, mau đi đi!” Chú An bảo vệ lên tiếng.

“Chú để con vào với, con thật là nhân viên ở đây, con nói thật mà!” Tống Dao ầm ức khó giải thích.

“Chú An, cô ấy thật là nhân viên phòng hành chính đấy, con làm chứng, đây là thẻ ra vào của con.” Bỗng một người thanh niên trẻ tuổi đi đến, giúp Tống Dao giải vây.

“Cậu...” Tống Dao nhìn kỹ, cảm thấy gương mặt này có chút quen thuộc, chợt nhớ, “À, cậu là tiểu Chu, chúng ta đã gặp nhau lúc phỏng vấn đúng không?”

Chư Cát Tuấn im lặng, gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là tôi...”

“Chao ôi, gặp được cậu thật tốt quá! Thật không nghĩ cậu cũng được tuyển dụng cùng tôi, chúc mừng cậu nhé!” Anh bị Tống Dao hào hứng cắt ngang.

“Đúng thế, cái đó... Thật ra tôi là Chư...”

“Thế nhé tiểu Chu, tôi còn việc gấp, đi trước đây! Cảm ơn cậu nhiều lắm!” Nói xong, Tống Dao chạy như bay về phía thang máy.

Boss đại nhân, tiểu nhân mang bánh bao đến rồi!!!

Đúng 8 giờ, trải qua vô vàn khó khăn, Tống Dao thở dốc mang bánh bao vào phòng Quý Thừa Xuyên.

“Quý tổng, đây là bánh bao của ngài.” Tống Dao đem túi bánh bao đặt lên trên bàn.

Quý Thừa Xuyên không nói, nhìn chăm chăm vào túi bánh bao trong chốc lát.

Tống Dao cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng giải thích: “Quý tổng, là thế này, hôm nay căn tin công ty đóng cửa, tôi cũng không biết đến chỗ nào mua bánh bao hợp khẩu vị của ngài, vậy nên mỗi loại đều mua một chút, ngài thích loại nào thì ăn. Đây là nhân thịt, đây là nhân cải nấm hương, đây là nhân rau cải khô ạ...”

“Thư ký Tống.” Quý Thừa Xuyên ngắt lời cô. “Cô không biết mỗi loại mua một cái là hành động rất lãng phí à?”

Lãng phí? Tống Dao sửng sốt một hồi.

“Cô cho rằng tôi một lần có thể ăn nhiều vậy hử?”

“...”

Không chờ Tống Dao kịp phản ứng, Quý Thừa Xuyên thò tay vào túi bánh bao lấy ra hai cái, sau đó đem số bánh còn lại đẩy đến trước mặt Tống Dao, nói: “Những cái còn lại... cô giải quyết đi.”

“Vâng.” Tống Dao lúng túng đứng đấy, tay cầm túi bánh bao quay người muốn đi.

“Đứng lại.”

Tống giám đốc đại nhân, ngài còn muốn gì nữa! Tống Dao vẻ mặt đau khổ xoay người: “Quý tổng, ngài còn có gì phân phó?”

“Tôi có bảo cô mang phần còn lại đi à?”

“Không có... Không có...” Tống Dao cảm thấy có điều chẳng lành.

“Ở đây giải quyết.”

“Hả!?” Tống Dao suýt chút nữa la lớn, “Quý tổng, ngài... ý ngài là sao?”

“Thư ký Tống, lãng phí là hành vi không tốt, ở tập đoàn Thừa Thiên chúng tôi không cho phép xảy ra hành vi đáng trách thế này, hưởng hồ...” Quý Thừa Xuyên dừng một chút, khó có dịp hòa nhã nói, “Chắc hẳn thư ký Tống cũng chưa ăn sáng mà nhỉ? Không nên khách sáo, ngồi xuống, ăn từ từ thôi.”

Tổng giám đốc đại nhân, ngài muốn mạng nhỏ của tôi sao? Đại boss đã hạ lệnh, Tống Dao nào dám không nghe, chỉ có thể ngồi một bên bắt đầu gặm bánh bao một cách đáng thương.

Cứ thế, trong phòng tổng giám đốc rộng lớn xuất hiện cảnh thế này, một bên Quý Thừa Xuyên nghiêm túc phê duyệt tài liệu, một bên Tống Dao đang cố sức gặm bánh bao.

Toàn bộ quá trình, nội tâm Tống Dao không ngừng ngẫm nghĩ: “Đã ăn xong một cái”, “Ăn xong thêm một cái”, “Cố ăn thêm cái nữa!”, “Chết tiệt, thêm cái nào”, “Mẹ nó, vì sao còn nhiều như vậy!”... Cô vừa ăn vừa hối hận không ngừng, sớm biết thế này cô sẽ không chỉ mua bánh bao, mua cả lồng hấp chẳng phải tốt hơn sao!

Bánh bao ơ là bánh bao, vì sao mi lại là bánh bao hả? Tống Dao nhìn số bánh dư còn lại, ngẩng đầu, nước mắt rơi lả chả nhìn về phía Quý Thừa Xuyên đang cúi đầu làm việc.

Bộ dạng làm việc của anh rất nghiêm chỉnh, cúi đầu một góc rất vừa phải lộ ra sống mũi hoàn hảo, ánh nắng từ cửa sổ sát đất chiếu vào, bao phủ cả người anh thứ ánh sáng dịu nhẹ, lung linh tinh tế.

Bống, anh ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, trên tay Tống Dao còn cầm bánh bao, cả người ngây ngốc nhìn anh, ánh mắt ảm ức vì đã no căng, không khỏi ần chứa vài phần cảm tình.

Quý Thừa Xuyên hơi động lòng, gọi: “Thư ký Tống.”

“Quý tổng ơi, tôi thật sự không ăn nổi nữa đâu!” Tống Dao ảm ức kể.

“Lần sau đừng mua nhiều thế.”

“Được, tôi đảm bảo!” Tống giám đốc đại nhân cuối cùng đã tha lỗi cho mình rồi ư? Tống Dao thấp thoáng nhìn thấy tia hy vọng.

“Ừm, cô đi sao chép phần văn kiện này một lát.”

“Yes sir, tôi đi ngay!” Tống Dao như được đại xá, túi bánh bao không quan tâm nữa, tiếp lấy phần văn kiện trong tay Quý Thừa Xuyên, nhanh chóng chạy mất không thấy tâm hơi, cô vô cùng vui mừng, thậm chí quên cả hôm nay vốn là ngày cuối tuần tươi đẹp, giờ phút này phải làm việc cho tổng giám đốc.

“Không đúng!” Một bên sao chép, một bên ngâm nga, Tống Dao hân hoan, rồi chợt phát hiện điểm khác thường.

Quý Thừa Xuyên vừa nói gì kia? Lần sau đừng mua nhiều thế? Còn có lần sau hả!!! Cô bừng tỉnh, chẳng lẽ tổng giám đốc đại nhân còn bảo cô ngày mai mang đến bánh bao?

Cứu với!!!

Trong khoảnh khắc ấy, Tống Dao dường như cảm nhận được sự ác ý từ thế giới bánh bao.

Không không không, vấn đề này quá nghiêm trọng, đi làm phải đem bánh bao chưa kể, nhưng vấn đề là tổng giám đốc ngay cả cuối tuần đều phải ăn bánh bao, hành vi này đối với người không thích vận động như Tống Dao mà nói là đòn trí mạng! Cô không muốn từ nay về sau mỗi cuối tuần đều phải chạy đến công ty đưa bánh bao, càng không muốn cả cuối tuần cũng phải nhìn thấy tổng giám đốc vẻ mặt thâm sâu khó đoán!

Quý Thừa Xuyên tốt cùng muốn gì đây, Tống Dao càng nghĩ càng hoảng sợ, cuối cùng cô hạ quyết định, dò la trước đã.

Muốn nắm được tin tức của Quý Thừa Xuyên đối với Tống Dao mà nói là chuyện khó khăn, cả buổi trưa cô đứng khúm núm trong văn phòng tổng giám đốc, tùy lúc nghe lệnh Quý Thừa Xuyên.

Anh chàng này như chiếc máy làm không biết mệt, kinh tế luôn đủ đầy, tiền nhiều như vậy rồi, còn cần bán mạng làm việc không nghỉ vậy sao, thế giới hào nhoáng của đại boss Tống Dao không hiểu, cô chỉ muốn biết ngày mai mình còn phải đưa bánh bao hay không.

Vừa ký xong một bản hợp đồng, Quý Thừa Xuyên ngồi dậy, tinh lực dồi dào lúc trước cũng lộ vẻ uể oải, nhưng tâm trạng anh rất tốt, tâm trạng ấy với người đứng khúm núm bên cạnh hình như có chút liên quan.

Nhìn thấy Quý Thừa Xuyên nở nụ cười, Tống Dao cảm thấy cơ hội đã đến, bèn nói: “Quý tổng...”

“Hử?”

“Cái đó... Bánh bao hôm nay có hợp khẩu vị ngài không?”

“Tạm được, cô thấy sao?”

Tống Dao ngượng ngùng, ngài để tôi ăn nhiều như vậy, tôi còn phân biệt được hương vị gì nữa chứ, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: “Ăn ngon

lắm ạ, nhưng ăn nhiều quá cũng dễ ngán.”

“Vì vậy tôi đã bảo đừng lãng phí, ngày mai mua hai cái là đủ rồi.”

Ngày mai thật phải đưa bánh bao nữa ư? Tống Dao cảm thấy trước mắt mờ mịt, muốn ngất đi.

“Áo khoác.” Quý Thừa Xuyên không quan tâm vẻ mặt cô, đứng lên, chỉ tay hướng giá đỡ.

Tống Dao vội đem áo khoác đến, cô luôn cảm thấy có chút nào không đúng, kính cẩn hỏi han từng li từng tí: “Quý tổng, ngài phải ra ngoài sao?”

Quý Thừa Xuyên mặc áo khoác, chỉnh trang cổ áo, tùy tiện nói: “Đi ăn cơm trưa.”

“Vâng.” Việc đó không cần cô tham dự mà phải không?

“Thư ký Tống, trưa rồi cô có sắp xếp gì không?”

“Không ạ.” Tống Dao chột nói.

“Vậy cùng đi thôi.” Anh nói như lẽ đương nhiên, Tống Dao ngẩn người.

Vậy là sao? Tống giám đốc đang bảo cô cùng đi ăn cơm ư? Lẽ nào Quý Thừa Xuyên đã nhìn thấu ý định trốn chạy của cô, vì vậy ngay cả lúc ăn trưa cùng phải giám sát cô? Vô... Ngài thật vô nhân tính!

“Thưa Quý tổng, tôi còn mấy cái bánh bao...”

“Không sao đâu, để đó chiều ăn.”

Tống Dao ghen uất, hận không thể tát mình mấy phát, ngài là bánh bao, cả nhà ngài đều là bánh bao!

“Thư ký Tống có đề xuất nơi ăn trưa không?”

Tống Dao nhăn nhin, suy nghĩ một lát, nói: “Gần công ty có một quán Tứ Xuyên...”

“Đi thôi.” Không chờ Tống Dao kịp phản ứng, Quý Thừa Xuyên đã đi về phía trước.

Cô vội đuổi theo, chân ngẩn bước nhỏ ở phía sau không ngừng kêu khổ, tâm tư tổng giám đốc mình không thể suy đoán, không cách nào suy đoán!

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hôm nay, chú An phụ trách ca trực thứ Bảy ở tập đoàn Thừa Thiên tâm trạng phức tạp, buổi sáng suýt chút nữa em gái bánh bao đã bị ông đuổi đi, bây giờ đang đi theo sau tổng giám đốc ra khỏi công ty. Tuy hình tượng này có chút bất thường, nhưng sự thật chứng tỏ ông đã đuổi nhầm người.

Không biết cô gái này có lai lịch thế nào, có thể đến đưa bữa sáng cho Quý Thừa Xuyên, xem cách ăn mặc không phải thành phần ưu tú, tình nhân thì khỏi phải nói, chẳng lẽ thật là người mà tổng giám đốc đại nhân thích?

Sự thật rõ ràng thế này, cấp bậc có thể gọi là “hoàng thân quốc thích”, ông không dám mạo phạm! Chú An vô cùng buồn rầu, ông cảm thấy sắp không giữ nổi bát cơm.

Thật ra không chỉ chú An, cho dù bất kỳ ai nhìn thấy bề ngoài bình thường của Tống Dao sóng vai cùng Quý Thừa Xuyên, đều không khỏi nhìn thêm vài lần.

Ai bảo hình tượng này đối lập quá mãnh liệt chi? Đứng bên cạnh chiếc Lamborghini sang trọng, không chụp ảnh chia sẻ với bạn bè đã nể mặt lắm rồi.

Những người đã quen trở thành tiêu điểm trong đám đông như Quý Thừa Xuyên mà nói, anh đã không còn quan tâm ánh mắt của người khác, nhưng Tống Dao thì ngược lại. Đối với những ánh mắt quét qua của những người qua đường, cô lại nhớ đến khoảng thời gian ở trường đại học bị mọi người bàn tán, xôn xao.

Tuy bây giờ tình hình khác biệt, nhưng ánh mắt của họ vẫn rất giống nhau, Tống Dao cúi đầu, bước nhanh lên trước, tâm trạng suy sụp.

“Rầm!” Tống Dao hoảng hốt bần thần, đầu đập vào Quý Thừa Xuyên đi phía trước.

Lần này, không đợi Quý Thừa Xuyên mở miệng, Tống Dao phản ứng kịp thời: “Thưa Quý tổng, quán Tứ Xuyên ở bên cạnh!” Lúc nói chuyện, ngón tay cô chỉ hướng về chỗ rẽ “Quán Tứ Xuyên cay nóng”.

“Quán Tứ Xuyên cay nóng” rất nổi tiếng, đồ ăn vừa cay vừa nóng, trưa cuối tuần rất nhộn nhịp, thực khách ngồi rất đông.

Lúc Quý Thừa Xuyên và Tống Dao đến nơi, khách khứa trong quán đang xếp thành đoàn, hai người đi vào, hấp dẫn ánh mắt của cả đám người.

Trên đời này mỹ nữ đứng cùng đàn ông xấu xí đâu đâu cũng có, nhưng hoàng tử đứng cùng cô bé lọ lem lại hiếm thấy hơn, khách khứa liếc mắt qua lại, xì xào bàn tán, Tống Dao phản xạ có điều kiện cúi thấp đầu.

Ngay lúc đó, Quý Thừa Xuyên bỗng cảm thấy góc áo bị ai đó kéo kéo. Anh cúi đầu, nhìn thấy Tống Dao như chú thỏ con khép nép đứng sau mình, giơ cánh tay, níu giữ góc áo của anh.

Thành thật mà nói đôi tay Tống Dao cũng không xinh xắn, bàn tay nhỏ nhắn, ngón tay ngắn ngắn, móng tay được cô cắt gọn gàng sạch sẽ, vì vậy bàn tay có vẻ vừa béo vừa ngắn. May thay, cô có làn da trắng, người có chút thịt, dù đang bối rối cũng thật đáng yêu, vì vậy lúc kéo góc áo, Quý Thừa Xuyên không cảm thấy khó chịu.

“Sao vậy?” Tống giám đốc đại nhân từ trên nhìn xuống hỏi.

“Quý tổng... Người xếp hàng nhiều như vậy... Chi bằng... Chúng ta đi sang quán bên kia... Quán bên ấy ít người hơn...” Lúc nói, âm thanh của

Tống Dao như tiếng muỗi kêu, từ đầu đến cuối cũng không chịu ngừng đầu lên.

“Ít người nhưng ăn ngon không?”

“Nhiều người cũng không nhất định ăn ngon...”

“Quán này chẳng phải cô đề cử sao?”

“...”

Có vẻ tổng giám đốc đại nhân hôm nay nhất quyết ăn trưa ở quán này, Tống Dao không còn cách nào, chỉ đành cam chịu, cánh tay buông lỏng góc áo Quý Thừa Xuyên.

Quý Thừa Xuyên chau đôi mày anh tuấn, cảm giác mất mát chột lớt qua rồi biến mất.

Khoảng chừng 20 phút sau, rốt cuộc cũng đến lượt bọn họ.

“Số 123 có ở đây không? Số 123!”

Quý Thừa Xuyên đứng lên, đưa số trong tay cho người đứng trong quầy.

Nhân viên nữ đứng trong quầy xem ra là tiểu cô nương kinh nghiệm sống chưa nhiều, vừa nhìn thấy Quý Thừa Xuyên vẻ mặt liền ngây dại, si ngốc nhìn chăm chăm gương mặt của anh, đến nỗi đã quên số kế tiếp. Mãi đến khi Quý Thừa Xuyên không vui nhíu mày, cô gái mới hoàn hồn, vội dẫn bọn họ vào trong.

“Wow, thật đẹp trai!”

“Cô gái đi theo sau lẽ nào là bạn gái của anh ấy?”

“Ôi chao, thật đáng tiếc!”

...

Những tiếng xì xầm như có như không truyền vào tai Tống Dao đi đằng sau Quý Thừa Xuyên, cô cảm thấy lỗ tai nóng bừng, đôi má ửng hồng, lồng ngực khó thở buồn bực, cả người khó chịu không sao tả được... Không được, cô không chịu được nữa! Cô muốn chạy khỏi nơi này.

Quý Thừa Xuyên không ngờ, anh hạ mình đi ăn cơm cùng cô thư ký nhỏ, vừa quay đầu đã không thấy cái đuôi theo sau.

“Vị tiểu thư đi cùng ngài đã ra ngoài rồi.” Nhân viên phục vụ trông thấy, tốt bụng nhắc nhở một câu.

Đi ra ngoài rồi ư?!

“Tôi không ăn nữa, xin lỗi.” Nói xong, Quý Thừa Xuyên nhanh đuổi theo.

Giờ phút này, trong lòng tổng giám đốc đại nhân vĩ đại cảm thấy vô cùng khó chịu, anh không rõ Tống Dao đang nghĩ gì, rõ ràng vừa rồi còn núp sau lưng níu góc áo anh, thoắt cái đã không thấy bóng dáng, ngay cả anh cũng dám bỏ lại, chán sống rồi hả?

Càng nghĩ càng bực, Quý Thừa Xuyên chạy ra ngoài cửa vài bước, liếc mắt đã nhìn thấy thân hình Tống Dao nhỏ nhắn ngồi xõm bên bồn hoa ven đường.

“Tống Dao!” Anh bước nhanh qua, thậm chí có chút thất thố.

Nhưng Tống Dao đang ngồi xõm cạnh bồn hoa không bởi vì tổng giám đốc đại nhân nổi giận mà quay đầu, thân hình gầy gò co rúm, đưa lưng về phía Quý Thừa Xuyên, bả vai co rút.

Cô làm sao vậy? Quý Thừa Xuyên ngấn người, đứng sau cô, tiến không được, lùi chẳng xong, do dự duỗi một tay ra, sau đó lại rút về. Bây giờ, anh không biết Tống Dao xảy ra chuyện gì, không biết phải làm sao, cho dù người cao cao tại thương như anh cũng chưa từng an ủi qua bất luận kẻ nào.

Giảng co qua một hồi lâu, người qua đường dù vội vã cũng không khỏi hiếu kỳ liếc nhìn bọn họ, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Quý Thừa Xuyên rớt cuộc đầu hàng, không được tự nhiên ngồi xổm xuống, giơ tay vỗ vai Tống Dao: “Thư ký Tống... Cô... không sao chứ?”

“Tôi...” Tống Dao chậm rãi quay đầu, đối mắt với Quý Thừa Xuyên, khoảnh khắc này bộ dạng cô vô cùng đáng sợ, sắc mặt tái nhợt, đầu đổ mồ hôi lạnh, vừa mở miệng muốn nói, bỗng bụng cuồn cuộn.

Ọe...

Không sai lệch, nôn đầy cả người tổng giám đốc.

Đây là một màn kinh người cỡ nào, giây phút ấy, nếu có người chụp hình, bảo đảm sẽ lên trang nhất tất cả tờ báo, vẻ mặt Quý Thừa Xuyên không chừng sẽ trở thành “tranh châm biếm”, khiến cả cộng đồng mạng sôi sục.

Tống Dao, kẻ đầu sỏ một chút cũng không chú ý đến vẻ mặt muốn giết người của Quý Thừa Xuyên, cô nắm chặt cánh tay Quý Thừa Xuyên, dùng giọng điệu sắp chết khẩn cầu: “Quý... Quý tổng... tôi không ăn nổi... ăn bánh bao nhiều quá... mau... mau đưa tôi đi bệnh viện... bệnh viện!”

Quý Thừa Xuyên cắn răng, ôm lấy Tống Dao, cố nén cảm giác muốn ném cô xuống sông, đưa cô đến bệnh viện gần nhất.

May nhờ có Quý Thừa Xuyên, Tống Dao được đưa đến bệnh viện, đầu tiên kiểm tra, uống thuốc rồi truyền nước biển... Trong quá trình đó, Quý Thừa Xuyên mặt đen tíc tíc bên người Tống Dao, không nói một lời.

Tâm trạng của anh rất phức tạp, một phần vì bị Tống Dao nôn cả người, một phần vì Tống Dao bị bệnh mà cảm thấy áy náy. Dù sao cũng là anh gọi cô mang bánh bao đến, ai bảo nha đầu này nói xấu sau lưng anh? Nào biết cô không chịu được đã bị trả đũa...

Nếu là Tống Dao thì suy nghĩ đơn giản hơn rồi, sau khi biết được mình bị viêm dạ dày, cô sẽ suy nghĩ ăn bánh bao nhiều có tính là tai nạn lao động không, nếu như là tai nạn lao động thì ngày mai cô không cần mang bánh bao cho tổng giám đốc đại nhân rồi, có lương mà nghỉ ngơi, công ty có thể phát thêm tiền an ủi thì càng tốt hơn, vừa nghĩ bị bệnh cũng không chịu thiệt, liền có chút kích động.

Hai người trong lòng đều tâm tư, cơ hồ không nói năng gì, đến lúc Tống Dao bắt đầu được truyền nước biển, Quý Thừa Xuyên bị giày vò trong ray rứt cứng nhắc mở miệng.

“Khỏe chút nào chưa?”

Tổng giám đốc lời vàng ngọc, Tống Dao có chút được sung ái mà lo sợ, vội gật đầu: “Thưa Quý tổng, so... so với hồi này đã thoải mái hơn...”

“Ừm.” Người nào đó mặt không đổi sắc hừ một tiếng, không nói nữa.

Tống Dao lại không kiên nhẫn, xoắn xuýt hồi lâu, yếu ớt nói: “Quý tổng...”

“Sao vậy?” Quý Thừa Xuyên nhú mày, gương mặt không vui.

“Quần áo ngài bẩn rồi...” Tống Dao chỉ chỉ áo sơ mi Quý Thừa Xuyên, dè dặt nói.

Còn nói nhảm, Quý Thừa Xuyên trừng mắt.

“Tôi không có ý gì... chỉ là tôi không nhịn được...” Tống Dao một tay không truyền nước biển, níu một góc áo, giả vờ xấu hổ.

Còn biết xin lỗi, Quý Thừa Xuyên buồn bực hừ một tiếng, xem như chấp nhận.

Không bao lâu sau, âm thanh nhỏ nhẹ vang lên: “Cái đó... Quý tổng...”

“Còn việc gì nữa?” Cô gái này sao nhiều chuyện thế, còn chưa xong sao, Quý Thừa Xuyên không nhịn được quay đầu.

“Không có việc gì...” Tống Dao cúi đầu.

Im lặng vài phút.

“Quý tổng...”

Quý Thừa Xuyên lẩn nữa liếc mắt.

Tống Dao tiếp tục cúi đầu.

Vài phút sau.

Quý Thừa Xuyên: “Vừa rồi có việc gì?”

Tống Dao vẻ mặt khẩn cầu, mặt đỏ bừng: “Thưa Quý tổng, tôi không nhịn được nữa, tôi muốn đi WC...”

Quý Thừa Xuyên: “...”

Chăm sóc người bệnh thật phiền phức, đặc biệt là phải chăm sóc một người bệnh viêm dạ dày, Quý Thừa Xuyên cảm thấy đã dùng hết kiên nhẫn cả đời cho Tống Dao rồi.

Trái lại, Tống Dao sau khi truyền được biến xong, tổng giám đốc đại nhân vẫn phải đi WC mấy lần, dạ dày rất cuộc cũng thoải mái hơn, lấy lại tinh thần, lá gan cũng lớn hơn.

“Quý tổng, ngày mai tôi không cần làm thêm giờ phải không?”

Quý Thừa Xuyên ừ một tiếng, không do dự trả lời.

Tống Dao vui mừng tràn đầy, lập tức lại hỏi: “Vậy tiền làm thêm giờ hôm nay?”

“...Ừm.” Miễn cưỡng trả lời.

“Tuần sau, tôi có thể xin nghỉ bệnh không?” Người nào đó được một tắc lại muốn tiến thêm một thước.

“...Tống Dao!” Quý Thừa Xuyên rất cuộc không nhịn được, cắn răng nghiêng lợi ngắt lời nói nhảm của cô.

“Đây ạ!” Tống Dao hoảng sợ, không hiểu sao mình làm gì chọc giận tổng giám đốc đại nhân rồi, chỉ có thể làm vẻ mặt đáng thương nhìn qua Quý Thừa Xuyên, lặng lẽ đợi phân phó.

Nhìn gương mặt yếu ớt, đôi môi tái nhợt, ánh mắt đáng thương... Quý Thừa Xuyên không khỏi lần đè nén lửa giận trong lòng, nghiêm mặt nói: “Tôi ra lệnh cho cô nhắm mắt lại, ngủ một lát đi.”

“Vâng.” Tống Dao ngoan ngoãn nghe lời.

Tống Dao quan tâm người khác thật đáng sợ, cô nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ, lại nghĩ, cuối cùng thiếp đi.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tống Dao vừa thấy ác mộng kỳ lạ, trong mộng cô đứng trước tòa núi bánh bao liều mạng ăn, ở đây có bánh nhân thịt, nhân rau cải, nhân đậu, nhân rau hẹ... Rốt cuộc khi cô định liều chết ăn nốt chiếc bánh bao cuối cùng, bỗng vỏ ngoài bánh bao mở ra, bên trong hiện ra gương mặt của Quý Thừa Xuyên, mặt không đổi sắc nói với cô: “Sao cô chưa ăn hết nữa, ăn mau!”

“Á!!!” Tống Dao sợ hãi tỉnh lại, cả đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Sao vậy?” Quý Thừa Xuyên đang nhắm mắt nghỉ ngơi một bên vội mở mắt ra.

Ngay lúc ấy, Tống Dao quay đầu nhìn thấy Quý Thừa Xuyên, trong đầu cô tái hiện gương mặt thấp thoáng bên trong bánh bao, cô sợ tới mức suýt chút nữa mất trí.

“Xảy ra chuyện gì hả?” Cô y tá khẩn trương chạy tới.

“Quý, quý, quý...” Tống Dao hai mắt trừng lớn, nhìn chăm chăm vào Quý Thừa Xuyên, liên tục nói ra ba từ “quý”, nhìn thấy gương mặt Quý Thừa Xuyên ngày càng tối sẫm, cô bỗng bừng tỉnh. Haizz, thật không ngờ mình lại lẫn lộn giữa mộng và hiện thực. Cô vội đổi giọng, nói: “Vừa rồi trong mơ tôi gặp quý.”

“Tiểu thư của tôi ơi, cô hoảng loạn như vậy sẽ dọa bệnh nhân khác đấy.” Cô y tá thở phào, bất đắc dĩ lắc đầu, đi ra ngoài.

Tống Dao cười ngại ngùng, quay đầu nhìn thấy gương mặt của Quý Thừa Xuyên so với quý còn đáng sợ hơn, cô ử rữ cúi đầu.

“Năm mơ thấy tôi?” Quý Thừa Xuyên bất ngờ hỏi.

Tống Dao phản xạ có điều kiện gật đầu, sau đó liều mạng lắc đầu, nói năng lộn xộn: “Không! Không! Tôi làm sao năm mơ thấy quý... Không phải, trong mộng làm sao thấy Quý tổng ngài đây? Ha ha... Ha ha ha ha...”

Quý Thừa Xuyên cười lạnh một tiếng.

Gương mặt ẩn hiện trong bánh bao lần nữa thoáng hiện trước mắt, Tống Dao đột nhiên cảm thấy so với việc ở cùng Quý tổng đáng sợ trong bệnh viện truyền nước biển, thà cô đi ăn bánh bao còn hơn.

Nói đến truyền nước biển... Ối! Bịch truyền dịch đâu rồi?

Tống Dao giật mình, phát hiện ống tiêm trên tay chẳng biết lúc nào đã biến mất, chỉ còn lại miếng băng dán trên tay, âm ỉ ứa máu.

Cô thật sự ngủ say như chết, ngay cả lúc y tá rút ống tiêm cũng không phát hiện được? Chuyện này xảy ra khi nào? Vì sao không ai đánh thức cô? Lẽ nào Quý tổng sợ đánh thức cô nên một mực ở đây trông chừng cô ư?

Liên tục xuất hiện nhiều nghi vấn trong đầu Tống Dao, cô nhịn không được lén liếc mắt nhìn Quý Thừa Xuyên, thấy anh xanh mặt lập tức dời mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy âm áp.

Cô không nhớ lần trước mình đến bệnh viện truyền nước biển là khi nào, từ khi xa nhà lưu lạc bên ngoài, ngày thường khi bị bệnh nếu nhịn được cô sẽ nhịn, dù sao tiền khám bệnh không hề rẻ. Có lẽ đã thành quen, nhẫn nhịn chịu đựng, vì thế, việc có người trông nom mình trong bệnh viện lại là xa xỉ như vậy.

Giờ phút này, Tống Dao tận đáy lòng cảm ơn Quý Thừa Xuyên.

Quý Thừa Xuyên hiển nhiên không phát hiện sự thay đổi trong lòng Tống Dao, anh hiện giờ cảm thấy vô cùng khó chịu, thầm nghĩ chính mình đường đường là tổng giám đốc một tập đoàn lớn, hạ mình dắt cô thư ký nhỏ đến bệnh viện truyền nước biển, chưa nhận được một lời cảm ơn còn chưa nói, còn bị chỉ thẳng vào mũi mắng là quý.

Quả là không thể nhịn nhục được!

Vừa muốn đứng lên đi ra, bên tai bỗng vang lên âm thanh yếu ớt.

“Cảm ơn...”

Âm thanh rất nhỏ, vì thế Quý Thừa Xuyên tưởng mình nghe nhầm rồi, nhịn không được quay đầu nhìn Tống Dao, thấy cô dè dặt dùng tay chạm vào anh, như dùng mười hai vạn tấm chân thành nhìn vào đôi mắt ngờ vực của Quý Thừa Xuyên, cô thành khẩn nói: “Quý tổng, ngài thật sự là ông chủ tốt nhất tôi biết.”

Quý Thừa Xuyên sửng sờ, vội ngoảnh mặt lại.

Tống Dao tưởng mình lại nói sai điều gì, muốn lên tiếng giải thích, bỗng Quý Thừa Xuyên đứng lên: “Xong chưa? Xong thì về thôi.”

“Vâng.” Tống Dao vội vàng đi theo sau, bởi vì đầu còn choáng, chân đứng không vững, cô theo bản năng kéo góc áo sơ mi của Quý Thừa Xuyên.

Quý Thừa Xuyên nhìn qua, vừa thấy áo sơ mi bị kéo, ánh mắt lộ vẻ ghét bỏ, nhưng không nói gì.

Tống Dao hoàn toàn không biết sở dĩ hôm nay Quý Thừa Xuyên khoan dung, tốt bụng vì anh ray rứt khi khiến cô sinh bệnh.

Còn cô chỉ coi là mình gặp may có được ông chủ tận tình quan tâm cấp dưới, trong lòng cảm động tột cùng, nhất là khi Quý Thừa Xuyên còn lái xe đưa cô đến tận nhà, lòng biết ơn vô vàn đã hoàn toàn xóa bỏ tất cả những ấn tượng không tốt của Quý Thừa Xuyên đối với cô.

Kết quả là, cô lại nằm mộng.

Trong mơ, vẫn là đồng bánh bao kia, nhưng trong nháy mắt tất cả đều hóa thành gương mặt tươi cười của Quý Thừa Xuyên.

“Thư ký Tống, cô ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai không cần đi làm.”

“Thư ký Tống, đi đứng trong công ty cẩn thận chút, mong cô sớm ngày khỏe lại.”

“Thư ký Tống, thân thể không khỏe thì tan ca sớm đi!”

“Thư ký Tống...”

Tống Dao dường như cười tươi như gió xuân trước những lời ân cần hỏi thăm rồi tỉnh giấc, sau khi tỉnh dậy mặt trời đã sớm nhô cao, cảm giác cồn cào báo hiệu bụng đã đói, xem ra bệnh tình của cô không có gì đáng ngại rồi, cô quyết định thức dậy đi nấu cháo.

Cùng lúc đó, tại thành phố ở phòng họp trong tập đoàn Thừa Thiên, Quý Thừa Xuyên vừa yêu cầu mở cuộc họp khẩn cấp.

Hạng mục trọng điểm lần này của tập đoàn là công trình khu vui chơi, vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay, rất nhanh có thể thi hành, không ngờ bỗng có tin truyền đến, Thịnh Thế Phong Hành chuẩn bị tranh giành hạng mục này với bọn họ, hơn nữa còn nắm chắc mười phần, mọi người lớn nhỏ trong tập đoàn đều vô cùng khẩn trương.

Thông tin hạng mục lần này bọn họ đã nghe phong phanh từ một năm trước, nội dung trong đó không chỉ muốn xây dựng một khu vui chơi lớn nhất cả nước ở thành phố C, họ còn muốn cải tiến khu vui chơi thành một khu tích hợp nhiều thú tiêu khiển, du lịch, nơi ở, văn hóa, kinh tế ngày càng mở rộng phát triển. Tiềm năng của hạng mục rất lớn, lợi nhuận đạt được khổng lồ, đây có thể coi là công trình quan trọng nhất trong 5 năm tới đây của thành phố C thậm chí là cả nước.

Cho nên, nhân viên từ lớn đến bé trong tập đoàn đều ra sức phấn đấu, vận dụng rất nhiều tài lực cùng nhân lực, thậm chí không tiếc thủ đoạn chèn ép đối thủ có sức cạnh tranh, đây là tình thế bắt buộc.

Hết lần này đến lần khác, ngay lúc quan trọng nhất truyền đến tin tức, một bộ phận tiểu tư sản của công ty Thịnh Thế Phong Hành tham dự màn đấu giá, thừa cơ hội này đoạt lại miếng thịt béo bở từ tay tập đoàn Thừa Thiên.

Đối với hành động tranh đoạt rõ ràng thế này, Quý Thừa Xuyên ít nhiều cũng cảm thấy bất an, không phải lo lắng hạng mục bị đoạt, mà e dè hoạt động ngầm ngấm của Thịnh Thế Phong Hành, qua đó cho thấy phần IT của công ty họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc chiến lần này, nếu đúng là như thế, đây quả là một đối thủ khó giải quyết.

“Thịnh Thế không có nền tảng vững vàng, đừng vọng tưởng cướp đoạt hạng mục của Thừa Thiên chúng ta!”

“Công ty IT này chỉ được cái khuếch trương thanh danh thôi, muốn hấp dẫn sự chú ý của chúng ta!”

“Việc này cũng khó nói, lần này xem ra bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng, cẩn thận vẫn tốt hơn!”

“Lão Vương à, qua bao nhiêu năm rồi, lá gan của ông sao lại nhỏ đi thế?”

“Này họ Cao, ông nói cái gì?”

...

Trong cuộc họp, ban đầu là mỗi thành viên ban quản trị nêu ý kiến, dần dần biến thành châm chích, đấu khẩu đối phương, âm ỉ như cái chợ, vốn mấy ngày nay Quý Thừa Xuyên không ngủ ngon giấc, lập tức cảm thấy buồn phiền, nhức cả đầu.

“Tất cả im ngay cho tôi!” Anh rút cuộc không thể nhịn được liền bùng nổ, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh nói: “Nghỉ 10 phút.” Sau đó đi ra khỏi phòng họp.

Sau khi đi khỏi phòng họp Quý Thừa Xuyên thở dài một hơi nhẹ nhõm, những lão già này thật phiền phức, đầu óc hồ đồ, phải chi lúc này có ly cafe thì tốt quá...

Anh vừa chợt nghĩ, bất giác nhớ đến Tống Dao mỗi ngày đều pha cho mình một ly cafe, không biết cô ấy đã khỏe chưa?

Chán ghét sự bon chen danh lợi trên thương trường, tổng giám đốc đại nhân không tự chủ nhớ đến cô thư ký nhỏ hay bị anh bắt nạt đang trong thời gian nghỉ bệnh.

Sau đó, chẳng biết ma xui quỷ khiến làm sao, anh lấy điện thoại ra gọi.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hai chữ “Quý tổng”, Tống Dao sợ tới mức phun cháo đầy bàn.

Quý tổng sao lại rảnh rỗi gọi tới vậy, sẽ không bắt cô đi đưa bánh bao chứ? Cô hiện giờ là người bệnh, còn là tai nạn lao động! Trong lòng dù nghĩ vậy, nhưng Tống Dao vẫn nơm nớp lo sợ tiếp điện thoại.

“Alo, Quý tổng tìm tôi có việc gì không?” Giọng điệu khép nép.

Quý Thừa Xuyên bị hỏi mà sững sờ, việc gì ư? Anh không biết nữa, chỉ muốn hỏi cô đã khỏi bệnh chưa, nhưng anh là tổng giám đốc đại nhân sao có thể làm một việc vô vị thế này? Sau một lát, anh nghiêm túc nói: “Thư ký Tống, ngày mai cô có thể đến công ty chưa?” Đây cũng được coi là câu hỏi thăm khéo léo mà nhỉ, anh thầm nghĩ.

Tống Dao giật mình, Quý tổng muốn cô đi làm sao, xem ra không thể không chờ vào cái gọi là tai nạn lao động, cô cảm thấy thật buồn, sa sút tinh thần, kéo dài giọng nói: “Có thể... đến... công ty...”

“Cô khỏe rồi?” Quý Thừa Xuyên vẻ mặt ngạc nhiên.

“Chưa ạ... Vâng, sẽ khỏe nhanh thôi, không có vấn đề gì.” Tống Dao trả lời.

Cái gì trong chốc lát sẽ tốt hơn, rõ ràng là chưa khỏe, Quý Thừa Xuyên có chút khó chịu nói: “Không khỏe thì ở nhà nghỉ, đừng đến đây làm ảnh hưởng đến năng suất làm việc của công ty, biết chưa?”

“A?” Tống Dao há hốc, lâu sau mới “ừm” một tiếng, vẻ mặt khó hiểu.

Quý Thừa Xuyên lúc này mới hài lòng, cúp điện thoại, môi mím chặt trong buổi sáng bây giờ mới giãn ra chút ít, quay người đi đến phòng họp.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng “tút tut”, Tống Dao thật lâu sau mới hoàn hồn. Đây là chuyện quái quỷ gì vậy? Quý tổng không hiểu tâm tư người bệnh gọi tới giục cô đi làm, lát sau lại đổi giọng ra lệnh cho cô ở nhà nghỉ ngơi? Chẳng lẽ đây là sự quan tâm của đại boss trong truyền thuyết?

Thực kỳ quặc!

Tống Dao nhú mày, chột giật mình, không hiểu Quý tổng quan tâm cô làm gì? Cô chỉ là một thư ký nhỏ thôi, tổng giám đốc đại nhân trăm công nghìn việc còn bỏ chút thời gian quan tâm đến cô, không phải là...

Coi trọng cô chứ???!!!

Những việc đã qua lần lượt tái hiện, Tống Dao cảm thấy bất an, lẽ như tổng giám đốc nhìn trúng cô thì sao bây giờ? Cô vừa ngốc vừa nghèo khó, cô còn tự cảm thấy chán ghét mình, tổng giám đốc đại nhân sẽ không mờ mắt thích cô phải không?

Mày nghĩ gì vậy?! Tống Dao ép mình tỉnh táo, vả mạnh một cái vào miệng. Quý Thừa Xuyên là gay, là gay đó! Gay sao có thể thích phụ nữ? Không thể nào, đừng suy nghĩ lung tung!

Sau khi tự thôi miên chính mình, Tống Dao trở lại bình thường, quyết định vui vẻ tiếp nhận lời quan tâm không bình thường của đại boss, hôm sau ở nhà nghỉ ngơi.

Trên thực tế, sự vui vẻ đó chỉ trong chốc lát, sáng hôm sau, Tống Dao lo lắng bất an rời giường, thậm chí là đi làm sớm hơn so với ngày thường.

Cô vô cùng lo lắng, tổng giám đốc ra lệnh cho cô nghỉ ngơi, ai biết bộ phận nhân sự có biết hay không, nữ vương đại nhân có biết hay không, dù sao tổng giám đốc không thể giúp cô báo một tiếng với bọn họ, nếu cô nhờ anh báo với họ, cô tự cảm thấy, cảm thấy mình là người mới không thể lười biếng như thế.

Quên đi, dù sao bệnh cũng không trầm trọng, ngoan ngoãn đi làm thôi, Tống Dao là người mệnh khổ!

Nếu đã đến công ty, túi bánh bao cũng phải mang theo, qua một thời gian tiếp xúc với Quý Thừa Xuyên, Tống Dao cẩn thận hơn, gần sếp như gần cọp, cô không muốn vì quên mang hai cái bánh bao mà đánh mất bát cơm.

Kết quả là khi Quý Thừa Xuyên đến văn phòng, phát hiện bàn làm việc dọn dẹp sạch sẽ, cửa sổ sáng bóng, quan trọng là trên bàn là hai chiếc bánh bao.

Tống Dao?!

Trong đầu anh xuất hiện cái tên này đầu tiên, hôm sau bị đám lão già làm phiền, khiến cả ngày buồn bực, lập tức tiêu biến. Tổng giám đốc vô cùng cao hứng, cao hứng đến mức quên luôn tính cách ngông nghênh của chính mình, gọi điện thoại đến bộ phận hành chính dưới lầu.

“Quý tổng, ngài có việc gì giao phó?” Nhưng đáng tiếc, giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia không phải là giọng nói mà Quý Thừa Xuyên mong đợi.

“Thư ký Tống đâu rồi?” Quý Thừa Xuyên trực tiếp hỏi.

Tiểu long nữ bị giọng điệu nghiêm túc của tổng giám đốc đại nhân sáng sớm hù dọa làm hoảng sợ, yếu ớt nói: “Thưa Quý tổng, thư ký Tống không có ở đây.”

Bánh bao ở đây rồi, sao người lại biến mất. “Cô ấy đi đâu?”

“Nữ vương... Là quản lý Vương sai cô ấy ra ngoài ạ.” Quý tổng chăm chú nghe, Tiểu long nữ suýt chút nữa đã gọi biệt hiệu của Vương Hân.

“Bảo cô ấy về.” Anh nói ra như phản xạ có điều kiện, Quý Thừa Xuyên giật mình kinh ngạc, anh đang nói gì vậy? Tổng Dao không ở đây, một cô người mới có ở đây hay không có liên quan gì anh đâu? Đáng để gọi đến không?

Bên kia đầu dây, Tiểu long nữ đang muốn lên tiếng, âm thanh Quý Thừa Xuyên đã vọng lại: “Thôi, để cô ấy đi, ừm, cô đi pha ly cafe mang lên đây.” Nói xong, liền cúp máy.

Để lại Tiểu long nữ thất thần một hồi, rất lâu sau mới hoàn hồn, vội vã đi pha cafe.

Nhưng cuối cùng Quý Thừa Xuyên cũng không đựng đến ly cafe Tiểu long nữ pha, nghe mùi đã không giống, hưởng chi là uống.

Bánh bao và cafe không hợp, Quý tổng thân nhiên đưa ra kết luận.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã đến giờ tan tầm, Tổng Dao bị nữ vương đại nhân giao việc chạy bên ngoài cả ngày, rốt cuộc cũng hoàn thành, lê tấm thân mệt mỏi về văn phòng.

Vương Hân hoàn toàn không phát hiện tình trạng Tổng Dao, trái lại đối với biểu hiện hôm nay của cô vô cùng hài lòng, vốn việc ở bên ngoài cô không có ý định giao cho Tổng Dao, dù sao cô gái này bằng cấp bình thường, kinh nghiệm non kém, nhìn một lượt chẳng thể nào bồi dưỡng. Nhưng hôm nay, lúc cô đến làm việc, phát hiện Tổng Dao không chỉ đến công ty sớm, còn chủ động quét dọn vệ sinh văn phòng.

Trẻ nhỏ dễ dạy, Vương Hân nghĩ thầm, vì vậy quyết định cho Tống Dao một cơ hội rèn luyện. Sự thật chứng minh Tống Dao làm việc không tồi, cả ngày chạy ngược xuôi, nếu là cô cũng chịu không nổi, cô gái này một câu than phiền cũng không có, làm việc cũng thật cẩn thận, tỉ mỉ.

Wương Hân lặng lẽ thay đổi cách nhìn đối với Tống Dao.

Về phần Tống Dao, cô không có nhiều tâm tư suy nghĩ như vậy, hiện giờ cô đang khó chịu sắp chết, bệnh nặng vừa khỏi ngày đầu tiên đã phải gặp phải cường độ công việc cao, đừng nói không thể ăn một bữa cơm ngon lành, ngay cả đặt lưng ngồi cũng không có thời gian, thân thể tự nhiên không chịu đựng được.

“Tiểu Tống, sao còn chưa về?” Nữ vương đại nhân vào phòng thu dọn một ít đồ, chuẩn bị về nhà thì phát hiện Tống Dao vẫn còn ngồi làm việc.

“Tôi... Tôi chỉnh sửa xong phần tài liệu này rồi mới về.” Tống Dao viện cớ, sự thật là dạ dày cô đang khó chịu nên đứng không nổi.

Nữ vương đại nhân hài lòng gật đầu: “Được, vậy cô mau làm đi rồi về sớm nhé.” Đi đến cửa, bỗng ngoảnh đầu lại nhìn Tống Dao, “Hôm nay khổ cho cô rồi, nhớ về nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

Đây là lời khen ngợi của nữ vương trong truyền thuyết? Thật không dễ gì! Tống Dao chưa kịp cảm khái xong, dạ dày đã co rút đau đớn.

Sắp lấy mạng cô rồi!

Quý Thừa Xuyên hôm nay tâm trạng không vui, vì vụ Thịnh Thế Phong Hành, ba kẻ quản lý hạng mục hôm nay đến văn phòng anh báo cáo tiến độ công việc thay nhau kể khổ, ví dụ xin đại boss hãy nhìn tiểu nhân chúng tôi đã rất cố gắng, nếu Thịnh Thế Phong Hành đoạt được thì đó cũng là số trời, ngàn vạn lần đừng trách chúng tôi.

Mấy lão hồ ly quản lý hạng mục này đều là những bô lão trong công ty, quan hệ với các đại cổ đông trong công ty vô cùng tốt, trong lòng họ nghĩ gì Quý Thừa Xuyên nhìn đầu ngón tay đã đoán ra, nhưng hết lần này đến lần khác anh không thể tùy tiện đụng tới, vì vậy trong lòng anh rất không vui.

Người ở địa vị cao, đôi khi không có người ngoài sẽ tùy tiện thả lỏng bản thân, như là bắt nạt cô thư ký nhỏ, bảo cô đi đông tuyết không dám đi tây, bảo cô đi mua bánh bao thì cô thật sự đi mua bánh bao.

Chẳng biết vì sao, tổng giám đốc đại nhân gần đây luôn muốn nhìn thấy Tống Dao, cả ngày không có người để bắt nạt, cô là một trong số ít người giỏi chịu đựng.

Tổng giám đốc đại nhân ôm gương mặt râu rĩ không vui chuẩn bị về nhà, bỗng anh phát hiện đèn trong phòng hành chính vẫn còn sáng.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Vì làm việc quá độ làm cho bệnh cũ tái phát, Tống Dao nằm sấp trên bàn làm việc một giờ. Các đồng nghiệp đã sớm về cả, phòng làm việc lớn như vậy chỉ còn mỗi mình cô, hai chân mềm nhũn, hai mắt thâm đen, không còn hơi sức về nhà.

Đúng lúc đó, bên tai vang lên tiếng bước chân, không chờ Tống Dao ngẩng đầu lên, Quý Thừa Xuyên đến gần, âm thanh vang vọng như sấm: “Tại sao cô còn ở đây?”

Cô giật mình, vừa đứng dậy, dạ dày liền co rút, đau đến khom người, cắn răng trả lời: “Tôi... Tôi... Chỉnh sửa xong phần tài liệu này mới...”

Tay bỗng bị nắm, Tống Dao nhìn đau ngẩng đầu, ánh mắt Quý Thừa Xuyên dường như muốn nuốt chửng cô, dọa nạt: “Cô đã uống thuốc chưa đấy?” Anh rất không khách khí hỏi.

“Quên rồi...” Cô mới là người bị bệnh, tại sao lại cảm thấy chột dạ thế này.

“Cô bị ngốc à? Bảo cô ở nhà nghỉ ngơi, không cần đến đây ảnh hưởng tới năng suất làm việc của công ty, cô không hiểu sao?” Quý Thừa Xuyên rất tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Tống Dao bị mắng đến bối rối, nhìn vẻ mặt tức giận của tổng giám đốc đại nhân, cảm thấy mờ mịt, ấm ức. Tại sao lại mắng tôi chứ, làm sao tôi biết được bệnh chưa khỏi, sao có thể nói tôi ảnh hưởng đến năng suất

của làm việc của công ty hả? Tôi vừa nãy tan tầm mới phát bệnh, chẳng phải vì liều mạng làm việc đấy ư?

Trong lòng ai oán, nhưng ngoài miệng không dám nói nửa lời, hậu quả của việc này chính là, hốc mắt Tống Dao trong chốc lát đã đỏ hoe.

Quý Thừa Xuyên cứng đờ, anh không nghĩ đến Tống Dao sẽ lộ vẻ mặt này, đang cầm tay cô buông lỏng.

Dạy dày khó chịu, Tống Dao vội rút tay, bấm bụng, cúi đầu: “Quý tổng, tôi lập tức về nhà, đảm bảo không ảnh hưởng đến năng suất của công ty đâu...”

Cô nói xong, cắn răng muốn đứng lên, nhưng chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã, may có Quý Thừa Xuyên đưa tay đỡ.

Cô vừa ngã, anh đã đỡ kịp, trong chốc lát, hai người ngấn người nhìn nhau, anh nhìn cô, cô nhìn anh, thời gian như ngừng trôi.

Sau đó, Quý Thừa Xuyên buông lỏng tay ra.

Tống Dao “bịch” ngồi xuống ghế, tổng giám đốc vẫn duy trì tư thế đỡ cô, cầm suýt chút nữa một đi không trở về.

“Khụ, khụ.” Quý Thừa Xuyên húng hắng ho hai tiếng, nghiêm mặt nói, “Tan tầm, tôi đưa cô về.”

“Hả?” Tống Dao vẫn chưa phản ứng kịp.

“Sao còn chưa chịu đứng lên, muốn tôi cõng cô ư?” Quý Thừa Xuyên đi hai bước, ngoảnh mặt nhìn Tống Dao còn đờ người, dừng chân, thúc giục.

Tống Dao hoàn hồn, tổng giám đốc đại nhân hôm nay uống lộn thuốc sao? Lại muốn đưa cô về? Không phải coi trọng cô chứ? Hừ, hừ, hừ! Người

ta là gay, cô không thấy người ta chán ghét chạm vào phụ nữ à? Đưa cô về nhà là sự quan tâm dành cho cấp dưới, chỉ là sự quan tâm dành cho cấp dưới thôi!

“Đi không hả?” Quý Thừa Xuyên không kiềm được thúc giục lần nữa.

“Đi ạ! Đi ạ!” Vừa rồi giật mình, Tống Dao đau dạ dày chưa thuyên giảm, vội cầm túi xách, được quan tâm mà lo sợ đi theo sau tổng giám đốc đại nhân.

Làm ở đây một tháng, sử dụng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc ba lần, vinh dự to lớn của cô có thể ghi vào sử sách của tập đoàn Thừa Thiên. Nếu để cho lão Lưu - người làm việc ở đây mười năm mới dùng thang máy này chưa đến ba lần mà biết, có thể lão sẽ đâm đầu chết ngay cửa thang máy này không chừng.

Nhưng Tống Dao không biết mình đã tạo bước ngoặt không có trong lịch sử, giờ phút này cô cảm thấy chỉ đi thôi cũng đã khổ sở. May thay, tổng giám đốc đại nhân tuy chân dài, nhưng đi chậm chậm, cô gắng gượng cũng có thể đuổi theo.

Lúc hai người xuống dưới đất đến bãi đậu xe, tình cờ gặp chú An phụ trách bảo vệ an ninh tuần thứ 6 đang tuần tra tại bãi đỗ xe, vừa nhìn thấy em gái bánh bao đi theo Quý tổng vào xe, ông kinh ngạc, cái cằm muốn rơi xuống.

Mối quan hệ này, mối quan hệ này thật khăng khít! Cô gái này hẳn là em họ, em bà con gì đó mới có thể ngồi trên xe tổng giám đốc đại nhân, tiêu rồi, tiêu thật rồi, không thể giữ nổi bát cơm!!!

Chú An bảo vệ nhìn chiếc Lamborghini phóng đi, vừa rồi ren nghĩ.

Thật ra chú An bảo vệ lo lắng cũng đúng thôi, dù sao xe của tổng giám đốc cũng không phải ai cũng có thể ngồi, nhưng Tống Dao đã ngồi hai lần

trong tuần rồi, đại là diễm phúc to lớn cỡ nào! Song, diễm phúc ấy Tống Dao cũng có tâm trạng hưởng thụ, cô lặng lẽ co người lại bên ghế lái phụ.

Đoạn đường đi không chuyện trò, trong xe yên tĩnh lạ thường.

Khi gặp đèn đỏ, Quý Thừa Xuyên rất cuộc nhịn không được bèn dùng ánh mắt lặng lẽ liếc nhìn Tống Dao, thấy cô cau mày, hai mắt nhắm nghiền, bờ môi hồng đã có chút trắng nhợt, nhìn xuống đôi môi, bởi vì chưa khỏi bệnh nên làn da tái nhợt. Mặc dù như thế, sau khi dời mắt, trong chốc lát lại liếc nhìn, thần thờ.

“Ting... Ting”.

Đèn xanh vừa bật, xe phía sau không kiềm được đã bấm còi.

Tống Dao nghe tiếng động bừng tỉnh, mở mắt ra. Ánh mắt chăm chú ngắm nhìn cô đã sớm dời đi, như chưa từng xảy ra chuyện gì, Quý Thừa Xuyên bình thản nhấn chân ga.

Xe tiếp tục chạy ổn định trên đường, đằng sau thỉnh thoảng phát ra vài tiếng còi thúc giục, bởi chiếc Lamborghini trong giờ cao điểm thế này chạy đều đều không nhanh không chậm hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Tống Dao rất cuộc cảm thấy không đúng: “Quý tổng...” Cô yếu ớt lên tiếng.

“Chuyện gì?” Trong lúc trả lời, Quý Thừa Xuyên thậm chí không quay đầu nhìn cô.

“Cái đó... Ngài có thể lái xe nhanh một chút không?” Cô lo lắng quay đầu nhìn xe thúc giục phía sau.

“Không muốn.”

“...” Sếp lớn trả lời ngắn gọn, gắt gỏng, khiến cho Tống Dao không thể nói được lời nào.

Đúng lúc này, Quý Thừa Xuyên bỗng chạy chậm lại, từ từ ngừng lại ở ven đường.

Tống giám đốc tâm tư rất khó đoán, Tống Dao không hề mở miệng nói lung tung, một mực im lặng nhìn anh.

“Cô đợi ở đây một lát.” Quý Thừa Xuyên nói xong, liền xuống xe.

Ngài muốn đi vậy? Tống Dao chỉ chỉ vào biển báo cấm đỗ xe ở đối diện, nhin không được nhắc nhở: “Quý tổng... Ở đây dường như không cho đỗ xe đâu ạ... Lỡ như bị bắt được, sẽ bị phạt đó ngài...”

“Cứ để họ phạt.” Sau khi buông những lời hống hách, Quý Thừa Xuyên xuống xe.

Tống Dao cảm thấy càng lúc càng đau, đó không phải đau dạ dày, mà là thịt đau! Tiền đây, tờ giấy bạc bóng loáng. Phải chăng mỗi lần ngài dừng xe đều tỏ ra phách lối như vậy?

Ngay lúc Tống Dao đau lòng không thôi, Quý Thừa Xuyên đã đi được một đoạn, anh đang chờ đèn đỏ để nhìn qua đường đến tiệm bán thuốc, anh xuống xe cũng vì nó.

Nhân viên phụ trách ca trực tiệm thuốc ngày hôm nay rất may mắn, ngày thường cô chỉ được nhìn thấy các cô các bác lớn tuổi, vừa bắt gặp bóng dáng Quý Thừa Xuyên đi vào, hai mắt liền phát sáng, vô thức thẳng lưng.

“Chào anh, anh muốn mua thuốc gì?” Cô nhiệt tình bắt chuyện.

“Thuốc trị đau dạ dày.”

“Là loại thuốc trị đau dạ dày nào ạ? Tiệm chúng tôi có thuốc trị lở loét dạ dày, viêm dạ dày, dạ dày căng trướng...”

“Tất cả.”

“... Ngài nói gì ạ?” Cô nhân viên khó tin nhìn Quý Thừa Xuyên.

“Tất cả các thuốc đau dạ dày, mỗi loại lấy hai hộp cho tôi.” Anh mặt không đổi sắc nói.

“Mỗi loại thuốc ngài đều cần ư? Tiệm chúng tôi có hơn mười loại thuốc đau dạ dày, mỗi loại đều có tính chất khác nhau, liều lượng dùng cũng khác hẳn...” Cô nhân viên tận tình giảng giải.

“Cảm ơn cô, tự tôi sẽ xem giấy hướng dẫn.” Quý Thừa Xuyên cắt ngang lời cô, “Xin lấy giúp tôi mau chút, tôi không có thời gian.”

Cô nhân viên sau một hồi khiếp sợ rồi cuộc ngậm miệng, lảng tránh đi lấy thuốc, nét mặt kỳ dị như muốn nói: Anh lớn lên đẹp trai thế, không ngờ lại bị bệnh nặng như vậy!

Phía bên này, Quý Thừa Xuyên vẫn còn đang mua thuốc, bên kia, Tống Dao lo lắng nhìn đồng hồ đã 10 phút rồi, cô nhìn xung quanh bốn phía, tùy thời phát hiện bóng dáng cảnh sát giao thông.

Ngay lúc cô rướn người ra ngoài cửa xe xem xét, bóng dáng Quý Thừa Xuyên thấp thoáng ở góc đường từ từ đi đến, lọt vào mắt cô.

Buổi chiều tối ở đô thị, đây là giờ tan tầm nên mọi người hối hả ngập đường, trong lúc đường phố đông nghịt, thân hình cao lớn của Quý Thừa Xuyên mặc áo sơ mi trắng, dường như so với mọi người vội vã trên đường anh thật khác lạ, mọi tiếng ồn, huyên náo khi đến gần anh tựa hồ được xoa dịu, giữa thành phố náo nhiệt sầm uất hình ảnh ấy khiến người ta cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Tống Dao mãi mê ngắm nhìn, cho đến khi Quý Thừa Xuyên bước đến, mở cửa xe, ném cho cô một túi lớn.

“Đây là gì?” Tống Dao hoàn hồn, kiểm tra cái túi đó, chốc lát sững người.

Thuốc hỗ trợ tiêu hóa, thuốc viên hiệu Talcid, Tam Cửu Vị Thái, đặc trị đau dạ dày... Một loạt các loại thuốc đựng đầy túi, tất cả đều là thuốc trị đau dạ dày. Không lẽ tổng giám đốc đại nhân mua hết tất cả loại thuốc trị đau dạ dày ở tiệm chứ?

Khi Tống Dao lộ bộ mặt kinh sợ, Quý Thừa Xuyên đã vào ghế lái, lạng lẽ đưa thêm cho cô một hộp khác. Hương thơm của thức ăn nhanh chóng bay vào mũi,

Tống Dao nuốt nước bọt.

“Không được ăn không xe.” Quý Thừa Xuyên nói một câu, xua tan ý nghĩ này của Tống Dao.

Cô buồn thiu đem hộp thức ăn ôm trong ngực, cúi nhìn túi thuốc lớn, lo lắng hỏi: “Quý tổng, mấy cái thuốc này không thể uống trên xe phải không?”

“Nói thừa.” Quý Thừa Xuyên cau gắt khi nghe lời nói ngốc nghếch của Tống Dao, “Về nhà, xem tờ giấy hướng dẫn sử dụng rồi mới uống đấy.”

“Vâng.” Tống Dao như trút được gánh nặng thở phào. May quá, tổng giám đốc không ép buộc cô uống thuốc giống lúc ăn bánh bao, không thôi cô chưa kịp khỏi bệnh, uống xong đồng thuốc này đã lăn ra chết rồi.

Nói đi phải nói lại, tổng giám đốc quan tâm cấp dưới không thể dùng từ để hình dung, nào là mua thuốc, chở đi bệnh viện, đưa đón về nhà, tập

đoàn Thừa Thiên quả là công ty không lừa, đến cả tổng giám đốc cũng là người vô cùng tốt!

Ngoài việc cảm kích lòng tốt của anh, Tống Dao còn ngầm nghĩ trong đầu: Mua nhiều thuốc như vậy, chắc chắn mua với giá rẻ hơn.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Lần thứ hai bị bệnh khi làm việc, Tống Dao rốt cuộc không làm trái lệnh Quý Thừa Xuyên nữa, ngoan ngoãn xin nghỉ phép, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Trong công ty, nữ vương đại nhân sau khi biết Tống Dao sau khi chạy việc cả ngày ngoài đường phát bệnh, nếu không phải vì việc đó cô ta mới đến công ty xin nghỉ. Vì vậy, lần đầu tiên cô phá lệ gọi điện thoại hỏi thăm bệnh tình của Tống Dao, ra lệnh cho cô ta ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, không cần lo lắng chuyện của công ty.

Sự ân cần của nữ vương khiến Tống Dao cảm động rơi nước mắt từ lúc đi làm bị nữ vương trách mắng rồi trải qua bao gian khó. Cô cảm thấy từ đáy lòng, nữ vương đại nhân không hề như vẻ bề ngoài, ẩn chứa bên trong cô ấy là một người phụ nữ tỉ mỉ, chu đáo, đồng thời còn là một vị sếp giỏi giang số 1!

Nếu Quý Thừa Xuyên biết được anh vì Tống Dao làm nhiều việc, không bằng một vài lời quan tâm hữu ích của nữ vương, không chừng sẽ tức chết trên vô lăng.

“Dao Dao, nghe nói cậu bị bệnh?” Lúc nghỉ trưa, Tiểu long nữ gọi cho Tống Dao.

“Ừm, dạ dày hơi đau.”

“Bệnh đau dạ dày rất khó chịu, cậu nhớ nghỉ ngơi thật tốt, hết bệnh tớ sẽ dẫn cậu đến quán Tứ Xuyên cay nóng ăn cơm nhé, gần đây quán mới ra

thêm mấy món mới đây!”

Tiểu long nữ không đề cập tới chủ đề “quán Tứ Xuyên cay nóng” còn đỡ, vừa nhắc tới Tống Dao thì không tự chủ nghĩ đến Quý Thừa Xuyên: “Đúng rồi, Quý tổng hôm nay có bận gì không?”

“Quý tổng? Không bận gì, sao đột nhiên cậu lại hỏi chuyện này?”

“Tớ chỉ tùy tiện hỏi thăm chút thôi.” Tống Dao cũng không biết tại sao cô lại nhắc tới Quý Thừa Xuyên, cô cảm thấy Quý tổng gần đây có chút thay đổi thất thường, khi thì trách cứ cô ảnh hưởng đến tiến độ công việc của công ty, khi lại mua thuốc uống rồi mua đồ ăn cho cô, tóm lại quá bất thường.

“Ừm, đúng rồi!” Tiểu long nữ chợt nhớ đến chuyện gì, thấp giọng lén nói, “Tớ nói với cậu, ừm, bạn trai tin đồn của Quý tổng sắp trở về rồi!”

Bạn trai tin đồn? Tống Dao bị cụm từ kinh hãi này làm cho sặc sụa.

“Là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc - Khương Nam Hiên, anh ta xuất ngoại bồi dưỡng một năm, nghe nói sắp về rồi, cậu chưa thấy qua hình ảnh anh ta cùng Quý tổng đi cùng một chỗ đâu, quả thực giống như từ trong manga bước ra vậy, đúng là một đôi trời sinh nha! Không nói nữa, nữ vương đại nhân đến rồi, tớ cúp trước đây, bye bye!”

Tiểu long nữ nhanh chóng cúp điện thoại, Tống Dao nghe âm thanh báo bận mà ngẩn người, Khương Nam Hiên? Bạn trai tin đồn? Cô thử tưởng tượng ra hình ảnh kia từ lời nói của Tiểu long nữ, thật sự không có cách nào tưởng tượng hai người đàn ông đi cùng một chỗ có thể đẹp đến đâu.

Sau một hồi suy tưởng lung tung, Tống Dao thở dài, Quý tổng quả nhiên thích đàn ông!

Tống Dao ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, dựa vào túi thuốc Quý Thừa Xuyên đưa, kiên cường chiến thắng ốm đau, đúng hạn về công ty đi làm.

Dự án đấu giá khu công viên giải trí chuẩn bị diễn ra, bộ phận hành chính mấy ngày nay chủ yếu bận lo dự án này, nữ vương cân nhắc Tống Dao mới đến, vì để cho cô mau chóng quen thuộc dự án, sắp xếp cô theo nhân viên cũ sửa sang lại tư liệu. Hai ngày nghỉ ngơi, cộng với công việc lạ lẫm, Tống Dao loay hoay sút đầu mẻ trán, ngay cả cơm trưa cũng ăn uống qua loa rồi chạy về đưa tư liệu cho phòng dự án.

Nào biết vừa đưa xong tư liệu, chưa kịp bước ra khỏi phòng đã nhìn thấy mấy nữ đồng nghiệp tụ tập chung một chỗ xì xào bàn tán: “Đã trở về, buổi sáng tôi vừa thấy, chắc chắn 100%...”

Lúc Tống Dao đi qua, lờ mờ nghe được có người nhắc tới ba chữ “Khương Nam Hiên”, lập tức tò mò dừng bước.

“Khương Nam Hiên rất nổi tiếng hả, sao hôm nay nhiều người bàn luận về anh ta vậy?” Một nữ đồng nghiệp trẻ tuổi tò mò hỏi.

“Đương nhiên nổi tiếng, anh ta là trợ lý đặc biệt của Quý tổng, năm đó đi theo Quý tổng về nước đấy, nghe nói hai người quan hệ rất thân thiết.” Có người nói.

Bên cạnh một người khác lập tức cãi lại: “Quan hệ thân thiết gì chứ, rõ ràng là bạn tốt nhất, tôi thấy thời gian anh ta cùng Quý tổng ở chung với nhau, so với thời gian Quý tổng ở bên đám phụ nữ còn dài hơn.”

“Cũng không hẳn, Khương Nam Hiên xuất ngoại học tập một năm, Quý tổng đã sớm mắc bệnh tương tư rồi, mong sao anh ta mau mau trở lại, tâm tình trong khoảng thời gian này rất khác với lúc trước, gương mặt ấm áp như mùa xuân, đối đãi với nhân viên đặc biệt ôn hòa...”

Các cô đồng nghiệp càng nói càng khoa trương, Tống Dao nghe được cũng say mê, chả trách lúc cô bị bệnh, Quý tổng lại quan tâm cô như vậy, hóa ra là vì bạn trai sắp về, tâm tình tốt, thương cảm cấp dưới.

Thật không biết Khương Nam Hiên là nhân vật thế nào, ngay cả Quý Thừa Xuyên mà cũng thân thiết nổi, càng nghĩ càng hiếu kỳ.

Tống Dao không ngờ, ngay tại lúc cô vô cùng tò mò, hai nhân vật nam chính trong scandal cùng lúc xuất hiện trước mặt cô, hai thân ảnh cao lớn từ hành lang sóng vai đi tới, dường như đang thảo luận chuyện gì.

“Chú ý động tác bên Thịnh Thế, cậu nhớ tìm người đi giám sát cho tôi.” Quý Thừa Xuyên vừa nhận xong một cuộc điện thoại, quay đầu nói với Khương Nam Hiên bên cạnh.

“Tôi mới vừa về, cậu lại vội vã muốn tôi làm việc sao?” Khương Nam Hiên nâng kính mắt, mỉm cười.

“Trong lúc cậu xuất ngoại, công ty vẫn trả tiền lương như thường lệ cho cậu đấy.” Quý Thừa Xuyên mặt lạnh trả lời.

“Tôi mới đi một năm, sao tính tình cậu vẫn kém như vậy chứ.”

“Trước đây cậu cũng không phải là người thích tranh luận.”

...

Hai người vừa đi vừa nói, buổi trưa, ánh mặt trời rực rỡ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cho hành lang giống như một tấm thảm vàng óng. Hai thân hình tuấn mỹ chậm rãi đi tới, một rét một ấm, một băng một lửa, một lạnh một nóng, quả thật như Tiểu long nữ nói, giống như từ trong tranh bước ra.

Tống Dao nhìn thấy quả thực ngay người, bất tri bất giác hai nhân vật chính từ trong tranh đã đi đến trước mặt cô.

“Thư ký Tống.” Quý Thừa Xuyên dừng lại, nhìn vẻ mặt của Tống Dao, nhú mày.

“Vâng!” Tống Dao lấy lại tinh thần, hét to một tiếng, bởi vì phản ứng quá mức kịch liệt, khiến cho Khương Nam Hiên bên cạnh bật cười.

Tống Dao tự biết mất mặt, nhìn Khương Nam Hiên lúng túng cười ngây ngô.

Quý Thừa Xuyên càng khó chịu hơn: “Cô phát ngốc đứng đây làm gì vậy, không có việc gì làm sao?”

“Có, có! Tôi đi làm việc ngay đây!” Phát giác được Tống giám đốc đại nhân tâm tình tựa hồ không tốt, Tống Dao vội cúi đầu muốn chạy.

“Đứng lại.” Quý Thừa Xuyên gọi cô lại.

“Có chuyện gì không, Quý tổng?” Tống Dao xoay người.

“Chạy nhanh thế, cô khỏe rồi sao?”

“Nhờ phúc của Quý tổng, tôi rất khỏe.” Tống Dao cảm giác công lực nịnh hót, võ mông ngứa của mình càng lúc càng tăng.

Quý Thừa Xuyên lại hừ lạnh một tiếng: “Tốt thì đi làm việc đi, đừng có đứng ngẩn ra như vậy.”

Quý tổng vĩ đại ời! Không phải ngài muốn tôi đứng lại đấy sao, tại sao lại biến thành tôi đứng ngẩn ra? Tống Dao bất đắc dĩ, chỉ có thể phục tùng, nhanh như chớp lại chạy.

Nhìn thân ảnh kia chạy đi, cảm xúc khác thường của Quý Thừa Xuyên chợt lóe lên giữa mi tâm.

Khương Nam Hiên thu hết vào mắt, giả vờ lơ đãng hỏi: “Đó là thư ký cậu mới tuyển hả?”

Quý Thừa Xuyên ừ một tiếng, xem như trả lời.

“Nhìn thật đáng yêu.”

“Cô ấy?” Quý Thừa Xuyên khinh thường hừ một tiếng.

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy như vậy sao?”

“Trợ lý Khương.” Quý Thừa Xuyên nghiêm mặt, “Tôi không rảnh giỡn với cậu, nhanh đi sắp xếp cuộc họp gấp lúc 3 giờ, đi báo mấy lão hồ ly đều phải có mặt.”

“Vâng.” Khương Nam Hiên lên tiếng, không tiếp tục đề tài vừa rồi, chỉ là ánh mắt lại như có như không liếc hướng Tống Dao rời đi, lộ ra nụ cười mà người khác không dễ dàng phát hiện ra.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Vì dự án công viên vui chơi giải trí kia, Quý Thừa Xuyên kéo dài cuộc họp đến tận chiều, tâm tình xuống đến tận đáy. Nói thật, dự án này anh có chiếm được không cũng không quan trọng, địa vị của tập đoàn Thừa Thiên trong lĩnh vực bất động sản vững như bàn thạch, hàng năm tiếp nhận vô số dự án, thiếu đi một đối với Quý Thừa Xuyên mà nói cũng không khác nhau mấy.

Thế nhưng anh không quen nhìn mấy lão hồ ly kia, cật già lên mặt, ý có chỗ dựa là mấy vị đại cổ đông trước mặt anh ra vẻ, năm lần bảy lượt mắt nhắm tai ngơ trước mệnh lệnh của anh, làm anh thật sự không thoải mái.

“Cậu trở về, công ty cũng đến lúc thay máu rồi.” Quý Thừa Xuyên đứng trước cửa sổ, chấp tay, nhìn xuống thành phố phía dưới.

“Còn không phải lúc.” Khương Nam Hiên ngồi trên ghế sofa xem tài liệu, chậm rãi thốt ra một câu.

“Những lời này trước khi đi cậu đã từng nói qua, trở về nói tiếp, không thấy chán sao?” Quý Thừa Xuyên xoay người, lạnh nhạt nói.

“Trước khi đi tôi được nhận bao nhiêu tiền lương, trở về không thể cứ giống như vậy cầm chút tiền ấy.”

“Dù sớm hay muộn cậu cũng không thể lấy được mức lương cao hơn đâu.” Quý Thừa Xuyên khinh bỉ nhìn anh ta một cái, tiếp tục xoay người, hướng mặt ra ngoài cửa sổ, sa vào trầm tư.

Thời cơ chưa tới, đạo lý này Khương Nam Hiên biết rõ, sao anh lại không biết chứ? Anh không phải không dám động mấy lão hồ ly kia, cho dù bọn họ cậy già, chỗ dựa lớn, suy cho cùng vẫn là nhân viên của anh, nếu anh muốn dùng sức mạnh, ai cũng không dám lên tiếng.

Nhưng vấn đề là, điều nhóm người này đi, vị trí trống ra nên để cho ai đảm nhiệm? Vấn đề này anh đã suy nghĩ một năm, quan sát một năm, từ đầu đến cuối cũng không tìm thấy người thích hợp. Mấy năm nay, chỉ cần có nhân vật mới hơi bộc lộ chút tài năng, đều bị mấy lão hồ ly kia tìm cách chèn ép, cuối cùng phải rời khỏi công ty.

Thiếu nhân tài xuất sắc, đây là vấn đề lớn nhất trước mắt tập đoàn Thừa Thiên phải đối mặt, cũng là lúc khiến Quý Thừa Xuyên phiền não.

“Chẳng qua tôi mới đi một năm, tại sao khi trở về khâu vị của cậu lại thay đổi nhiều như vậy?” Đang lúc Quý Thừa Xuyên đau đầu, sau lưng anh Khương Nam Hiên bỗng nhiên mở miệng.

Anh xoay người, không vui nói: “Cậu thì thế nào?”

Khương Nam Hiên chỉ chỉ hai cái bánh bao trong góc bàn làm việc: “Từ lúc vừa bước vào tôi đã thấy thứ này rất chướng mắt, cậu có biết là nó trái ngược hoàn toàn với cả cái văn phòng này không? Cậu đừng nói với tôi thứ này là điểm tâm sáng của tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên, tôi sẽ khinh bỉ cậu.”

Quý Thừa Xuyên vốn định cãi lại hai câu, đều bị Khương Nam Hiên một hơi chặn lại, cuối cùng hừ một tiếng: “Cậu nói nhảm nhiều quá đấy.” Trực tiếp đem hai cái bánh bao ném vào thùng rác.

“Đừng ném mà, thật là lãng phí thức ăn.” Khương Nam Hiên còn muốn nói tiếp.

“Trợ lý Khương.” Quý Thừa Xuyên nghiêm mặt nói, “Nếu như cậu bây giờ ngay cả tiền lương cũng không muốn, tôi không ngại để cậu ngồi nói nhảm thêm hai phút.”

“Được rồi, tôi lập tức đi làm việc.” Khương Nam Hiên biết điều đứng lên, lúc rời đi lại ý vị thâm trường mắt nhìn thùng rác, cười nói, “Khuyên cậu một câu, đừng lãng phí thức ăn, sẽ có người đau lòng.”

“Cút!” Quý Thừa Xuyên hạ lệnh trực khách.

Đau lòng, ai sẽ đau lòng? Bánh bao biết đau lòng ư? Hay thùng rác đau lòng? Hay là... Quý Thừa Xuyên bỗng nhiên đau đầu, trực tiếp nhấn xuống số điện thoại của bộ phận hành chính.

Nghe được chuông điện thoại reo, Tống Dao đang chìm vào đồng tư liệu như giật điện đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất đến tiếp điện thoại của Quý Thừa Xuyên.

“Quý tổng, có gì dặn dò ạ?”

“Thư ký Tống...” Quý Thừa Xuyên nói xong, bỗng nhiên trầm mặc hồi lâu.

Phát hiện đầu điện thoại bên kia trầm mặc, Tống Dao đợi trong chốc lát, sợ là ngắt máy rồi, hỏi lần nữa: “Quý tổng tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Bảo thư ký Long mang lên cho tôi tách cà phê.” Quý Thừa Xuyên nói.

“Báo cáo Quý tổng, Tiểu long nữ hiện tại rất bận, nếu không tôi đưa cho anh được không?”

“Chẳng lẽ cô không bận sao?” Đầu bên kia điện thoại, giọng Quý Thừa Xuyên bỗng nhiên thay đổi.

Tống Dao lại càng hoảng sợ, vội vàng trả lời: “Tôi... Tôi cũng rất bận...”

“Vậy bảo thư ký Long lập tức mang lên.” Tiếng nói vừa xong, điện thoại đã bị cúp.

Cầm điện thoại nghe tiếng tút tút, Tống Dao không hiểu ra sao, Quý tổng hôm nay làm sao vậy? Uống lộn thuốc? Cùng bạn trai cãi nhau?... Cho dù không muốn, cô vẫn phải gác điện thoại, hướng Long Tinh Tinh hô, “Tiểu long nữ, Quý tổng bảo cậu mang cà phê lên!”

So với Tống Dao không hề hay biết gì, tâm tình Quý Thừa Xuyên phức tạp hơn nhiều. Ngay vừa rồi trong nháy mắt đó, anh bỗng nhiên nghĩ đến vài câu mang hàm ý mờ ám hôm nay của Khương Nam Hiên, lập tức thay đổi ý định.

Anh thừa nhận anh thích sai bảo Tống Dao, thư ký này tính tình bao đồng, tính cách ngốc nghếch, tâm tư đơn thuần, rất thích hợp để bên người sai vặt, nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi.

Với tư cách người lãnh đạo của toàn bộ tập đoàn, ngoại trừ từ nhỏ cùng nhau lớn lên Khương Nam Hiên, anh cũng không thân thiết với bất kỳ cấp dưới nào, đây là điều cần thiết cho nhà lãnh đạo, từ lúc bắt đầu tiếp nhận tập đoàn Thừa Thiên, anh đã hiểu đạo lý này.

Một ly cà phê mà thôi, ai đưa cũng giống nhau.

Quý Thừa Xuyên nghĩ như vậy, nhưng rốt cuộc cũng không uống cà phê Tiểu long nữ đưa lên, mãi đến lúc tan tầm tách cà phê kia vẫn còn nguyên vẹn đặt lên bàn, tựa như chưa từng bị người khác chạm qua.

“Lãng phí, thật lãng phí!” Lúc Tống Dao đi lên sửa sang lại văn phòng tổng giám đốc, nhìn ly cà phê còn nguyên, cảm thán như vậy.

Đã không uống tại sao phải bảo người khác mang lên, trong khi tất cả mọi người đều rất bận rộn? Hôm nay bộ phận hành chính vì dự án công viên giải trí mà bận tối mày tối mặt, Quý Thừa Xuyên thật biết ngược đãi, cùng bạn trai tình chàng ý thiếp không nói, còn sai bảo người ta, ngay cả ly cà phê cũng phải chỉ tên mang lên, có tiền cũng không thể quá đáng như vậy chứ!

Tống Dao trong lòng thầm oán, một bên thu dọn, đổ cà phê, sửa sang xong cái bàn, lau sạch sẽ cửa sổ... Đợi đến khi đến thùng rác, cô bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy hai cái bánh bao buổi sáng hôm nay cô mang cho Quý Thừa Xuyên, cùng một đồng giấy vụn cùng một chỗ, lẳng lẳng nằm yên trong thùng rác, lạnh đến cứng ngắt.

“Không ăn thì đừng gọi tôi mang đến chứ, kẻ có tiền thật là quá lãng phí...” Tống Dao thấp giọng lầu bầu, buộc túi rác lại, ra khỏi văn phòng.

Trong lòng bỗng chua chát, châu Phi nhiều người chết đói phải tị nạn như vậy, bánh bao không ăn thì đừng tùy tiện gọi người mang đến, lãng phí thức ăn, Quý tổng đúng là chán ghét, Tống Dao nghĩ thầm.

Có câu nói “Không chết sẽ không biết mùi vị của cái chết”, áp dụng vào người như Quý Thừa Xuyên đúng thật là thích hợp.

Ngày hôm sau Quý Thừa Xuyên đi làm, vừa đi vào văn phòng liền phát hiện trên mặt bàn rộng tuếch, vậy mà không có bánh bao.

Anh biến sắc, vội ấn số của bộ phận hành chính: “Thư ký Tống, lập tức lên đây cho tôi.”

Tống Dao không rõ Tống giám đốc đại nhân sáng sớm vì sao lại nóng tính như vậy, vội vội vàng vàng chạy lên, mới vừa vào cửa đã truyền đến lời chất vấn.

“Thư ký Tống, cô có ý định muốn tôi đói chết sao?”

“Ách...” Tống Dao ngậy ngấn cả người, tổng giám đốc đại nhân bộ dạng như vậy, đừng nói là chết đói, đánh chết con cọp cũng không có vấn đề gì ấy chứ. Sau nửa ngày, cô yếu ớt trả lời, “Quý tổng, tôi làm gì sai sao?”

“Cô cứ nói đi?” Quý Thừa Xuyên hỏi lại.

Chẳng lẽ là bởi vì bánh bao? Tống Dao không xác định, không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể nói: “Quý tổng, nếu anh chưa ăn sáng, tôi đến nhà ăn lấy hai cái bánh bao cho anh.”

“Chuyện này còn cần tôi dặn dò, cô mới đi làm sao?”

Lời nói có chút khó nghe, Tống Dao rất cuộc không nhịn được, nhỏ giọng nói: “Quý tổng, ngày hôm qua anh đã ném hai cái bánh bao kia, tôi cho rằng anh không muốn ăn bánh bao nữa.”

Khá lăm, đã học được cách đáp trả, Quý Thừa Xuyên không vui nói: “Tôi có nói qua không ăn sao?”

“Thế nhưng anh ném!” Tống Dao không chút nghĩ ngợi nói ra những lời này, âm thanh so với vừa rồi bỗng lớn hơn vài đê-xi-ben, khiến ngay cả chính cô cũng sửng sờ, ngay sau đó cô liền hối hận. Cô bị làm sao thế, không đứng lại cùng Quý Thừa Xuyên tranh cãi, không ăn thì không ăn có sao đâu... Nhưng cứ nghĩ đến châu Phi còn nhiều người dân chết đói chạy nạn như thế, cô lại cảm thấy rất không thoải mái.

Cô cúi đầu, lén quan sát phản ứng của Quý Thừa Xuyên, nghĩ thầm tổng giám đốc đại nhân lúc này nhất định sẽ giận dữ. Nhưng từ đầu đến cuối anh ta lại hoàn toàn trầm mặc.

“Về sau cho dù tôi không nói, cô cứ tiếp tục đưa, biết chưa?” Thật lâu, Quý Thừa Xuyên mới nói, ngữ khí đã hòa hoãn rất nhiều.

“Vâng, vậy ngày mai có cần không ạ?” Tống Dao vừa nói ra miệng, thiếu chút nữa muốn tự vả miệng mình một cái, ngày mai là thứ bảy, cô đúng thật là ngu ngốc!

Lời nói như bát nước đã đổ đi, nhanh mồm nhanh miệng khiến Tống Dao phải trả một cái giá lớn.

Quý Thừa Xuyên nhìn cô một cái, lộ ra biểu hiện đương nhiên: “Chuyện này còn phải hỏi?”

“Thế nhưng mà... Ngày mai là... thứ bảy...” Tống Dao không cam lòng.

“Thư ký Tống.” Quý Thừa Xuyên nghiêm mặt, “Tuần này cô đã nghỉ mấy ngày?”

“Hai ngày.” Tống Dao cảm thấy có điềm xấu.

Quả nhiên, Quý Thừa Xuyên nhếch miệng: “Vừa vặn, cuối tuần bù lại.”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Vì Quý Thừa Xuyên chén ép, vào thứ bảy, Tống Dao không thể không dậy sớm đến công ty, mang bánh bao đến cho Quý Thừa Xuyên.

Trên đường, cô cầm hai chiếc, trong lòng không ngừng rửa tất cả đều tại Quý Thừa Xuyên. Tổng giám đốc vô nhân tính, mỗi ngày không chỉ đưa bánh bao, mấy ngày nghỉ không đưa cũng phải bù lại, quả là nhà tư bản biết... cách bóc lột sức lao động của dân nhất!

Đi đến công ty với gương mặt khổ não, không cần lấy ra thẻ ra vào, chú An bảo vệ đã tự động mời Tống Dao vào.

“Thư ký Tống, cô lại đem bánh bao đến cho Quý tổng đây sao...” Chú chậm rãi nói.

Chú bảo vệ cười rạng rỡ, Tống Dao có cảm giác được quan tâm mà lo sợ, nói chuyện vài câu đã muốn đi lên lầu, bỗng có người phía sau gọi lại.

“Tống Dao!”

Tống Dao ngoảnh đầu, nhìn thấy Chư Cát Tuấn đi đến, vẻ mặt ngạc nhiên chào hỏi: “Chúng ta thật có duyên, lại gặp rồi, thứ bảy cô thường xuyên phải tăng ca vào giờ này ư?”

Tống Dao có khổ không thể nói ra, chỉ đành xấu hổ cười gượng: “Đúng thế, công việc bận bịu không còn cách nào, cậu cũng vậy à, đúng rồi, cậu làm ở bộ phận nào thế?”

Chư Cát Tuấn cười ngại ngùng: “Bây giờ, tôi đang làm ở tổ hạng mục, chính là dự án lớn của công ty.”

“Hóa là cậu làm trong tổ hạng mục, mai mốt rảnh rồi tôi sẽ đến tìm cậu.” Hiếm khi gặp người quen, Tống Dao không khỏi nhiệt tình.

“Được.” Chư Cát Tuấn phấn khởi, “Đúng rồi, có chuyện tôi vẫn luôn muốn nói với cô, thật ra tôi họ Chư...”

“Thư ký Tống.” Quý Thừa Xuyên vừa bước vào cửa công ty, liếc mắt nhìn thấy Chư Cát Tuấn đang trò chuyện vui vẻ với Tống Dao, không khách khí cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

Hai vừa thấy Quý Thừa Xuyên đều giật mình, Tống Dao ít nhiều cũng đã quen, nhưng Chư Cát Tuấn sợ đến choáng váng, liên tục chào hỏi: “Quý tổng, chào buổi sáng... Buổi sáng tốt lành, buổi sáng tốt lành!”

Quý Thừa Xuyên không buồn liếc nhìn Cát Tuấn một cái, hỏi Tống Dao: “Cô đã mang đồ ăn đến chưa?”

“Báo cáo Quý tổng, nhiệm vụ đã hoàn thành xuất sắc!” Tống Dao tay cầm túi bánh bao, trả lời.

“Vậy còn đứng đây làm gì?”

“Vâng.” Tống Dao như bừng tỉnh trong mơ, vội đi qua bấm nút thang máy cho Quý Thừa Xuyên.

Cửa thang máy rất nhanh được mở ra, Quý Thừa Xuyên bước vào, đứng đó nhìn Tống Dao, ra lệnh: “Vào đi.”

Tổng giám đốc đại nhân đang mời mình vào chiếc thang máy chuyên dụng của ngài sao? Tống Dao ngăn người, yếu ớt nói: “Quý tổng, tôi cùng

tiểu Chu vào thang máy bên kia được rồi.” Lúc nói chuyện, cửa thang máy sắp đóng lại.

Bỗng, Quý Thừa Xuyên thò tay ra, đè xuống cái nút mở cửa.

Không khí như cứng lại, Quý Thừa Xuyên không nói lời nào, cũng không buông tay, cứ thế mà nhìn chăm chăm vào Tống Dao, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Rốt cuộc, cô không kiên trì được, mang theo bánh bao, đi vào thang máy.

Ngón tay của anh cuối cùng cũng buông lỏng khỏi cái nút bấm, cửa thang máy chậm chậm đóng cửa.

“Tiểu Chu này, tôi đi trước đây, gặp lại sau!” Tống Dao chột nhốt, vẫy tay với Chư Cát Tuấn đứng bên ngoài.

Ngoài cửa, Chư Cát Tuấn khiêm tốn đáp lại, cho đến khi cửa thang máy đóng lại hoàn toàn, anh mới cúi đầu xuống, thở dài, thì thầm: “Tôi đã nói là tôi họ Chư Cát, Không phải Chu...”

Bên ngoài thang máy Chư Cát Tuấn đang cười khổ, bên trong thang máy Tống Dao càng không biết làm thế nào, cô muốn phá vỡ sự trầm mặc, nhưng Quý Thừa Xuyên từ đầu đến cuối một câu cũng không nói, thân hình cao lớn đứng sừng sững, áp lực vô hình đè lên cô.

Sau cùng, Tống Dao sắp bị đè đến nghẹn, đành nói một câu như không: “Quý tổng, bánh bao hôm nay ăn rất ngon.”

Đáp lại lời nói của cô là một bầu không khí trầm mặc.

Cô kiên trì nói tiếp: “Cái này là lúc tôi đi tàu điện ngầm đến cửa tiệm vào buổi sáng mưa, tôi đã thử qua, vỏ bánh mỏng, nhân nhiều, còn có nước

chấm, cũng lấy loại ngài thích, lần sau tôi vẫn đem cho ngài loại này.”

“Ừm.” Quý Thừa Xuyên cuối cùng cũng âm ừ, xem như là trả lời cô.

Tống Dao lập tức nói: “Lần tới, không biết ngài muốn ăn nhân gì ạ, tôi nghĩ ngài ăn bánh nhân thịt chắc ngán rồi, tiệm bánh bao đó có rất nhiều loại, nào là bánh nhân cải khô, bánh nhân rau nấm, bánh cà ri gà, gần đây còn cho ra mắt loại bánh nhân cá viên mới ...”

“Thư ký Tống.” Quý Thừa Xuyên cắt ngang Tống Dao đang nói không ngừng.

“Sao ạ?” Tống Dao lặng im hỏi.

“Đến rồi.”

Hử? Bây giờ cô mới nhận ra thang máy đã đến tầng cao nhất, Quý Thừa Xuyên chẳng biết lúc nào đã bấm nút mở cửa, dường như đang đợi cô ra ngoài, trên mặt không có vẻ không kiên nhẫn như thường ngày.

Cô lấy lại tinh thần, vội ra khỏi thang máy, ngẫm lại thấy không ổn, mình ra khỏi thang máy phải nhờ tổng giám đốc bấm nút giữ sao, chuyện này không phải là việc của cấp dưới làm ư, chẳng lẽ khi bước vào thang máy có thứ kíp va vào đầu ngài rồi?

Đang mãi nghĩ ngợi, Quý Thừa Xuyên cũng đi ra khỏi thang máy, lướt qua cô, đi về phía văn phòng mình.

Nhìn bóng lưng cao lớn của Quý Thừa Xuyên, cùng với bước chân vững trãi, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tống Dao cảm thấy mình thật nhàm chán, thè lưỡi, vội đi theo.

Thứ bảy, người đi làm trong công ty cũng không nhiều lắm, lúc Quý Thừa Xuyên đang làm việc, Tống Dao ở bên cạnh hỗ trợ, tranh thủ xem tài

liệu mấy hôm trước lấy từ chỗ chị Viện.

Hạng mục khu vui chơi cô cũng không biết nhiều, rất nhiều tài liệu phải xem nhiều lần, thật ra xem tài liệu cũng không khó lắm, chỉ vì cô kém cỏi, không có kiến thức chuyên ngành, vì vậy khi xem tài liệu một bên cô tra Baidu một bên cầm quyển vở nhỏ ghi chép, tốc độ vô cùng chậm chạp.

Tuy Tống Dao ngồi một bên chờ mệnh lệnh, nhưng Quý Thừa Xuyên cũng không quan tâm trong phòng mình nhiều hơn một người, thỉnh thoảng sẽ bảo cô đi sao chép vài tài liệu, đưa tài liệu... hai người yên ổn đến trưa.

Qua 11 giờ, Quý Thừa Xuyên bỗng ngẩng đầu nói với Tống Dao: “Đi sao chép tài liệu này thành ba bản.”

“Vâng.” Tống Dao buông tài liệu trong tay, đứng lên cầm phần tài liệu ra ngoài.

“Chờ chút.” Quý Thừa Xuyên gọi lại.

“Còn việc gì không ạ, Quý tổng?” Tống Dao dừng lại, hỏi.

“Sau khi làm xong, cô có thể đi, buổi chiều không cần đến nữa.”

Tống Dao khẽ giật mình, Quý tổng đang ân xá cho phép cô được về nhà ư? Vốn cô không còn hy vọng đối với ngày cuối tuần, nghe vậy hào hứng hẳn lên.

Không bao lâu sau, Quý Thừa Xuyên lại nói thêm một câu: “Ngày mai tiếp tục.”

“...” Quên đi, được nghỉ nửa ngày vẫn còn tốt, Tống Dao nhận lệnh, tâm trạng phấn khởi cầm tài liệu đi sao chép.

Trên đường, cô vui vẻ như cảm thấy việc được nghỉ nửa ngày còn sung sướng hơn cả việc được lĩnh lương. Mình nên ăn mừng thế nào nhỉ?

Hay là hẹn Tiểu long nữ đi ăn món Tứ Xuyên cay nóng, bận rộn cả buổi, bây giờ nhớ đến thèm chảy nước bọt...

Bước chân nhẹ nhàng nhanh nhẹn, trong đầu phát họa kế hoạch với ngày nghỉ cuối tuần tốt đẹp, sau Tống Dao sao chép hết phần tài liệu về đến phòng làm việc của Quý Thừa Xuyên, vừa muốn báo cáo, bỗng im lặng.

Vừa thấy Quý Thừa Xuyên ngồi sau bàn làm việc, một tay chống cằm, chẳng biết lúc nào đã thiếp đi, tay còn đang lật tài liệu, chắc là do mệt nhọc quá độ.

Tống Dao sợ đánh thức anh, nhẹ chân nhẹ tay đặt tài liệu lên bàn, quay người định mang tài liệu của mình đi ra ngoài. Vừa đi mấy bước, cô dừng lại, ngoảnh đầu nhìn gương mặt Quý Thừa Xuyên đang ngủ say, ánh mắt lộ vẻ đắn đo.

Tuy tổng giám đốc là người hà khắc, nhưng bỏ mặc anh để này thật không phải, ngủ thế này rất dễ cảm lạnh.

Suy nghĩ một hồi, cô rón rén đi vào, đem tài liệu để một bên, với tay lấy áo khoác đang treo trên giá của tài xế, nhẹ nhàng choàng lên người Quý Thừa Xuyên.

“Mặc thế này sẽ không cảm lạnh đâu nhỉ...” Cô thấp giọng nói như thì thầm với chính mình, ngẩng đầu phát triển Quý Thừa Xuyên chẳng biết từ lúc nào đã mở mắt ra, đôi mắt đen láy sâu thẳm, lặng yên nhìn từng cử chỉ của cô.

“Quý... Quý tổng, ngài tỉnh rồi?” Cô giật mình hoảng sợ, như có điện giật lùi về sau mấy bước.

Không chờ Quý Thừa Xuyên lên tiếng, cô nói tiếp: “Phần tài liệu này tôi đã sao chép xong, tôi đi đây, ngài làm việc tiếp ạ.” Nói xong, cô chạy như bay ra khỏi văn phòng, thậm chí quên cầm đồng tài liệu của mình.

Cô gái này, xem ra vẫn còn lương tâm.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tống Dao chạy ra khỏi phòng làm việc của Quý Thừa Xuyên như một làn khói, vì thế tài liệu và nhật ký của cô đều để lại trong văn phòng tổng giám đốc. Lúc cô ý thức được điều này thì đã về đến nhà.

Trong chốc lát, Tống Dao không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Quyển nhật ký đó đã theo cô gần nửa năm trời, ngày thường ngoài ghi chép một ít công việc quan trọng cần chú ý, còn dùng nó để ghi nhớ một số ký hiệu, viết vài dòng cảm xúc, v...v... Tuy nhiên, có một chuyện không thể để người khác trông thấy!

Ngày hôm qua, bởi cô chọc giận Quý Thừa Xuyên nên không thể không bị ép tăng ca, vì không cam lòng, trong phút nóng giận đã vung bút viết vào sổ một số kết luận sau. “Tam tông tứ đức khi đối mặt với tổng giám đốc đại nhân”.

Quý tổng đi ra ngoài phải đi theo.

Quý tổng ra lệnh phải phục tùng.

Quý tổng phạm lỗi phải xem như không thấy.

Quý tổng muốn ăn bánh bao phải đi mua.

Quý tổng muốn lau cửa sổ phải bắt ghế lên chùi.

Quý tổng cái gắt phải nhẫn nhịn.

Luôn luôn phải nhớ Quý tổng là gay.

Cuối cùng cô cảm thấy cuối tuần tăng ca quá thiệt thòi, nên đã viết một hàng chữ to: Quý tổng là đồ khốn, vì tiền lương, ngàn vạn lần không nên chống đối hẳn!

Cái tay chết tiệt! Nghĩ đến đây, Tống Dao thầm nghĩ muốn cầm dao chặt đôi tay mình.

Giờ phút này, trong nội tâm Tống Dao dường như phân hóa thành hai tên tiểu nhân đang tranh luận kịch liệt.

Tiểu nhân A nói: “Cô lo lắng những chuyện vợ vẫn không đâu, quyền sở của cô vừa cũ vừa rách, không có gì hấp dẫn, còn kẹp giữa một chồng tài liệu công việc. Quý tổng là người làm chuyện lớn, công việc bận bịu, khi không lại quan tâm đến một quyển sổ nho nhỏ của cô thư ký à?”

Tiểu nhân B nói: “Lỡ như Quý tổng rảnh rỗi táy máy thì sao, lỡ như Quý tổng đầu bị tông vào cửa sao? Tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra, cô nhanh đến đó mang quyển sổ về đi!”

Tiểu nhân A nói tiếp: “Quý tổng là người thích sạch sẽ, đừng nói đụng, liếc mắt một cái nhìn quyển sổ cũng ngại bẩn đấy! Bây giờ đi đến công ty mang về ngược lại khiến anh ta nghi ngờ!”

...

Tống Dao do dự, đấu tranh tâm lý cả buổi trưa. Rốt cuộc, cô vẫn không đến công ty cầm quyển sổ, ôm tâm lý cầu may, lo lắng sợ sệt vượt qua một ngày gian nan.

Kỳ thật, những điều Tống Dao lo lắng đều hoàn toàn dư thừa, cô không cần phải quay trở lại văn phòng cầm quyển sổ kia, ngay lúc cô sợ hãi

chạy ra khỏi phòng chưa đầy 5 phút, Quý Thừa Xuyên đã thò tay, lật quyển sổ kia rồi.

Tình hình thu chi hằng tháng tỉ mỉ, chi tiết:

Tiền lương: 3800 đồng

Số tiền còn lại trong thẻ tín dụng: 1000 đồng

Tiền thuê nhà: 1450 đồng

Điện nước: 125. 6 đồng

Tiền ăn: 920. 5 đồng

Tiền đãi khách: 300 đồng

Tiền mừng sinh nhật mẹ: 400 đồng

Phí đi lại: 100 đồng

Cơm trưa ở Ái Tâm: 100 đồng

Các mục khác: 320. 3 đồng

Còn lại: -1016. 4 đồng

Mục tiêu tháng sau: Ăn uống tiết kiệm, thẻ không thiếu nợ.

Bên cạnh còn vẽ một bàn tay tiểu nhân, đáng vẽ đánh chết tôi cũng sẽ không thiếu nợ vào tháng sau. Lật những trang sau, mỗi tháng đều vẽ như thế, càng lúc càng to hơn. Hàng tháng, cô đều thẻ không thiếu nợ, nhưng càng ngày càng thiếu nhiều hơn!

Nghĩ mà xem, tổng giám đốc giá trị ngàn vàng, đưa mắt nhìn vào quyển sổ ghi chi tiêu của một cô gái nghèo đáng thương, đây là hình ảnh

tương phản cỡ nào.

Mở quyển sổ ra, dường như Quý Thừa Xuyên đã mở ra cánh cửa bước vào thế giới mới, khiến anh không thể tưởng tượng nổi.

Hiển nhiên, quyển sổ trên không chỉ ghi chép như thế, ngoài trừ ghi chép chi tiêu, Tổng Dao còn ghi những việc vặt vãnh: Bí quyết sinh tồn, làm thế nào để chung sống chan hòa với đồng nghiệp, thực đơn các món ăn, canh gà, những điều cần biết khi phỏng vấn, các hạng mục đã được duyệt... Chà, thật khó tưởng tượng chỉ một quyển sổ nhỏ bé thôi mà bên trong có thể ghi chép nhiều thứ như vậy.

Quý Thừa Xuyên mỗi khi lật một tờ, lại càng hiểu thêm một chút đối với Tổng Dao. Trong ấn tượng của anh, cô không hề có sức hút, đa phần trong công việc cô thư ký nhỏ này phản ứng chậm chạp, nhưng qua mỗi trang giấy hình ảnh của cô dần trở nên sinh động hơn.

Thế giới, cuộc sống của cô, những tháng ngày cô trải qua, từng chút từng chút một như tái hiện trước mắt Quý Thừa Xuyên, những cảm giác bình thường như cay đắng, cảm động, vui vẻ, mất mát... Quý Thừa Xuyên cao cao tại thượng chưa bao giờ trải qua, chưa bây giờ tìm hiểu.

Anh cảm thấy mới lạ, cũng rất hiếu kỳ, thậm chí đã quên mất công việc, từng trang từng trang, những con chữ nắn nót đập vào mắt anh, xem chăm chú còn hơn xem bất cứ tờ sơ yếu lý lịch nào của nhân viên. Anh thậm chí còn thầm nghĩ, sau này khi công ty thông báo tuyển dụng có nên bảo họ cung cấp một cuốn sổ nhật ký ghi chép cuộc sống hằng ngày, để bộ phận nhân sự có thể tiến hành sàng lọc lựa chọn nhân viên tốt hơn.

Ôm ý nghĩ không tưởng ấy, lúc anh lật đến trang cuối cùng, bỗng lặng cả người.

... “Tam tòng tứ đức khi đối mặt với tổng giám đốc đại nhân”.

“Á!”

Ban đêm, Tống Dao gặp ác mộng bưng tỉnh, cô mơ thấy Quý Thừa Xuyên lật quyển sổ của cô, sau đó dán từng trang nhật ký lên cửa công ty, tất cả đồng nghiệp vây quanh cô gọi cô là “đồ bần cùng”. lát sau, Quý Thừa Xuyên đứng ở một bên cười hung ác: “Gay không đáng xấu hổ, bần cùng mới hổ thẹn, cô dám nói xấu sau lưng tôi, ôm quyển sổ cút đi cho tôi, ha ha ha ha ha ha...!”

Tống Dao sợ hãi tỉnh dậy, không còn chút buồn ngủ nào, xem đồng hồ, bây giờ đã là 5 giờ sáng.

Ngủ không được, Tống Dao quyết định rời giường phân tán sự chú ý, tránh cho tự dọa chính mình.

Hôm nay cuối tuần căn tin đóng cửa, mà cô lại phải tăng ca, Tống Dao quyết định tự làm cơm trưa mang đến công ty. Nên biết rằng đây là thành phố, đi ra ngoài ăn một bữa không hề rẻ, trước lúc vào công ty, cô đã tự biết lo cho mình cơm no áo ấm, tôi luyện tài nấu nướng không tồi.

Trứng rán, cải xào, với một miếng sườn rán. Tống Dao mang theo hộp đựng cơm ra cửa, tiếp tục sự nghiệp đưa bánh bao.

Trên đường đi, cô lại nhớ đến quyển sổ làm cả đêm cô gặp ác mộng, không thể không bận tâm. Mang tâm trạng nơm nớp lo sợ đến công ty, vẫn còn sớm, chắc là phòng làm việc của Quý Thừa Xuyên vẫn không có ai, chồng tài liệu cô quên mang về vẫn ở chỗ cũ, dường như chưa hề bị ai chạm qua.

Tống Dao thở phào, đem bánh bao đặt trên bàn, nhanh chóng tìm ra quyển sổ nhật ký, ôm chặt vào lòng.

Mình lại lo nghĩ nhiều rồi, lo lắng sợ hãi suốt cả đêm, mà chẳng có chuyện gì xảy ra, quyển sổ bình yên trở về, cũng chưa có ai xem đâu nhỉ...

Trong nội tâm hiện lên một tên tiểu nhân bộ dạng đặc ý, vì thế cô không chú ý sau lưng có tiếng bước chân đi tới.

Nhìn thấy Tống Dao đang đắm chìm trong niềm vui sướng, Quý Thừa Xuyên thoáng cười nhạt, mở miệng gọi: “Thư ký Tống.”

“Vâng?!” Tống Dao cả kinh, nhật ký trong tay rơi xuống đất.

Không chờ cô cúi người nhặt, Quý Thừa Xuyên đã ngồi xổm xuống, trước một bước nhặt cuốn nhật ký lên.

Những việc này xảy ra quá đột ngột, Tống Dao ngây như phỗng, nhìn chăm chăm vào quyển sổ trong tay Quý Thừa Xuyên, trái tim dường như bay lên tận cổ họng.

Quý Thừa Xuyên nhìn cô một cái, biết mà còn hỏi: “Đây là gì?”

“Cái này... Cái này là nhật ký của tôi, không có gì...” Tống Dao nói xong, vội thò tay ra lấy.

Vừa chạm phải, Quý Thừa Xuyên nâng tay tránh, giơ quyển sổ lên cao tận đầu.

Tống Dao nóng nảy, gấp gáp nói: “Quý tổng, nhật ký của tôi mà, ngài mau trả cho tôi!”

“Tôi rõ ràng trông thấy cô cầm lên từ bàn làm việc của tôi.” Quý Thừa Xuyên nghiêm nghị nói, không có ý định trả lại nhật ký cho cô.

“Không đúng, hôm qua tôi để quên ở đây, trên mặt còn có tên tôi.” Tống Dao vừa nháy lên vừa vờ tay lên cao, đành chịu thôi người đàn ông kia thật cao lớn, cô không thể với tới.

“Hử? Có tên của cô à, chỗ này phải không, để tôi xem nào.” Vừa nói xong, anh định mở ra lật.

“Đừng!” Tống Dao gấp đến phát khóc, “Tên của tôi viết ở chỗ kín đáo, ngài không thấy đâu, để tôi lật cho ngài xem!”

Quý Thừa Xuyên dừng lại ý định mở ra xem, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Thư ký Tống, sao cô gấp gáp như vậy, có phải bên trong đã viết những chuyện cơ mật của công ty?”

“Không có, tôi làm sao có thể ghi chép những chuyện cơ mật của công ty.” Tống Dao lên tiếng giải thích.

“Nếu đã không ghi, vậy còn gấp gáp thế làm gì, không được, để tôi xem rồi cuộc cô có viết hay không.” Quý Thừa Xuyên nói xong, vờ như muốn mở quyển sổ ra xem.

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, Tống Dao bỗng tiến lên, ôm lấy thắt lưng Quý Thừa Xuyên.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Dưới tình thế cấp bách, Tống Dao ôm lấy Quý Thừa Xuyên, mọi thứ xảy ra nhanh như tốc độ ánh sáng, cánh tay định lật quyển sổ của Quý Thừa Xuyên dừng lại giữa không trung. Anh là người đàn ông luôn luôn tự tin có thể kiểm soát mọi thứ, chưa bao giờ gặp phải tình huống trở tay không kịp.

Ngay lúc anh thất thần, Tống Dao đã với tay cướp lại cuốn nhật ký, lùi về sau vài bước, nắm chặt quyển sổ trong tay.

“Cô... Cô làm gì thế?” Quý Thừa Xuyên rớt cuộc cũng hoàn hồn, âm thanh cứng nhắc.

“Tôi... Tôi...” Tống Dao cũng nghẹn lời, cô cũng không biết có phải phát sốt rồi hay không mà có thể làm ra hành động kinh thiên động địa đó, bây giờ phải giải thích thế nào cho phải đây?

Hai người cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh như thế, giằng co, khó xử một lúc lâu.

Lâu đến nỗi dường như nửa ngày đã trôi qua, Tống Dao mới yếu ớt nói: “Quý tổng, tôi sai rồi!”

Lúc này Quý Thừa Xuyên mới bình tĩnh lại, anh biết lý do vì sao Tống Dao không muốn ai phát hiện quyển sổ kia, chỉ là anh rất hiếu kỳ kể tiếp cô sẽ làm gì.

“Ừm?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt, hỏi: “Cô nói xem, mình sai ở đâu nào?”

“Tôi... Tôi sai ở...” Tống Dao cup mi, ánh mắt nhấp nháy cả buổi, bỗng ngẩng đầu, vô cùng dứt khoát nói, “Quý tống! Là ở chỗ... Thật ra tôi thăm mến ngài!”

“...” Quý Thừa Xuyên thảng thốt, vẻ mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Tống Dao bất chấp, kiên trì nói tiếp: “Quý tống, không giấu gì ngài, đây chính là nhật ký của tôi. Tôi chẳng qua chỉ thăm mến ngài, nhưng xin ngài không nên hiểu lầm, đó là chuyện trước đây, bây giờ tôi tuyệt đối không có một chút ý đồ nào đối với ngài!” Cô thề son sắt bảo đảm.

“Cô nói cô thích tôi?” Quý Thừa Xuyên hí mắt.

“Ách... Đúng vậy... là đã từng thích!” Tống Dao không thể không nhấn mạnh, chẳng biết vì sao, cô mơ hồ nhận ra có sự nguy hiểm nào đó.

Quý Thừa Xuyên bước về phía trước: “Vì vậy, ý của cô là, trong nhật ký của cô đã viết thư tình cho tôi?”

Thư tình? Tống Dao thiếu chút nữa hỏi thành tiếng, tống giám đốc suy nghĩ quá nhiều rồi, nhưng việc đến nước này, chỉ đành phóng lao theo lao, cô lùi về sau một bước, lấp bắp giải thích: “Không... không phải thư tình, là... là...”

“Là gì hở?” Quý Thừa Xuyên vẻ mặt vô cảm từng bước ép sát, rất nhanh đã bước đến trước mắt cô.

Giờ phút này, Tống Dao đã không còn đường lui, phía sau cô là bàn làm việc của Quý Thừa Xuyên, phần eo chạm vào bàn gỗ lim cứng ngắt, thân thể cứng đờ.

Quý Thừa Xuyên không có ý định bỏ qua cho cô, anh nghiêng người, giương mắt nhìn trên cao nhìn xuống Tống Dao, khoảng cách giữa hai

người chỉ vón vện mấy centimét thôi.

Trong khoảng cách như thế, Tống Dao có thể nhìn thấy trong tròng mắt đen láy của Quý Thừa Xuyên hình ảnh phản chiếu gương mặt hoảng sợ của chính mình, hơi thở mạnh mẽ nam tính tỏa ra, cô không tự chủ được nín thở, ôm chặt quyển nhật ký vào ngực mình, kìm nén bản thân không được quá mức hoảng loạn.

Vừa rồi, cô còn ngây thơ cho rằng mình đã diễn trọn vở kịch mà cô mong muốn, nào ngờ Quý Thừa Xuyên căn bản không hành động như dự liệu, cô đành phải bày ra vẻ mặt cầu khẩn: “Quý... Quý tổng... ngài... ngài đừng dựa sát vào người tôi như vậy... Tôi.... Tôi không quen...”

“Làm sao không quen?” Quý Thừa Xuyên duỗi tay, chống lên bàn làm việc, dùng giọng điệu vô cùng mờ ám nói, “Không phải cô nói thích tôi sao, thư ký Tống.”

Khoảng cách giữa hai người càng gần, Tống Dao chỉ có thể gắng gượng quay người, nhưng đáng tiếc cô quanh năm rất hiếm khi tập thể dục, eo rất nhanh đau nhức: “Tôi... Tôi nói đó đã là chuyện quá khứ... Bây giờ tôi không hề có một ý nghĩ nào đối với ngài.”

Tống Dao chỉ đành tiếp tục giải thích, hy vọng Quý Thừa Xuyên bỏ qua cho mình.

Thế nhưng, Quý Thừa Xuyên không hề có ý định bỏ qua cho cô: “Tại sao thế?” Anh tiếp tục hỏi.

Tống Dao trợn mắt: “Cái... Cái gì tại sao?”

“Thư ký Tống à, tôi cảm thấy rất khó hiểu, trong chốc lát cô nói thích tôi, trong chốc lát lại nói không thích nữa, vì sao cô thay đổi nhanh thế?” Anh làm bộ dáng chất vấn.

Tống Dao sắp không biện giải nổi nữa: “Đó là vì... tôi... không trèo cao nổi... Quý tổng...”

“Ý của thư ký Tống là, nếu tôi cho phép cô trèo cao, có phải cô sẽ tiếp tục thích tôi?”

Tống Dao cảm thấy tuyệt vọng, nhắm mắt, trong lòng đã nghĩ đến cái chết, những lời nói tuột khỏi miệng, cô cũng không biết mình đang nói cái gì, cô nói: “Không, thật ra tôi... Tôi thích người khác!”

“Ai?” Quý Thừa Xuyên trong nháy mắt bỗng lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo.

“Cái đó... Tôi cũng không cần phải nói với ngài...!”

“Hử?” Anh cười lạnh, “Thư ký Tống vì người đó, ngay cả tôi cũng vứt bỏ, tôi đương nhiên có quyền được biết hẳn là ai?”

Vứt... Vứt bỏ cái đầu anh! Tống Dao sắp điên mất, dứt khoát im lặng, không nói lời nào nữa.

“Cô không nói, thế tôi tự xem thôi.” Quý Thừa Xuyên nói xong, giả vờ muốn cướp lại cuốn nhật ký trong ngực cô.

“Không thể xem!” Tống Dao hét lên, “Quý tổng, ngài đừng quá đáng! Buông tay! Buông tay!” Vì bảo vệ quyển nhật ký, cô đã làm đến nước này, hiện giờ nếu để Quý Thừa Xuyên cướp mất, chẳng phải là “kiếm củi ba năm đốt một giờ” sao? Tống Dao bất chấp tất cả, ôm chặt nhật ký trong ngực.

Sáng sớm vào công ty, Khương Nam Hiên chuẩn bị tìm Quý Thừa Xuyên báo cáo công việc, vừa vặn nhìn thấy cảnh này, bữa sáng còn chưa ăn, cả người run sợ.

Bên trong phòng làm việc lớn như thế, anh thấy thân hình Quý Thừa Xuyên cao lớn đang đè lên thân thể Tống Dao, tay còn đang đặt lên ngực người ta.

Tống Dao còn khỗ sở khẩn cầu: “Quý tổng, ngài không thể làm như vậy, mau buông tay, buông tay!”

Hình ảnh này thật chói mắt, anh không dám nhìn!

Khương Nam Hiên lấy tay đỡ trán, cảm thấy có chút nhức đầu, anh định quay đầu rời đi, không muốn phá hoại chuyện tốt của Quý Thừa Xuyên, nhưng lại cảm thấy hành vi cường đoạt này có phần quá đáng. Dù sao đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên lại làm ra chuyện đặc biệt mất mặt như vậy, lại còn không kiêng nể ngang nhiên ở trong phòng làm việc...

“Quý tổng, tôi cầu xin ngài, ngài bỏ qua cho tôi đi!” Giọng điệu nghẹn ngào của Tống Dao truyền vào tai Khương Nam Hiên, rốt cuộc anh vẫn quyết định ho một tiếng lớn.

“Khụ khụ!”

Tiếng động quá nhỏ, không ai chú ý đến anh.

“Khụ! Khụ! Khụ!” Anh ho đến muốn đau phổi, rốt cuộc cũng có hiệu quả.

Quý Thừa Xuyên dừng tay, ngồi dậy, quay đầu lạnh lùng nhìn Khương Nam Hiên.

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, Tống Dao đẩy anh ra, ôm nhật ký, nhanh chóng chạy ra núp ở sau lưng Khương Nam Hiên, vẻ mặt cảnh giác nhìn chăm chăm vào Quý Thừa Xuyên.

Vốn tình hình đang vô cùng khó xử càng khó xử hơn, Khương Nam Hiên bị kẹp giữa hai người. “Cái này... Nếu hai vị không phiền trước đóng cửa rồi tiếp tục?” Anh vô cùng bất đắc dĩ mở miệng, phá vỡ bầu không khí đang căng thẳng.

Quý Thừa Xuyên không lên tiếng, Tống Dao lập tức ý thức được hai người bọn họ đã bị hiểu lầm, không còn đoái hoài đến quyển nhật ký trong tay, vội vàng giải thích: “Trợ lý Khương, anh hiểu lầm rồi, tôi và Quý tổng không như anh nghĩ đâu!”

Đứng ra giải thích lại là “người bị hại”, Khương Nam Hiên trong chốc lát cũng cảm thấy mơ hồ: “Tổng...”

“Tôi là Tống Dao, anh có thể gọi tôi là tiểu Tống.”

Đến lúc này rồi, vẫn không quên tự giới thiệu, Khương Nam Hiên cảm thấy cô gái này trêu chọc rất thú vị, vừa muốn nói, đã bị Quý Thừa Xuyên cắt ngang.

“Thư ký Tống, cô đi ra ngoài trước đi.”

Tống giám đốc đại nhân rốt cuộc cũng bỏ qua cho cô, Tống Dao kích động suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Được, tôi đi đây!” Nói xong, cô luôn miệng mời Khương Nam Hiên ở lại chơi, ôm nhật ký, chạy nhanh như chạy 100 mét thoát khỏi “hiện trường gây án”.

Chạy nhanh thật đấy! Trong nháy mắt, đã không thấy bóng dáng của Tống Dao, Khương Nam Hiên lặng lẽ cảm thán.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lúc Khương Nam Hiên quay đầu, Quý Thừa Xuyên đã ngồi xuống bàn làm việc, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì, anh làm như không có việc gì lấy tay chỉnh trang cổ áo.

“Thừa Xuyên...” Khương Nam Hiên mở miệng gọi.

Ánh mắt bén nhọn bỗng phóng tới, ánh mắt kia ngầm bảo là: Cậu cứ tiếp tục hỏi, tôi bảo đảm không đánh chết cậu.

Khương Nam Hiên thức thời, bỏ qua ý định trêu chọc, nghiêm túc nói: “Tình hình bên Thịnh Thế Phong Hành, tôi vừa tìm người nghe ngóng.”

“Tiếp tục.”

“Mấy năm nay, trong giới IT, Thịnh Thế như cá gặp nước, nhưng Thịnh Tổ Phong dù sao cũng đã lớn tuổi, những năm gần đây thân thể không tốt lắm, ông ta có ý định bồi dưỡng con trai độc nhất của mình là Thịnh Tư Kỳ làm người kế nghiệp. Nhưng tiếc rằng, lúc trẻ ông ta chỉ mãi lo dốc sức xây dựng sự nghiệp, lão luyện trên thương trường, nhưng đối với Thịnh Tư Kỳ luôn hết mực nuông chiều. Vì vậy, thái tử của Thịnh Thế cũng không thể một mình điều hành cả công ty.”

“Thịnh Tư Kỳ?” Quý Thừa Xuyên dường như suy ngẫm, lặp lại cái tên này, không biết suy tính cái gì.

Khương Nam Hiên nói tiếp: “Thịnh Tư Kỳ năm nay 24 tuổi, từ nhỏ đến lớn sống ở nước ngoài, đầu năm trước mới từ Anh quốc trở về, bị cha

anh ta sắp xếp vào một công ty con để làm quen công việc, nửa năm sau mới công khai thân phận, dùng thân phận là thành viên hội đồng quản trị tiếp quản công ty con, quản lý về phương diện đầu tư tài chính công ty. Thịnh Tổ Phong chính là như thế, chủ yếu muốn cho con trai luyện tập, ngoài phá của ra, ông ta cũng không hạn chế quyền hạn đầu tư của Thịnh Tư Kỳ, vì vậy lần này Thịnh Thế đoạt mồi làm ăn của chúng ta, tất cả đều là chủ ý của một mình Thịnh Tư Kỳ, Thịnh Tổ Phong tuyệt không nhúng tay.”

Nghe Khương Nam Hiên báo cáo xong, Quý Thừa Xuyên trên mặt lộ vẻ khinh thường, người được nuông chiều như Thịnh Tư Kỳ anh thấy cũng nhiều rồi, lúc còn trẻ không học hành đàng hoàng, sau này cũng không thể làm nên chuyện đại sự. E rằng ngoài mặt Thịnh Tổ Phong nói tuyệt không nhúng tay, sau lưng lại lợi dụng con trai làm lá chắn, âm thầm hoạt động, vậy khác gì không nói.

Sau này phải đối mặt với một kẻ địch mạnh như thế, Quý Thừa Xuyên càng muốn bóp chết hãn từ trong trứng nước, trong mấy giây, anh đã ra quyết định này.

“Tiếp tục cho người theo dõi Thịnh Thế, hạng mục này không thể để bọn họ có cơ hội đoạt được.”

“Nhìn cậu nghiêm túc chưa kìa, tôi rất yên tâm.” Khương Nam Hiên cười nói.

“Ý cậu là gì?” Quý Thừa Xuyên ánh mắt tiếp tục thay đổi: Cậu có bản lĩnh cứ nói tiếp, tôi bảo đảm không đánh chết cậu.

Khương Nam Hiên cười khổ, tuy anh rất hiếu kỳ cảnh vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra Quý Thừa Xuyên hôm nay đã hạ quyết tâm, không muốn giải thích bất cứ lời nào với cậu bạn tốt lâu năm.

“Không có gì, tôi đi làm việc đây.” Anh hiển nhiên không muốn làm mình bẽ mặt, nhún vai quay người rời đi, đến cửa, vẫn không cam lòng, dừng bước, quay đầu, ánh mắt ai oán nhìn Quý Thừa Xuyên: “Cậu thật không muốn nói gì với tôi đấy à?”

Cậu mà vào đây, tôi bảo đảm không đánh chết cậu.

“... Tôi đi đây!” Khương Nam Hiên buồn bực rời đi.

Tục ngữ có câu, giải thích chính là che giấu, Quý tổng không muốn giải thích, khiến cho chuyện này dừng hẳn ở đây. Nhưng với tư cách là người trong cuộc, Tống Dao thấp thỏm không yên.

Chuyện vừa xảy ra trong văn phòng Quý Thừa Xuyên, quả thật là một cú sốc không nhỏ đối với Tống Dao, khi về cô trốn ở văn phòng, trong lòng vẫn còn sợ hãi, tâm trạng mất tập trung.

Trong nội tâm cô không ngừng hối hận, tại sao mình lại không cẩn thận để quên nhật ký trong phòng làm việc Quý Thừa Xuyên chứ. Tuy cuối cùng Quý Thừa Xuyên cũng không xem được, nhưng vì bảo vệ quyền nhật ký, cô phải trả cái giá quá đắt!

Cô... cô dám ở trước mặt Quý Thừa Xuyên, nói cô thích anh!

Tống Dao cảm thấy đầu óc mình có vấn đề lúc đó mới dám nói những lời đó với Quý Thừa Xuyên, anh ta rất ghét phụ nữ, biết cô thích anh, chắc chắn anh ta buồn nôn muốn chết.

Trước đó trong thang máy, Quý Thừa Xuyên đã ở trước mặt cô biểu hiện sự căm ghét với những cô gái mơ ước anh, hôm nay cô biết rõ còn cố tình phạm phải, quả là tội càng thêm nặng.

Không không không, đây không phải là điều gây chết người, điều gây chết người chính là Khương Nam Hiên dường như đã hiểu lầm cái gì. Nếu

như bởi... việc này, khiến tổng giám đốc đại nhân và bạn trai chia tay, cô đã làm nên tội ác tà trời, tội ác tà trời đấy!

Lúc đó, Quý tổng tức giận, sa thải cô, thế là tiêu đời! Không được, không thể để chuyện này xảy ra!

Tống Dao sợ hãi trong lòng, bất thành linh đứng dậy, vì bảo vệ bát cơm của mình, trong lòng cô hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cơ hội giải thích rõ ràng với Khương Nam Hiên.

Hôm sau, bắt đầu chuỗi ngày bận rộn liên miên.

Tống Dao bận rộn đến trưa, bụng đói cồn cào kéo Tiểu long nữ đi ăn trưa, vừa vào phòng ăn liền phát hiện hôm nay người đến đặc biệt nhiều, ngay cả mấy cô đồng nghiệp thường giữ gìn vóc dáng chưa bao giờ đến đây ăn cơm, lần đầu tiên xuất hiện nhân viên đến phòng ăn.

Tống Dao ngây ngốc, không cảm thấy có gì không đúng, nhưng Tiểu long nữ đã chạm vào cánh tay cô, ra vẻ thần bí nói: “Cậu xem bên kia kia, Khương Nam Hiên đó.”

Khương Nam Hiên?!

Xảy ra chuyện hôm qua, Tống Dao đặc biệt nhạy cảm với cái tên này, vội vàng nhìn theo phương hướng chỉ tay của Tiểu long nữ, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, đang ngồi yên tĩnh một góc, không nhanh không chậm dùng bữa. Mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân rất quy củ, toát ra khí chất thanh nhã, dường như không quan tâm đến ý ánh nhìn của mọi người bên ngoài.

Thật lợi hại, Tống Dao không khỏi bội phục sự thản nhiên của Khương Nam Hiên.

“Là anh ta, chính là anh ta, thật đẹp trai!”

“Tôi thật muốn ngồi cùng một chỗ với anh ấy!”

“Cậu thật mâu thuẫn, có sắc tâm mà không có can đảm háo sắc.”

...

Đối mặt với vô số lời bàn luận và ánh mắt của họ, Khương Nam Hiên đã sớm thành thói quen, anh cùng Quý Thừa Xuyên là bạn tốt nhiều năm, nhưng hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược. Nếu Quý Thừa Xuyên gặp tình huống này, chắc là sẽ dùng ánh mắt sắc nhọn nghiền nát hết trái tim các cô gái trong phạm vi 10 dặm, mà anh chỉ bình thường đáp lại họ bằng nụ cười.

“Trợ lý Khương, tôi... tôi có thể add nick của anh trên WeChat không?” Một cô gái xinh đẹp thẹn thùng bị đám đồng nghiệp giật dây đi đến.

“Được.” Khương Nam Hiên mỉm cười cầm điện thoại lên.

Mọi thứ đều diễn ra trôi chảy, tất cả mọi người bên cạnh xem ngây người, không bao lâu sau, người đến tìm anh add nick trên WeChat tự động xếp thành hàng dài, ngoài các cô đồng nghiệp nữ, xen lẫn không ít nam đồng nghiệp, người không biết còn tưởng phòng ăn mới nấu món mới, cần phải xếp hàng mới được ăn.

“Chúng ta cũng qua đó tham gia náo nhiệt đi!” Tiểu long nữ kìm lòng không đậu, lôi Tống Dao muốn đi qua.

“Chúng ta qua đó làm chi?” Tống Dao bất đắc dĩ nói.

“Add nick WeChat, xem hoạt động của bạn anh ta như thế nào, không chừng còn có thể nhìn thấy anh ta và Quý tổng đẹp trai thăm thiết với nhau.” Tiểu long nữ cười thô bỉ nói.

“... Cái đó không tốt đâu.” Tống Dao ngoài mặt nói thế, trong lòng không ngừng đắn đo. Tối qua cô ngủ không ngon, vẫn muốn tìm cơ hội giải thích rõ ràng cảnh tượng hôm qua với Khương Nam Hiên, nếu bây giờ thừa cơ hội add nick WeChat anh ta, chẳng phải đây là cơ hội tốt nhất sao?

Đắn đo do dự hết lần này đến lần khác, Khương Nam Hiên đứng lên trong sự bao vây của mọi người: “Thật ngại quá, tôi còn có việc, lần tới nếu có cơ hội chúng ta add nick tiếp nhé.”

Lời nói của anh nho nhã lễ độ, dù không cam tâm, đám người ấy cũng rất thức thời rời đi.

Tống Dao thấy thế, có chút nóng vội, nói với Tiểu Long Nữ: “Tớ đi vệ sinh.” Dứt lời, đi theo Khương Nam Hiên, ra khỏi phòng ăn.

Nhưng giờ là thời gian ăn cơm trưa, mọi người trong công ty qua lại rất nhiều, Tống Dao lén lén lút lút đi theo Khương Nam Hiên ra khỏi phòng ăn, trơ mắt nhìn anh vào nhà vệ sinh nam, chỉ có thể lúng túng đứng ở bên ngoài, ngó trái ngó phải một chút, rất giống đạo tặc.

Ngay lúc cô định bỏ cuộc, sau lưng bất thành linh vang lên một giọng nói: “Lẽ nào cô cũng muốn add nick WeChat của tôi?”

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 22

“Lẽ nào cô cũng muốn add nick WeChat của tôi?”

Khương Nam Hiên vừa nói, Tống Dao sợ tới mức muốn nhảy dựng lên: “Anh... Anh không phải vào trong rồi sao?”

“Quả nhiên cô đi theo tôi.” Khương Nam Hiên nói.

Tống Dao tự biết đã bị lộ, vội khoác tay: “Không, tôi không phải đi theo anh, tôi chỉ... chỉ là... tình cờ đi ngang qua đây...”

“Vậy sao cô biết tôi vừa rồi đi vào nhà vệ sinh nam, chẳng lẽ...” Anh dừng một chút, dưới mắt kính lộ ra hai con ngươi dường như muốn dò xét điều bất thường.

“Không phải như anh nghĩ đâu!” Tống Dao nóng vội nói, “Thật ra tôi có chuyện muốn nói với anh, nhưng... nhưng không tìm được cơ hội.”

“Hử?” Khương Nam Hiên nheo mắt, “Cô muốn nói gì với tôi?”

“Là vầy... Hôm nay... ngày hôm qua, chuyện đó...” Cô ấp a ấp úng, khó mở miệng, “Thật ra là hiểu lầm thôi, tôi và Quý tổng không có gì cả!”

Khương Nam Hiên không nghĩ đến Tống Dao sẽ chủ động tìm anh nói chuyện này, lập tức cao hứng, chớp mắt, vẻ mặt ngờ vực, hỏi: “Thật không?”

“Thật mà, hôm qua tôi để quên quyển nhật ký trong phòng Quý tổng, sau đó Quý tổng đi vào, tôi không muốn ngài ấy xem, ngài lại muốn đoạt

lấy để xem, tôi sống chết không cho ngài xem, kể đó thì anh trông thấy, chính là vậy, hoàn toàn không như anh nghĩ đâu!” Tống Dao nói một hơi, muốn lú lười.

“Nhưng Quý tổng không nói với tôi như thế.”

“Hả?” Tống Dao ngậy người, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Khương Nam Hiên, Quý Thừa Xuyên nói với anh ta cái gì?

“Hai người thật làm khó tôi, rốt cuộc tôi phải tin ai trong hai người đây?” Khương Nam Hiên ra vẻ khó xử sờ cằm.

“Anh không được nghe Quý tổng nói lung tung, tôi nói thật, Quý tổng nhất định muốn để anh ghen nên mới cố ý nói vậy, anh phải tin tưởng tôi!”

“Cái gì?” Khương Nam Hiên suýt chút nữa sặc, “Ghen? Ăn dấm chua của ai?”

“Đúng thế!” Tống Dao vẻ mặt thành thật suy đoán, “Anh nghĩ mà xem, một năm không về, Quý tổng nhất định vô cùng nhớ anh, nhưng ngài mặt mỏng không muốn nói ra, vì vậy nên cố tình nói dối, muốn anh ghen, mục đích chứng tỏ địa vị quan trọng của ngài trong lòng anh. Đây chính là biểu hiện quan tâm của ngài dành cho anh đấy!”

Khương Nam Hiên đã sớm cười nghiêng ngả trong lòng, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ ngờ vực: “Cô chắc chắn cậu ấy quan tâm tôi?”

“Tôi chắc chắn, tôi nhất định và tôi khẳng định, Quý tổng ngài rất quan tâm anh, anh ngàn vạn lần không thể vì một sự hiểu lầm này mà chia tay với ngài ấy!” Tống Dao thề thốt.

Cô thư ký này quả thật vô cùng thú vị, Khương Nam Hiên cố nén cười đến mức đau bụng: “Việc này không phải cậu ấy gọi cô đến nói chứ?”

“Không phải, Quý tổng làm sao bảo tôi nói được, chỉ là tôi thấy việc này rất cần thiết phải giải thích cho anh, hai người yêu nhau quan trọng nhất là sự tin tưởng.” Tống Dao cảm thấy cô đã thuyết phục được Khương Nam Hiên rồi, trong lòng không khỏi đắc ý.

“Nhưng mà tôi cùng Thừa Xuyên cũng không có công khai quan hệ, sao cô lại biết...”

“Suýt!” Tống Dao vội kéo Khương Nam Hiên, tránh qua một góc, “Anh yên tâm, vì bảo vệ anh và Quý tổng, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra mối quan hệ của hai người đâu! Thật ra tôi có tư tưởng khá phóng khoáng đấy, tôi có thể hiểu được hai người có thể ở chung một chỗ là điều không dễ dàng, tôi nhất định sẽ ủng hộ hai người!”

“Cô nói đấy, nhất định phải giúp chúng tôi giữ bí mật.”

“Tôi đi làm việc đây, anh yên tâm.” Tống Dao vỗ ngực cam đoan.

“Tôi yên tâm rồi.” Khương Nam Hiên cười híp mắt nói, bỗng cầm điện thoại lên. “Khó tìm được người nghĩa khí như cô, add nick WeChat tôi đi, về sau tôi và Thừa Xuyên xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tâm sự với cô.”

“Hả?” Tống Dao sửng sờ.

“Thế nào, không phải vừa rồi cô còn giải thích hiểu lầm, ủng hộ quan hệ của chúng tôi sao?”

“Ủng hộ, đương nhiên ủng hộ rồi!” Tống Dao lập tức lấy di động ra, add nick với Khương Nam Hiên trên WeChat, cuối cùng vẫn không quên nói một câu, “Về sau, nếu anh có xảy ra vấn đề trên phương diện tình cảm, nhớ tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp anh đến cùng!”

“Một lời đã định?” Khương Nam Hiên xòe tay.

“Một lời đã định!” Tống Dao giơ tay ra, đập tay với anh.

Hai người cùng nở nụ cười, hình ảnh này vô tình lọt vào mắt Quý Thừa Xuyên tình cờ đi ngang qua, lập tức ánh mắt tổng giám đốc đại nhân sắc lạnh đến phát run.

Sau khi thuận lợi giải quyết hiểu lầm với Khương Nam Hiên, Tống Dao ăn được ngủ ngon, tâm trạng khoan khoái dễ chịu.

Nhưng, duy trì được tâm trạng vài ngày, cô đã bắt đầu cảm thấy không đúng.

Thật lạ, cô rõ ràng đã giúp Quý tổng và bạn trai giải quyết hiểu lầm, vì cớ gì mấy ngày nay Quý tổng còn không vừa mắt cô? Mấy bữa nay không gọi cô vào phòng làm việc, cafe đều bảo người khác mang lên, hai cái bánh bao bữa sáng cô mang đến, mỗi ngày đều nguội lạnh nằm trong sọt rác, chạm một cái cũng không có.

Thật lãng phí, quá lãng phí!

Trong lòng Tống Dao không ngừng tiếc rẻ, nhưng nhớ đến Quý Thừa Xuyên đã từng nói dù anh không ăn cũng phải đưa, vì vậy đành phải đi tiếp tục công việc đưa bánh bao.

Một tuần trôi qua, tình hình vẫn không có gì chuyển biến, đến ngày thứ bảy, Tống Dao quyết định đánh chết cô cũng không đưa bánh bao cho tổng giám đốc đại nhân.

Trong lòng mặc dù nghĩ thế, nhưng vẫn vô cùng lo sợ, suy đi tính lại, Tống Dao quyết định nhắn tin trên WeChat Khương Nam Hiên, hỏi thăm thực hư một chút.

Dao Phát Tài: Trợ lý Khương, anh có ở đó không? [ngghi vấn]

Neil: Tôi đây, sao vậy?

Dao Phát Tài: Tôi có chuyện này muốn hỏi. [chợt chột ngón tay]

Neil: Nói đi.

Dao Phát Tài: Ngày mai Quý tổng tặng ca sao? [bi thương]

Neil: Cô hỏi làm chi?

Dao Phát Tài: Quý tổng bắt tôi mỗi ngày mang bánh bao, nhưng ngày không ăn, mai là thứ bảy rồi, tôi muốn ngủ nướng! [khóc lớn]

Neil: [đổ mồ hôi] Để tôi hỏi xem.

Dao Phát Tài: Đừng hỏi mà! [hoảng sợ]

Neil: Cô sợ Quý tổng à?

Dao Phát Tài: Áo cơm cha mẹ của tôi! Không thể đả tộ! [hoảng sợ]

Neil: Vậy ngày mai cô tiếp tục đưa đi.

Dao Phát Tài: Tôi muốn ngủ nướng! [khóc lớn]

Neil: [đổ mồ hôi]

Dao Phát Tài: Nếu không... Ngày mai anh giúp tôi đưa hai cái bánh bao cho Quý tổng nhé! [nịnh nọt]

Neil: Tôi cũng muốn ngủ nướng.

Dao Phát Tài: Đừng mà! [khóc lớn]

Neil: Trừ khi có lợi ích.

Dao Phát Tài: Anh muốn gì, cứ nói!

Neil: Đồ trong căn tin khó ăn quá.

Dao Phát Tài: ???

Neil: Nhìn đồ ăn hôm đó cô làm, có vẻ không tồi.

Dao Phát Tài: Anh muốn ăn món gì, thứ hai tôi làm cho anh!

Neil: Cơm trứng rán.

Dao Phát Tài: Thành giao! [bắt tay]

Neil: [bắt tay]

Cứ thế, hôm sau khi Quý Thừa Xuyên đến công ty tăng ca, nhìn thấy Khương Nam Hiên mang hai cái bánh bao đặt trên bàn, sắc mặt anh lập tức thay đổi.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Anh không khách khí chút vẫn.

“Tôi đến đưa bánh bao mà, cậu không muốn ăn?” Khương Nam Hiên nhún vai.

“Ai bảo cậu đưa?” Anh lạnh lùng nói.

“Cậu bảo người ta đưa, người ta nhờ tôi đưa giúp giùm.” Khương Nam Hiên ra vẻ dừng dừng.

Quý Thừa Xuyên hừ một tiếng, “Xem ra quan hệ của hai người tốt quá nhỉ.”

“Đúng thế.” Khương Nam Hiên cười rộ lên, “Tôi cảm thấy cô thư ký nhỏ của cậu vô cùng thú vị, hai người chúng tôi rất hợp ý nhau đó.”

Quý Thừa Xuyên nóng giận, làm mặt lạnh không nói chuyện.

“Chi bằng, để cô ấy làm thư ký cho tôi, tốt xấu gì tôi cũng là trợ lý đặc biệt, dưới trướng không có nổi một cô thư ký.” Khương Nam Hiên đi đến, cười híp mắt đề nghị.

“Tùy cậu!” Những lời này anh nói gần như rít qua kẽ răng, vẻ không vui biểu lộ rõ ràng qua lời nói.

Khương Nam Hiên được một tắc muốn tiến thêm một bước: “Nếu Dao Dao đã làm thư ký của tôi, vậy cô ấy cũng không cần đưa bánh bao cho cậu nữa nhỉ? Thật ra bánh bao rất khó ăn, hồi này tôi vừa thử.”

“Khương Nam Hiên!” Quý Thừa Xuyên gần như thét lên, “Cậu nói nhảm đủ chưa? Tôi không ngại cậu ở công ty nói chuyện yêu đương, nhưng xin đừng ảnh hưởng đến công việc.”

“Lời này nên để nói tôi ư?” Khương Nam Hiên thu lại vẻ cười cười.

“Ý cậu là gì?” Quý Thừa Xuyên nhú mày.

“Ý của tôi là, cậu có ý với Tống Dao.”

“Khương Nam Hiên, cậu nói nhảm gì hả?”

“Rốt cuộc là tôi nói nhảm, hay cậu cố tình che giấu đây?” Anh không sợ Quý Thừa Xuyên chất vấn, tiếp tục tranh luận.

Tình cảnh bỗng trở nên giương cung bạt kiếm... hai người đều không nói thêm, mà anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, im lặng giăng co.

Rất lâu sau, Quý Thừa Xuyên rốt cuộc mở miệng, ánh mắt bình tĩnh: “Tôi tất nhiên có cảm tình với cô ấy, nhưng không đến mức thích, cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tuy đã cùng Khương Nam Hiên trao đổi lợi ích, nhưng vào cuối tuần, Tống Dao vẫn cảm thấy bất an. Cô không biết vì sao lại có dự cảm chắc chắn tổng giám đốc đại nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Vì dự cảm chẳng lành đó, Tống Dao ăn ngủ không ngon, không thể không nhờ bạn tốt Thẩm Song Song giúp đỡ.

Trước hết xin giới thiệu một chút, Thẩm Song Song là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của Tống Dao, Thẩm Song Song có thể xem là một nhân vật mang màu sắc truyền kỳ.

Thẩm Song Song, nữ, hai mươi lăm tuổi, sinh ra trong gia đình y học, gia cảnh hậu đãi, bề ngoài chính trực, tính tình ngay thẳng, từ khi bắt đầu đi học tiểu học đều được làm lớp trưởng, tốt nghiệp trường đại học y dược, là một trong số những trường nhất nhì, có thể coi là tiền đồ sáng lạn.

Năm thứ ba đại học, cô đến Nhật Bản với tư cách là du học sinh, từ đó người con gái ấy thay đổi rất nhiều. Hai năm sống ở nơi được mệnh danh là quốc đảo, khiến cô ấy có niềm say mê to lớn với manga Nhật Bản, dần dần hoàn toàn trở thành một con sói thích đam.

Sau khi về nước, cô không đến bệnh viện làm việc như cha mẹ mong muốn, mà bắt đầu đăng tải tiểu thuyết đam mỹ trên trang Tấn Giang về đề tài y học. Bởi vì văn phong tốt, tình tiết sinh động, cảm xúc mãnh mẽ, tác phẩm trên trang web rất được chào đón và nhanh chóng xuất hiện một lượng lớn fans hâm mộ trung thành, trở thành tác giả đam mỹ nổi tiếng trên mạng.

Bút danh: Tứ Dữ.

Người giang hồ xưng hô: Tứ tỷ.

Năm vừa rồi, Thẩm Song Song ngoài việc sáng tác ra còn phải tự mình in ấn mà không thông qua nhà xuất bản, tổ chức họp báo, bên cạnh việc phát hành tiểu thuyết, bận rộn luôn tay luôn chân, cô hoàn toàn ném kỹ thuật chuyên môn của mình ra sau đầu.

Cha mẹ trong nhà phản đối kịch liệt, cảm thấy con gái nghề này không đàng hoàng. Nhưng tính tình Thẩm Song Song mạnh mẽ, khuyên can không nghe. May thay, trong nhà còn người anh Thẩm Trác học y hết sức xuất chúng, thừa kế cơ nghiệp của cha, an ủi bọn họ phần nào.

Tống Dao phiền muộn, gọi điện thoại cho Thẩm Song Song, nói với cô ấy gần đây cô gặp chuyện xui xẻo, tiện thể nói một chút mối quan hệ không muốn người khác biết của Quý Thừa Xuyên và Khương Nam Hiên. Điều này làm cho Thẩm Song Song kích động, suýt chút nữa nhảy dựng lên ở đầu dây bên kia.

“Cậu chắc chắn tổng giám đốc với anh trợ lý thật sự là một đôi hả?”

“Những người trong công ty đều nói thế mà.”

“Có thể là tin đồn thất thiệt thôi, hai người đàn ông ưu tú ở cùng một chỗ, rất dễ khiến người ta gán ghép họ là một đôi.” Thẩm Song Song lẩm bẩm.

“Chỉ có cậu mới gán ghép họ là một đôi đó...” Tống Dao ngại ngùng.

“Nói mau, có phải cậu nhìn thấy bọn họ hôn nhau, hay là ôm rồi, hoặc là... Hì hì hì...” Đầu dây bên kia truyền đến từng trận cười khúc khích của Thẩm Song Song.

“Cậu nghĩ gì hả?” Tống Dao tiếp tục xấu hổ, “Quý tổng và trợ lý Khương làm sao có thể giữa bàn dân thiên hạ mà làm chuyện ấy! Hai người đó sẽ không làm vậy đâu, ít nhất là trước mặt người khác...”

“Vậy không phải một đôi rồi.” Thẩm Song Song hơi thất vọng.

“Chắc chắn là một đôi, Khương Nam Hiên đã lên tiếng thừa nhận, anh ta còn nói nếu sau này gặp vấn đề tình cảm sẽ tìm tở tâm sự đấy.” Tống Dao khẳng định.

“Vậy là đúng rồi!” Thẩm Song Song hai mắt tỏa sáng, “Cậu nói mau, hai người bọn họ tính tình thế nào, tình hình hiện giờ ra sao?”

“Cậu muốn làm gì?”

“Dĩ nhiên là thu thập tài liệu thực tế rồi! Tở còn phải viết đề tài y học trong một năm, viết ào ào như phun, gần đây định thay đổi chủ đề mới, cậu biết cái gì thì nói hết cho tở, để tở nghiên cứu một chút!”

Tống Dao cười khổ, nhưng vì ủng hộ “sự nghiệp” bạn tốt, chỉ có thể nói ra hết những gì cô biết với Thẩm Song Song tỉ mỉ một lần.

“...Nói tóm lại, tở cảm thấy trợ lý Khương tốt hơn rất nhiều so với Quý tổng. Quý tổng tính tình không tốt, thâm trầm khó đoán, thích sạch sẽ, soi mói muốn chết. Trái lại, trợ lý Khương lịch sự, hào hoa phong nhã, phóng khoáng đúng mực, điển hình là mẫu đàn ông tốt.” Nói dài dòng cả buổi, Tống Dao cuối cùng chốt lại ý chính.

“Tở hiểu rồi!” Thẩm Song Song chột hiểu ra.

“Cậu hiểu cái gì?” Tống Dao hỏi.

“Tở cảm thấy, Quý tổng với trợ lý Khương, chính là điển hình cho mẫu nữ vương thụ kiêu ngạo và công phúc hắc đeo kính, thật hoàn hảo

nha!”

“Phụt!” Tống Dao phun ra một ngụm máu.

Quý Thừa Xuyên là thụ sao! Quý Thừa Xuyên là thụ đó hả! Quý Thừa Xuyên hiển nhiên là con mẹ nó thụ! Trong lúc này, Tống Dao không tài nào nhìn thẳng Quý Thừa Xuyên được nữa, hình tượng này thật chói mắt, cô không dám nhìn đâu!

Từ khi Thẩm Song Song bên ấy biết Quý Thừa Xuyên chính là nữ vương thụ kiêu ngạo, Tống Dao đã thay đổi cách nhìn với tổng giám đốc đại nhân của mình.

Dường như Quý Thừa Xuyên có hết tất cả những thứ xấu xa, hết thảy những thứ khó nắm bắt, khó sống chung, xâu chuỗi tất cả mọi thứ lại chỉ có thể lý giải, bởi vì anh là thụ mà!

Trong lúc không hay biết, trong mắt Tống Dao đã thành: Thụ = phụ nữ trong cơ thể đàn ông = ông ọ.

Không ngờ tổng giám đốc tuần tú cao lớn lại ẩn chứa một tâm hồn éo lả. Đáng thương làm sao! Tống Dao không khỏi hiện lên vẻ đồng cảm với đại boss trực tiếp lãnh đạo mình.

Với ý nghĩ đồng cảm đó, vào ngày thứ hai, Tống Dao như mọi ngày đưa bánh bao cho Quý Thừa Xuyên.

Sau khi suy xét tổng giám đốc đại nhân ăn bánh bao lâu nay chắc là ngán rồi, sáng sớm lúc cô làm cơm trứng cho Khương Nam Hiên, cố tình làm thêm một phần bánh trứng cho Quý Thừa Xuyên, định thay đổi khẩu vị cho anh.

Nào ngờ, khi đặt bữa sáng lên bàn, Quý Thừa Xuyên mặt đen đi vào phòng.

“Chào buổi sáng, Quý tổng!” Tống Dao tâm trạng rất tốt, vội vàng đi qua đón lấy áo khoác trong tay Quý Thừa Xuyên.

Quý Thừa Xuyên quay người lại, tự để áo khoác lên giá, hoàn toàn không đếm xỉa đến cô.

Tống Dao vươn tay ra giữa không trung, lâu sau mới lúng túng rút về, trong lòng thầm nói. Quả nhiên là nữ vương thụ kiều ngạo nha!

“Đây là gì?” Quý Thừa Xuyên đi đến trước bàn làm việc, phát hiện cái lồng đựng thức ăn trên bàn, nhú mày không vui nói.

“Thưa Quý tổng, đây là bữa sáng tôi mang đến cho ngài.” Tống Dao vội vàng đi qua giải thích, “Tôi nghĩ chắc ngài ngán ăn bánh bao rồi, nên mới làm bánh trứng, ngài nếm thử xem.”

“Lấy đi đi.” Quý Thừa Xuyên lạnh lùng nói.

“Hả?” Tống Dao thảng thốt.

“Ai bảo cô làm món này? Lấy đi đi!” Quý Thừa Xuyên không chút lưu tình nói.

Tống Dao hơi ảm ức, nếu như vừa rồi cô có thể tự bằng an ủi mình là tổng giám đốc là nữ vương thụ kiều ngạo mà... thì bây giờ cô không còn ý nghĩ nào tự an ủi mình nữa.

“Nếu không mang đi tôi sẽ vứt đấy!” Quý Thừa Xuyên vươn tay định lấy.

Tống Dao nhào qua, cướp lấy lồng đựng thức ăn, ôm vào ngực: “Tôi... Tôi mang đi đây...”

“Còn nữa, sau này không cần đưa bữa sáng cho tôi.”

Đây rõ là chuyện tốt, nhưng lúc này đây Tống Dao không chút nào vui vẻ, cô cắn môi, lặng lẽ đi ra ngoài văn phòng tổng giám đốc.

Nhìn bóng lưng cô đơn của cô khuất dần khỏi tầm mắt mình, Quý Thừa Xuyên chậm rãi thu mắt, trong lòng không hiểu sao cảm thấy đau nhói. Trong thoáng chốc, anh nhớ đến ngày hôm đó Khương Nam Hiên kể sất tai anh nói.

“Cậu có ý với Tống Dao.”

Anh không muốn thừa nhận, thật ra cảm giác ấy rất tốt, anh hoàn toàn có thể kiểm soát. Nhưng khi Khương Nam Hiên đứng trước mặt anh nói rõ hết thấy, anh mới nhận ra mọi chuyện đã nghiêm trọng hơn rất nhiều so với những gì anh nghĩ.

Chỉ vón vện một tháng ngăn ngừi tiếp xúc, cô gái lơ mơ ấy, thần không biết quý không hay, đã ảnh hưởng đến cảm xúc hỉ nộ ái ố (mừng, giận, yêu, ghét), thậm chí khiến anh lần đầu tiên cảm thấy ghen ghét.

Thẩm Song Song nói đúng một nửa, Quý Thừa Xuyên đúng là một người đàn ông kiêu ngạo, anh tin chắc có thể kiểm soát hết thấy, khi Tống Dao xuất hiện làm cho anh nếm trải mùi vị của sự mất kiểm soát.

Nhưng anh, tuyệt không cho phép mình mất kiểm soát!

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tống Dao chán nản trở về văn phòng, tâm trạng vô cùng sa sút. Theo lý mà nói, cô đã sớm quen với cái tính xấu của tổng giám đốc đại nhân, nhưng vừa rồi Quý Thừa Xuyên thật lạnh lùng, khiến cô không khỏi lần đầu tiên thất vọng nặng nề.

Cô cảm thấy có lẽ mình đa tình, nghĩ rằng mình có thể thân thiết với Quý Thừa Xuyên. Suy cho cùng, anh là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên cao cao tại thượng, cô chỉ là cô thư ký nhỏ vừa mới vào. Có lẽ, Quý Thừa Xuyên chưa bao giờ để cô vào mắt, tất cả sự quan tâm đó chẳng qua là nhất thời nổi hứng thôi, giống như nuôi vật cưng trong nhà, cao hứng thì xoa đầu, mất hứng thì đá một cái.

Vừa nghĩ đến trong mắt Quý Thừa Xuyên có thể mình chỉ là một con cún, Tống Dao thật lòng trở nên tuyệt tình, cảm thấy lòng tốt bị chó gặm, hận không thể chạy về hất bánh trứng vào mặt anh.

Đương nhiên, Tống Dao không có can đảm làm như thế, những điều ấm ức lặng lẽ giấu ở trong lòng, tiếp tục làm việc.

Sau khi kết thúc buổi sáng, các đồng nghiệp đều đến phòng ăn dùng cơm, cô không muốn ăn nên không đi, bỗng điện thoại vang lên tiếng kêu.

Neil: Cơm trứng của tôi đâu?

Tống Dao lúc này mới nhớ mình còn thiếu Khương Nam Hiên một bữa cơm, vội vàng trả lời.

Dao Phát Tài: Tôi có mang đây, bây giờ đưa cho anh?

Neil: Nhanh lên!

Vừa thấy tin nhắn, Tống Dao vội mang lồng đựng cơm chạy qua văn phòng Khương Nam Hiên. Trên đường đi cô không khỏi nói thầm trong lòng, một người mình chủ động đưa đến cửa mặt đen thui bảo mang đi, một người gửi tin nhắn muốn mình mang đồ ăn đến. Cùng là người, sao bọn họ khác nhau nhiều vậy?

Với tư cách là trợ lý đặc biệt của Quý Thừa Xuyên, trong tập đoàn Thừa Thiên Khương Nam Hiên được ở một văn phòng xa hoa một mình, từ xa có thể trông thấy rõ ràng.

Lúc Tống Dao đến đưa cơm, Khương Nam Hiên đang gọi điện thoại, vừa thấy Tống Dao đứng ở cửa, lập tức nói chờ một chút, ý bảo cô ngồi chờ một chút trên ghế sofa.

Bên kia, Khương Nam Hiên vẫn còn đang nghe điện thoại, Tống Dao ngồi xuống, đặt lồng đựng cơm lên bàn, bắt đầu tò mò ngắm nghía xung quanh.

Phòng làm việc của Khương Nam Hiên hiển nhiên không bì được với văn phòng của Quý Thừa Xuyên, nhưng cách bố trí vô cùng thanh nhã, trên tường treo mấy bức tranh có gam màu ấm áp, dường như giống con người Khương Nam Hiên, ngồi ở đây, khiến con người ta vô cùng dễ chịu.

Tống Dao nhìn đến thất thần, Khương Nam Hiên mới ngắt điện thoại, vui vẻ đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

“Anh xong rồi?” Tống Dao lấy lại tinh thần, vội thu hồi ánh mắt đang nhìn mấy bức tranh, hơi lúng túng hỏi.

“Ừm, thật ngại quá, nãy có việc gấp, để cô chờ lâu.” Anh có vẻ hối lỗi nói.

“Không sao, không sao đâu, tôi cũng không chờ lâu lắm.” Tống Dao ngược lại xin lỗi, vội đem lồng đựng cơm đẩy đến trước mặt anh, “Đây là cơm trứng tôi làm, ngoài ra còn có đồ ăn khác, lúc đi tôi nhặt từ trong lò vi ba còn nóng, nhưng giờ chắc không còn ngon nữa, anh đừng...”

Từ “chê” còn chưa nói ra khỏi miệng, Khương Nam Hiên đã trực tiếp mở nắp, gắp một miếng cà ri bò nạm bỏ vào miệng.

“Không tồi, ăn rất ngon!” Khương Nam Hiên vừa ăn vừa gật gù, không quan tâm hình tượng của mình trước mặt Tống Dao.

Điều này làm Tống Dao cũng nhẹ nhõm, cười khúc khích: “Vậy sao, món cà ri bò này tôi học trên mạng. Thịt bò phải dùng lửa riu riu hầm từ từ, cũng cần phải chú trọng các nguyên liệu cho vào, cà ri phải thêm nước cốt dừa, không phải nước dừa cũng không phải sữa bò, là nước cốt dừa. Bởi vì nước cốt dừa có thể làm tăng hương vị cho cà ri, để cà ri bò có thể đậm đà ăn ngon hơn.”

Nói đến thức ăn ngon, Tống Dao luôn nói mãi không ngớt, Khương Nam Hiên một câu chen vào cũng không được, im lặng một bên nghe, bất giác nở nụ cười.

“Tôi nói nhiều như vậy, anh sẽ không chê tôi phiền đấy chứ.” Tống Dao nói xong, xấu hổ lè lưỡi.

“Không đâu.” Khương Nam Hiên lắc đầu, “Tôi cảm thấy cô rất thú vị, không ngờ cô còn có tài nấu nướng, chi bằng sau này mỗi ngày cô đều mang cơm cho tôi nhé?”

“Hả?” Tống Dao ngẩn người, hơi khó xử. Tuy cô không ngại mỗi ngày làm cơm, nhưng cô và Khương Nam Hiên chỉ là đồng nghiệp mà thôi,

nếu mỗi ngày mang cơm,.. cái đó hình như không ổn chút nào...

“Tôi giỡn thôi!” Khương Nam Hiên cười khúc khích, “Tuy cô làm đồ ăn ngon thật, nhưng dù sao cô cũng là thư ký của Quý tổng, tôi sao có thể phiền hà cô mỗi ngày.”

Tống Dao thở phào, cũng cười theo.

Bỗng Khương Nam Hiên chuyển đề tài: “Nhưng nói đi phải nói lại, Quý tổng có nhiều thư ký không phải chỉ mình cô, chi bằng cô đến làm thư ký cho tôi, tôi vừa về công ty, bận rộn rất nhiều việc không lo xuể.”

Lời mời này đến quá đột ngột, Tống Dao kinh ngạc một hồi.

“Thế nào, cô không muốn?” Khương Nam Hiên hơi thất vọng hỏi.

Tống Dao vội khoác tay: “Không... Không phải, không phải là tôi có đồng ý hay không, chuyện này phải do Quý tổng quyết định.”

“Việc này đơn giản thôi!” Không chờ Tống Dao kịp phản ứng, Khương Nam Hiên không nói hai lời cầm điện thoại di động lên, bấm số điện thoại của Quý Thừa Xuyên.

Lúc điện thoại vang lên, Quý Thừa Xuyên đang ngăn người trong phòng, hôm nay cho đến trưa mà anh làm việc đều không tập trung, cả buổi sáng trong đầu đều là gương mặt bi thương của Tống Dao.

Thậm chí, anh cảm thấy hối hận, có phải mình hơi quá đáng không? Có nên gọi Tống Dao đến an ủi một chút? Hay là nói với Tống Dao chuyện anh bị dị ứng với trứng gà?...

Trong lúc anh đang đắn đo, một cuộc điện thoại của Khương Nam Hiên, phá hủy tất cả.

“Thừa Xuyên, chuyện bữa trước cậu hứa với tôi, còn nhớ không?”

“Chuyện gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Chính là chuyện tuyển thư ký cho tôi ấy, cậu đã nói, Tống Dao có thể làm thư ký cho tôi.”

Quý Thừa Xuyên siết chặt tay thành nắm đấm, trả lời lạnh băng: “VẬY cậu đã hỏi cô ấy chưa?”

“Không thành vấn đề, cô ấy nói tất cả do cậu quyết định.” Khương Nam Hiên mắt nhìn sang Tống Dao bên cạnh.

Nghe anh nói, Tống Dao suy sụp, cô vẫn chưa đồng ý mà, cô chỉ muốn tìm Quý tổng làm lá chắn, vì sao có cảm giác như bị gài bẫy thế nhỉ?

Bên đầu dây bên kia, sắc mặt Quý Thừa Xuyên càng khó coi: “Cậu nói cái gì? Tống Dao ở bên cạnh cậu?”

“Đúng thế, cô ấy đến đưa cơm trưa cho tôi, để tôi đưa điện thoại cho cô ấy nói chuyện với cậu.” Khương Nam Hiên nói xong, giả vờ muốn đưa điện thoại cho Tống Dao.

Tống Dao sợ tới mức từ sofa nhảy dựng lên, liều mạng xua tay.

“Cô ấy hình như không nói nên lời, tôi thay cô ấy nói vậy, để cô ấy làm thư ký cho tôi nhé?” Khương Nam Hiên rất tự nhiên nói vào điện thoại.

Tôi còn chưa nói gì hết mà!!! Tống Dao suýt chút nữa ở ngay tại chỗ khóc nước nỡ, trong lòng có ý nghĩ đi tìm cái chết.

“Tùy cậu.” Ánh mắt Quý Thừa Xuyên u ám, không chút lưu tình ngắt điện thoại. Trong giờ khắc này, tất cả ray rứt tan thành mây khói, thay vào đó là nỗi tức giận khôn cùng.

Cô định đứng núi này trông núi nọ đấy à? Bắt cá hai tay? Tống Dao, cô nhất định phải hối hận!

“Đã xong!” Khương Nam Hiên để điện thoại xuống, làm động tác “OK” với Tống Dao.

Tống Dao cũng làm động tác tương tự, nhưng vẻ mặt tươi cười còn khó coi hơn khóc.

“Từ nay trở đi, cô là thư ký của tôi, tuy từ thư ký của tổng giám đốc trở thành thư ký của trợ lý nhưng cô yên tâm, thư ký của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô đâu.” Khương Nam Hiên vỗ vai Tống Dao.

Cái vỗ vai này, dường như có sức nặng ngàn cân, chẳng hiểu sao cô bỗng có dự cảm chẳng lành. Quý Thừa Xuyên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

“Buổi chiều cô dọn đồ đến đây nhé.” Khương Nam Hiên nói tiếp.

“Hả?”

“Cô làm thư ký của tôi, đương nhiên phải đến nơi này, với lại phòng làm việc này khá lớn...”

“Thật ra phòng làm việc hiện tại của tôi rất tốt...”

“Lát nữa tôi sẽ kêu người kê thêm một cái bàn cho cô dùng, cô thấy sao?” Anh hỏi ý kiến Tống Dao, nhưng không cho cô bất kỳ kiến nghị nào.

“... Được.” Tống Dao rất cuộc vẫn thỏa hiệp. Trong lúc này, cô mới biết Khương Nam Hiên với Quý Thừa Xuyên cũng không có khác biệt lớn như trong tưởng tượng.

Gần son thì đỏ, gần mực thì đen, người với người suy cho cùng bản chất vẫn giống nhau.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tống Dao bỗng trở thành thư ký của Khương Nam Hiên, chuyện này làm cho nội bộ tập đoàn Thừa Thiên xôn xao không ít, thư ký của Quý Thừa Xuyên có rất nhiều, trong khi Khương Nam Hiên chỉ có một. Không cần nói, một người so với một đám rất dễ khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Theo lý mà nói, Quý Thừa Xuyên điều một cô thư ký cho Khương Nam Hiên không có gì đáng chê trách, nhưng tại sao là Tống Dao? Cô là người mới vào công ty hơn một tháng, không có lai lịch rầm rộ, không có sắc đẹp, biểu hiện trong lúc làm việc bình thường, được tập đoàn Thừa Thiên tuyển dụng đã là kỳ tích. Hiện giờ, được điều đi làm thư ký cho Khương Nam Hiên, điều này khiến người người không thể tưởng tượng nổi.

Trong bộ phận nhân sự, lão Lưu nghĩ đến rụng hết tóc, vẫn không hiểu được nguyên nhân, chỉ có thể cho rằng tất cả chuyện này là tình cờ. Quý tổng tình cờ rút thăm trúng sơ yếu lý lịch của Tống Dao, đặc biệt tình cờ tuyển dụng Tống Dao, lại tình cờ điều Tống Dao đến làm thư ký cho Khương Nam Hiên.

Chuyện tình cờ này không phải quá nhiều lần rồi?

Lão Lưu và các đồng nghiệp khác trong công ty cũng rất nghi hoặc, trong lúc đó Tống Dao chuyên đồ đến văn phòng Khương Nam Hiên vào buổi chiều, tin đồn về cô được các đồng nghiệp lén lút truyền ra.

“Tống Dao có hậu phương, chuyện tốt đến thật nhanh, đi theo trợ lý Khương so với Quý tổng tốt hơn nhiều.”

“Còn phải nói, trợ lý Khương đẹp trai tuấn tú, hòa nhã nhiều tiền, còn trẻ tuổi đã được giữ ở bên cạnh Quý tổng, các cô nàng độc thân trong công ty cô nào chả muốn tìm cơ hội thân thiết với anh ấy, không ngờ cô người mới tầm thường đó lại chiếm được trước tiên.”

“Bằng cấp của cô ta, bề ngoài thế này, thủ đoạn chẳng biết cao bao nhiêu mới có thể đi đến bước này. Tống Dao là người không đơn giản, tôi nhìn không thấu, nhìn không thấu...”

“Các cô đã nói đủ chưa?” Tiểu long nữ vốn trầm mặc ở một bên rốt cuộc không chịu nổi nữa, bùng nổ, “Dù sao Dao Dao cũng là một người của bộ phận chúng ta, bình thường cô ấy giúp đỡ mọi người không ít việc, các cô đừng nói năng lung tung được không?”

“Cái này sao gọi là nói năng lung tung?” Chị Viện lên tiếng, “Người thường chỉ có thể đi từ chỗ nước cao xuống chỗ nước thấp, tiểu Tống có bản lĩnh lớn như vậy, chúng tôi cũng mừng thay cô ấy. Ai quy định “có thủ đoạn” là mang ý xấu đâu. Từ trước đến nay trong công ty chúng ta, người có bản lĩnh bước lên, đó chẳng phải là người thông minh đó sao?”

“Cũng không phải, người ta ở công ty chờ đợi mòn mỏi mỗi một năm cũng chỉ là người bình thường, tiểu Tống mới vào một tháng đã trèo cao như vậy, chắc cũng biết chúng ta ở đây tranh luận, sao không nghĩ đến chính mình.” Đồng nghiệp bên cạnh nửa thật nửa đùa phụ họa chị Viện.

“Các cô nói thế mà không gọi là nói năng lung tung à? Dao Dao cô ấy không phải người như vậy, cô ấy là người rất tốt.” Tiểu long nữ nói xong, thở gấp.

“Có phải là người tốt không, lâu ngày mới biết được nhân cách.”

“Hơn nữa, làm thư ký trợ lý Khương mà gọi là lên chức đấy à, công ty này dù sao cũng là của Quý tổng. Đổi lại các cô, muốn làm thư ký cho trợ lý hay là làm thư ký cho tổng giám đốc đây?”

Tiểu long nữ thấy chủ đề đã chuyển hướng tẻ nhạt, mọi người mới vừa rồi còn hào hứng bùng bùng tranh luận thoáng cái đã im lặng, rồi rít kiếng cố rời đi, ngay cả dì Bảo Khiết thường nghe tám chuyện cũng lộ vẻ mặt nhàm chán mang đồ lau nhà rời đi nhanh chóng.

Nếu để Quý Thừa Xuyên biết, trong công ty ngay cả dì Bảo Khiết cũng không muốn làm thư ký cho anh, không biết sẽ đụng đầu chết ở đâu, đụng đầu chết ra sao?

Trên thực tế, tranh luận về Tống Dao không chỉ xuất hiện ở bộ phận hành chính, mà toàn công ty không ít người cũng đang bàn luận, đặc biệt là những fans hâm mộ trung thành với Khương Nam Hiên, vô cùng đố kỵ với Tống Dao.

Lúc này, Tống Dao vừa vào nhà vệ sinh, đã nghe được có người bàn tán lung tung về cô.

Người nói năng lung tung ấy, đúng là nhân viên lần trước nhìn thấy trong phòng ăn, cô gái xinh đẹp đầu tiên có dũng khí đi xin add nick WeChat của Khương Nam Hiên - Chu Mị.

Với tư cách là người ái mộ cuồng nhiệt của Khương Nam Hiên, lời nói của Chu Mị bàn về Tống Dao sánh bằng tất cả các cô trong bộ phận hành chính. Nào là hồ ly tinh, con bitch, cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, không ngừng truyền vào trong tai Tống Dao. Điều này khiến cho tinh thần của cô suy sụp trong lúc trốn vào phòng vệ sinh.

Trong đời, việc cô nhạy cảm nhất chính là bị người khác nói xấu sau lưng, tất cả đều do nỗi ám ảnh về những tin đồn trong trường đại học. Bốn năm bàn tán, bốn năm nói xấu sau lưng, áp lực to lớn đó, khiến cô không thể thở nổi, đây đã trở thành điều cả đời cô không muốn đối mặt, không muốn nhớ lại.

Lúc này đây, mọi chuyện càng lúc càng quen thuộc, dường như cô trở về bóng tối u uất đó, hứng chịu mọi ánh mắt lạnh lùng, hung bạo, mà cô chỉ có thể một thân một mình trốn ở đầu giường lặng lẽ rơi nước mắt.

Cuối cùng, khi Chu Mị đã nói đủ, đi ra khỏi nhà vệ sinh cùng các cô đồng nghiệp khác.

Rất lâu sau, Tống Dao mới từ phòng vệ sinh đi ra khỏi WC, sắc mặt cô tái nhợt, bước chân vô lực, như du hồn lão cháo bước đi.

Những lời nói độc ác của đám người Chu Mị vẫn còn văng vẳng bên tai, từng câu từng chữ như quất mạnh vào thân thể đầy thương tích của cô, ý nghĩ muốn chạy trốn lần nữa xuất hiện. Cô cứ tưởng rằng chỉ cần không bị các soái ca chẳng hiểu lý do gì yêu mến, không ngờ chỉ như thế cũng bị đồn thổi, ngay cả đối phương là gay cũng không ngoại lệ.

Nguyên rủa, nhất định cô đã bị nguyên rủa!

Vừa nghĩ bản thân không có cách nào mãi mãi thoát khỏi vận mệnh bị nguyên rủa, Tống Dao vô cùng tuyệt vọng. Vì thế, cô không phát hiện mình sắp va phải người khác.

Quý Thừa Xuyên nhìn thấy Tống Dao tựa như một âm hồn đang cúi đầu bước tới, trong lòng xuất hiện vô số lời trách mắng, định bụng chuẩn bị dạy dỗ cô nàng lơ mơ không biết thức thời này. Nào ngờ, vừa mới mở miệng, Tống Dao đã “yêu thương nhưng nhớ”, đâm đầu vào ngực anh.

“Bất ngờ thân mật”, tổng giám đốc đại nhân bưng bưng lửa giận bỗng xuất hiện một chút rung động khó thấy. Anh không nói chuyện, cũng không đẩy Tống Dao ra, chỉ đứng đó, chờ cô gái trong ngực hoàn hồn.

“Á... Thực xin lỗi.... Ấy da... Quý tổng?!” Tống Dao lấy lại tinh thần, hối hả xin lỗi, nào ngờ vừa ngẩng đầu nhìn gương mặt phóng to của

Quý Thừa Xuyên, cô sợ tới mức như điện giật lùi về sau hai bước, vô cùng hoảng loạn nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, Quý Thừa Xuyên phát hiện Tống Dao hai mắt đỏ hoe, không khỏi nhíu mày.

“Thư ký Tống.” Anh cố gắng hết sức che giấu tâm trạng của mình, bình tĩnh, nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Tôi... Tôi...” Tống Dao vừa nghĩ đến chuyện ở trong nhà vệ sinh, lại nhớ đến khoảng thời gian u ám trong đời mình, rồi cả lời nguyện đáng sợ kia nữa. Cô thấy sóng mũi cay cay, hốc mắt nóng nóng dường như sắp khóc.

Quý Thừa Xuyên không ngờ Tống Dao bỗng khóc, lòng mềm nhũn, vẻ mặt không còn bình tĩnh như trước: “Cô... làm sao thế?”

Lời nói vừa dứt, bỗng Tống Dao tiến lên một bước, nắm chặt hai tay anh, nức nở nói: “Quý tổng, ngài đừng bỏ tôi!”

Nếu người khác trông thấy, chắc chắn sẽ nghĩ Quý Thừa Xuyên bội tình bạc nghĩa, làm chuyện không bằng cầm thú.

Quý Thừa Xuyên cũng ngẩn người, nhưng may thay anh phản ứng rất nhanh, kéo tay Tống Dao, bước vào phòng bên cạnh, đóng cửa lại.

Bốn bề yên tĩnh, Tống Dao khóc càng lớn hơn: “Quý tổng, tôi làm sai gì sao, ngài chỉ cần nói, tôi nhất định sẽ sửa, không thì tháng này trừ lương của tôi cũng được, vì sao lại điều tôi đi làm thư ký của trợ lý Khương chứ? Tôi không muốn rời xa ngài đâu!”

Cô òa khóc như vậy khiến người khác thật xúc động, còn nói những lời chân tình đến thế, Quý Thừa Xuyên nén giận một bụng, lập tức trở nên ôn hòa.

“Đừng khóc...” Anh khó nhọc mới nói ra hai chữ, giơ tay muốn lau nước mắt cho Tống Dao, nhưng thấy cô nước mắt nước mũi lem nhem, chứng sạch sẽ lại trở dậy, không cách nào xuống tay.

“Quý tổng, tôi cầu xin ngài cho tôi trở về, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, giúp ngài lau cửa sổ, dọn dẹp bàn làm việc, pha cafe, còn mua bánh bao... Tôi đảm bảo từ nay về sau không bao giờ... làm trái ý ngài làm bánh trứng nữa!” Tống Dao vừa khóc vừa nói.

“...” Cánh tay Quý Thừa Xuyên dừng giữ trong trung chậm rãi rút về, lâu sau không phản bác được.

Nhìn thấy Quý Thừa Xuyên không chút phản ứng, Tống Dao đánh cuộc, “Quý tổng...”

“Được rồi!” Quý Thừa Xuyên dùng tốc độ nhanh nhất ngắt ngang tiếng khóc lóc của cô, “Tôi đồng ý, để cô tiếp tục trở về làm thư ký của tôi.”

“Thật không?” Tống Dao ngừng khóc, chớp mắt nhìn chăm chăm Quý Thừa Xuyên, nước mắt nước mũi hòa trộn lóe sáng dưới ánh đèn lập lòe.

Trong lúc đó, Quý Thừa Xuyên đột ngột cảm thấy bộ dạng của cô thật ra cũng không bẩn như vậy, thậm chí anh còn xúc động muốn vuốt ve, sau đó lại cảm thấy hoảng sợ trước ý nghĩ của mình, nhanh chóng đưa mắt sang một bên.

“Quý tổng...”

“Sao vậy?” Anh trừng mắt hỏi, lộ vẻ không kiên nhẫn để che giấu sự bối rối trong lòng. Mắt vừa nâng, chống lại ánh mắt còn ngập nước của Tống Dao.

“Ngài thật tốt...” Tống Dao không keo kiệt khen ngợi anh vừa giúp mình thoát khỏi hố lửa, hình tượng Quý Thừa Xuyên trong mắt cô giống như thiên thần cao lớn, vừa vĩ đại vừa cao ngạo, sáng lấp lánh.

Quý Thừa Xuyên sững sốt, vẻ tươi cười còn đầy nước mắt này làm rung động nơi mềm mại nhất trong lòng anh.

Bác gái quét dọn còn không bằng lòng làm thư ký cho tổng giám đốc. Còn cô là thư ký tận tâm tận lực, chịu đủ mọi sự sai khiến, vẫn một lòng cam tâm tình nguyện làm thư ký cho tổng giám đốc đại nhân, thật đáng quý biết bao!

Dù đây chỉ là một sự hiểu lầm nho nhỏ, Quý Thừa Xuyên lạnh lùng vẫn rung động không ít.

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Vừa nghĩ không cần phải làm thư ký cho Khương Nam Hiên, Tống Dao rốt cuộc cũng thở phào, nín khóc mỉm cười, chưa đầy một lát sau cô đã cảm thấy lo lắng, nói: “Quý tổng...”

“Sao thế?” Quý Thừa Xuyên hoảng hốt lấy lại tinh thần, tiếp tục dùng giọng điệu không kiên nhẫn che giấu tâm tình chấn động.

“Cái đó... Tôi có một thỉnh cầu...” Tống Dao cúi đầu, ngượng ngùng nhìn ngón tay, “Ngài đừng nói cho trợ lý Khương biết, là tôi không muốn làm thư ký cho anh ấy nhé?”

Cô vừa nhắc đến Khương Nam Hiên, Quý Thừa Xuyên bực bội, cổ tình hỏi: “Tại sao?”

“Chuyện đó... không tốt lắm...” Tống Dao tiếp tục cúi đầu nhìn ngón tay.

“Cô còn không biết xấu hổ đưa cơm cho cậu ấy mà.” Tống giám đốc đại nhân hừ lạnh một tiếng, bộ dạng muốn lôi chuyện cũ ra nói.

Tống Dao sững sờ, ngẩng đầu nhìn gương mặt khó chịu của Quý Thừa Xuyên, bỗng ngộ ra điều gì. Chẳng lẽ vì cô và Khương Nam Hiên quá thân thiết nên Quý tổng ghen? Cũng khó trách, Khương Nam Hiên dù sao cũng là bạn trai của anh, ai cũng sẽ không vui nếu nhìn thấy bạn trai của mình thân thiết với cô gái khác.

Biết được nguyên nhân, Tống Dao vội vàng ngắt đầu giải thích, “Bởi vì tuần trước, tôi lên WeChat có nhờ trợ lý Khương đưa giùm bánh bao cho ngài, nhưng anh ấy nói hay là trao đổi, nếu tôi đưa cơm trưa thì mới giúp đưa bánh bao. Vì vậy, nên hôm nay tôi mới đưa cơm trưa cho trợ lý Khương. Quý tổng, ngàn vạn lần xin ngài đừng hiểu lầm, tôi và trợ lý Khương không có gì cả.”

“Cô add nick WeChat của Khương Nam Hiên?” Tống giám đốc đại nhân cảm thấy điểm quan trọng không đúng lắm.

Tống giám đốc cuống cuống phát khóc: “Đó là vì ngày đó trong căn tin ai cũng add cả, vì vậy tôi cũng tham gia náo nhiệt một phen, giữa chúng tôi không có gì hết. Quý tổng, ngài phải tin tưởng tôi!”

Nhìn thấy Tống Dao vội biện minh như thế, Quý Thừa Xuyên mừng thầm trong bụng, trên mặt vẫn tỏ vẻ xem thường: “Tôi hiểu lầm gì đây?”

Chết rồi, Quý tổng chắc chắn không muốn người khác biết mối quan hệ của anh với Khương Nam Hiên, Tống Dao vội đổi giọng: “Phải, phải, không có hiểu lầm gì hết, ngài hiểu là tốt rồi. Quý tổng, cuộc nói chuyện giữa tôi và ngài nhất định không thể nói với trợ lý Khương, bằng không anh ấy sẽ nghĩ rằng tôi có thành kiến với anh ấy mất!”

Cô có thành kiến với cậu ấy mới tốt, Quý Thừa Xuyên thầm nghĩ, ngoài miệng cố ý hỏi: “Nếu cô không có thành kiến, vì cái gì không chịu làm thư ký của cậu ấy?”

Vấn đề này thật khó trả lời, Tống Dao suy nghĩ một lát, bỗng nhanh trí đáp: “Bởi vì tôi muốn làm thư ký của Quý tổng!”

Đáp án quá hoàn hảo, tổng giám đốc đại nhân không khỏi đặc ý, nói: “Được rồi, tôi sẽ không nói.”

“Quý tổng, tôi thực yêu ngài chết mất!” Tống Dao hết sức phẫn khởi nói, giữa ánh mắt nóng bỏng của Quý Thừa Xuyên, bèn đổi giọng, “Tôi tất nhiên sẽ làm việc thật tốt, báo đáp ngài!”

“Cô biết thế là tốt.” Quý Thừa Xuyên khịt mũi coi thường, trong lòng đắc ý dào dạt.

Cứ thế, dưới sự cố gắng của Tống Dao, cô không còn phải đổi nơi làm việc, tâm trạng vui vẻ trở về văn phòng Khương Nam Hiên, thu dọn đồ đạc trở về.

Nghe nói cô muốn đi, Khương Nam Hiên vẻ mặt vô cùng tiếc hận nói: “Tiếc thật nhỉ, tôi thật sự hy vọng cô làm thư ký cho tôi.”

“Thật không còn cách nào.” Tống Dao làm ra vẻ chính mình kém cỏi, “Đây là mệnh lệnh của Quý tổng, tôi cũng không thể chống lại...”

“Tôi sẽ gọi điện thoại cho Thừa Xuyên lần nữa.”

“Chờ một chút!” Tống Dao gấp gáp muốn nhảy lên.

“Sao hả?” Khương Nam Hiên vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô.

“Cái đó... Đã là mệnh lệnh của Quý tổng thì chắc chắn là chính xác, nếu bây giờ anh gọi điện thoại tranh luận với ngài ấy thì không tốt chút nào. Tính cách của ngài anh cũng biết rồi đấy, đừng miễn cưỡng nữa, thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên thôi!”

“Được, xem ra chúng ta không có duyên, lần sau có cơ hội tôi sẽ nói với cậu ấy.” Khương Nam Hiên không tiếp tục kiên trì nữa.

Tống Dao nhẹ nhàng thở phào, trong lòng âm thầm cầu nguyện: Cảm tạ trời đất, tha cho tôi một mạng, làm ơn đừng có lần sau!

Tống Dao ngồi ở văn phòng Khương Nam Hiên cả buổi đến khi “xám xịt” mới trở về bộ phận hành chính. Những lời đồn đãi về cô tự nhiên biến mất, họ không còn nhìn cô với ánh mắt khác thường, thay vào đó là các lời nói châm biếm.

“Tôi còn tưởng cô có bản lĩnh lớn thế nào, hóa ra Khương Nam Hiên còn chưa mù lòa.”

“Còn không phải ư, soi gương xem lại chính mình có bộ dạng thế nào, bề ngoài thế này mà muốn bay lên trở thành phượng hoàng à, kiếp sau nhé!”

“Ha ha ha ha, chạy thật nhanh ha!”

Có rất nhiều người há hê bàn luận, đặc biệt là đám người Chu Mị, Tống Dao quả thực đã trở thành chuyện cười tiêu lâm. Nhưng... những lời nói đó Tống Dao đều không để tâm, truyện cười nghe nhiều lần sẽ không còn buồn cười nữa, nhưng ghen ghét, đố kỵ sẽ biến con người trở thành ác quỷ. Tống Dao cảm thấy đời này gặp ác ma đã đủ nhiều, cô không muốn vùi thân ở địa ngục thêm lần nào nữa.

“Bình tĩnh, nhẫn nại, khiêm tốn, phải giữ vẻ mặt bình thản.” Tống Dao trong lòng lặng lẽ đọc một lượt chữ ký trên QQ một lần, bỗng trở nên thông suốt.

So với Tống Dao kìm nén chịu đựng, khả năng báo thù rửa hận của Quý Thừa Xuyên đã được tôi luyện tới đỉnh cao, anh ngoài miệng hứa với Tống Dao không nói ra sự thật, không được bao lâu, anh đã nuốt lời.

“Đây là thỉnh cầu của cô ấy, tôi không có cách nào.” Quý Thừa Xuyên khoác tay, gương mặt bất đắc dĩ.

“Vậy à?” Khương Nam Hiên vốn chỉ đến báo cáo công việc, không ngờ Quý Thừa Xuyên sẽ chủ động nhắc đến việc này, vẻ mặt nghi hoặc nói,

“Nhưng cô ấy không nói như vậy với tôi.”

“Bởi vì cô ấy không muốn trực tiếp từ chối cậu, mọi người đều là đồng nghiệp với nhau mà.” Tổng giám đốc đại nhân cười rất vô sỉ.

“Rốt cuộc là cô ấy ngại không tiện từ chối tôi, hay là không dám từ chối cậu đây?”

“Tôi biết cậu không cam tâm, nhưng tôi tuyên cô ấy, đây là sự thật.” Quý Thừa Xuyên tâm trạng rất tốt, ngang hiên công kích Khương Nam Hiên, vẻ mặt không có chút nào không vui.

“Vì vậy, cậu mới nhận lời với cô ấy?” Khương Nam Hiên cười hỏi.

“Chuyện này không tới lượt cậu quan tâm.” Quý Thừa Xuyên không có ý định tiếp tục chủ đề này.

“Chuyện của cậu đương nhiên tôi không quan tâm, tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ, từ khi cậu bị Tử Hân bỏ rơi, khẩu vị lại thay đổi nhiều như thế.”

Câu nói này khiến Quý Thừa Xuyên đang duy trì dáng vẻ tươi cười biến mất, “Tôi nói lại lần nữa, không phải cô ta bỏ rơi tôi, mà là tôi không cần cô ta.”

“Phải, mười năm trước, là cậu khóc lóc xin cô ấy...”

“Khương Nam Hiên!” Tách cafe trên bàn bị ném ra ngoài, nước cafe bắn tung tóe đầy đất.

Khương Nam Hiên nhanh nhẹn tránh, lùi về phía sau: “Quý tổng, tôi giỡn mà, đừng kích động.”

“Thay vì lo cho tôi, sao không tự lo cho mình đi.” Sau một hồi thất thố, Quý Thừa Xuyên kịp thời khôi phục bình tĩnh, “Bố cậu vừa gọi điện thoại cho tôi, khuyên cậu trở về kế thừa gia nghiệp kìa.”

Vẻ mặt Khương Nam Hiên không lộ hi nộ, cũng lộ vẻ bất đắc dĩ: “Cậu cũng biết, đánh chết tôi cũng không muốn đảm đương trọng trách to lớn như vậy.”

“Câu nói này cậu phải nói với bố nhà cậu, đừng để ông ta suốt ngày tới làm phiền tôi.”

“Không phải tôi chưa nói bao giờ, nhưng tính tình bố tôi cậu cũng biết mà.”

“Vì vậy, cậu định trì hoãn?”

“Có thể trì hoãn bao lâu thì trì hoãn.” Anh cười khố.

“Đã vậy, cậu xéo đi.” Quý Thừa Xuyên xua tay.

“Tôi biến đây.” Khương Nam Hiên phục hồi bộ dạng tươi cười, xoay người, đưa lưng về phía Quý Thừa Xuyên, trong lúc đó nụ cười trên mặt anh biến mất, dưới tròng kính là đôi mắt lộ vẻ ưu sầu nhàn nhạt.

Đã qua nhiều năm như vậy, anh không biết cô gái tên Tử Hân có buông tay hay không, nhưng khoảnh khắc đó Quý Thừa Xuyên đã buông tay...

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tống Dao không hiểu lúc trưa tâm trạng Quý Thừa Xuyên còn tốt mà, chẳng hiểu sao đến giờ tan tầm gương mặt lại hầm hầm như thế, đang yên đang lành lại hất cafe văng đầy đất.

Cô biết chuyện này không đến phiên cô quản, trong văn phòng nhiệt độ đang hạ ở mức thấp nhất, cô vờ như không có chuyện gì xảy ra, lặng lẽ thu dọn tàn cuộc.

“Thư ký Tống.” Lúc sắp rời đi, Quý Thừa Xuyên từ nãy đến giờ nghiêm mặt bỗng gọi.

“Thưa Quý tổng, có việc gì ạ?”

“Đến đây.”

Tuy sắc mặt tổng giám đốc đại nhân không tốt, nhưng Tống Dao chỉ có thể vâng lời đi qua, trong lúc muốn hỏi ngài có yêu cầu gì, bỗng thấy Quý Thừa Xuyên đưa điện thoại di động đến trước mặt cô.

“Đây là?” Tống Dao không hiểu nhìn Quý Thừa Xuyên.

“Add đi.”

“Add gì ạ?”

“WeChat.”

“Hả?” Tống Dao giật mình, “Quý... Quý tổng, tôi không hiểu lắm ý của ngài...”

“Tôi kêu cô add nick WeChat tôi, tự mình add.” Anh nhìn máy trên tay, ra lệnh.

Tống Dao quỳnh quáng, chỉ thấy qua người xếp hàng xin add nick WeChat của Khương Nam Hiên, chưa bao giờ thấy tổng giám đốc đại nhân như thế, add nick WeChat của người ta còn vênh mặt hất cằm sai khiến, thật chuyên quyền, độc đoán quá rồi.

Quên đi, ai bảo anh ta là đại boss cơ chứ? Tống Dao run rẩy cầm di động hào nhoáng của sếp, toàn bộ quá trình thao tác dưới cái nhìn soi mói của Quý Thừa Xuyên, cô add nick mình vào danh sách bạn bè của tổng giám đốc đại nhân.

“Quý tổng, xong... xong rồi...”

“Xong rồi thì ra ngoài đi.” Bỗng nhiên yêu cầu add nick WeChat, tổng giám đốc tựa hồ không muốn giải thích bất kỳ lời nào.

“Vâng.” Tống Dao ngoan ngoãn ra ngoài.

Sao mình cảm thấy có chỗ nào không ổn nhỉ? Lúc đi ra ngoài văn phòng Tống Dao thấp thỏm hồi lâu, rốt cuộc cô cũng nghĩ ra chuyện quan trọng.

Cô bỏ chạy, chạy nhanh về văn phòng mình, móc điện thoại ra, bấm biểu tượng WeChat, đồng ý lời mời kết bạn của Quý Thừa Xuyên, dùng tốc độ nhanh nhất đến trang cá nhân của Quý Thừa Xuyên, thiết lập chế độ “không cho phép anh ta xem thông tin của tôi”.

Sau khi làm một loạt thao tác trôi chảy đó, Tống Dao mới thở phào nhẹ nhõm: Rốt cuộc cũng không kì lạ nữa!

Cùng lúc đó, trong văn phòng tổng giám đốc, Quý Thừa Xuyên nghe WeChat báo tin mới, nhìn thấy Tống Dao đã đồng ý yêu cầu kết bạn của mình, anh liền cảm thấy vui vẻ.

Một loạt cập nhật, bỗng trên trang “Dao Phát Tài” những thông tin như “abum ảnh cá nhân” của cô đều trống rỗng.

Lại cập nhật, tất cả đều trống rỗng.

Bấm vào trong, vẫn trống rỗng như cũ.

Tống! Dao!

Quý Thừa Xuyên phát hiện mình bị hạn chế quyền hạn trong danh sách bạn bè, sắc mặt lúc này trắng như danh sách bạn bè của Tống Dao.

Sau khi dứt khoát hạn chế quyền hạn của Quý Thừa Xuyên, Tống Dao thở phào, bất giác cảm thấy mình có thể vui đùa với anh ta.

Trời tối, cô về nhà hầm cách thủy một nồi xương sườn, post tấm hình đồ ăn lên kênh bạn bè: Tự lo cơm no áo ấm của chính mình, sẵn tiện báo cho mọi người một tin tốt... hôm nay là thứ sáu!!!

Chưa đầy nửa tiếng, đã có nhiều người vào comment dưới status của cô.

Tiểu Long Nữ: Đồ ăn ở trên thật ngon (☞)

Tứ Tỷ: Gả tớ! Gả tớ! Gả tớ!

Mẹ Phát Tài: Ăn ngon không?

Cha Phát Tài trả lời Mẹ Phát Tài: Con gái chúng ta làm nhất định là ngon rồi.

Mẹ Phát Tài trả lời Cha Phát Tài: Vậy món tôi nấu có ngon không?

Cha Phát Tài trả lời Mẹ Phát Tài: Ăn ngán rồi.

Mẹ Phát Tài trả lời Cha Phát Tài: Ông nói cái gì?

Cha Phát Tài trả lời Mẹ Phát Tài: Ấy da!!! Tôi chưa nói cái gì hết.

Tống Dao tìm không được, comment một cái.

Dao Phát Tài: Cha mẹ, hai người đừng ồn ào!

Cô cách họ khá xa, nhưng vừa nghĩ rõ ràng cha mẹ ở chung dưới mái nhà, vậy mà còn đấu võ mồm ở trên mạng, Tống Dao không nhìn được bật cười. Trong lúc ấy, cô càng thấu hiểu, bất kể khoảng cách ấy có xa đến đâu, nhà vẫn là nơi cho bạn nương tựa mãi mãi.

Cảm thán xong, bỗng xuất hiện một cái comment.

Neil: Có phần của tôi không nè? ^_^

Tống Dao run tay, suýt chút nữa kéo Khương Nam Hiên vào danh sách đen rồi, chắc là do gần đây mình quá thận trọng, đành giả vờ không thấy, lặng lẽ tắt kênh bạn bè.

Sau khi trải qua việc ngày hôm nay, cô đã khôn ngoan hơn, tuyệt đối không thể cùng đi cùng với Khương Nam Hiên. Sau cùng, anh cũng là công, ai biết anh chỉ thích đàn ông hay vẫn là “ăn sạch” cả nam lẫn nữ. Dù sao cô cũng là người từng trải có kinh nghiệm phong phú, Tống Dao phải bóp chết những khả năng có thể xảy ra ngay từ trong trứng.

Trái lại, Quý tống là nữ vương thụ an toàn hơn nhiều, Tống Dao thoải mái nghĩ.

Nếu Quý Thừa Xuyên biết được suy nghĩ của Tống Dao, có lẽ anh sẽ tức đến ói máu. Nhưng mà, khi anh phát hiện Tống Dao hạn chế quyền hạn của mình, tâm trạng của tổng giám đốc đại nhân cũng không khá hơn chút nào.

Anh không ngờ cô gái này to gan thế, ngay cả anh cũng dám ngang nhiên chặn, vừa nghĩ Khương Nam Hiên có lẽ không bị chặn như anh, tâm trạng càng tệ hơn, hận không thể lập tức đi tìm Tống Dao hỏi cho ra lẽ. Nhưng e ngại thân phận cao quý của mình, Quý Thừa Xuyên không làm như vậy, âm thầm nhớ kỹ mối thù này.

Tống Dao vô lo vô nghĩ, chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ đắc tội lớn với tổng giám đốc đại nhân. Ngược lại, cô trải qua ngày cuối tuần trong tâm trạng thoải mái. Tất cả đều nhờ ơn Quý tổng đã tha cho cô một lần, vừa nghĩ từ nay về sau, cuối tuần không cần phải tăng ca, đến công ty đưa bánh bao nữa, Tống Dao phấn khởi lăn lộn trên giường.

Cô bắt đầu lên kế hoạch vào ngày cuối tuần, đêm trước cô thức khuya xem tiểu thuyết, ngày mai có thể ngủ đến trưa, rời giường ăn một bữa lại tiếp tục xem tiểu thuyết, thật hạnh phúc!

Sự thật chứng minh, mọi thứ trong tưởng tượng đều tốt đẹp, nhưng thực tế luôn tàn khốc với bạn.

Sáng hôm sau, Tống Dao bị đánh thức bởi tiếng điện thoại reo, dì nhỏ ở dưới quê gọi lên, vừa tiếp điện thoại dì đã nói lớn: “Dao Dao, dì nhỏ có tin tốt muốn nói với con!”

Sau khi tốt nghiệp, tình trạng này đã xảy ra nhiều lần, Tống Dao dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, dì nhỏ bản lĩnh cao cường muốn giới thiệu đối tượng hẹn hò cho cô đây mà.

Quả nhiên, dì nhỏ nói không ngớt ở đầu dây bên kia: “Dì mới tìm được một chàng trai vô cùng tốt, có bằng cấp cao, tính tình thành thật, gia

thế sạch sẽ, công việc ổn định, tương tá không tồi, quan trọng nhất là cậu ta làm việc cùng thành phố với con, cực kỳ thuận tiện!”

Dì nhỏ nói xong một tràng, Tống Dao chỉ cảm thấy đau đầu: “Dì nhỏ à, thật ra con còn trẻ...”

“Con xem con thế mà còn trẻ à? Lúc dì nhỏ bằng tuổi con, con cái đã đến nhà trẻ. Con đừng chê dì nhỏ nhiều chuyện, dì nhỏ cũng vì muốn tốt cho con, chàng trai đó không tồi, dì đã cho số điện thoại của con cho cậu ta rồi, có lẽ cậu ta sẽ liên lạc với con nhanh thôi. Nếu người ta có mời con đi ăn cơm thì nhất định phải đi đó, bằng không dì nhỏ ở bên này không biết phải ăn nói với người ta ra sao... Vậy nhé, lát nữa dì còn phải đi quảng trường khiêu vũ đây!”

Cô chưa kịp phản bác, dì nhỏ đã vội cúp máy, để lại Tống Dao một mình với tiếng máy tí tí, cô muốn khóc rồi.

Cái gì mà xem mắt, xem mắt, lại xem mắt, cô ghét phải xem mắt!!!

Cứ thế, ngày cuối tuần tốt đẹp của cô đã tan nát bởi một cú điện thoại của dì nhỏ. Cùng lúc đó, chàng trai rất tốt trong miệng dì nhỏ đã nhanh chóng nhắn tin tới.

Mạch Sinh Nhân: Xin chào, tôi là người mà dì nhỏ giới thiệu.

Tống Dao: Xin chào, tôi là Tống Dao, xin hỏi phải xưng hô với anh thế nào.

Mạch Sinh Nhân: Cô có thể gọi tôi là khách quý nam thần bí Z.

Tống Dao: Hà?

Mạch Sinh Nhân: Cô có rảnh không, chúng ta uống trà chiều nhé, đến khi gặp mặt tôi sẽ nói cho cô biết... tên tôi.

Tống Dao: Được thôi, khi nào?

Mạch Sinh Nhân: Chiều ngày mai lúc 3 giờ, quán cafe trên tầng cao nhất quảng trường trung tâm được không?

Tống Dao: Được.

Mạch Sinh Nhân: Bây giờ, tôi sẽ đi đặt chỗ trước.

Tống Dao: Ừ.

Mạch Sinh Nhân: Hẹn gặp cô vào ngày mai nhé!

Đặt điện thoại xuống, trong lòng Chư Cát Tuấn rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại. Duyên phận quả là kỳ diệu, khi anh biết đối tượng hẹn hò của mình là Tống Dao, đang làm việc trong tập đoàn Thừa Thiên. Lúc đó, anh mới biết đối tượng hẹn hò chính là cô gái mà mình vô tình gặp gỡ rất nhiều lần.

Chư Cát Tuấn chắc chắn có hảo cảm với Tống Dao, còn chưa nói tới chuyện có thích cô hay không, nhưng cuộc hẹn lần này đối với anh là cơ hội ngàn năm có một. Anh nhất định phải ở trước mặt Tống Dao nói với cô: Anh - Chư Cát Tuấn, không phải họ Chu, mà là họ Chư Cát!

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 28

3 giờ chiều chủ nhật, ở quán cafe trên tầng cao nhất trong trung tâm quảng trường, Tống Dao đến đúng giờ như đã hẹn.

Quán cafe ở thành phố C có chút tiếng tăm, cao cấp nên chi phí ăn uống cũng cao, bình thường Tống Dao cũng từng nghe nói nhưng không dám đến thử. Đây là lần đầu tiên cô bước vào quán cao cấp như vậy, Tống Dao cảm thấy nếu ăn mặc bình thường dường như không thích hợp, nên cố ý mặc một bộ váy liền đến cuộc hẹn.

Chư Cát Tuấn đã sớm đợi ở chỗ hẹn, Tống Dao vừa báo tên, lập tức có waiter dẫn cô đến chỗ ngồi gần cửa sổ.

Chư Cát Tuấn đã đợi một lúc lâu, vừa nhìn thấy Tống Dao, hai mắt lấp lánh, căng thẳng đứng lên mời cô ngồi.

Tống Dao kinh ngạc: “Tại sao là cậu?”

Chư Cát Tuấn cũng không còn tiếp tục duy trì vẻ thần bí nữa, ngại ngùng thừa nhận: “Ha ha, chính là tôi, không ngờ phải không?”

Vốn tưởng không khí gượng gạo, bởi xuất hiện người quen mà tan biến, Tống Dao kinh ngạc ngồi xuống: “Thật khéo quá, cậu đừng nói là đã sớm biết tôi đó nhé?”

Chư Cát Tuấn lại ngại ngùng gãi gãi rồi gật đầu: “Đúng vậy, khi người giới thiệu nói tên cô, tôi cố tình hỏi thăm một chút công việc của cô, lập tức

biết chắc đó là cô. Không ngờ chúng ta không chỉ cùng tiến vào chung một công ty, lại còn là đồng hương, thật có duyên!”

“Tôi cũng không ngờ, chúng ta quả là có duyên.” Người cùng quê gặp gỡ nhau, nước mắt lưng tròng. Đối với cuộc xem mắt này ban đầu Tống Dao không ôm bất cứ hy vọng nào... bây giờ tâm trạng cô rất tốt. Dù cô không có cảm giác với tiểu Chu, nhưng tình cảm có thể vun đắp lâu dài, so với những người đàn ông gia thế hào nhoáng, không môn đăng hộ đối... mà cô đã từng gặp, người đàn ông trước mặt thật bình thường, bình thường đến mức khiến cô cảm thấy thật hiếm có.

Bình thường là một thứ xa vời với Tống Dao - Câu nói đáng ăn đòn của cô.

Bởi vì Tống Dao khao khát sự bình thường đó mà lập tức đưa ra quyết định, nghiêm túc với lần xem mắt này. Cô mỉm cười nhìn Chư Cát Tuấn hỏi: “Mà này tiểu Chu, tôi còn chưa biết tên đầy đủ của cậu đó?”

Đến rồi, đến rồi, giờ khắc vĩ đại này rốt cuộc đã đến!

Vừa nghĩ tới lúc trước anh đã nhiều lần không kịp giới thiệu bản thân với Tống Dao, trăm sự không như ý, trong lòng Chư Cát Tuấn bức bối vô cùng. Nhân dịp này, có cơ hội tốt như thế, không có ai làm phiền, anh nhất định phải thật nghiêm túc, chăm chú, lớn tiếng nói với Tống Dao. Anh không phải họ Chu! Anh họ Chư Cát!

“Thật ra tôi...” Bởi vì quá kích động, giọng nói của anh bỗng cao lên vài đêxiben, trong không gian yên tĩnh ở quán cafe càng đường đột, hấp dẫn ánh mắt các vị khách chăm chú nhìn về phía này.

Trước sự cố bất ngờ ập tới, Chư Cát Tuấn đột nhiên căng thẳng hẳn lên: “Thật ra tôi... tôi... tôi...” Chứng sợ hãi chết khiếp của anh lại tái phát ngay lúc này, cả buổi chỉ nói được từ “tôi” rồi không nói tiếp được lời nào.

Thấy bỗng nhiên ập úng, trán toát mồ hôi lạnh, Tống Dao ngồi đối diện nghi hoặc, ân cần hỏi thăm: “Tiểu Chu, cậu vẫn ổn chứ?”

“Tôi... tôi... tôi đi rửa tay một chút!” Chư Cát Tuấn đứng phắt dậy, chạy về phía toilet.

Vẻ mặt Tống Dao lộ vẻ kinh ngạc đưa mắt nhìn anh rời khỏi. Lúc thu mắt, bỗng sát khí từ phía sau truyền đến, ngoảnh mặt lại, bốn mắt nhìn nhau, cô không kìm được hoảng sợ.

Quý! Thừa! Xuyên!

Tống Dao vờ như không thấy nhanh chóng quay đầu lại, trái tim thiếu chút nữa đã nhảy lên tận cổ họng. Quý tổng tại sao ở đây? Quý tổng ở đây làm gì? Quan trọng nhất là ngài có nhận ra mình hay không? Có? Hay không có? Mẹ nó, làm ơn đừng nhận ra mình!

Nhìn bóng lưng Tống Dao dường như đang run rẩy, Quý Thừa Xuyên thu lại ánh mắt liếc nhìn, anh thậm chí không buồn nhìn tới cô gái đang ngồi đối diện, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Đúng thế, hôm nay là ngày tốt lành để xem mắt, Tống Dao xem mắt, Quý Thừa Xuyên cũng xem mắt.

Giờ lúc này, cô gái ngồi đối diện Quý Thừa Xuyên là em gái của Lê Trạch đẹp trai, giỏi giang - Lê Thiên Tâm. Vị đại tiểu thư của Lê thị này, không những ở bên ngoài được rất nhiều mọi người ngưỡng mộ, còn có gương mặt xinh đẹp do di truyền. Vì vậy, có thể nói là một Bạch phú mỹ[1] điển hình, nếu như bỏ qua cái bệnh công chúa của cô.

[1] Bạch phú mỹ (白富美): Người đẹp da dẻ trắng mịn, bề ngoài xinh đẹp, gia cảnh tốt.

Lệ Thiên Tâm vốn hếch mũi khinh thường đối với lần xem mắt này. Nếu không phải e sợ uy nghiêm của anh trai, cô không bao giờ muốn hạ mình đến những quán cafe thấp kém thế này. Đối với thân phận của cô, nếu không phải là Michelin Stars cô không muốn đi đâu!

Trong lần xem mắt này, Quý Thừa Xuyên và Lệ Thiên Tâm suy nghĩ không khác nhau là mấy, anh cũng không muốn cùng xuất hiện với cô gái nổi danh có bệnh công chúa. Nhưng mà, anh và Lệ Trạch là chỗ bạn bè, anh ta muốn gả cô em gái của mình đến phát điên rồi, anh đành miễn cưỡng sắp xếp một cuộc hẹn.

Trong lòng hai người có suy nghĩ riêng, không vừa mắt lẫn nhau, dù đã ngồi nửa tiếng, đều không nói nói nào, cho đến khi Quý Thừa Xuyên trông thấy Tống Dao.

Lòng anh khẽ động, móc điện thoại ra.

Ở bên kia, Tống Dao im lặng cầu nguyện: Ông trời ơi, xin ông hãy để tổng giám đốc của con tạm thời không nhìn thấy, ngàn vạn lần đừng để ngài ấy nhận ra con, cầu xin ngài...

Bỗng điện thoại di động reo vang, cô mở ra xem, suýt chút nữa ném di động ra ngoài. Hiển nhiên là Quý Thừa Xuyên gửi tin nhắn đến, ngắn gọn hai chữ: Lại đây!

Tống Dao thật muốn đụng đầu chết đi, tay cầm điện thoại, xoắn xuýt một hồi. Xem ra cô đã bị phát hiện rồi, tin nhắn trên WeChat, rốt cuộc cô nên lại đó hay không lại đó đây? Nếu không cần phải lại đó thì quá tốt rồi...

Trong lúc nghĩ ngợi, WeChat lại báo có tin nhắn mới.

Quý Thừa Xuyên: Đừng giả ngốc nữa, tôi trông thấy cô rồi.

Tống Dao tay run rẩy gửi một tin nhắn đi.

Dao Phát Tài: Quý tổng, tôi không cố ý phá rối cuộc hẹn của ngài đâu.
T_T

Quý Thừa Xuyên: Đừng nói nhiều, lại đây!

Dao Phát Tài: Như vậy không tốt, bạn của ngài sẽ ngại.

Quý Thừa Xuyên: Tôi không ngại là được.

Dao Phát Tài: Hay thôi, tôi đi đây.

Quý Thừa Xuyên: Sẵn tiện cho tôi đi theo.

Dao Phát Tài: Ngài nói cái gì?

Quý Thừa Xuyên: Xem mắt thật phiền, cô đuổi cô gái kia giúp tôi đi.

Con mẹ nó!!!

Tống Dao tức giận suýt chút nữa quăng luôn điện thoại. Nói chuyện một hồi lâu, hóa ra ý định của tổng giám đốc là muốn lấy cô làm lá chắn. Chuyện này thật quá đáng, ngài muốn xem mắt, tôi cũng muốn xem mắt mà. Nếu cô qua đó, Quý Thừa Xuyên được như ý, buổi xem mắt của cô có thể bị hủy.

Vất vả mới có được một mối lương duyên bình thường, Tống Dao không muốn dễ dàng buông tha như vậy. Suy nghĩ một lát, Tống Dao cầm điện thoại lên nhanh chóng gõ một dòng chữ.

Dao Phát Tài: Thưa Quý tổng, hôm nay là cuối tuần, đây là thời gian riêng tư của tôi!

Sau khi xem tin nhắn Tống Dao vừa gửi đến phía sau còn thêm một dấu chấm than. Quý Thừa Xuyên nóng giận đè nén, cô gái này lừa anh lên đi xem mắt cũng thôi đi, thậm chí còn không nghe theo lời anh nói, muốn chống đối ư? Còn non lắm!

Anh cười lạnh nhạt, gửi qua một tin: Không qua, tự gánh hậu quả.

Tống Dao tay run, đúng lúc trượt tay rơi di động xuống đất. Cô run rẩy nhặt lên, run run gửi qua một tin nhắn.

Dao Phát Tài: Quý tổng, xin ngài tha cho tôi đi!

Quý Thừa Xuyên: Ngoan ngoan qua đây, coi như tính tiền cô làm thêm giờ.

Tiền làm thêm giờ?! Vừa nghe nói đến tiền, hai mắt Tống Dao bừng sáng tựa như con chồn bị bỏ đói mấy ngày.

Dao Phát Tài: Cũng được, nhưng phải gấp ba lần tiền lương.

Quý Thừa Xuyên: Gấp năm lần.

Gấp năm lần!!!

Tống Dao không nói hai lời, đứng phắt lên.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vì tiền lương làm thêm gấp năm lần, Tống Dao ném lễ nghĩa ra sau đầu, chuẩn bị lao vào công cuộc vĩ đại, đó là giải cứu tổng giám đốc đại nhân.

Ngay lúc cô đứng lên bên này, Lệ Thiên Tâm ở phía đối diện suốt từ nãy đến giờ không nói một lời với Quý Thừa Xuyên cũng đứng dậy, cầm tách cafe trên bàn, dùng tốc độ nhanh như chớp hắt lên người Quý Thừa Xuyên.

Bỗng không gian trong quán cafe yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Lệ Thiên Tâm sa sầm mặt, chỉ tay vào Quý Thừa Xuyên mắng: “Anh không nói lời nào cũng thôi đi, còn cúi đầu nhăn tin cười khẩy là thế nào? Anh đang chế nhạo tôi ư? Anh nghĩ anh là ai, bốn tiểu thư ngồi nãy giờ ở đây đã nể mặt anh lắm rồi, đừng bày ra vẻ mặt đó với tôi!”

Quý Thừa Xuyên bị hắt cafe vào người từ từ đặt điện thoại di động xuống. Anh ngẩng đầu, trên mặt không lộ bất kỳ vẻ bức bối nào, dường như trước phong ba bão táp tối tăm mịt mù, anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh ấy.

Trong tình huống này, Tống Dao bỗng luống cuống, gấp gáp xông lên, cầm tấm khăn ăn vội lau lau trên ngực Quý Thừa Xuyên, giả vờ xen vào: “Tiên sinh ơi, ngài không sao chứ? Ấy da, ngài nhìn xem, quần áo bẩn hết rồi...”

Lệ Thiên Tâm hừ lạnh một tiếng: “Xem ra Quý tiên sinh rất được chào đón, đi ăn một bữa cơm đều có các cô gái lại gần ân cần hỏi han, chắc anh không cần lãng phí thời gian ngồi ở đây với tôi nhỉ.” Cô nói xong khinh thường liếc xéo Tống Dao, “Tiếc là, nhan sắc đường này cũng có thể vừa mắt anh.”

“Cô nói gì đấy?” Quý Thừa Xuyên rớt cuộc nổi giận, không phải vì tách cafe kia, mà vì lời cô ta nói về Tống Dao.

Tống Dao thấy tình hình không ổn, vội rút bàn tay cầm khăn ăn trên ngực Quý Thừa Xuyên trở về, chà loạn xạ lên người anh: “Tiên sinh, sau lưng anh cũng bẩn rồi, mau xoay người tôi giúp anh lau lau...”

Mẹ nó, lau lau này! Cô muốn lật bàn.

Vì Tống Dao ngắt lời, Quý Thừa Xuyên không bạo phát, trong lúc đó Lệ Thiên Tâm cũng hừ lạnh một tiếng, cô cầm túi xách bạch kim, chân đi giày cao gót giẫm bước, tựa như nàng thiên nga trắng cao quý, ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi đến quầy thanh toán, sau đó không quay đầu bước ra khỏi hiện trường xảy ra sự việc, dường như cô không thể chịu nổi một phút giây nào ở lại nơi này!

Người xung quanh rói rít nhìn cô ta bằng ánh mắt nể sợ, hướng ánh mắt đồng cảm về phía Quý Thừa Xuyên: Vị này thật đẹp trai, đáng tiếc lại đi trêu chọc cô nàng công chúa, đây chẳng phải là tự gây nghiệt sao!

Thật là tự gây nghiệt mà! Tống Dao trong lòng cũng đang cảm thán, chẳng trách Quý tổng sẵn sàng bỏ ra tiền lương làm thêm gấp năm lần. Hóa ra kiếm tiền không hề dễ dàng!

Lệ Thiên Tâm đã đi khuất, Tống Dao mới ngừng động tác trong tay, rụt rè nhìn về phía Quý Thừa Xuyên vẫn chưa nguôi cơn giận: “Quý tổng, ngài có sao không?” Quý tổng là người rất thích sạch sẽ, áo sơ mi bị bẩn như thế, không lật bàn đã may mắn lắm rồi. - Cô thầm nghĩ.

Quý Thừa Xuyên không đáp lời cô, bỗng kéo tay cô: “Đi.” Sau đó, không chờ Tống Dao lấy lại tinh thần đã kéo cô ra ngoài.

Khăn ăn còn trên tay Tống Dao, cô đã bị Quý Thừa Xuyên kéo đến cửa ra vào, đành ngượng ngùng, kín đáo đưa cho nhân viên phục vụ đang giương mắt nhìn, một bên la to: “Quý tổng, ngài làm sao thế? Túi xách của tôi còn ở bên trong!”

Quý Thừa Xuyên dừng bước, mắt liếc nhìn nhân viên phục vụ ở cửa.

Đối phương lập tức phản ứng, chạy vào cầm ra túi xách cho Tống Dao.

“Quý tổng, ngài không thể làm vậy, tôi còn buổi hẹn...” Tống Dao cầm túi xách liên tục chống cự.

Phản kháng không hiệu quả, cuối cùng cô vẫn bị Quý Thừa Xuyên lôi đi.

Chư Cát Tuấn ở trong toilet tập luyện trước gương cả buổi, rốt cuộc không còn căng thẳng như trước. Anh hít sâu một hơi, ngẩng đầu, ưỡn ngực, bước chân vững chắc, tự tin trở về chỗ ngồi.

Chỗ ngồi trống rỗng, cả Tống Dao lẫn túi xách đều biến mất.

Chư Cát Tuấn lộ vẻ ngờ vực hỏi thăm nhân viên phục vụ: “Cho hỏi, tiểu thư vừa rời ngồi ở đây đâu rồi?”

Nhân viên phục vụ lộ vẻ lúng túng nói: “Thưa tiên sinh, thật ngại quá, vừa rồi vị tiểu thư đó đã bị vị tiên sinh phía bên cạnh kéo đi.”

“Cái gì?” Chư Cát Tuấn cả kinh.

“Tôi cũng hiểu như thế thật đường đột, nhưng theo tôi nghĩ vị tiểu thư ấy sẽ không trở lại đây.” Tuy những lời này không được rõ ràng, nhưng hồi

nãy anh vừa thấy thân hình cao lớn anh tuần ấy cũng không kìm được mà xúc động. Anh cũng sâu sắc cảm thấy quả đúng như lời anh nhân viên phục vụ, cô ấy một đi không trở về.

Đúng thế, Chư Cát Tuấn lại trở thành bia đỡ đạn.

Tống Dao bị Quý Thừa Xuyên kéo một mạch ra khỏi quán cafe, lại đến một cửa hàng khác. Bởi vì cô giãy giụa nên trên đường thu hút nhiều ánh nhìn của mọi người xung quanh, Tống Dao khó nịn nổi.

Rốt cuộc cô cắn răng, dừng lại la to: “Quý tổng, tiền làm thêm giờ tôi không lấy nữa, ngài thả tay tôi ra!!!”

Quý Thừa Xuyên cũng dừng bước, xoay người, lạnh lùng nhìn: “Chính cô nói đó nhé.” Nói xong, lập tức buông tay.

Ngay lúc đó, Tống Dao hận không thể nhét cổ tay mình trở vào tay Quý Thừa Xuyên. Tống giám đốc đại nhân của tôi ời, chỉ đùa một chút thôi mà ngài cũng xem là thật, kiếm tiền thật là không dễ dàng!

Nhìn gương mặt Tống Dao như khóc tang, trong lòng Quý Thừa Xuyên cảm thấy tốt hơn nhiều: “Hay thế này, cô theo giúp tôi chọn quần áo để thay, tôi sẽ tính tiền làm thêm giờ cho cô.”

Tống Dao hai mắt tỏa sáng lấp lánh: “Thật không?”

Quý Thừa Xuyên cười không nói, quay người bước nhanh về phía trước.

“Quý tổng, chờ tôi với!” Tờ tiền hấp dẫn bay trước mặt, Tống Dao không có kiên định tiếp tục phá vỡ lập trường.

Cứ như thế, buổi xem mắt chỉ vì sự xuất hiện của Quý Thừa Xuyên mà thay đổi hoàn toàn. Đánh chết Tống Dao cũng không bao giờ nghĩ tới,

ngày cuối tuần vốn tốt đẹp như thế, vậy mà phải theo chân tổng giám đốc đại nhân đi dạo cửa hàng!

Kẻ có tiền hiển nhiên không giống người thường, quần áo bản rồi không cần giặt, trực tiếp thay bộ khác. Các bạn nên biết rằng, quảng trường trung tâm là trung tâm thương nghiệp của thành phố C, quy tụ các nhãn hiệu đắt đỏ trong và ngoài nước. Một chiếc áo sơ mi cũng đến nghìn vạn, vậy mà Quý Thừa Xuyên định mua cả một bộ. Tuy không phải tiền của mình, nhưng Tống Dao vẫn cảm thấy như vậy thật phung phí!

Phung phí còn chưa tính, Quý Thừa Xuyên vẫn vô cùng soi mói. Lúc anh ra hiệu ý bảo chọn giúp, Tống Dao lựa vài bộ, không phải màu sắc không vừa mắt thì là kiểu dáng không hợp nhãn, ngay cả kiểu khuy trên tay áo đều chọn ba lựa bốn. Thật là cô đã chọn những cái đắt nhất, Tống Dao muốn phát điên.

“Thưa tiên sinh, ngài nhìn thử cái này một chút xem sao.” Người hướng dẫn mua hàng giàu kinh nghiệm vừa liếc mắt đã nhìn ra Quý Thừa Xuyên là một kim chủ, bèn lấy ra một quyển tạp chí ảnh các nhãn hiệu, “Đây là các kiểu dáng mới nhất, sáng hôm nay mới đến nhà kho, chỉ có một cái duy nhất, sắp sửa đặt lên tủ trưng bày. Tôi thấy dáng người của ngài so với người mẫu không khác mấy. Nếu được bây giờ chúng tôi sẽ gọi người lấy đồ đến, ngài thấy sao?”

Không cần như vậy đâu, có một món đồ sao phải đi xa thế, Tống Dao vừa muốn từ chối, Quý Thừa Xuyên đã gạt đầu.

“Được, nhà kho hơi xa, chúng tôi sẽ lập tức đi lấy ngay, nhưng ngài có thể phải chờ khoảng nửa tiếng, hy vọng ngài thông cảm cho. Trong lúc đó, ngài có thể xem những thứ khác, hoặc là...” Người hướng dẫn nhanh nhạy liếc nhìn Tống Dao một mực đi theo sau Quý Thừa Xuyên từ nãy đến giờ, “Chỗ chúng tôi có bán các mặt hàng dành cho phái nữ, nếu vị tiểu thư có hứng thú, tôi có thể mang ngài đi xem.”

Mắc chết đi được sao tôi có thể mua nổi chứ! Tống Dao vừa muốn lắc đầu, bên kia Quý Thừa Xuyên đã gật đầu, nói: “Được, dẫn cô ấy đi xem một chút.”

“Tiểu thư, mời ngài đi bên này.” Người hướng dẫn nở nụ cười tươi tắn, Tống Dao khóc thầm.

Tống Dao sống đến nay đã hai mươi lăm năm, chưa bao giờ xa hoa, lãng phí như ngày hôm nay. Vốn cô đã vào quán đắt tiền nhất từ trước đến giờ, vậy mà chỉ uống một ngụm cafe. Sau đó lại vào cửa hàng bán quần áo đắt tiền nhất với cô nữa, dưới mệnh lệnh của Quý Thừa Xuyên, cô đành phải thử quần áo.

“Tiểu thư, bộ váy này dùng để làm áp phích quảng cáo của chúng tôi năm nay, đặc biệt thích hợp với dáng người nhỏ nhắn như ngài, ngài có muốn thử một chút không?”

Tống Dao liếc mắt nhìn tấm bảng đề một loạt con số, liều mạng lắc đầu.

“Không sao, nếu ngài không thích, hay thử cái này, cái này mặc vào sẽ toát lên khí chất thanh thuần như học sinh. Đúng rồi, ngài có phải vẫn còn là học sinh không?” Chà chà, nhìn mà xem, người hướng dẫn mua hàng thật khéo ăn nói, có thể tích cực khen ngợi khách hàng trẻ hơn so với tuổi tác.

Tống Dao một chút cũng không cảm thấy vui, dù có tích cực khen cô trẻ hơn thì thế nào, cô cũng không mua nổi, vẫn tiếp tục lắc đầu: “Tôi đã đi làm rồi.”

“Vậy tôi nghĩ ngài nên thử cái này, vừa đoan trang nhưng vẫn có phần xinh xắn, rất phù hợp cho những cô gái OL (office lady) ăn mặc khi đi làm.”

Cái này còn đắt hơn, Tống Dao vẻ mặt đau khổ, quay đầu cầu cứu Quý Thừa Xuyên đang ngồi bên kia: Quý tổng, tha cho tôi đi, nhìn những bảng giá này, tôi sẽ hồng mắt mất thôi!

Sau một khoảng thời gian ngắn ngủi trao đổi ánh mắt, Quý Thừa Xuyên đứng lên.

Tống Dao quá đổi vui mừng, cô cho rằng tổng giám đốc đại nhân rốt cuộc đã tha cho cô. Nào ngờ, anh vừa đi đến trước mặt cô, thậm chí không liếc mắt nhìn cô một cái, đã trực tiếp nói với người hướng dẫn mua hàng: “Vây lấy cái này, giúp cô ấy mặc thử xem.”

“...” Tống Dao hóa đá.

Quý Thừa Xuyên ra lệnh, Tống Dao không thể không vâng lời đi thử váy.

Đây là một bộ váy liền vải len màu hồng nhạt, vừa nhìn vào thấy rất bình thường, nhưng chỗ gấu váy được thiết kế hoa văn độc đáo, phần eo đính hạt ngọc trai, khiến trang phục trông có vẻ sáng ngời. Chỗ độc đáo nhất là, tuy đơn giản nhưng không tầm thường, xa xỉ nhưng không phô trương.

Theo lý mà nói, chiếc này này mặc trên người Tống Dao, nhất định sẽ khiến người ta cảm thấy cô thay da đổi thịt, trong TV đều diễn như vậy mà. Nhưng trên thực tế, Tống Dao soi chính mình trong gương, vẫn không cảm thấy như thế.

Ngắm lại một chút, người nổi tiếng từ đầu đến chân ngay cả móng tay cũng đều hết sức tinh tế, mà nhìn cô xem, tóc buộc đuôi ngựa, dưới chân đi giày đế bằng, phối với bộ váy này, nhìn thế nào cũng thấy không xứng.

Quay qua quay lại hồi lâu, Tống Dao rốt cuộc vẫn phải gian nan đi ra khỏi phòng thay đồ. Trong thời gian đó, tây trang của Quý Thừa Xuyên

cũng đã được đưa đến, hai người đồng thời đi ra phòng thay đồ, Tống Dao mở to mắt.

Ôi chao, trời đất ơi!

Cùng là quần áo đắt tiền, mặc trên người Quý Thừa Xuyên, tuyệt đối có lực sát thương mạnh mẽ hơn so với người mẫu trên TV, đường nét uốn lượn, cắt may vừa vặn, dáng vóc của Quý Thừa Xuyên được phát huy đến cực hạn, đừng nói là Tống Dao, ngay cả người hướng dẫn mua hàng đã quen nhìn các khách hàng lớn cũng phải trừng to mắt, nhìn Quý Thừa Xuyên chăm chăm không chớp mắt.

Ngược lại với mình, Tống Dao ngay cả hỏi một câu đẹp không cũng không có can đảm, rầu rĩ chạy về phòng thay đồ.

“Thật ngại quá, tôi cảm thấy bộ quần áo này không hợp với tôi...” Thay lại đồ cũ rồi Tống Dao đi ra ngoài trả lại bộ váy liền cho người hướng dẫn mua hàng.

“Nhưng vị tiên sinh kia đã mua bộ váy này rồi ạ.” Người hướng dẫn mua hàng nói.

“Cái gì?!” Tống Dao sợ hãi kêu, bước đến giữ chặt áo Quý Thừa Xuyên, không để ý tới đồ tây trang đắt đỏ trên người anh, gấp gáp nói: “Quý tổng, tại sao ngài lại mua cho tôi? Tôi không cần đâu, mau trả lại!”

“Tôi có nói sẽ mua cho cô à?” Quý Thừa Xuyên nói một câu, Tống Dao liền ủ rũ.

Chẳng lẽ Quý tổng muốn tặng quà cho người khác, nên mới cố tình bảo cô đi thử một chút? Có lẽ là thế, nếu vậy thì mình tự đa tình rồi ư? Mẹ nó, thật mất mặt... Tống Dao xấu hổ, hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

Nhìn vẻ mặt cô lúc xanh, lúc lại đỏ, Quý Thừa Xuyên không còn buồn phiền vì bị hắt cafe lên người nữa, tay cầm hai túi quần áo đưa cho Tống Dao nói: “Cầm, đi về thôi.”

“Vâng.” Cầm lấy cái túi, Tống Dao cúi thấp đầu, sải bước đi theo sau lưng Quý Thừa Xuyên.

Hóa ra là cô giúp việc, người hướng dẫn mua hàng từ nãy đến giờ luôn hoài nghi mối quan hệ của hai người nhẹ nhàng thở ra. Cảm tạ trời đất, gặp được khách sộp thứ thiệt không phải hàng rởm!

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tuy Tổng Dao mất mặt trước Quý Thừa Xuyên, nhưng tổng giám đốc đại nhân không hề nuốt lời. Cuối tháng, khi phát tiền lương, quả thật Tổng Dao nhận được tiền làm thêm gấp năm lần, thẻ tín dụng có thêm 500, Tổng Dao vui mừng cười ngây ngốc suốt đêm.

Có lẽ bị tiền bạc làm mê muội đầu óc, trong đêm hôm đó, lần đầu tiên cô gửi tin nhắn trên WeChat cho Quý Thừa Xuyên: “Quý tổng, lần sau có xem mắt, nhớ tìm tôi nhé.”

Lúc điện thoại vang lên âm thanh nhắc nhở, Quý Thừa Xuyên đúng lúc vừa gọi xong một cú điện thoại, nhìn qua tin nhắn của Tổng Dao, trong thâm tâm có chút vui mừng, nhưng không vội vàng trả lời, mà trải qua một tiếng sau, lúc này mới chầm chậm đáp lại: “Cô thật quan tâm đến chuyện xem mắt của tôi.”

Đáng tiếc, tình trạng quá tải dẫn đến mệt mỏi, chưa đầy 5 phút, Tổng Dao đã tắt máy đi ngủ. Vì vậy, đến sáng thứ hai, Tổng Dao đến công ty mới bật WeChat lên xem. Cô vội liếc qua, rồi bận rộn làm việc, sau đó không hề bật lên xem nữa.

Tội nghiệp Quý Thừa Xuyên, hạ mình trả lời tin nhắn của Tổng Dao, vậy mà như đá chìm dưới đáy biển. Vì thế, sáng sớm hôm nay, tâm trạng của anh vô cùng u ám.

Càng tội nghiệp hơn cho lão Lưu sáng sớm đến văn phòng tổng giám đốc báo cáo công việc, phải đối mặt với Quý Thừa Xuyên mặt đen thui báo

cáo làm như không có chuyện gì xảy ra, không khỏi khiến lão có bao nhiêu uất ức.

“Trong ba năm gần đây, bộ phận dự án hết thầy tuyển dụng 28 người mới, phân nửa đã nghỉ việc. Trong đó, chưa đầy nửa năm có 9 người xin nghỉ, còn 3 người từ chức gần đây, tôi đã điều tra, mấy người họ đều có năng lực khá tốt, rời khỏi tập đoàn Thừa Thiên lập tức tìm được công việc với chức vụ cao hơn, không ngoại lệ đều có tiền đồ rộng mở.” Lão Lưu lưu loát báo cáo.

“Tỷ lệ những bộ phận khác xin nghỉ việc thì sao?” Quý Thừa Xuyên hí hóp mắt.

“Trước mắt hiện nay, bộ phận có tỷ lệ xin nghỉ ngang bằng với bộ phận dự án chỉ có bộ phận hành chính.” Lão Lưu nói xong, chăm chú liếc nhìn phản ứng của Quý Thừa Xuyên, bộ phận hành chính có tỷ lệ nghỉ việc cao như thế, không cần nghĩ cũng biết nguyên nhân thế nào.

“Ba người nghỉ việc gần đây thế nào?” Quý Thừa Xuyên mặt không biến sắc hỏi.

“Ba người họ được tuyển vào mấy năm nay so với những người mới vào cũng xem như chịu không ít gian khổ, chịu đựng trong bộ phận dự án vài năm cũng xem như hết khổ cực, theo lý mà nói sẽ không xin nghỉ việc, nhưng thật kỳ lạ bọn họ đều lần lượt từ chức trong vòng ba tháng gần đây.”

“Những người xin nghỉ sau đó đến nơi nào làm việc?” Quý Thừa Xuyên dường như đã nhận ra điều gì.

“Để tôi xem...” Lão Lưu lật bản báo cáo xem một lúc, sắc mặt lập tức thay đổi, “Thưa Quý tổng, bọn họ đều đến làm ở Thịnh Thế Phong Hành, nhưng trước khi nghỉ việc công ty có cùng họ ký kết cam kết bảo mật. Trong một năm không được làm việc liên quan đến nghề nghiệp, hẳn là... không có vấn đề gì nhỉ.” Lão Lưu chột dạ, nghiệp vụ của tập đoàn Thịnh

Thế Phong Hành chủ yếu là IT, rời khỏi Thừa Thiên đi ra làm nghề IT, bề ngoài quả thực quăng tào sào cũng không tới.

Quý Thừa Xuyên cười lạnh một hồi, quả nhiên không ngoài dự liệu của anh. Lần này, Thịnh Thế ra khỏi bóng tối, quyết đấu một trận với tập đoàn Thừa Thiên, nếu đã vậy, đừng trách anh không khách khí.

Lão Lưu không rõ trong lòng Quý tổng nghĩ điều gì, lúc tâm trạng tốt gương mặt cũng đen thui, lúc nổi giận lại cười, ngài có phải bắt đầu hình thành triệu chứng của bệnh tâm thần phân liệt rồi hay không hả!

Với tư cách là nhân viên lâu năm của công ty, lúc rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, lão Lưu còn hảo tâm nhắc nhở một câu: “Quý tổng, tuy dạo gần đây công việc bận rộn, nhưng ngài đừng làm quá sức, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn. Nhớ năm đó, tôi cũng ỷ vào tuổi trẻ mà mỗi ngày đều thức đêm, kết quả ngài xem mái tóc hiện giờ của tôi đây này...” Lão Lưu vừa nói vừa vuốt ve những sợi tóc có thể đếm được trên đầu ngón tay như bảo bối.

“Cảm ơn ông, tôi vẫn luôn chú ý nghỉ ngơi.” Quý Thừa Xuyên đáp lời.

Chú ý cái đầu anh, dưới hai mắt có quầng thâm rành rành kia là biết rõ ngày hôm qua anh mất ngủ đây mà! Lão Lưu ai oán trong lòng, cười ha ha rời khỏi văn phòng.

Ở phía bên kia, Tống Dao bận rộn không ngừng đến trưa, rốt cuộc cũng có thời gian rỗi, lúc này cô mới nhớ tới cái tin của Quý Thừa Xuyên trên WeChat, trong lòng thầm đắn đo. Dù sao cũng là Quý tổng nhắn tin trên WeChat, cô có nên nhắn lại một câu không? Nhưng đã lâu như vậy rồi, không chừng Quý tổng đã quên, cô nhắn tin bây giờ trái lại có vẻ kỳ quặc.

Suy đi tính lại, cô quyết định nhắn lại một câu, nói cho Quý Thừa Xuyên biết hôm qua cô đi ngủ rất sớm, không thấy tin nhắn của anh trên WeChat, vừa muốn gõ chữ, điện thoại trên bàn vang lên.

“Dao Dao, cô rảnh không?” Giọng nói của Khương Nam Hiên truyền đến, từ sau sự kiện “giành giật” thư ký lần trước cho đến nay, anh vô cùng thân quen bắt đầu gọi nhũ danh của Tống Dao, cô nghe thế nào cũng thấy không tự nhiên.

“Hôm nay tôi rất bận.” Tống Dao đáp lời bằng giọng điệu bất đắc dĩ.

“Không lẽ cô bận đến mức ngay cả thời gian ăn cơm trưa cũng không có à?” Khương Nam Hiên không bỏ cuộc.

“Tôi thật sự rất bận mà.” Tống Dao một lần nữa nhấn mạnh.

“Lời cô nói hôm trước bây giờ còn tính không?”

“Lời nào?” Tống Dao ngạc nhiên.

“Cô nói chỉ cần tôi và Quý tổng có vấn đề về phương diện tình cảm, đều có thể tìm cô tâm sự đó.” Trong giọng nói của người bên đầu dây bồng tỏ ra ầm ức.

“Cái gì? Anh và Quý...” Tống Dao kinh hãi, thấp giọng hỏi, “Hai người xảy ra vấn đề?”

“Đúng vậy, tôi cảm thấy chúng tôi không thể tiếp tục nữa, làm sao bây giờ?” Ở đầu dây bên kia điện thoại, Khương Nam Hiên trả lời với giọng điệu đau khổ, đáng thương.

“Tại sao có thể như vậy chứ, mấy hôm trước không phải vẫn còn tốt sao?” Lẽ nào Khương Nam Hiên biết chuyện Quý Thừa Xuyên đi xem mắt rồi?

Khương Nam Hiên thở dài: “Một lời khó nói hết, cô rảnh không, tôi mời cô ăn cơm rồi kể chi tiết cho nghe.”

“Tôi...” Chuyện này Tống Dao thật lòng không cách nào từ chối, rất cuộc đành nói, “Anh muốn đi ăn ở đâu, tôi không muốn bị đồng nghiệp trông thấy, anh hiểu mà.”

“Tôi hiểu, cô xuống dưới bãi đỗ xe chờ tôi.”

Cúp điện thoại, Tống Dao thở dài, xách túi, lén lút đi thang máy xuống hầm giữ xe.

Đi căn tin ăn cơm trưa mà mang túi xách ư? Quý Thừa Xuyên vừa chuẩn bị đi xuống bắt gặp bộ dạng lén lút lút lút của Tống Dao, neho mắt không vui. Hôm qua không có hồi âm, hôm nay lại lén lút như vậy, cô gái này muốn chết phải không?

Tống giám đốc đại nhân tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

So với chiếc xe Lamborghini đom dáng của Quý Thừa Xuyên, chiếc Land Rover đen tuyền của Khương Nam Hiên khiêm tốn hơn rất nhiều. Sau khi Tống Dao lên xe, Khương Nam Hiên rất thân thiết đưa đến một cặp kính mát: “Cô mạo hiểm giúp tôi, tôi hiểu mà.”

Tống Dao xúc động, vội đeo kính râm lên, cảm giác an toàn quả nhiên tăng lên không ít, tâm trạng cũng không còn nóng nảy, bèn hỏi: “Hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tôi hôm qua rõ ràng thấy hai người còn tốt, anh nói xem vì sao lại cãi nhau vậy?”

“Chúng tôi không cãi nhau.”

“Không phải cãi nhau thế tại sao không thể tiếp tục?”

“Dài dòng lắm, đến nhà hàng rồi nói sau.” Khương Nam Hiên đạp chân ga, khiến cho Tống Dao nuốt trở về những câu hỏi tiếp theo.

Anh muốn nói gì cũng phải vừa ăn vừa nói, nếu quả thật dài dòng cũng phải trong thời gian cho phép. Anh biết đó, thời gian nghỉ trưa của công ty không phải rất nhiều. Trong lòng cô mặc dù nghĩ vậy, ngoài miệng không hỏi thêm nữa, im lặng nhìn Khương Nam Hiên lái xe.

Giữa trưa, đường không đông mấy, lái xe 20 phút, anh dừng trước một nhà hàng cao cấp. Tống Dao rút cuộc cảm thấy không đúng, mặt cứng đờ hỏi: “Trợ lý Khương, nếu anh thật có vấn đề gì, tôi sẵn lòng giúp đỡ, nhưng xin anh nói cho rõ ràng, tại sao phải dẫn tôi đến nơi này?”

“Không phải đã nói rồi sao, tôi mời cô đi ăn cơm.” Khương Nam Hiên mỉm cười, trên mặt đã sớm mất đi vẻ ấm ức, nhìn thế nào cũng thấy vẻ thâm hiểm.

“Tôi cảm thấy anh không đơn giản mời tôi ăn cơm, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, tôi không đói.” Tống Dao bực mình, cô không phải bé gái mới vài tuổi, kẻ ngốc cũng nhìn ra, một người đàn ông sẽ không tùy tiện mời một cô gái đến nơi cao cấp để ăn cơm.

“Đã đến đây rồi, tôi cũng không gạt cô nữa.” Khương Nam Hiên mỉm cười ẩn chứa vẻ nguy hiểm, “Tôi không phải tìm cô để tâm sự về phương diện tình cảm, tôi đến tìm cô để giúp tôi đàm phán.”

“Đàm phán?” Tống Dao càng không hiểu.

“Đúng vậy, gần đây công ty có ý định tham gia vào hạng mục khu vui chơi, cô chắc biết nhỉ.”

Tống Dao gật đầu, hạng mục này khiến cho nhiều người bận rộn khoảng một tháng rồi, cô hiển nhiên biết rõ.

“Tập đoàn Thịnh Thế Phong Hành dưới trướng có công ty con, họ vẫn luôn muốn tranh giành hạng mục này cùng chúng ta. Hôm nay, tôi cố tình

hẹn gặp người của công ty bọn họ, hy vọng có thể âm thầm làm chút gì đó.” Khương Nam Hiên nói xong liếc mắt nhìn Tống Dao.

Vẻ mặt Tống Dao không tốt, nói: “Chuyện này có liên quan gì đến tôi...”

“Chuyện này hiển nhiên có liên quan đến cô rồi. Chủ tịch của công ty đồng thời là nhà đầu tư vào hạng mục lần này là bạn trai cũ của cô đó?”

Khương Nam Hiên thẳng thắn nói xong, Tống Dao gần như nhảy dựng lên: “Tại sao có thể là bạn trai cũ của tôi được chứ, anh nói gì vậy? Cái người... Cái người mặt dày mày dạn, thẳng nhóc thừa kế ăn chực đó hả, tôi nào có nói chuyện yêu đương cùng cậu ta!”

Cô không đánh đã khai, vẻ mặt Khương Nam Hiên hết sức đắc ý, nói: “Nói như vậy, hai người quả thực có quen biết.”

“Cậu ta là sếp cũ của tôi, quen biết cũng là chuyện bình thường thôi.” Tống Dao bất mãn quay đầu sang một bên.

“Nếu đã là người quen, việc đàm phán đương nhiên phải dẫn theo cô rồi.”

“Cái gì, anh nói Thịnh Tư Kỳ đang ở đây sao?” Tống Dao vừa giận vừa sợ hỏi.

“Cô đừng nóng vội, chẳng qua chỉ ăn một bữa cơm, nói chuyện một lúc, cô hoàn toàn có thể không cần lên tiếng.” Khương Nam Hiên an ủi cô.

“Tôi! Từ! Chối!” Tống Dao nổi giận. “Khương Nam Hiên, tôi nhìn lầm anh rồi, không ngờ anh là loại người như thế, không những điều tra tôi, mà còn lợi dụng tôi!”

“Tôi điều tra cô làm gì?” Khương Nam Hiên bất đắc dĩ, “Nhà đầu tư đó là đối thủ cạnh tranh của chúng ta, tôi tìm người thăm dò vốn là chuyện rất bình thường. Chuyện ồn ào, náo nhiệt của cô và Thịnh Tư Kỳ ở công ty họ, căn bản không phải chuyện bí mật gì mà?”

“...” Tống Dao không phản bác gì được.

“Về phần lợi dụng cô, tôi thừa nhận có ý này. Tôi gạt cô đến đây, sở dĩ đều do suy nghĩ đến lợi ích của công ty. Cô bây giờ đã là người của tập đoàn Thừa Thiên, chẳng phải nên có trách nhiệm vì công ty ra chút sức. Nếu không gạt cô, cô chắc chắn không bao giờ chịu qua đây, đến lúc đó nếu lợi ích của công ty vì cô mà tổn hại, cô thử nói xem?”

Người này rất có năng lực tẩy não người khác, Tống Dao một câu cũng không phản bác được.

“Được rồi, đừng để người ta chờ đợi quá lâu, chúng ta lên thôi.” Khương Nam Hiên mở cửa xe ra.

“Này, tôi còn chưa nói sẽ đi chung với anh đâu!” Tống Dao la to.

Cửa xe chỗ ngồi của tài xế bật ra, Khương Nam Hiên đứng ngoài cửa, vẻ mặt oai phong凛冽 nói: “Hãy nhớ, hy sinh cái tôi cá nhân vì cái tôi lớn mạnh của cộng đồng!”

Cộng đồng em gái anh! Tống Dao rất muốn đâm đầu chết ngay trên cửa xe...

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Một nơi nào đó, trong gian phòng.

“Cậu hai, việc đàm phán thế này đừng gọi cháu, cháu rất bận.” Thịnh Tư Kỳ nói không ngừng đầu, lấy điện thoại ra chơi.

Lý Nhâm Hồng rất bất đắc dĩ: “Bố của cháu muốn cháu kế thừa gia nghiệp, chuyển đi này là tạo cơ hội cho cháu rèn luyện, đừng chơi game nữa, nghe cậu nói này.”

“Người ta còn chưa tới mà, để cháu chơi thêm một lát.” Thịnh Tư Kỳ hào hứng bưng bưng chơi game, hoàn toàn không đặt lời nói của cậu hai vào lòng.

Lý Nhâm Hồng thở dài: “Tư Kỳ, không phải cậu hai muốn mắng cháu, nhưng cháu suốt ngày cứ cà phật cà phơ là không được, bố của cháu chỉ có mình cháu là con trai, anh ấy cũng lớn tuổi rồi, toàn bộ hy vọng đều gửi gắm vào cháu.”

“Cháu biết mà, biết mà.” Thịnh Tư Kỳ vô tâm đáp lời.

Lý Nhâm Hồng lắc đầu: “Đây là hạng mục đầu tiên kể từ khi cháu tiếp quản công ty, tin tức cũng đã truyền ra, nhất định phải đoạt được, ngàn vạn lần không thể xảy ra bất trắc.”

“Cậu làm việc, cháu rất yên tâm.” Thịnh Tư Kỳ vẫn tiếp tục chơi, có thể bớt chút thời gian trả lời, xem như đã rất nể mặt rồi.

“Cậu biết tâm tư cháu không đặt ở đây. Vì vậy, lần này mới gọi cháu theo, đợi lát nữa Quý Thừa Xuyên - tổng giám đốc của tập đoàn Thừa Thiên tới, cùng là những người thừa kế của gia tộc, cháu xem người ta so với cháu thật khác biệt.”

“Một người đàn ông có tầm nhìn tốt, năng lực cao, có đẹp trai hơn so với cháu không? Cậu hai, bây giờ, thời buổi này phải đánh giá qua gương mặt!” Anh cười hì hì trả lời.

Lý Nhâm Hồng tức giận, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Đúng lúc này, cửa mở ra, Khương Nam Hiên cùng với Tống Dao mặt mày nhăn nhó đi vào gian phòng.

“Thật ngại quá, xin chào đồng sự Lý, để ngài chờ lâu rồi.” Khương Nam Hiên khách sáo nói.

Lý Nhâm Hồng liếc mắt nhìn Khương Nam Hiên, sau đó nhìn qua cô thư ký bình thường theo sau, gương mặt phụng phịu: “Trợ lý Khương, Quý Thừa Xuyên đâu rồi? Lúc anh hẹn chúng tôi chẳng phải đã nói anh ta cũng sẽ tới sao?”

“Quý tổng bận chút việc, e rằng không tới được.”

“Cần quấy!” Lý Nhâm Hồng phẫn nộ bưng bưng, “Thỉnh tổng chúng tôi đã tới, dựa vào cái gì Quý Thừa Xuyên không chịu xuất hiện, ngoài miệng nói cần đàm phán, mà chỉ phái trợ lý tới, hơn nữa...” Ông nhìn qua Tống Dao, không biết phải nói thế nào, “Các người không để chúng tôi vào mắt, phải không?”

“Đồng sự Lý, chớ nên tức giận, Quý tổng quả thực có việc gấp, tôi đến đàm phán với ngài cũng thế thôi, tôi có thể đại diện toàn quyền của Quý tổng.” Đối mặt với Lý Nhâm Hồng đang căm giận, Khương Nam Hiên thản nhiên đáp lời.

“Tôi không muốn cùng anh đàm phán, gọi Quý Thừa Xuyên của các người ra đây, không thì Tư Kỳ chúng ta đi!” Lý Nhâm Hồng nói xong, muốn kéo tay Thịnh Tư Kỳ đang ngồi bên cạnh.

Nào ngờ ông còn chưa ra tay, Thịnh Tư Kỳ đã kéo ông trở về chỗ ngồi: “Cậu hai, đã đến đây rồi, ngồi một lát đi mà...” Ngoài miệng anh nói vậy, nhưng lực chú ý hoàn toàn đặt ở người đang trốn sau lưng Khương Nam Hiên, cô gái cúi đầu không nói, tròn mắt anh đã hoa lên.

“Tư Kỳ, cháu sao vậy, Quý Thừa Xuyên còn chưa đến mà?” Lý Nhâm Hồng tức hộc máu, mới vừa rồi không phải anh không muốn đến đây sao, bây giờ người không muốn đi lại là anh, anh không thể yên tĩnh làm một cậu ấm à? Đừng làm khổ lão già này!

“Không sao, không sao, dù sao đã đến đây, cháu đợi lâu cũng đã đói, cứ xem như cùng ăn một bữa cơm thôi, cậu nói có phải không?” Lực chú ý tiếp tục tập trung trên người Tống Dao.

“Thịnh thiếu nói đúng, đã đến đây rồi, phải ăn một bữa cơm đã. Hôm nay tôi mời, hai vị cứ ăn thỏa thích.” Anh nói xong, mắt nhìn Tống Dao sau lưng, “Dao Dao, cô cũng ngồi đi.”

Dao Dao?! Dám gọi cô gái của anh thân thiết như vậy, Thịnh Tư Kỳ trong mắt bốc lửa.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng bùng cháy hừng hực của Thịnh Tư Kỳ, Tống Dao thật muốn đi tìm chết. Trời đánh tên Khương Nam Hiên này đi, tại sao đẩy cô vào hố lửa chứ, thật vất vả lắm mới thoát khỏi thằng nhóc đó, bây giờ lại dây vào, cô đau đầu muốn chết đây!

“Ngồi đi.” Khương Nam Hiên thân thiết giúp cô kéo ghế, ngồi đối diện Thịnh Tư Kỳ.

“Không cần đâu, tôi ngồi...” Cô chưa nói xong, Khương Nam Hiên đặt mông ngồi xuống bên cạnh.

Khương Nam Hiên, anh chờ đó! Tống Dao cắn răng, ngồi xuống đối diện Thịnh Tư Kỳ, ánh mắt anh ta càng thêm nóng, tựa như động vật hoang dã đang chuẩn bị phát động, không lưu tình nuốt chửng cô. Tống Dao càng cúi đầu thấp hơn.

Bốn người ngồi vào chỗ, Lý Nhâm Hồng trong lòng tràn ngập khinh thường, lạnh lùng nói: “Nếu trợ lý Khương đã đến, vậy mời anh tự giới thiệu, ngoài Quý tổng của các anh, những người khác Thịnh tổng chúng tôi không phải quen thuộc.”

“Xin chào Thịnh tổng, kẻ hèn này là Khương Nam Hiên, trợ lý đặc biệt, đại diện toàn quyền của Quý tổng.” Anh vừa nói xong, liền đưa tay ra.

Thịnh Tư Kỳ thậm chí không buồn liếc mắt nhìn anh một cái, bắt tay qua loa, tiếp tục nhìn chăm chăm vào Tống Dao, hỏi: “Xin hỏi vị tiểu thư này là?”

“Vị này là thư ký riêng của Quý tổng chúng tôi, tiểu thư Tống Dao.”

Không chờ Khương Nam Hiên nói thêm, Thịnh Tư Kỳ đã vô cùng tích cực, chủ động vươn hai tay: “Tiểu thư Tống, xin chào xin chào, rất vui được làm quen!”

Đôi tay trắng trẻo nhiệt tình đưa đến trước mặt, trước ánh mắt của Khương Nam Hiên và Lý Nhâm Hồng, Tống Dao chỉ có thể kiên nhẫn, đưa tay ra bắt.

Sau đó, cô không thể rút trở lại. T_T

Lực tay Thịnh Tư Kỳ rất lớn, nắm rất chặt, giống như muốn kéo cô qua, Tống Dao dùng sức rút cả buổi, tay phát đau, thấp giọng nói: “Thịnh

tổng, xin ngài... Đừng dùng sức như vậy...”

Lý Nhâm Hồng rút cuộc cũng phát hiện có chỗ không đúng, liếc mắt đánh giá Tống Dao, trong đầu nhanh chóng tự hỏi cảnh tượng trước mắt.

Cùng lúc đó, Thịnh Tư Kỳ lưu luyến không rời thả hai tay ra, nhưng vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm Tống Dao.

Trước tình cảnh này, Khương Nam Hiên thu hết vào mắt, dường như lại không phát hiện điều gì, bắt đầu kêu phục vụ đến gọi món ăn.

Dù sao cũng là câu lạc bộ tư nhân nên cái gì cũng đắt đỏ, giá cả ngút trời, món ăn tinh xảo. Tiếc rằng, giờ phút này Tống Dao không có lòng dạ nào thưởng thức. Cô cúi đầu, cố đã mỗi, từ đầu đến cuối, ánh mắt nóng bỏng đó chưa bao giờ rời khỏi người cô, khiến cô không dám ngẩng đầu.

“Đồng sự Lý, món ăn ở đây không hợp khẩu vị của ngài sao?” Bên cạnh, Khương Nam Hiên đang cùng Lý Nhâm Hồng trò chuyện.

Lý Nhâm Hồng hừ một tiếng: “Cứ coi như vậy đi, tôi khẩu vị nặng, không quen ăn những món sơn hào hải vị.”

“Chuyện bình thường ấy mà, bạn gái cháu làm ngon hơn cái này gấp trăm lần.” Từ nãy đến giờ Thịnh Tư Kỳ nhìn chăm chăm Tống Dao rất cuộc cũng lên tiếng.

Khương Nam Hiên nheo mắt: “Vậy sao, Thịnh thiếu thật có phúc, có thể tìm được một cô bạn gái có phẩm hạnh như vậy.”

“Đúng thế, bạn gái của tôi rất hiền lành, lại dịu dàng, giống như thư ký Tống đây này.” Thịnh Tư Kỳ ý vị nói.

Tống Dao rút cuộc không nghe không nổi nữa, đứng phắt lên.

Ba cặp mắt lập tức chú ý lên người cô, cô kiềm chế cảm xúc muốn lật bàn: “Cái đó... Thật ngại quá, mọi người cứ tiếp tục, tôi đi toilet một lát.” Vừa nói xong, cô bỏ chạy ra ngoài.

Thịnh Tư Kỳ cũng nóng vội: “Cậu hai, cậu cứ nói tiếp, cháu có việc cấp, đi toilet một lát đây ạ.” Anh nói xong, không chờ Lý Nhâm Hồng lên tiếng, theo chân Tống Dao chạy ra ngoài.

Tống Dao vốn muốn chạy vào nhà vệ sinh nữ tránh một lát, nào ngờ thiết kế ở đây đến 18 khúc rẽ, cô đi vội vàng nên không hỏi nhân viên phục vụ, dạo một vòng nhanh chóng lạc đường.

Ai ngờ vừa rẽ xong, Thịnh Tư Kỳ đột ngột xông tới, kéo cô vào một góc tường.

“Dao Dao!” Chân với tay anh đều rất dài, giam giữ Tống Dao trong góc tường, cô không còn chỗ để trốn, “Tôi muốn hỏi chị, vì sao cắt đứt mọi phương tiện liên lạc với tôi? Chị có biết rằng, trong mấy tháng nay tôi đều dò la tin tức về chị không, thật là gấp muốn chết đây này!”

“Thịnh tống!” Tống Dao đưa tay ngăn Thịnh Tư Kỳ, cố tạo ra một khoảng cách an toàn với anh, “Tôi không phải là nhân viên của Thánh Tư, xin ngài tự trọng cho.”

“Tự trọng, tự trọng, tôi có béo đâu?” Thịnh Tư Kỳ vô lại nói, “Trước kia, ở công ty, chị đối xử với tôi rất tốt, nhưng kể từ khi biết thân phận của tôi, lại hoàn toàn thay đổi thái độ, rốt cuộc tôi làm sai chỗ nào khiến chị vứt bỏ mối quan hệ thân thiết của chúng ta vậy? Chị nói đi, tôi có chỗ nào không đúng?”

“Cậu đúng hết, chỉ có tôi sai thôi. Tống Dao bị anh ép sát, “Tôi sai ở chỗ tin tưởng chuyện quái quỷ của cậu, cái gì mà nhà nghèo, em trai em gái không ai nuôi, dù cậu có giàu có cũng không thể đùa giỡn người khác như vậy!”

“Đó là do... Tôi không thể tiết lộ thân phận...” Thịnh Tư Kỳ giải thích, “Tôi thề với trời, ngay từ đầu, mặc dù tôi có ý trêu chọc chị, nhưng về sau tôi thực lòng thích chị, chị phải tin tưởng tôi!”

“Tôi không thể tin cậu nữa rồi, cậu mau tránh ra!” Tống Dao định đẩy anh ra.

“Dao Dao, chị hãy nghe tôi nói! Tôi rất nghiêm túc đối với chị, điều này không liên quan đến tôi có tiền hay không. Nếu chị chê tôi nhiều tiền, tôi lập tức đoạn tuyệt quan hệ máu mủ với bố, tôi thực không quan tâm vấn đề tiền bạc.”

Vừa dứt lời, Tống Dao thật muốn đánh anh: “Dù cậu có tiền hay không, cũng không liên quan với tôi, tôi không thích cậu!” Tống Dao nổi giận.

“Chị không thích tôi chỗ nào, tôi sửa được không?”

“Cậu thích tôi chỗ nào, tôi cũng thay đổi nhé?”

“Dao Dao, chị...” Thịnh Tư Kỳ bó tay, anh không hiểu vì cớ gì mình đẹp trai như vậy, lại có tiền, vừa thâm tình, vừa dịu dàng. Tại sao không lọt vào mắt cô gái này, anh muốn phát điên rồi.

Nhìn thấy Thịnh Tư Kỳ còn không buông tha, Tống Dao kiên nhẫn khuyên nhủ anh: “Tư Kỳ, tôi nói thật, tôi với cậu không môn đăng hộ đối, quả thực không hợp.”

“Nhưng tôi thích chị.” Thịnh Tư Kỳ không chịu không tha, rú mắt lăm lăm.

“Yêu thích không thể cưỡng cầu, bây giờ cậu thích tôi không có nghĩa sau này cũng sẽ thích tôi, cậu có điều kiện tốt như vậy, rất nhiều rất nhiều

cô gái tốt hơn so với tôi mặc sức cho cậu lựa chọn, cậu chọn người thích cậu, sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.” Cô định tầy não Thịnh Tư Kỳ.

“Chị đừng nói nữa.” Thịnh Tư Kỳ ngắt lời cô, “Lời chị nói, mấy tháng nay tôi cũng nghĩ đến rồi, tôi đã thử qua lại với các cô gái khác, nhưng vừa nhìn thấy bọn họ, trong đầu tôi đều hiện lên hình ảnh của chị. Chị nghĩ tôi sẽ thích người khác sao. Tôi ở đây thề với chị, tôi sẽ luôn thích chị, nếu ngày nào đó không còn thích nữa, sẽ bị sét đánh, bị xe đụng chết ngoài đường!”

“Thịnh Tư Kỳ!” Tống Dao cũng phát điên, “Cậu không thể chín chắn lên à? Tôi không thích cậu, chết cũng không thích!”

“Dao Dao...” Thịnh thiếu đáng thương bị lời tuyệt tình làm tổn thương, gương mặt cô đơn nhưng vẫn không đành lòng từ bỏ, “Chị sao lại tuyệt tình như thế? Chị nói cái gì tôi cũng sẽ đồng ý, chỉ có việc không thích chị, tôi không thể làm được...”

“Tôi nói cái gì cậu cũng đều đồng ý hết?” Tống Dao có chút kích động, “Được, tôi muốn cậu đừng tranh giành hạng mục khu vui chơi với tập đoàn Thừa Thiên nữa, cậu đồng ý không?”

Vốn là cô muốn khiến Thịnh Tư Kỳ khó chịu, không ngờ thẳng nhóc vừa nghe xong, hai mắt tỏa sáng, lập tức đồng ý: “Được, chỉ cần chị nói, tôi đảm bảo không giành.”

“Cậu!” Tống Dao muốn học máu, chỉ tay vào mặt anh cả buổi, tức giận đến không biết nói gì.

Cùng lúc đó, Thịnh Tư Kỳ trở nên vui vẻ cười hì hì: “Dao Dao, tôi biết chị đang thử lòng tôi. Chị xem, công ty với tôi mà nói không quan trọng chút nào, chị mới là người quan trọng nhất, chị gả cho tôi, được không?” Anh trực tiếp cầu hôn.

Tống Dao bó tay.

“Tôi không giỡn với cậu nữa, hạng mục kia mọi người cạnh tranh công bằng, không cần phải nhường tới nhường lui...” Cô đúng là không có cách nào làm người xấu.

“Không sao đâu, chỉ là một hạng mục nhỏ thôi mà, tôi không quan tâm.”

Hạng mục hơn mười lần trăm triệu đối với cậu là nhỏ ư. Quả là cậu ấm không hiểu sự đời, Tống Dao tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện của bộ phận dự án không liên quan đến tôi, tôi chỉ là thư ký nhỏ thôi.”

“Đúng rồi, chị làm thư ký riêng cho Quý Thừa Xuyên?” Vừa nói xong, làm Thịnh Tư Kỳ nhớ đến, gương mặt thêm ghen ghét, “Chị đâu cần phải tiết kiệm như thế, tôi nuôi chị không nổi ư? Chị muốn cái gì tôi không cho được sao, chỉ cần chị nói, ngay cả mặt trăng trên trời, tôi cũng sẽ gọi người hái xuống!”

Anh nói nữa, Tống Dao càng bị chọc giận hơn, “Được, vậy cậu hái xuống đi!”

Thịnh Tư Kỳ ngẩn người, gương mặt như phát tiếng “răng rắc”.

“Dao Dao, tôi giỡn thôi mà, chẳng lẽ chị thật sự muốn tôi hái cả mặt trăng xuống đấy à?” Anh cười trừ.

“Thật mà, chỉ cần cậu có thể hái trăng, tôi lập tức gả cho cậu.” Tống Dao nghiêm túc nói.

“Vậy chi bằng chị kêu tôi đi chết còn hơn...” Vẻ mặt Thịnh Tư Kỳ như khóc tang.

Vậy cậu đi chết đi! Tống Dao nghĩ thầm trong lòng, ngoài miệng rất cuộc cũng không thốt ra, bởi vì cô hiểu rõ tính cách của Thịnh Tư Kỳ, nếu anh thực sự xúc động sẽ nghĩ quân đi tìm cái chết.

Giờ phút này, cô cảm thấy quyết định ban đầu của mình vô cùng chính xác. Nếu nói chuyện yêu đương cùng người đàn ông như vậy, sao có thể chịu nổi đây?

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hôm nay, Tống Dao phải thành thật khai báo số điện thoại mới, add nick WeChat của Thịnh Tư Kỳ, thêm bạn tốt bên QQ, lúc đó mới thoát khỏi anh, bình yên rời khỏi.

Trên xe, Tống Dao không khách sáo bày ra vẻ mặt đen thui, như có như không liếc nhìn Khương Nam Hiên.

Cô không muốn nói, anh sẽ không quan tâm, hai người im lặng suốt dọc đường, trở về công ty đã bốn giờ chiều.

Buổi chiều còn phải quẹt thẻ điểm danh, Tống Dao ăn bữa cơm này, hiển nhiên đã bỏ lỡ thời gian quẹt thẻ. Cô thầm nghĩ, rốt cuộc cũng tiếc chút tiền thưởng kia, oán hận với Khương Nam Hiên: “Hôm nay tôi về muộn, việc này anh phải chịu trách nhiệm giải quyết.”

“Yên tâm, tôi đã nói cô theo tôi ra ngoài rồi.” Vẻ mặt Khương Nam Hiên như đã tính toán trước.

“Sau này, những công việc bên ngoài, xin anh đừng tìm tôi nữa.” Tống Dao không kiềm được tức giận nói.

“Cái này không chắc, dù sao mục đích hôm nay chúng ta vẫn chưa đạt được, kẻ địch xem ra khó đối phó nhỉ.” Khương Nam Hiên nói xong, liếc mắt nhìn Tống Dao, “Đúng rồi, vừa rồi tôi thấy Thịnh thiếu theo cô ra ngoài rất lâu, không phải đi ôn lại kỷ niệm xưa đó chứ?”

Nhắc đến chuyện này, vừa dứt lời, Tống Dao trợn mắt nói: “Ôn cái đầu anh, tôi có đủ bạn rồi! Tôi và Thịnh Tư Kỳ không hề quen biết, chuyện như thế này đừng kéo tôi vào, nếu không tôi sẽ...”

“Cô sẽ thế nào?” Khương Nam Hiên nheo mắt.

“Tôi sẽ... sẽ...” Cô nói một hồi lâu, thật sự không nghĩ ra mình có thể dùng cái gì để uy hiếp Khương Nam Hiên, buồn rầu muốn ói máu.

“Ngoan nào, chỉ cần nghĩ cách “hạ gục” Thịnh Tư Kỳ, hạng mục về tay chúng ta, tôi sẽ bảo Quý tổng tăng lương cho cô.” Khương Nam Hiên vô sỉ nói.

“Hạ gục em gái nhà anh đấy!” Tống Dao trong lòng bốc lửa, sắp tỏa ra bên ngoài.

“Tôi không có em gái, nhưng có người anh trai, điều kiện không tồi, muốn tôi giới thiệu cho không?”

“Tôi không cần!” Đến lúc này rồi, anh ta còn đùa được.

“VẬY THÔI, CÔ ĐÃ CÓ THỊNH THIẾU RỒI, QUẢ THỰC KHÔNG CẦN ANH TA ĐÂU NHÌ.”

Tên này mở miệng ngậm miệng đều nhắc đến Thịnh Tư Kỳ, hiển nhiên muốn dập tắt ý nghĩ ương ngạnh của cô. Đối mặt với kẻ mặt dày, Tống Dao quyết định dừng đề tài ở đây, nghiêm mặt nói: “Khương Nam Hiên, đủ rồi, vì tôi là bạn anh nên tôi sẽ giúp anh lần này, không có lần thứ hai đâu đó!”

Bạn ư? Cái từ này khiến Khương Nam Hiên thất thần một hồi lâu.

Đừng đùa, trong thương trường, không có bất kỳ ai là bạn bè thật sự. Chỉ có cô gái vô tâm này, mới xem anh là bạn bè...

“Dù sao, tôi cũng sẽ không dây vào chuyện này, muốn hạ gục Thịnh Tư Kỳ thì anh đi mà hạ gục, tôi và cậu ta không có gì hết. Trước kia không có, về sau càng không có!” Tống Dao nói xong, không thèm để ý tới Khương Nam Hiên nữa, giậm đùng đùng xuống về lên văn phòng.

Sóng trước đã sang, sóng sau lại tới.

Tống Dao vừa bước vào văn phòng, mọi người thấy vẻ mặt cáu kỉnh của cô cũng không quá để ý.

Tiểu long nữ là người đầu tiên hít hải chạy tới hỏi: “Dao Dao, buổi trưa cậu đi đâu thế, Quý tổng nhiều lần tìm cậu đó, e rằng bây giờ đang nổi trận lôi đình...”

“Quý tổng tìm tớ?” Tống Dao cả kinh, không nghe Tiểu long nữ nói hết câu, đã vội vã chạy lên lầu.

Quả nhiên Quý Thừa Xuyên trưng ra gương mặt u ám, thấy cô cầm túi xách, cười lạnh một hồi: “Thư ký Tống, xem ra cô rất bận nhỉ?”

“Thưa Quý tổng, tôi cùng với trợ lý Khương chạy việc ở bên ngoài, không tin ngài cứ hỏi anh ấy.” Tống Dao không còn cách nào, đành báo cáo chi tiết.

“Khương Nam Hiên?” Quý Thừa Xuyên càng thêm không vui, “Cô và cậu ta đi ra ngoài làm cái gì thế?”

“Cái đó...” Tống Dao hơi khó mở lời, “Trợ lý Khương muốn tôi cùng nhà đầu tư Thánh Tư đàm phán, vì vậy mới dẫn tôi theo.”

“Cậu ấy dẫn cô theo ư?”

“Thật ra tôi cũng không biết anh ta dẫn tôi theo làm gì, có lẽ để tôi mở mang kiến thức...” Tống Dao càng nói càng nhỏ, có vẻ chột dạ.

Quý Thừa Xuyên liếc mắt nhìn ra sự khác thường của cô: “VẬY không biết cô đi theo trợ lý Khương, cô đã được biết thêm những gì? Nói cho tôi nghe một chút.”

Tống Dao bị hỏi khó, ăn bữa cơm đó như ngồi trên đồng lửa, đồng than. Tất cả sự chú ý đều tập trung nghĩ như thế nào để thoát khỏi Thịnh Tư Kỳ, Khương Nam Hiên và Lý Nhâm Hồng nói gì, cô thật sự không lọt vào tai một câu.

Thấy cô không thốt nên lời, Quý Thừa Xuyên càng hăm dọa: “Thư ký Tống, xem ra gần đây cô làm việc không chuyên tâm, có phải có tâm sự gì không?”

Tâm sự? Tống Dao mờ mịt, cô vô tâm, làm việc cũng rất nghiêm túc, ngoài vấn đề bây giờ anh hỏi cô không biết trả lời, cô hình như đâu có làm sai việc gì? Nhưng Quý tổng đã nói, nhất định là đúng, Tống Dao cúi đầu: “Thành thật xin lỗi Quý tổng, gần đây quả thực tâm trạng của tôi không tốt lắm.”

“Vì sao?” Quý Thừa Xuyên một chút cũng không muốn buông tha cho cô.

Tống Dao chèn ép, nói liều: “Đó là bởi vì... bởi vì tôi... Dì cả của tôi đã đến...” Để viện cớ, cô xem như đã bắt chấp mọi thứ rồi.

Quý Thừa Xuyên quả nhiên nghe xong lý do này, rốt cuộc không truy hỏi nữa.

Tống Dao cúi đầu thật lâu, nhìn thấy Quý Thừa Xuyên còn không lên tiếng, thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu cười nịnh nọt: “Quý tổng, thật ngại quá, chút chuyện nhỏ của tôi khiến ngài hao tâm tổn trí.”

“...” Quý Thừa Xuyên nhếch môi, cái cô gái này, da mặt đã bắt đầu dày lên rồi... vẫn còn sức chiến đấu ư, khiến anh mở mang kiến thức.

“Nếu không có việc gì nữa, tôi đi ra ngoài làm việc nhé?” Tống Dao dò hỏi.

“Ai nói không có việc?” Quý Thừa Xuyên chuyển đề tài.

Còn có việc? Chẳng hiểu tại sao, Tống Dao bỗng cảm thấy chẳng lành.

Mắt thấy tổng giám đốc đại nhân chỉ tay lên một xấp giấy dày cộm trên bàn, anh nói: “Cô lấy về đi, trước thứ sáu trong tuần này phải xem cho hết.”

Thứ sáu ư? Tống Dao mở to hai mắt, hôm nay đã thứ ba, cách thứ sáu chưa đầy ba ngày, nhìn lại xấp tài liệu kia, cô cảm thấy ngập tràn khó khăn, ba ngày cũng không xem hết được, thật làm khó người khác mà?

“Quý tổng, nhiều như thế, e rằng tôi không xem hết được.” Cô không cách nào nhận lời, đành ăn ngay nói thật.

“Không xem xong cũng phải xem.” Quý Thừa Xuyên trực tiếp cự tuyệt cô, “Đây là tài liệu về hạng mục khu vui chơi, thứ sáu sẽ bắt đầu cạnh tranh, đến lúc đó cô đi với tôi.”

“Tôi á?” Tống Dao ngạc nhiên kêu lên, sau đó lại ngẫm thấy lời này có ý khác, lập tức hoảng sợ đổi giọng, “Quý tổng, lẽ nào ngài muốn tôi theo ngài đi đấu giá?”

“Thế nào, không được sao?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt.

“Đi thì đi...” Tống Dao khó xử lẩm bẩm, “Nhưng Quý tổng, không giấu gì ngài, tôi chưa bao giờ tham gia qua, chỉ sợ mất mặt công ty, nếu không ngài đổi người khác nhé...”

“Tôi dẫn cô đi mở mang kiến thức, không được à?” Quý Thừa Xuyên ngắt ngang lời lẩm bẩm của cô, chuyện Khương Nam Hiên làm được, hiển nhiên anh cũng có thể.

“...” Tống Dao quỳnh quáng.

“Cái đó, Quý tổng, nếu tôi không xem xong, làm sao bây giờ...” Dự cảm mình không thể thoát khỏi, Tống Dao tính toán đường lui cho mình.

“Tự gánh hậu quả.” Quý Thừa Xuyên nhếch môi cười, Tống Dao tóc tai dựng đứng.

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

Cô quyết tâm, cắn răng một cái, bước lên ôm lấy tài liệu, “Rõ, thưa Quý tổng, tôi sẽ dồn hết toàn lực xem hết xấp tài liệu này, tuyệt không phụ lòng mong mỏi của Quý Thừa Xuyên đối với tôi!”

Quý Thừa Xuyên hài lòng gật đầu: “Biết rồi thì tốt, xem cho hết, về sau còn nhiều cơ hội... sẽ để cô mở mang kiến thức.”

Ôm tài liệu vào lòng, chân Tống Dao mềm nhũn, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Tống giám đốc đại nhân, ngài muốn đùa chết tôi mỗi giây mỗi phút mới vừa lòng sao! T_T

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Quý Thừa Xuyên ra lệnh bắt Tống Dao trước thứ sáu phải xem hết đồng tài liệu, nếu không tự gánh hậu quả. Rơi vào đường cùng, bất kể ngày đêm, cô mất ăn mất ngủ xem những tài liệu kia.

Đôi khi bạn bị áp bức đến tận cùng, kỳ tích sẽ xuất hiện. Mượn lời nói của Tống Dao mà nói, cô chỉ là một người mới tầm thường, xem những tài liệu mang tính chuyên ngành đều phải tra trên Baidu nhiều lần. Chuyện Quý Thừa Xuyên uy hiếp, cô không thể không hoàn thành nhiệm vụ.

3 giờ sáng thứ sáu, Tống Dao cuối cùng cũng đóng lại phần tài liệu cuối cùng, đôi mắt đã trở thành mắt gấu trúc. Ôi, thoát rồi.

Cuối cùng... cuối cùng cũng xem xong! Tuy cô không đảm bảo sẽ nhớ tỉ mỉ mỗi chi tiết, nhưng ít nhất cô đều đọc hết từng chữ. Đối với toàn bộ hạng mục, cô đã có khái niệm rõ ràng, đến lúc đó hẳn là... không để công ty mất thể diện...

Cô vừa nghĩ xong, hai mắt nhắm lại, trực tiếp ngã xuống giường, ngủ như chết.

Giấc ngủ này, Tống Dao ngủ rất sâu, sâu đến nỗi cô thậm chí không nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức. Cho đến 8 giờ rưỡi sáng, cô không ngừng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Alo...” cô nhắm hai mắt tiếp điện thoại, mơ màng mở miệng.

“Thư ký Tống!” Âm thanh của Quý Thừa Xuyên từ đầu dây bên kia vọng đến.

Tống Dao giật mình mở mắt ra, quay đầu nhìn lại, lập tức kêu to: “Á! Quý tổng, tôi ngủ quên mất rồi! Thành thật xin lỗi, thực xin lỗi, tôi lập tức đến công ty!”

“Không cần.” Âm thanh bình tĩnh bên đầu dây bên kia khiến người ta phát run.

Tống Dao hối hận muốn chết, liên tục xin lỗi: “Thành thật xin lỗi Quý tổng, tôi không cố ý đâu, tối hôm nay tôi xem tài liệu đến khuya. Lần sau nhất định tôi sẽ không phạm sai lầm cấp thấp này.”

“Không có lần sau nữa.”

Cái gì, chẳng lẽ Quý tổng giận dữ bây giờ muốn đuổi việc cô? Tống Dao gập đến độ sắp khóc, nhưng cô chưa kịp khóc Quý Thừa Xuyên chốt một câu.

“Mở cửa, tôi ở dưới cửa nhà cô.”

...

Một khắc này, thế giới chợt yên tĩnh, Tống Dao hung hăng véo mình một cái, thật đau, không phải là mơ.

“Nhanh.” Đầu dây bên kia cất giọng thúc giục xúc tích, làm cho Tống Dao như bừng tỉnh từ trong mộng.

Cho dù đối với chuyện xảy ra trước mắt không thể tưởng tượng nổi, Tống Dao vẫn không dám chậm trễ, từ trên giường nhảy xuống, vội vàng chạy ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở, thân hình cao lớn của Quý Thừa Xuyên cùng với ánh nắng sáng sớm đồng thời khiến cô lóa mắt. Trong chốc lát, cô không nhìn rõ bộ dáng của Quý Thừa Xuyên, chỉ cảm thấy xung quanh anh sáng lấp lánh, thân hình trước mắt hệt như thiên thần, không biết đưa cho cô vật gì.

“Đây là?” Tống Dao nghi ngờ hỏi.

“Thay xong, ra ngoài, cho cô 10 phút.” Quý Thừa Xuyên không khách khí chút nào nói xong, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, “Nếu không, tự gánh hậu quả.”

Lại là tự gánh hậu quả!

Tống Dao bị cụm từ này dọa sợ, không nói hai lời đóng cửa lại, vọt vào trong chính đốn, hoàn toàn không để ý Quý Thừa Xuyên đang đứng ngoài cửa.

“Rầm”, phát ra một tiếng kêu lớn, Quý Thừa Xuyên sắc mặt tái xanh, không nhúc nhích đứng ngoài cửa.

Cửa mở, thân hình Quý Thừa Xuyên cao lớn hòa với ánh nắng sáng sớm làm cho Tống Dao lóa mắt. Trong chốc lát, cô không nhìn thấy rõ hình dáng của Quý Thừa Xuyên, chỉ cảm thấy xung quanh anh sáng lấp lánh, bóng dáng hệt như thiên thần đứng trước mặt cô, đưa cho cô thứ gì đó.

“Đây là?” Tống Dao nghi ngờ hỏi.

“Thay xong, đi ra ngoài, cho cô 10 phút.” Quý Thừa Xuyên không khách khí nói xong, đưa mắt nhìn bên ngoài, “Nếu không, tự cô gánh hậu quả.”

Lại là tự gánh hậu quả!

Tống Dao bị cụm từ này dọa sợ, không nói hai lời đóng cửa, vọt vào bên trong chính đốn toàn thân, hoàn toàn không đếm xỉa đến Quý Thừa Xuyên đứng ở bên ngoài.

“Rầm” phát ra một tiếng, Quý Thừa Xuyên mặt mày tái xanh, không nhúc nhích đứng ở ngoài cửa.

Nếu như Khương Nam Hiên đang ngồi trong xe, đợi ở dưới lầu biết Quý Thừa Xuyên vừa bị chặn ở bên ngoài cửa, e rằng sẽ cười chết mất. Dẫn sao, vừa này tổng giám đốc dứt khoát không cho phép anh lên lầu, một người đang có lòng tin lát nữa sẽ cùng Tống Dao “tiếp xúc thân mật” một lần đấy.

Nhân vật nữ chính tuyệt tình như vậy, Quý Thừa Xuyên đành mặt đen thui trở vào trong xe.

Khương Nam Hiên đoán được phần nào nên trêu chọc: “Sao nhanh như vậy cậu đã ra đây, không vào nhà ngồi một lát à?”

“Nếu cô ấy không biết xấu hổ mời tôi vào, tôi cũng sẽ không vào đâu. Thật là chưa bao giờ thấy một cô gái nhếch nhác như thế.” Quý Thừa Xuyên khinh thường hừ một tiếng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Tống Dao còn mặc áo ngủ, bộ dáng ngái ngủ mở cửa gặp anh.

“Tiếc nhỉ, có thể vào xem cũng tốt mà.” Khương Nam Hiên tiếp tục trêu chọc.

“Cậu muốn vào thì tự mà vào, tôi không có hứng thú.”

“Tôi đi vào đó.” Khương Nam Hiên nói xong, bộ dáng thật sự chuẩn bị xuống xe.

“Này!” Quý Thừa Xuyên nóng nảy, vừa muốn ngăn cản, Tống Dao đã thay đồ xong vội vàng chạy về hướng bọn họ.

Cô mặc trên người bộ váy lằn trước cô và Quý Thừa Xuyên đi mua tây trang, trong miệng còn đang gặm bánh mì, hai tay vội vàng buộc tóc.

“Tôi... đến... đây...” Cô nhồm nhoàm nói không rõ câu, nhanh chóng mở cửa xe, chui vào chỗ ngồi phía sau, “Thành thật xin lỗi Quý tổng, vừa rồi tôi gấp quá, để ngài ở ngoài cửa. Lần sau có cơ hội sẽ dẫn ngài đi vào nhà tôi ngồi chơi một lát.”

Lời cô vừa nói như tát một bạt tai lên mặt của Quý Thừa Xuyên, Khương Nam Hiên nhìn không ngừng cười trộm.

Tống Dao không phát giác được vẻ mặt khác thường của Quý Thừa Xuyên, tự nhiên nói tiếp: “Thật ngại quá Quý tổng, trợ lý Khương. Tôi không nghĩ mình sẽ ngủ quên mất, cũng may hai người đến đón tôi. Đúng rồi, bây giờ chúng ta phải đi rồi sao? Còn kịp không?” Cô vừa hỏi, vừa gặm bánh mì.

“Không cho phép ăn cái gì trong xe.” Quý Thừa Xuyên quay đầu lại, bày vẻ mặt ghét bỏ, ít nhiều cũng có mục đích trả đũa.

“Vâng, xin lỗi ạ.” Tống Dao đáng thương lặng lẽ nhét bữa ăn sáng vào túi, thò tay chuẩn bị buộc tóc.

“Không được để tóc rơi trên xe.”

Lại thêm một câu, tay buộc tóc của Tống Dao cứng đờ, ăn sáng cũng không cho, buộc tóc cũng không được, vậy đừng cho phép cô ngồi trên xe luôn có phải tốt hơn không? Hơn nữa, xe này rõ ràng không phải của ngài mà?

Trái lại, với tư cách là ông chủ chiếc xe, Khương Nam Hiên cười híp mắt quay đầu nói: “Khỏi cần buộc, cô như vậy không được đâu, vẫn còn thời gian, tôi sẽ chờ cô đi make-up.” Nói xong, anh đập chân ga.

Khương Nam Hiên nói không sai, tuy Tống Dao ăn mặt một bộ đồ thời trang cao cấp, nhưng dù sao cũng vừa tỉnh ngủ, đánh răng qua loa vài cái, rửa mặt một loáng, ghèn mắt vẫn chưa tẩy sạch, sao có thể đi ra ngoài gặp người khác? Cũng may, anh ta có tính toán trước, sớm đến đón cô, bằng không sẽ bị muộn mất.

Ngồi trong xe một lát, Tống Dao như ngồi trong đồng lửa, đồng than. Rốt cuộc cô không nhìn được, nhỏ giọng nói: “Quý tổng.”

“Nói.” Quý Thừa Xuyên phản ứng lạnh nhạt.

“Cái đó, tôi hỏi ngài một chuyện được không?”

“Hỏi đi.”

“Cái váy này là sao vậy, tôi nhớ ngài từng nói là muốn tặng người khác mà?” Cô chỉ bộ váy trên người, vừa rồi Quý Thừa Xuyên ở trước cửa đưa cho cô, rõ ràng lúc ấy nói mua tặng người khác. Tại sao xoay một vòng lại mặc trên người cô rồi? Đi một đoạn, Tống Dao thật sự nghĩ mãi không hiểu.

“Không có tặng.” Quý Thừa Xuyên trả lời vô cùng xúc tích.

Tống Dao bưng tỉnh ngộ: “Ngài sao lại không tặng ạ?”

“...” Vẻ mặt Quý Thừa Xuyên lại đen thui.

Khương Nam Hiên ở một bên, một lần nữa không nhìn được cười thâm.

Tống Dao không ý thức được mình nói sai, tranh thủ thời gian đổi giọng: “Không phải, ý của tôi là bộ đồ này mặc như thế, không đem tặng thật lãng phí. Nếu không chờ tôi mặc xong, ngài lại đem tặng?”

Khương Nam Hiên rốt cuộc không nhịn nổi nữa, một chân đạp phanh, gục trên tay lái cười đến không còn hình tượng.

Quý Thừa Xuyên hung hăng lườm anh một cái.

Bị hăm dọa, Khương Nam Hiên cố gắng nhịn cười, bình thường là một người bình tĩnh, hôm nay lại có thể cười đến thế, ngấm lại quả thực không dễ dàng gì.

Tống Dao thè lưỡi, cô đâu có nói sai, quần áo mặc như vậy mà, tiếp tục nói: “Tôi không nói đùa, váy mặc như vậy, tôi mặc thật quá lãng phí. Quý tổng, ngài hãy yên tâm, tôi không có lấy kéo cắt nhãn hiệu, nhét vào cổ áo bên trong, cởi ra bảo đảm vẫn còn như mới.” Cô nói xong giật giật cái váy, nhãn hiệu phía sau đâm vào da thịt khiến cô thật khó chịu.

Khương Nam Hiên còn muốn cười, kịp thời bị Quý Thừa Xuyên trừng mắt, đành phải nín nhịn, khó nhọc chỉ vào thẩm mỹ viện trước mặt, nói: “Đến rồi, cậu dẫn cô ấy vào trong sửa soạn một chút đi, tôi đi cười... đi đỡ xe đây.”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Quý Thừa Xuyên dẫn Tống Dao vào thẩm mỹ viện, yêu cầu bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất trang điểm, làm tóc, nói trắng ra là để Tống Dao giống một con người.

Kim chủ đến, thợ trang điểm tự nhiên không dám chậm trễ, một bên trang điểm, một bên làm tóc, làm móng tay, đồng thời cùng thực hiện, hơn nửa tiếng sau rốt cuộc cũng hoàn thành.

Bây giờ không còn như lần thử quần áo lúc trước, nhìn vào gương mặt xem chính mình thay da đổi thịt, Tống Dao rất đổi kinh ngạc. Từ trước đến nay, cô cũng thường trang điểm, nhưng không biết cách làm đẹp bản thân. Hôm nay thợ trang điểm ra tay, hóa trang thần kỳ, khiến gương mặt bình thường trở nên rạng rỡ trong chớp mắt.

Quý Thừa Xuyên cũng có bất ngờ không kém, trái lại không phải vì Tống Dao được trang điểm đẹp như tiên nữ bao nhiêu, chỉ là sớm quen bình Tống Dao giản dị, trong chốc lát không quen nhìn hình tượng đối lập như vậy.

“Hài lòng không?” Đối với kiệt tác của mình, thợ trang điểm Jack ở thẩm mỹ viện hiển nhiên rất đắc ý, nhanh miệng nói, “Nhìn xem này, hai người thật xứng đôi.”

Tống Dao mặt đỏ bừng, vội vàng giải thích: “Không phải, chúng tôi không phải...”

“Đi mau, không kịp rồi!” Quý Thừa Xuyên kéo tay Tống Dao, không nói năng gì kéo cô ra khỏi thẩm mỹ viện.

Buổi sáng lúc 9 giờ 55 phút, cách thời gian chính thức bắt đầu đấu giá chưa đầy 5 phút, ở đây đã sớm ngời đông đúc, chỉ còn thiếu chỗ ngồi của tập đoàn Thừa Thiên đến đấu giá hạng mục này, mấy người quản lý gấp đến độ xoay vòng.

“Tôi nói rồi mà, sao còn chưa đến?” Vương Thăng quản lý hạng mục A sốt ruột nhìn đồng hồ.

“Quý tổng thật là, đi cùng chúng ta không phải tốt hơn sao, không nên để Khương Nam Hiên tự mình lái xe, không biết có ý gì.” Hàn Đức Giang quản lý hạng mục B đầy vẻ bất mãn.

“Còn không phải ư, Khương Nam Hiên tuổi trẻ, chưa đủ kinh nghiệm, không hiểu sao Quý tổng lại coi trọng cậu ta như vậy? Chẳng lẽ giống như lời đồn, hai người họ có quan hệ gì không muốn ai biết?” La Khải Lâm quản lý mục đấu giá cẩn thận nói.

“Suyt! Đến rồi, đến rồi!” Khóe mắt Vương Thăng liếc thấy hình dáng Quý Thừa Xuyên ở cửa, vội vàng cản lời La Khải Lâm.

Cùng lúc đó, Quý Thừa Xuyên dẫn Khương Nam Hiên và Tống Dao, đi đến trước mặt mấy người quản lý.

Ánh mắt của anh lạnh băng, mang theo hơi thở cao quý uy nghiêm. Trong chớp mắt, mấy người quản lý đều chuyển sang vẻ mặt tươi cười.

“Quý tổng, ngài cuối cùng cũng đến!”

“Mau ngồi, mau ngồi, buổi đấu giá lập tức bắt đầu!”

“Quý tổng, tôi đi rót nước cho ngài.”

Người trước, kẻ sau, khác biệt rõ rệt như thế. Quý Thừa Xuyên không lên tiếng, liếc nhìn Khương Nam Hiên và Tống Dao, thốt ra một chữ: “Ngồi.”

Trong buổi đấu giá một bên chỉ sắp xếp ba chỗ ngồi, Quý Thừa Xuyên thoải mái ngồi xuống chính giữa, vị trí trái phải hiển nhiên là dành cho người tư chất xuất chúng.

Khương Nam Hiên ngồi xuống không sao, mắt thấy Quý tổng lại để cho cô thư ký ngồi xuống, vẻ mặt mấy tên quản lý khỏi nói có bao nhiêu phần khó coi. Đám người bọn họ còn có ý định lén lút tranh một chỗ bên người Quý tổng. Bây giờ thật nực cười làm sao, ngay cả cô thư ký mới tới cũng không bằng, thật mất thể diện, vứt mặt qua nhà bà ngoài cho rồi.

Trước tình cảnh này, không chỉ trong lòng mấy người quản lý cảm thấy không thoải mái, Tống Dao cũng cảm thấy tương tự, do dự nhìn chỗ ngồi cả buổi: “Quý tổng, tôi đứng là được rồi...”

“Ngồi xuống.” Quý Thừa Xuyên không cho cô mặc cả chỗ ngồi.

“...” Tống Dao tiếp tục đứng.

“Ngồi!” Anh mở miệng lần nữa, ánh mắt trở nên sắc bén, tựa hồ nếu cô không ngồi sẽ phải gánh lấy hậu quả.

Tống Dao không còn cách nào, khẽ cắn môi, ngồi xuống.

Tống Dao ngồi vào chỗ, buổi đấu giá chính thức bắt đầu, trên đài hội nghị, người chủ trì lần lượt giới thiệu các công ty đấu giá. Trá qua quá trình sàng lọc hà khắc, lần đấu giá này cuối cùng chỉ còn lại bốn công ty có đủ tư cách. Theo thứ tự là Quý Thừa Xuyên của tập đoàn Thừa Thiên, chủ đầu tư Thánh Tư khổng chế cổ phần bất động sản, và hai công ty khác.

Tâm trạng của Tống Dao nhộn nhạo vào buổi đấu giá, khi biết được người chủ trì nhắc đến người khổng chế cổ phần bất động sản liên liên tưởng đến thằng nhóc không ngừng dây dưa với cô, bên cạnh đó, có đôi mắt nóng bỏng đang nhìn chăm chăm vào cô.

Không cần quay đầu cô cũng biết chủ nhân của đôi mắt ấy là ai, với tư cách là chủ tịch cổ phần bất động sản, đương nhiên lần này Thịnh Tư Kỳ phải có mặt. Điểm khác biệt với người khác là, mọi người đều nhìn về phía hạng mục, còn mục tiêu của anh chỉ có Tống Dao.

Ngay lúc bắt đầu đấu giá, anh còn luôn cầu mong Tống Dao sẽ xuất hiện, nhưng khi hình bóng xinh đẹp ngóng trông từ lâu lọt vào tầm mắt, trong đôi mắt anh dấy lên tia lửa hừng hực.

Từ lần trước Khương Nam Hiên dẫn Tống Dao đến bàn đàm phán, Thịnh Tư Kỳ đã có ấn tượng xấu đối với tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên dám tranh phụ nữ với anh. Anh âm thầm phái người đi dò la công việc mới của Tống Dao, vô cùng bất mãn khi người phụ nữ anh yêu mến đang làm thư ký riêng cho người đàn ông khác.

Người điều tra nói rằng Quý Thừa Xuyên - tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên tính cách lạnh lùng, tính tình kiêu ngạo, chưa từng có tiếng xấu với bất kỳ người phụ nữ nào, thậm chí còn nghe đồn anh ta đối với phụ nữ không hứng thú, qua lại thân mật với trợ lý. Nghe xong những lời này, anh mới yên lòng, cảm thấy Tống Dao chắc chắn không bị tên gay đó cướp đi. Nhưng theo tình hình hiện tại, lần là lần đầu tiên anh nhìn thấy Quý Thừa Xuyên, anh nhạy cảm phát hiện hơi thở nguy hiểm phát ra từ người đàn ông này.

Tục ngữ có câu, kẻ trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt. Lúc Tống Dao còn mờ mịt, Thịnh Tư Kỳ đã ngửi thấy mùi tình địch, anh dám chắc, Quý Thừa Xuyên tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Nửa năm gần gũi, Thịnh Tư Kỳ rất hiểu tính cách Tống Dao, cô tuyệt đối không có khả năng dùng tiền mua những bộ quần áo đắt đỏ như vậy, ăn mặc trở thành như thế. Chỉ có một khả năng duy nhất, những món đồ này... toàn bộ đều do người khác sắp xếp, mà người đó là ai, anh đã biết rõ.

Trong ngực Thịnh Tư Kỳ bị ngọn lửa ghen tuông thiêu đốt mãnh liệt, nếu không phải vì ở đây, anh hận không thể lập tức đứng lên kéo Tống Dao cách xa Quý Thừa Xuyên.

Tống Dao có thể cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Thịnh Tư Kỳ, nhưng cô tuyệt đối không ngờ sự xuất hiện của mình lại ảnh hưởng lớn đến Thịnh Tư Kỳ, thậm chí khiến buổi đấu giá hôm nay xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn.

150 triệu là cái giá khởi điểm của toàn bộ hạng mục bán đấu giá.

Người chủ trì vừa tuyên bố bắt đầu đấu giá, bốn công ty đã nhao nhao giơ bảng. 150 triệu, 155 triệu, 160 triệu, 165 triệu... Giá cả càng lúc càng được nâng lên, vốn là chuyện bình thường, nhưng sau khi hai công ty lặng lẽ rút lui, tập đoàn Thừa Thiên và chủ đầu tư khổng chế cổ phần bất động sản bắt đầu giơ bảng.

250 triệu, Quý Thừa Xuyên giơ một cái bảng giá rất cao.

Lý Nhâm Hồng có chút khó chống đỡ, đang đắn đo, Thịnh Tư Kỳ bỗng giơ bảng 260 triệu.

Toàn bộ hội trường xôn xao, đây cũng không phải là buổi đấu giá đồ cổ mấy trăm triệu, đơn vị tính toán là trăm triệu, càng lên cao càng lỗ, người khôn khéo sẽ tăng giá càng nhỏ. Nhưng không ngờ chủ đầu tư khổng chế cổ phần bất động sản vừa mở miệng là bỏ thêm 100 triệu, đừng nói các công ty khác, ngay cả Quý Thừa Xuyên cũng kinh hãi không ít.

Dù sao anh cũng là người đại diện cho tập đoàn lớn, anh lại tiếp tục giơ bảng, 261 triệu.

270 triệu, Thịnh Tư Kỳ không hề nghĩ ngợi, đưa ra một cái giá trên trời.

Lý Nhâm Hồng đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nháy mắt với Thịnh Tư Kỳ, không thể thêm nữa, cái giá này, đã vượt xa điều bọn họ nghĩ, nếu tiếp tục theo sẽ thua lỗ.

Quý Thừa Xuyên lạnh nhạt nhìn hết thấy, trong lòng hẳn âm thầm tính toán, nếu có thể giành được hạng mục này thì tốt, nhưng nếu là 270 triệu, thật quá nhiều. Ngoài giá đất, theo quy định còn phải nộp 50 triệu phí khai phá, xây dựng, cộng lại đã vượt qua 300 triệu. Tuy có thể làm ra lợi nhuận, nhưng bỏ số tiền lớn đấu giá, tài chính công ty sẽ xuất hiện nhiều vấn đề, được một mất mười.

Anh chậm chạp không giơ bảng, Thịnh Tư Kỳ lộ vẻ tươi cười đắc thắng, ngay cả người chủ trì đều cảm thấy chủ đầu tư khổng chế cổ phần bất động sản trúng thầu là chuyện ngoài ý muốn.

Khương Nam Hiên ngồi bên tay phải Quý Thừa Xuyên bỗng đưa mắt nhìn Quý Thừa Xuyên một cái, một lát sau, Quý Thừa Xuyên lần nữa giơ bảng.

271 triệu.

Không chờ mọi người được phen kinh ngạc, chủ đầu tư khổng chế cổ phần bất động sản lại hô cái giá trên trời - 280 triệu. Lý Nhâm Hồng suyết chút nữa đặt mông xuống đất.

Tiểu tổ tông của tôi ơi! Nếu cháu cứ tiếp tục, bệnh tim của cậu hai sẽ bị cháu dọa mà tái phát mất thôi. Ông thậm chí phản xạ có điều kiện gắt gao đè xuống tấm bảng của Thịnh Tư Kỳ, liều mạng lắc đầu.

Không thể tăng giá nữa, không thể!

281 triệu, tập đoàn Thừa Thiên một lần nữa tăng giá với biên độ nhỏ.

Lần này vì Lý Nhâm Hồng nắm rất chặt, Thịnh Tư Kỳ sống chết không thể giơ bảng lên. Trái tim mọi người đang xem đều nhảy lên cổ họng, mà Tổng Dao từ nãy đến giờ không dám quay đầu cũng không nhìn được nhìn thoáng qua.

Ánh mắt cô khó hiểu và lo lắng khiến Thịnh Tư Kỳ muốn xuất huyết não. Trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy tự ti, phẫn nộ, ghen ghét... những cảm xúc đáng sợ... khó nói nên lời bạo phát, anh không để ý Lý Nhâm Hồng ngăn cản, không thèm để ý quy tắc hội trường phải giơ bảng giá, trực tiếp hô: “300 triệu! Tôi trả 300 triệu!”

Mọi người không thể tưởng tượng nổi sợ hãi than, Quý Thừa Xuyên nhún vai, tỏ vẻ từ bỏ.

“300 triệu lần một, 300 triệu lần hai, 300 triệu lần ba, chúc mừng chủ đầu tư khống chế cổ phần bất động sản đấu giá thành công!” Người chủ trì đập búa một phát, hai mắt Lý Nhâm Hồng chao đảo, suýt chút nữa ngất đi.

Chủ đầu tư khống chế cổ phần bất động sản tuy thắng, nhưng Thịnh Thế Phong Hành lại thua.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Đây là một trận đấu giá vượt qua sự dựa đoán của mọi người, mà ngay cả người chịu trách nhiệm cũng không ngờ hạng mục cuối cùng này mà được mua với giá 300 triệu, tất cả mọi người ở đây đều đang thảo luận tính khả thi của số tiền này, không ít phóng viên tòa sáng hai mắt, chuẩn bị trở về đăng tin lên trang nhất.

Càng hiếm thấy là, trước kia sau khi buổi đấu giá kết thúc, những công ty không đoạt được vé mặt ủ ê đưa đám, mà công ty trúng thầu thì tươi cười đắc thắng. Nhưng lần này, hoàn toàn ngược lại, mấy người bên phía chủ đầu tư khống chế cổ phần bất động sản đều sa sầm mặt, đặc biệt là Lý Nhân Hồng, vé mặt không khác gì lúc cha mẹ qua đời.

Mặc khác, ba công ty kia, vé mặt hết sức nhẹ nhõm.

“300 triệu, gạt người, thắng ngu mới ra giá cao như vậy!” Kẻ nhanh mồm nhanh miệng trực tiếp nói ra lời khó nghe nhất.

Hơi nhả nhận một chút thì cũng rối rít lắc đầu tiếc hận: “300 triệu, không đáng!”

“Rốt cuộc có phải vì sau lưng có Thịnh Thế Phong Hành làm chỗ dựa, Thịnh thiếu ngay cả mắt cũng không chớp đưa ra 300 triệu cũng không tiếc?”

“Dù có tiền thì người cha cũng không nên chiều hư thắng con như thế chứ?”

...

Xung quanh truyền tới rất nhiều lời xì xào, bàn tán, nhưng Quý Thừa Xuyên không hề lên tiếng. Mặc dù, lần này, Thịnh Thế Phong Hành mua bán thua lỗ, nhưng anh không thể không suy xét.

Vì cái gì mà Thịnh Thế luôn giơ bảng giá cao như vậy, vì cái gì mà thiếu gia nhà Thịnh Thế dưới sự can ngăn của trưởng bối mà một lần lại một lần giơ bảng giá... Điểm mấu chốt nhất là, vì sao Khương Nam Hiên bảo anh giơ bảng nâng giá, sau lưng không biết giấu giếm chuyện gì mà anh không biết.

Ánh mắt sắc nhọn của Quý Thừa Xuyên nhìn về phía Khương Nam Hiên, mà giờ phút này Khương Nam Hiên đang dồn tất cả ánh mắt lên người Tống Dao, nhưng Tống Dao không nhìn vào ai, lặng lẽ cúi đầu, bước vào trong đám người, đi bên ngoài rìa.

Là một người hiểu biết về hạng mục này, Tống Dao biết rõ 300 triệu là con số ngoài dự đoán của mọi người, Thịnh Tư Kỳ hô giá cao như vậy, chuyện có lẽ có liên quan với cô. Nhưng cô cảm thấy điều đó không có khả năng, Thịnh Tư Kỳ dù xúc động cũng không phải thẳng ngực, những người bên cạnh anh cũng không thể nào để anh tự tung tự tác, có lẽ... Có lẽ đây đúng là kế hoạch hoàn mỹ của bọn họ.

Tống Dao tự an ủi bản thân rồi tiến lên phía trước, lúc đi đến cửa thang máy, đụng phải một đám người bên chủ đầu tư khống chế cỗ phần bất động sản.

Vốn bên chủ đầu tư khống chế cỗ phần bất động sản mặt ủ mày ê, vì để giữ thể diện trước mặt đối thủ cạnh tranh, rồi rít thay đổi nét mặt đặc chí.

“Thịnh thiếu, đồng sự Lý, xin chúc mừng, chúc mừng.” Khương Nam Hiên là người đầu tiên đứng ra kéo thêm thù hận.

Anh vừa mở miệng, những quản lý đi theo phía sau cũng sôi nổi tiến đến chúc mừng: “Các anh trả giá cao ngất, thật lòng chúng tôi thua tâm phục khẩu phục.”

“Thịnh Thế quả nhiên giàu có, xem ra, các anh đã dốc hết sức sức lực vào hạng mục này.”

...

Những lời nịnh nọt cường điệu này khiến cho gương mặt của Lý Nhân Hồng tái xanh, chỉ có Thịnh Tư Kỳ ở đằng sau đắc chí muốn chết. Ánh mắt của anh tìm tòi bóng dáng Tống Dao, rất nhanh tập trung mục tiêu ở phía sau lưng Quý Thừa Xuyên, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Thịnh Tư Kỳ, theo bản năng, Tống Dao trốn sau lưng Quý Thừa Xuyên. Ai bảo anh là người cao nhất, là đại boss có độ an toàn nhất ở đây?

Nhìn cô gái mình yêu thương trốn sau lưng người đàn ông khác, trong mắt của Thịnh Tư Kỳ dấy lên lòng đố kị thêm lần nữa. Cùng lúc đó, Quý Thừa Xuyên cũng nhạy bén phát hiện thái độ thù địch trong mắt của anh, mặt không biến sắc tự hỏi.

Phía sau anh, Tống Dao cúi đầu, tránh né ở bên trong, cái ót không cẩn thận đập vào tấm lưng rắn chắc ngăn cản trước mặt mình.

“Cẩn thận một chút.” Bị cắt ngang mạch suy nghĩ, Quý Thừa Xuyên không quá biểu lộ nét mặt không vui, chỉ quay đầu lại, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Vâng... Xin lỗi ngài, Quý tổng.” Tống Dao che lấy cái ót, mặt cũng không dám nâng một cái.

Bộ dạng luống cuống tay chân của cô làm cho Quý Thừa Xuyên cảm thấy hơi buồn cười, khóe miệng vừa nhếch lên, ánh mắt nóng rực đầy vẻ

cắm thù phóng đến.

Trong khoảnh khắc này, dường như anh đã nhận ra điều gì, thân hình nghiêng qua, theo bản năng ngăn chặn ánh mắt ở bên kia nhìn đến Tống Dao.

Thịnh Tư Kỳ tức giận đến mức muốn giết người. Phút chốc, suýt chút nữa anh đã xông qua kéo Tống Dao trở về bên mình. Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra.

Thấy thang máy đã đến, Lý Nhâm Hồng chịu đủ mọi giày vò rồi cuộc cũng tìm được một đường lui, cố tình hào phóng nói: “Nhìn xem, lần sau chúng ta nói chuyện tiếp, thang máy đến rồi, mời các anh đi trước, chúng tôi chờ thang máy bên cạnh cũng được.”

Ông nói khách sáo như vậy vì muốn đuổi đám tiểu tử của Thừa Thiên đang cười trên nỗi đau người khác. Nào ngờ, Tống Dao còn nóng vội hơn so với ông, vừa thấy thang máy đến, cô không chờ mấy người của tập đoàn Thừa Thiên nói khách sáo đôi câu, tức khắc xông vào thang máy.

Cô vừa đi vào, Quý Thừa Xuyên cũng lập tức đi theo, sau đó cả đám người của tập đoàn Thừa Thiên đều lục tục theo vào, nhanh chóng chiếm hơn phân nửa thang máy.

“Thịnh tổng, chúng ta ngồi cái bên cạnh.” Lý Nhâm Hồng chưa nói hết lời, Thịnh Tư Kỳ đã đi theo vào thang máy.

Mấy người khác vừa thấy boss đã vào, đâu chịu thua kém, ào ào lách vào bên trong, chớp mắt đã chen lấn lấp đầy toàn bộ thang máy, chỉ còn sót lại Lý Nhâm Hồng chưa kịp hoàn hồn, trơ trọi lẻ loi bên ngoài thang máy.

“Đồng sự Lý, vẫn còn đứng được, ngài mau vào đi.” Anh quản lý nào đó đứng ngoài cùng nhiệt tình mời Lý Nhâm Hồng đi vào.

Đồng sự Lý đáng thương cúi đầu nhìn xuống thân hình 100 kg của mình, cười khổ khoác tay: “Không cần, các anh đi xuống trước đi.”

“Đừng khách sáo, thật sự, thật sự có thể đứng được!” Anh quản lý Bạch Mục cố chấp nói, để chứng minh Lý Nhâm Hồng thật sự có thể đứng vào, anh ra sức lách vào bên trong.

Cả thang máy vì cái lách người của anh ta mà chao đảo, rần rần lui về sau. Trong chốc lát, mọi người, anh chen tôi, tôi chen anh, khổ không tả xiết, đồng loạt dùng ánh mắt bất mãn nhìn chăm chăm vào quản lý nhỏ, tức giận mà không dám nói gì.

Bên trong oán hận không ngừng, ngoài Thịnh Tư Kỳ, không ai chú ý tới góc khuất nhất trong thang máy có hai người... Tống Dao và Quý Thừa Xuyên.

Vừa rồi, Tống Dao và Quý Thừa Xuyên một trước một sau đi vào thang máy, sau đó là một đám người ồ ạt tràn vào, thuận theo tự nhiên, hai người bị đẩy đến nơi hẻo lánh nhất. Sau đó, không biết vô tình hay cố ý, hai người đứng đối diện, mặt đối mặt với nhau.

Người phía ngoài vẫn còn lách vào trong, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng nhỏ, Quý Thừa Xuyên giơ tay chống lên vách tường thang máy, dùng thân hình rắn chắc thay cô ngăn cản đám người chen chúc, đồng thời giam giữ cô vào phạm vi thể lực của mình.

Tống Dao không ngừng lùi vào bên trong, lùi đến mức không thể lùi được nữa, phía sau chạm phải vách tường thang máy lạnh buốt, Quý Thừa Xuyên ở trước người cô gần đến nỗi hơi thở của anh có thể hòa quyện vào hơi thở của cô. Một lạnh một nóng, đầu óc cô trống rỗng, theo bản năng nín thở, mặt đã sẫm đỏ bừng đến mang tai, tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một giây đều trôi qua vô cùng chậm chạp.

“Đồng sự Lý, đừng khách sáo mà, mau vào, mau vào.” Anh quản lý ngoài cùng vẫn còn đang thuyết phục Lý Nhâm Hồng.

“Tít... Tít...” Thang máy phát ra tiếng kêu cảnh báo đã quá tải.

“Đồng sự Lý, trước hết ngài đi ra ngoài, lúc đi vào không nên bước quá nặng, sẽ không quá tải.”

“Tít... Tít...”

“Không phải, không phải, bước chân trái trước, sau đó bước chân phải.”

“Tít... Tít...”

“Vẫn chưa được, vậy ngài đưa cặp văn kiện cho tôi trước, sau đó lại vào...”

Không chờ anh ta nói xong, Thịnh Tư Kỳ tức giận đến cực điểm, rốt cuộc không chịu nổi nữa, nâng chân đá một cước, không hề khách khí đạp ông ra ngoài.

Nhanh! Mạnh! Chuẩn! Ác!

Mọi người thở dài một hơi, quản lý nhỏ lặng lẽ đứng nhìn ra bên ngoài thang máy không hiểu ra sao. Sắc mặt của Lý Nhâm Hồng tái xanh, cho đến khi cửa thang máy khép lại hoàn toàn, không ai nói một lời.

Thang máy chạy xuống từng tầng một, trong không gian yên tĩnh, Quý Thừa Xuyên cúi đầu, ngắm nghía tỉ mỉ cả người Tống Dao.

Đây là lần đầu tiên anh ở gần cô như vậy, chăm chú dò xét dáng vẻ của cô. Ở góc độ này, anh có thể thấy rất rõ ràng, vàng trán của cô rủ xuống vài sợi tóc, lông mi run nhè nhẹ, chiếc mũi xinh xắn, tinh tế, cùng với vẻ cần mẫn đều thu hết vào mắt.

Cô gái nhìn bình thường nhưng không hề bình thường, trên người cô có một khí chất đặc biệt khiến người khác khó có thể dời mắt đi chỗ khác. Lúc thì kiên cường, lúc thì yếu đuối, khi thì giả ngốc, khi thì khôn khéo, lắm lúc làm cho người khác tức giận đến phát điên, nhiều khi khiến người khác nổi lên ý muốn bảo vệ mãnh liệt.

Chân thực, cô gái trước mặt này đã cho anh rất nhiều cảm nhận như thế.

Từ đầu đến cuối, làm một người đàn ông đứng trên đỉnh cao, anh đã gặp qua vô số dạng người, bất luận là đẹp như thiên tiên hay học giỏi giàu có, gia sản bạc triệu khuynh đảo. Mỗi một người họ đều mặt một chiếc mặt nạ, sống cẩn thận từng li từng tí mỗi ngày trên thế giới này.

Anh cảm thấy bọn họ rất mệt mỏi, anh cũng cảm thấy mệt chết đi được, cho đến khi anh gặp được Tống Dao. Cô gái không hề biết cách che giấu bản thân, vì cuộc sống mà kiên cường, nỗ lực.

Nếu như có thể, anh hy vọng chiếc thang máy này, mãi mãi không xuống đến tận cùng.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tuy Quý Thừa Xuyên rất hy vọng thời gian có thể trôi qua chậm một chút, nhưng thang máy cuối cùng vẫn dừng ở hầm đỗ xe.

Cửa thang máy vừa mở ra, mọi người khó thở vì sự chen lấn lập tức ồ ạt tràn ra, vốn thang máy đang chen chúc lập tức trở nên rộng rãi đi rất nhiều. Quý Thừa Xuyên chỉ có thể lưu luyến từ từ buông tay ra, nhưng ánh mắt vẫn đặt ở trên người Tống Dao, không hề muốn dời đi.

Anh muốn nói cái gì đó, vừa chuyển động môi, ánh mắt đờ đờ sát khí từ phía sau xông tới, lập tức khiến cho anh phải thu lại toàn bộ vẻ dịu dàng.

Anh thu ánh mắt đặt ở trên người Tống Dao, quay đầu lại, cùng chủ nhân của cặp mắt sát khí nhìn nhau, vẻ mặt của anh ta hết sức khó coi.

Trước tình hình này, Tống Dao vừa được giải thoát khỏi xấu khổ này, lại lâm vào xấu hổ lớn hơn nữa. Cô cúi đầu xuống, muốn chạy ra khỏi thang máy.

Không ngờ mới đi vài bước, cánh tay đã bị Thịnh Tư Kỳ hung hăng kéo lại, gần như đồng thời, Quý Thừa Xuyên cũng giơ tay ra, kéo cánh tay kia của Tống Dao.

Kế hoạch chạy trốn tuyên bố thất bại, Tống Dao cứng đờ ngay tại chỗ.

Tình huống này thật quái lạ, ngoại trừ Khương Nam Hiên hiểu rõ tình hình, giờ phút này, mọi người đứng ở bên ngoài thang máy đều đồng loạt

nhìn thẳng, đặc biệt là mấy người quản lý bên tập đoàn Thừa Thiên, cái cảm muốn rớt xuống.

Cái đó... Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Hai nam giành một nữ, bây giờ đâu phải lúc diễn kịch thần tượng, Quý tổng và Thịnh Tư Kỳ đang làm cái quái gì thế?!

Cảm nhận ánh mắt làm phiền của mọi người bên ngoài thang máy, Thịnh Tư Kỳ giờ tay ấn nút đóng cửa.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, ngăn chặn ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người bên cửa. Lúc này đây, trong thang máy kín mít, chỉ còn lại ba người trong cuộc mà thôi.

Thịnh Tư Kỳ là người đầu tiên lên tiếng, không khách khí chút nào nói với Quý Thừa Xuyên: “Anh mau buông tay cho tôi.”

“Vì sao không phải là cậu buông tay?” Quý Thừa Xuyên cũng không khách khí.

“Anh thì biết cái quái gì, trước kia, Dao Dao là người của công ty chúng tôi đấy, là người của tôi!” Thịnh Tư Kỳ tiếp tục không khách khí, tuyên bố chủ quyền của mình.

Quý Thừa Xuyên nheo mắt: “Cậu cũng nói đó là lúc trước, bây giờ, cô ấy là thư ký của tôi.”

“Thư ký thì sao chứ, anh có biết trước kia chúng tôi có quan hệ thế nào không? Cô ấy là người phụ nữ...”

“Đủ rồi!” Suốt từ nãy đến giờ, Tống Dao vẫn luôn một mực im lặng rồi cuộc cũng bùng nổ, ngẩng đầu nhìn Thịnh Tư Kỳ nói, “Cậu buông tay.”

“Dao Dao!” Thịnh Tư Kỳ nào chịu ngoan ngoãn nghe lời, “Tôi biết rõ, bây giờ tên họ Quý này là ông chủ của chị, nhưng chị đừng sợ, anh ta có thể cho chị chức vụ gì, tôi cũng có thể cho chị như thế, chị đi theo tôi nhé.”

“Thịnh Tư Kỳ, cậu mau buông tay.” Tống Dao cắn răng, nhấn mạnh lần nữa.

“Tôi không buông, cho dù muốn buông, cũng không phải là tôi buông trước!” Anh nói xong, dùng ánh mắt khiêu khích hướng về phía Quý Thừa Xuyên.

“Quý tổng, xin ngài buông tay.” Tống Dao quay đầu lại, ánh mắt chân thành nhìn vào Quý Thừa Xuyên.

Lúc này, ánh mắt của cô so với trước kia không giống nhau, chứa đầy vẻ kiên định, nhẫn nhịn, quật cường, như thay đổi thành một người khác. Cho dù không nỡ buông tay, nhưng anh không muốn khiến cô khó xử. Một lát sau, Quý Thừa Xuyên mới buông ra.

“Cảm ơn.” Cô bình tĩnh nói xong, quay đầu lại, vẻ mặt không thay đổi nhìn về phía Thịnh Tư Kỳ nói, “Thịnh thiếu, bây giờ ngài có thể buông tay ra chưa?”

Trong lòng của Thịnh Tư Kỳ chợt nguội lạnh, tay vẫn như cũ không hề buông ra: “Dao Dao, chị đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi. Tôi rất nghiêm túc đối với chị.”

“Buông! Tay!” Cô cắn răng, nhấn mạnh từng từ một.

Ánh mắt lạnh lùng thoáng qua đã kích thích Thịnh Tư Kỳ: “Chị không chịu tiếp nhận tôi, có phải vì anh ta không?” Anh chỉ vào Quý Thừa Xuyên liền nói.

“Tôi nói lại một lần cuối cùng, buông tay!”

“Tôi không buông. Hôm nay, tôi chưa nói hết mọi chuyện cho rõ ràng thì không thể được. Nếu như chị vì anh ta mà từ chối tôi, vậy chị đã sai! Tôi có chỗ nào không bằng anh ta, anh ta có thật lòng thật dạ với chị không? Vì chị, tôi ngay cả 300 triệu cũng đưa ra, mắt cũng không chớp...”

“Bốp!”

Tiếng vang trong trẻo cất lên, Thịnh Tư Kỳ trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tống Dao. Tay của cô còn giơ trên không trung, bàn tay hồng hồng, không ngừng run run, ngay cả thân hình nho nhỏ của cô, đồng thời cũng đang run rẩy.

Má phải truyền đến cảm giác bỏng rát, Thịnh Tư Kỳ che mặt, đồng thời đôi tay từ nãy đến giờ không chịu buông tha cô, cuối cùng mới chịu nói lỏng. Tức khắc, trong lòng anh trải qua nỗi khiếp sợ không hề kém so với cái tát này, kinh ngạc một hồi lâu không thốt nên lời.

Cửa thang từ từ mở ra, mọi người đứng chờ ở bên ngoài không thể chứng kiến cảnh tượng đặc sắc nhất này, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của ba người trong thang máy, cũng đủ cho họ suy diễn ra một vở kịch cầu huyết vào giờ cao điểm của năm!

Vô số ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào bên trong, Tống Dao xoay người khom lưng thật sâu, cúi chào trước Quý Thừa Xuyên: “Thành thật xin lỗi Quý tổng, tạo thêm phiền phức cho ngài.”

Mặt cúi xuống rất thấp, không thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng Quý Thừa Xuyên tinh mắt phát hiện bả vai cô đang run run, có lẽ cô đang khóc nức nở. Khoảnh khắc này, trái tim của anh như bị ai đó bóp chặt, chưa kịp nói cái gì, Tống Dao cũng không quay đầu lại, chạy nhanh ra khỏi thang máy.

“Các anh về trước đi, không được phép đi theo tôi, còn nữa...” Quý Thừa Xuyên dùng ánh mắt cực kỳ có tính uy hiếp nhìn bốn phía xung

quanh một lượt, “Quản cái miệng của các anh cho tốt.” Nói xong, anh đuổi theo hướng mà Tống Dao đang chạy trốn.

Tống Dao hoàn toàn không chú ý đến sau lưng mình có người đuổi theo, tâm trạng bây giờ của cô nặng nề vô cùng. Thịnh Tư Kỳ cố tình gây sự, quấy rầy không ngớt, làm cô hoàn toàn nhớ lại những quá khứ... tối tăm kia, rồi kích động bạo phát. Thế nên, vừa rồi cô mới cho Thịnh Tư Kỳ một bạt tai.

Đây là lần đầu tiên cô phản kháng kịch liệt như thế. Lúc đó, cô không có cách nào kiềm chế chính mình, trong đầu hỗn loạn rối bời, bên tai bắt đầu vang lên những lời đồn thổi.

“Đồ hồ ly tinh, ngoại trừ mê hoặc người khác, cô còn có thể làm gì nữa hả? Thật không biết xấu hổ!”

“Thật biết cách giả vờ đáng thương, đó là tự cô chuốc lấy, bitch trà xanh!”

“Cô muốn trở thành phượng hoàng đến điên rồi à, sao không tự lấy nước tiểu mà soi mặt xem có phẩm hạnh thế nào, ngay cả chim sẻ cũng không bằng mà còn đòi làm phượng hoàng hả!”

...

Đừng nói nữa, đừng nói nữa! Cô bịt chặt lỗ tai của mình, điên cuồng chạy về phía trước, định vứt những tiếng... mắng chửi, những góc... tối tăm, tất cả đều để lại sau lưng.

Thứ sáu khi tan ca, giờ cao điểm thường tương đối sớm, Tống Dao hồn bay phách lạc hòa vào dòng người trên phố. Tầm mắt nhìn thấy mọi người đều đang hối hả trên đường, chợt có người đi đường phát hiện cô bất thường có chút kỳ lạ nhưng cũng chỉ liếc nhìn cô một lát, rồi lập tức giả vờ như không có gì sau đó bước nhanh hơn.

Đó là một thành phố lạnh lùng, giữa người với người đầy sự ngờ vực và không tin tưởng. So với việc tặng bạn một nụ cười chân thành, mọi người càng muốn nở một nụ cười nhạo báng và thái độ châm chọc thể chỗ cho những lời xã giao khách sáo. Càng ngày càng hiếm có người bằng lòng tin tưởng vào câu chuyện cổ tích, tình yêu chân thực trở thành trò cười, chỉ có đứa trẻ mới sẵn lòng chúc phúc cho tình yêu giữa hoàng tử và cô bé lọ lem, nhưng khi đứa trẻ ngày càng khôn lớn lại biến thành chị họ xấu xa. Đường như chỉ còn sự thương tổn, tài năng trưởng thành trong thế giới xấu xa, họ chỉ có thể ngụy trang bản thân ngày càng giỏi hơn.

Đây là thế giới đáng buồn và nực cười xiết bao!

Quý Thừa Xuyên không có ý định đuổi theo Tống Dao, anh chỉ đứng đằng xa theo dõi bước chân của cô, lặng lẽ nhìn cô đi trên con đường dẫn đến con phố nào đó, lại từ con phố đó đến tiếp những con phố khác. Cô dường như không hề có mục đích gì, bước chân phiêu dật, bóng lưng gầy yếu ở trong thành phố rộng lớn này lộ ra vẻ nhỏ bé mà bất lực, giống như ai cũng có thể bắt nạt cô.

Chiếc xe ầm ầm chạy qua, ầm còi hò hét, Tống Dao kịp thời tránh né, chiếc xe không chút khách khí lái đi.

Quý Thừa Xuyên chạy vài bước, thấy cô không sao mới thầm thở phào, nhưng trái tim càng thắt chặt hơn.

Anh không biết cô gái trước mắt đã từng trải qua điều gì, anh cho rằng mình đã rất hiểu cô. Quay đầu nhìn lại, đối với cuộc đời của cô, anh hoàn toàn không biết gì cả. Chỉ như vậy thôi, mỗi lời nói, cử chỉ của cô, nhất cử nhất động, trong lúc vô tình đã khiến anh rung động.

Cô từ đâu đến đây, muốn đi nơi nào, những... điều này trong giờ phút này, đối với Quý Thừa Xuyên mà nói, có lẽ không còn quan trọng nữa. Anh

thầm muốn im lặng ở sau lưng cô, che chở cô, không cho cô rời khỏi tầm mắt mình.

Chẳng có mục đích đi bộ hơn một tiếng, Tống Dao sa sút tinh thần cuối cùng đã đỡ hơn nhiều. Tuy góc tối tăm đó làm cho cô không thể nào quên, nhưng là một người từng trải, cô cũng có phương thức điều tiết cảm xúc. Dù cho cô đang ở nơi “mưa bom bão đạn” cũng phải kiên cường sống sót.

Chỉ có người giàu mới tìm đến bác sĩ tâm lý, người nghèo tự bản thân đã là bác sĩ tâm lý.

Cô tự an ủi mình, tuy không thể thoát khỏi vận mệnh bị nguyên rủa, nhưng hôm nay, chí nhất cô cũng đã lấy hết can đảm dạy dỗ tên Thịnh Tư Kỳ đó, ngấm lại một cái bạt tai kia, thật là khoái trá quá đi mất.

Nghĩ đến đây, trong lòng của Tống Dao lập tức dễ chịu hơn không ít, cùng lúc đó, rốt cuộc cô cũng cảm thấy đói khát. Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đã đói bụng đến mệt lả, huống chi cả ngày không có một hạt cơm trong người?

Tống Dao lấy ra bánh mì trong bọc lúc sáng, mở ra cắn hai cái, thật là khó ăn! Thôi quên đi, hôm nay đã đủ xui xẻo, cứ coi như để an ủi chính mình mà đến quán ăn một bữa. Nhưng trước khi dùng cơm, còn phải giữ gìn bộ quần áo trên người, dù sao cũng phải trả lại cho người ta.

Cứ như thế, màn kịch vui của hôm nay cũng đã trôi qua, Tống Dao một mình đi mua quần áo khác, một mình ăn cơm, một mình dạo phố, một mình về nhà...

Từ đầu đến cuối, cô không hay biết rằng có một đôi mắt đã dõi theo cô cả đêm. Mọi sự bi thương, mất mát, kiên cường, lạc quan của cô... đều được Quý Thừa Xuyên thu vào trong mắt. Cho đến khi đèn trong nhà trọ tắt

hắn, anh mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, rũ mắt xuống, nở một nụ cười, có vẻ vui mừng nhưng cũng có vẻ thất vọng, chán nản.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tuy kịp thời điều chỉnh tâm tình, nhưng Tống Dao biết cô đã cho Thịnh Tư Kỳ ăn một bạt tai cũng không có nghĩa là đã kết thúc.

Với thân phận là cô thư ký mới không hề có danh tiếng gì của tập đoàn Thừa Thiên, cô cho đại thiếu gia nhà Thịnh Thế Phong Hành một cái tát long trời lở đất, không cần nghi ngờ đã dẫn đến một đám bát quái như thủy triều dâng cao cuộn cuộn, chỉ cần chờ cô đến chắc chắn sẽ xảy ra một trận gió tanh mưa máu.

Những lời đồn đại sâu nặng như thứ thuốc độc hại, Tống Dao không khỏi sợ hãi. Tuy lúc ấy vung tay tát cho Thịnh Tư Kỳ làm cho cô sáng khoái, nhưng hậu quả của cái tát này cũng chỉ mình cô gánh chịu.

Từ chức thôi!

Trong đầu cô toát ra ý nghĩ này trước tiên, sau đó lập tức chìm vào mảnh hỗn độn bên trong.

Dù sao, đây đã là công việc thứ ba sau hai năm cô tốt nghiệp, tiền lương, đãi ngộ cũng tốt nhất. Nếu như tùy tiện từ chức khi không còn đường lui, muốn tìm một công việc tốt như vậy, hay là cấp trên bị gay, e rằng đời này không còn khả năng rồi.

Nhưng mà... không từ chức thì không được!

Tống Dao ngón ngang trăm mối, thở dài dằng dặc, cuối cùng vẫn bất chấp mà viết xuống đơn từ chức.

Đơn xin từ chức

Quý tổng:

Chào ngài! Vô cùng cảm ơn ngài đã cho tôi cơ hội được làm việc ở công ty. Trong mấy tháng qua đã giúp đỡ, quan tâm tôi! Bởi vì lý do cá nhân, bây giờ, tôi không thể không nộp lá đơn từ chức.

Bằng cấp tôi không cao, kinh nghiệm còn non kém, làm việc ở công ty mấy tháng nay, nhưng ngài không chê bai, để cho tôi tích lũy rất nhiều kỹ năng và kinh nghiệm. Tuy nhiên, nhìn sơ qua thì ngài rất khó ở chung, nhưng khi tôi làm việc cho ngài trong mấy tháng này, tôi nhận thấy rằng, ngài làm việc rất nghiêm túc, thái độ cẩn thận, đối xử công bằng, quan tâm cấp dưới, là một người đáng kính phục, vì ngài đốc thúc nên tôi tiến bộ rất nhanh, đã học được rất nhiều đạo lý, ứng xử làm người. Trừ lần đó ra, những đồng nghiệp khác trong công ty cũng rất săn sóc tôi. Mặc dù tôi quyết định rời khỏi công ty, nhưng tôi tuyệt đối không quên những người đồng nghiệp, tình hữu nghị của mọi người.

Tùy tiện từ chức là tôi không đúng, trước khi tôi chính thức nghỉ việc, nhất định tôi sẽ hoàn thành công việc đã nhận, cố gắng không ảnh hưởng đến tiến độ làm việc. Nếu vì vậy mà tạo ra phiền phức, ảnh hưởng đến công ty, tôi thật lòng xin lỗi, mong ngài thông cảm.

Cuối cùng, hy vọng công ty sẽ ngày càng hưng thịnh như mặt trời ban trưa, các đồng nghiệp làm việc thuận lợi, cùng chúc ngài và trợ lý Khương bách niên giai lão, mãi mãi hạnh phúc!

Tống Dao,

Ngày đó, tháng đó, năm đó.

Viết xong chữ cuối cùng, Tống Dao đọc từ đầu đến cuối đơn từ chức một lần nữa, nhận thấy không có vấn đề gì, cô gấp ngay ngăn tờ giấy cho

chỉnh tề, cất vào phong thư, rồi nhét phong thư vào túi, chuẩn bị cả bộ váy để sáng thứ hai đồng thời giao cho tổng giám đốc đại nhân.

Đây là những điều mà cô đã suy nghĩ rất lâu, tính rất kỹ. Thậm chí, cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, để ngày thứ hai chết chìm trong nước bọt, nhưng Tống Dao tuyệt đối không ngờ, những chuyện xảy ra tiếp theo không nằm trong dự liệu của cô mà hoàn toàn trái lại.

Thứ hai, ở văn phòng lớn của tập đoàn Thừa Thiên, bên trong vẫn là cảnh tượng mọi người đang bận rộn. Sau khi vào cửa, Tống Dao lấy thẻ từ túi xách ra quẹt, ngoại trừ chú An bảo vệ ở bên ngoài vẫn nhiệt tình như cũ, không ai liếc nhìn cô nhiều thêm một lần, ngẫu nhiên sẽ chạm mặt vài đồng nghiệp thân quen, cũng chỉ là gật đầu chào hỏi cho có lệ rồi vội vã rời đi.

Mọi chuyện đều tốt đẹp như chưa từng xảy ra chuyện gì, điều này làm cho Tống Dao đã “trang bị đầy đủ” trong chốc lát không kịp thích ứng.

Tiến vào thang máy, rốt cuộc cũng có người bắt đầu bàn luận về chuyện đấu giá, nhưng chủ đề hoàn toàn xoay quanh cái giá trên trời - 300 triệu, không có chút nào liên quan đến cô.

“Có nhầm không vậy, 300 triệu sao, dù Thịnh Thế Phong Hành có tài lực cũng không thể xa hoa như vậy chứ!” Một đồng nghiệp đang xem tin tức trên điện thoại di động, sợ hãi thán phục.

“Còn phải nói sao, báo chí, trên internet đều điên loạn rồi. Thịnh Thế có lẽ ném 300 triệu ra làm quảng cáo!”

“300 triệu, có thể mời tổng thống Mỹ đến làm quảng cáo rồi đó! Mẹ nó, thật có tiền!”

“Với số tiền này có thể mời cựu tổng thống Mỹ đến thiết lập đội bóng!”

...

Bàn luận vẫn còn được tiếp tục, không chỉ trong thang máy. Trong hôm nay, mỗi một ngõ ngách bên trong tập đoàn Thừa Thiên, ngay cả bác gái chuyên lo việc hậu cần cũng đang bàn luận chuyện này, trong văn phòng của tổng giám đốc cũng không ngoại lệ.

Khương Nam Hiên đang ngồi trên ghế sofa, trước mặt anh bày ra mấy tờ báo phát hành với số lượng cực lớn, lật qua từng tờ, không nơi nào không lấy chuyện Thịnh Thế Phong Hành xa hoa đấu giá với số tiền 300 làm trang nhất.

Bài báo với nội dung đầy rẫy gian trá: Nghe nói Thịnh Tổ Phong tiền nhiều như nước, không tiếc dùng số tiền lớn để bồi dưỡng con trai làm người kế nghiệp, cũng nghe nói Thịnh Thế lớn giọng nói sẽ tiến quân vào ngành bất động sản, thế mà không ai sánh bằng, còn nghe nói trùm bất động sản gặp gỡ trùm IT, hai con hổ chiến đấu hẳn là có một con bị thương và v...v...

“Cậu có ý kiến gì không?” Khương Nam Hiên khép lại tờ báo cuối cùng, từ nãy đến giờ Quý Thừa Xuyên không phát biểu bất cứ ý kiến gì cuối cùng cũng mở miệng.

“Quân cờ này của Thịnh Thế xem ra còn gian xảo hơn so với tưởng tượng của tôi.” Khương Nam Hiên nở nụ cười, “Ngoài mặt, lấy 300 triệu để đấu giá hạng mục này hoàn toàn không đáng giá. Nhưng với số tiền này, quả thật đã làm cho lão già Thịnh Tổ Phong kiếm đủ mảnh lời quảng cáo. Hiện tại, mọi người đã biết Thịnh Thế tiến quân vào ngành bất động sản, không tiếc dùng số tiền lớn, thua lỗ cũng muốn làm. Kể từ đó, lão già Thịnh Tổ Phong nếu muốn tiến thêm một bước, e rằng thuận lợi rất nhiều.”

“Tiếp tục.” Quý Thừa Xuyên gật đầu, cũng không nóng lòng phát biểu quan điểm của mình.

“300 triệu quả là cái giá cao, chúng ta nếu tiếp tục theo sẽ không có ích lợi, không theo bọn họ cũng không có chỗ có hại. Có có điều, Thịnh Tố Phong sẽ không ngờ, chúng ta lại nâng giá lên cao như vậy, ba lần nâng giá, ở hạng mục này, bọn họ tối thiểu phải tổn thêm 40 triệu. Tuy chút tiền ấy không thể làm cho Thịnh Thế Phong Hành không đến mức không vực dậy nổi, nhưng cũng tuyệt không phải là số tiền nhỏ, chí ít, có thể tạm thời làm cho bọn họ yên tĩnh một thời gian.”

“Tất cả những điều này đều nhờ công lao của cậu.” Trên mặt của Quý Thừa Xuyên lộ ra vẻ trào phúng.

Khương Nam Hiên biết rõ ý của anh, giang tay ra: “Không còn cách nào, ai bảo đó giờ con người của tôi không biết làm theo cảm tính, đúng không?”

Quý Thừa Xuyên lộ ra chút không vui: “Ý của cậu là tôi luôn làm theo cảm tính đó hả?”

“Cũng không phải, nếu đổi lại cậu là tôi, kết quả cũng không khác nhau lắm.”

“Chí ít, tôi sẽ tìm người thương lượng trước một chút.”

“Tất cả chúng ta đều không phải là người tốt, bây giờ nói những... điều này có làm gì được đâu, hiện giờ có thể gọi cậu là 50 bước trách 100 bước.” Khương Nam Hiên thản nhiên nói.

“Cậu học tiếng Trung càng ngày càng giỏi nhỉ.”

“Tuy uống mực của nước ngoài nhiều năm, nhưng tôi cũng không hề quên đi nguồn gốc của mình. Sau tất cả, tôi vẫn là người Trung Quốc.” Người vô sĩ nào đó, da mặt bắt đầu dày lên.

Quý Thừa Xuyên trợn trắng mắt lên liếc nhìn anh: “Có năng lực khua môi múa mép với tôi, chi bằng mau đi xin lỗi đi.”

“Xin lỗi?” Khương Nam Hiên lộ vẻ kinh ngạc, “Cậu nói những lời này là tùy tiện hay là dùng thân phận tổng giám đốc của tập đoàn Thừa Thiên ra lệnh cho tôi? Nếu như chỉ là vẻ trước, tôi coi như cậu nói giỡn, nếu như là vẻ thứ sau... Vấn đề này còn phải xem xét lại.”

“Có vấn đề gì à?”

“Trước khi hỏi tôi vấn đề này, tôi cần hỏi cậu trước. Hôm ấy, khi cậu đuổi theo cô ấy ra ngoài làm cái gì hả, đêm dài đằng đẵng, tôi không tin cậu chưa làm cái gì hết.” Khương Nam Hiên thể hiện vẻ mặt vô cùng hứng thú.

“Cậu hãy thôi nghĩ những thứ thô tục đó lại ngay. Tôi làm chuyện gì, không cần thiết phải báo cáo cho cậu.” Quý Thừa Xuyên thuận tay cầm văn kiện trong tay đánh tới.

“Tôi nào dám để cho Quý tổng báo cáo tình hình với tôi, tôi chỉ muốn biết rõ cậu quan tâm cấp dưới thế nào thôi. Làm gì có thô tục, ngàn vạn lần cậu đừng hiểu lầm ý của tôi đó!” Khương Nam Hiên quả thật phát huy cái tính không biết xấu hổ đến cực hạn.

Quý Thừa Xuyên cũng không khách khí, nói thẳng: “Cậu lại khua môi múa mép với tôi. Lần sau đừng nghĩ lại để cho tôi thay cậu lừa gạt lão già nhà cậu nữa, nhưng ông ta năm mớ cũng muốn cậu về thừa kế sản nghiệp.”

“Tôi vừa nhớ, tôi còn có việc chưa làm xong.” Chủ đề đến đây là kết thúc, vẻ mặt của Khương Nam Hiên liền cứng lại, đứng dậy muốn rời khỏi.

“Cút đi, hai ngày tới đừng để cho tôi thấy mặt cậu.” Trong lòng của Quý Thừa Xuyên vẫn chưa nguôi ngoai.

“Tôi biết, trong mắt cậu hiện giờ không chứa được người khác.” Khương Nam Hiên vừa nói vừa mở cửa, nào ngờ cửa vừa được mở ra, cũng vừa vận dụng phải Tổng Dao đang do dự đứng ở ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, Tổng Dao xấu hổ không biết phải làm sao.

Sau một thoáng kinh ngạc, Khương Nam Hiên tính toán nói: “Ơ kìa, thư ký Tổng, mới sáng sớm, cô đã đến gặp Quý tổng rồi đấy à?”

Hiệu quả cách âm của Văn phòng tổng giám đốc không phải là là là thứ vô ích, vì vậy đương nhiên Tổng Dao không nghe được cuộc đối thoại của hai người vừa rồi, nhưng vẻ mặt của Quý Thừa Xuyên lại đột nhiên thay đổi: “Trợ lý Khương, không phải vừa nãy cậu nói còn có việc muốn làm sao?”

“Thật ra cũng không hẳn là rất gấp.” Mọi người yêu thích bát quái, Khương Nam Hiên cũng không phải ngoại lệ.

“Bố nhà cậu...”

Sắc mặt của Khương Nam Hiên lập tức biến đổi, chữa lại: “Đúng, đúng, đúng, tôi vô cùng gấp, tôi đi trước đây. Thư ký Tổng à, cô tự nhiên nhé!” Anh nói xong vẫn không quên trêu chọc Tổng Dao một phát, sau đó mới chịu rời khỏi.

Khi Khương Nam Hiên đã rời đi, Tổng Dao đứng ở bên ngoài, sắc mặt càng thêm khó coi, cứng đờ người đứng tại chỗ.

“Thư ký Tổng.” Trong văn phòng, Quý Thừa Xuyên trấn tĩnh hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Cái đó... Tôi... là muốn...” Tổng Dao ấp a ấp úng không biết mở miệng như thế nào.

Lúc vừa bước vào công ty, cô vốn rất kiên quyết từ chức bỗng nhiên dao động. Sự việc căn bản không nghiêm trọng giống như cô tưởng tượng, thậm chí không có một người nhắc đến chuyện xảy ra trong hầm đỗ xe đó, vậy phải chăng là cô đã tránh được một kiếp, không cần từ chức đúng không?

Nói đi nói lại thì, cô ra tay đánh Thịnh Tư Kỳ là sự thật, nhiều người trông thấy như vậy cũng là sự thật. Hôm nay không ai nói, không có nghĩa là về sau không lộ ra ngoài. Dù sao mọi người đều có lòng hiếu kỳ thích bát quái, những người khác không nói, chỉ riêng gương mặt tươi cười xấu xa của Khương Nam Hiên vừa nãy, đã làm cho người ta cảm thấy trong lòng sợ hãi vô cùng!

Thật rối rắm quá, Tống Dao bày ra vẻ mặt như bị táo bón, ở cửa phòng làm việc của Quý Thừa Xuyên rầu rĩ đòi sống đòi chết.

“Có việc gì thì nói, không có thì đi ra ngoài làm việc.” Thái độ của Quý Thừa Xuyên luôn dứt khoát, trước sau như một.

“Tôi có việc!” Tống Dao cắn răng, một chân bước vào văn phòng, đã đến rồi, đi vào nói sau!

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tuy nhiên, lúc đi vào văn phòng, Tống Dao còn đang tiếp tục xoắn xuýt nghĩ rốt cuộc có nên từ chức hay không. Từ chức ư, thật sự không nỡ mất đi một công việc tốt như vậy, không từ chức thì, lại sợ lúc tin đồn đó nổi lên bốn phía thì bản thân cô không chống đỡ nổi.

Rối rắm như vậy, rối như tơ vò, Quý Thừa Xuyên hiếm khi không đuổi cô ra ngoài, cúi đầu tập trung xem bảng báo cáo của mình.

Rốt cuộc, Tống Dao không nhịn được bèn mở miệng gọi: “Quý tổng...”

“Rốt cuộc đã nghĩ kỹ muốn nói gì rồi à?” Anh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cô.

Cô vừa khó nhọc hạ xuống quyết tâm, lại do dự thêm một lần nữa: “Vâng... đã nghĩ kỹ... là muốn.... cái đó...”

“Nghĩ kỹ rồi nói tiếp.” Anh nói xong, lại cúi đầu xuống.

Chết thì chết, Tống Dao cắn răng một lần nữa: “Quý tổng, tôi có chuyện...”

Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu lần nữa, ánh mắt chăm chú, dừng lại suốt hai giây.

Tống Dao: “... Tôi là muốn trả lại chiếc váy cho ngài.” Cô đưa cái túi trong tay ra, đúng là vẫn không tìm được lý do mở miệng nói từ chức. T_T

“Không cần, tôi tặng cho cô.” Chẳng biết tại sao, trên mặt của tổng giám đốc đại nhân bỗng xuất hiện một tầng sương mù.

“Như vậy sao được ạ? Bộ váy này rất đặc tiền!” Tống Dao nóng nảy.

“Đây chỉ là suy nghĩ của cô.”

Sếp lớn quả nhiên là sếp lớn, chỉ một câu hỏi đã khiến cho Tống Dao á khẩu không đáp lời được. Đối với cô mà nói, bộ váy này đích xác là đồ vật trên trời, nhưng đối với Quý Thừa Xuyên mà nói, có thể ví như chín trâu mất đi một sợi lông cũng không so đo, đây là nguyên nhân cô không thể không tiếp nhận.

“Quý tổng, tôi biết rõ bộ quần áo vậy đối với ngài mà nói không xem là gì, nhưng với tôi, nó rất quý giá. Tục ngữ có câu, “có làm mới có ăn”, bộ váy này, tôi nhất định không thể nhận!” Cô giữ thái độ kiên trì.

“Theo ý của cô, ngược lại, hẳn là tôi càng nên đưa cho cô.” Rốt cuộc, Quý Thừa Xuyên để tay xuống, nghiêm túc nhìn Tống Dao.

Cô hơi mờ mịt: “Vì sao?”

“Bởi vì cô đánh Thịnh Tư Kỳ.”

Cuối cùng đã nói đến cái đề tài này, Tống Dao chấn động, có chút chột dạ: “Cái đó... như vậy sao...”

“Cô đánh anh ta thì tôi không cần ra tay. Tuy anh ta rất đáng ăn đòn, nhưng mà tôi ngại dơ tay.”

“Ồ?” Tống Dao kinh ngạc, đề tài này hoàn toàn phát triển theo hướng không nằm trong dự đoán của cô.

“Cho nên, quần áo cô cứ giữ đi, đây là những gì cô xứng đáng nhận được.”

“Thế nhưng...”

“Cô có thể đi rồi, tôi rất bận rộn.” Quý Thừa Xuyên nói xong, cúi đầu lần nữa, bộ dáng không có ý định tiếp tục.

Tống Dao rất bất đắc dĩ, tiếp tục phiền muộn, cuối cùng đành thỏa hiệp: “Quý tổng, tôi đi ra ngoài trước.” Nói xong, quay người lặng lẽ rời khỏi.

“Chờ một chút.” Anh bỗng gọi cô lại.

“Ngài còn gì dặn dò, thưa Quý tổng?”

“Hôm nay, sau khi tan tầm, đừng về.” Rốt cuộc vẫn tác phong của tổng giám đốc đại nhân, thậm chí ngay cả một câu “Có rảnh không?” cũng không thèm hỏi.

Không biết tại sao, Tống Dao có dự cảm chẳng lành, hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

“Cùng tôi đi gặp khách hàng.”

“Không phải nên là trợ lý Khương đi cùng ngài sao?” Tống Dao buồn bực, chuyện gặp gỡ khách hàng, vì thể diện của công ty, vậy mà không dẫn theo Khương Nam Hiên, tại sao lại là cô?

“Gần đây, tôi không muốn nhìn thấy cậu ta.” Quý Thừa Xuyên vô cùng trực tiếp đáp lời.

Tống Dao bừng tỉnh ngộ, hóa ra là vợ chồng son cãi nhau!

Vì tổng giám đốc đại nhân căn dặn, sau khi tan tầm, Tống Dao một mực ở lại phòng làm việc, chờ chỉ thị của Quý Thừa Xuyên.

Sáu giờ tối, đường dây điện thoại riêng của tổng giám đốc vang lên, gọi cô đi lên lầu.

Tống Dao không dám chậm trễ, lấy túi xách, lau lau rồi đi lên, đến cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Quý Thừa Xuyên đã thu dọn xong, không mặc áo khoác cũng không đem cặp văn kiện, hai tay trống trơn, không hề giống bộ dạng đi gặp khách hàng.

“Quý tổng, khách hàng...”

“Mau, đi thôi.”

Thái độ dứt khoát này làm cho Tống Dao không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi theo Quý Thừa Xuyên ra công ty, đi gặp “vị khách” không truyền thuyết.

Chuyện này thật quá khéo, địa điểm mà Quý Thừa Xuyên gặp vị khách này cũng là quán cafe trên tầng cao nhất trong trung tâm quảng trường khi hai người đi xem mắt. Hơn nữa, chỗ ngồi của khách quý còn là ở gần cửa sổ, Tống Dao hơi mất tự nhiên.

Trái lại, Quý Thừa Xuyên như không có chuyện gì ngồi xuống, bắt đầu xem thực đơn, một bên xem, một bên hỏi cô: “Muốn ăn món gì?”

Anh đang muốn hỏi ý kiến của cô ư? Tống Dao có chút được sủng ái mà lo sợ: “Tôi ăn cái gì cũng được, nhưng mà Quý tổng, khách hàng còn chưa tới, hay là chúng ta đợi thêm một lát?”

“Quên mất chưa nói với cô, bọn họ không tới.” Quý Thừa Xuyên vô cùng thản nhiên ngắt ngang lời cô.

Tống Dao kinh ngạc: “Bọn họ không tới, nói lúc nào?”

“Ngay lúc cô đi toilet.”

“Tôi có đi toilet?” Tống Dao bối rối.

Quý Thừa Xuyên trừng mắt liếc cô.

“Á! Tôi nhớ ra rồi, vừa nãy tôi vừa mới đi!”

Ánh mắt của tổng giám đốc đại nhân lại khôi phục vẻ dịu dàng, cúi đầu xuống tiếp tục xem thực đơn.

Lúc này, trong lòng của Tống Dao lại không được bình tĩnh như anh. Đường đường là tổng giám đốc đại nhân bị khách hàng cho leo cây, nhất định bây giờ trong lòng anh rất khó chịu, nếu lửa giận trong chốc lát đổ lên người cô, như vậy thì chết chắc rồi!

Nghĩ đến đây, Tống Dao vội vàng đề nghị: “Quý tổng, bọn họ đã không tới, hay là tôi về trước nhé?”

“Ăn cái gì?” Quý Thừa Xuyên giống như không hề nghe thấy cô nói.

Tống Dao không cam lòng, tiếp tục nói: “Quý tổng, vậy tôi đi trước...”

“Có việc gì, cơm nước xong xuôi rồi nói sau.”

“...” Bị tước đoạt quyền lợi phát ngôn, Tống Dao ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Ăn cái gì?”

“Món rẻ nhất ạ.” Tống Dao thở dài.

“Vậy cô chỉ uống nước thôi sao?” Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu hỏi.

“... Vậy thì ăn cơm chiên trứng.”

“Một phần cơm chiên trứng.” Quý Thừa Xuyên nói với nhân viên phục vụ đứng chờ bên cạnh.

Đối phương xấu hổ nói: “Thật ngại quá hai vị, quán của chúng tôi không có món cơm chiên trứng.”

“Cái gì, ngay cả cơm chiên trứng cũng không có?” Tống Dao lộ vẻ thất vọng.

Anh nhân viên phục vụ nhỏ đáng thương lộ vẻ xấu hổ: “Thành thật xin lỗi tiểu thư, vốn quán chỉ có cơm chiên.”

“Vậy thì lấy món cơm chiên bên trong có trứng, tôi không có yêu cầu cao.”

“...” Anh chàng bó tay, lặng lẽ đưa mắt nhìn qua Quý Thừa Xuyên.

Tống giám đốc đại nhân gật đầu ý bảo anh cứ làm theo.

Không còn cách nào, anh chàng bất đắc dĩ đành phải ghi “cơm chiên với tôm hùm Hắc Tùng” đằng sau ghi thêm ba chữ... cộng thêm trứng.

“Cơm chiên trứng với tôm hùm Hắc Tùng.”

Đây là món ăn mà tháng này nhà bếp của quán đề cử, tôm hùm Hắc Tùng được nhập khẩu từ nước Pháp, ngày hôm qua con tôm hùm to lớn còn đang tung tăng bơi lội vui đùa ở biển Australia, ngày hôm nay đã thêm vào một quả trứng không rõ lai lịch.

Nhìn “cơm chiên trứng” được bưng lên bàn, suýt chút nữa Tống Dao đã rơi nước mắt thành giông bão, cái này nào phải ăn cơm chiên trứng, đây là ăn tiền đó!

Nhìn đĩa cơm chiên trứng đắt nhất trên đời bày ra trước mặt mình, Tống Dao chậm chạp không dám gắp. Trái lại, Quý Thừa Xuyên rất “quan

tâm” nói: “Tôi không ngại cô chụp ảnh trước đâu.”

Tổng giám đốc đại nhân, ngài thật sự biết cách bức ép tôi, Tổng Dao vội vàng lấy điện thoại di động ra “tách, tách” hai tấm. Sau khi chụp xong, cô lại cảm thấy chỉ chụp thôi là có lỗi với đĩa cơm chiên trứng, vì thế thuận tay post lên kênh bạn bè, chuẩn bị tinh thần thật tốt để giả vờ như bị ép buộc.

Nào ngờ, chưa kịp vui mừng, Quý Thừa Xuyên đã bất thành linh hỏi: “Cô đang làm gì vậy?”

“Post trên kênh bạn bè, để cho bạn bè chiêm ngưỡng đĩa cơm chiên trứng đắt tiền nhất trong lịch sử.” Tổng Dao không chút suy nghĩ trả lời.

Quý Thừa Xuyên cười lạnh: “Cô còn có kênh bạn bè à?”

“Có, trên WeChat của tôi mỗi ngày đều post.” Thuận miệng nói xong, vẻ mặt suy sụp. Thôi xong, cô đã quên mất mình đã sớm kéo tên tổng giám đốc đại nhân vào blacklist.

“Để tôi xem cô đang post cái gì.” Quý Thừa Xuyên rất tự nhiên lấy điện thoại ra.

“Chờ một lát!” Tổng Dao hoảng sợ kêu lên, “Tôi còn chưa post xong, ngài không thấy đâu.” Nói xong, cô dùng tốc độ nhanh nhất tìm tên của Quý Thừa Xuyên, kéo tên của anh ra khỏi blacklist.

Làm xong xuôi hết thảy, Tổng Dao mới thở phào nhẹ nhõm, ngừng đầu nói: “Quý tổng, tôi post xong rồi.”

Quý Thừa Xuyên giả vờ như không biết gì, làm mới lại kênh bạn bè lần nữa, quả nhiên xuất hiện cái tên “Dao Phát Tài”, hài lòng gật đầu nhẹ: “Không ngờ WeChat còn có công dụng này, tôi cũng post thử xem.”

Không chờ Tống Dao kịp ngăn cản, tổng giám đốc cao quý cầm điện thoại di động của mình lên, “tách, tách” hai tiếng chụp lại đĩa cơm chiên trứng kia, post lên kênh bạn bè.

Đơn giản chỉ là hình ảnh, không có ghi thêm câu chữ gì, nhưng Tống Dao lại quỳnh quáng: “Quý tổng, ngài muốn chụp thì chụp phần bò bít tết của ngài ấy, phần cơm chiên trứng này có gì tốt để chụp đâu...”

“Bởi vì đắt mà.” Tống giám đốc thần thiên đáp lời.

Tống Dao không phản bác nữa, đĩa cơm chiên trứng trên bàn hoàn toàn đắt hơn phần bò bít tết của tổng giám đốc đại nhân.

Nhờ phúc của “khách hàng”, Tống Dao ăn hết một đĩa cơm chiên trứng đặc tiền nhất trên đời, còn tiện thể uống thêm hai ly rượu đỏ có khả năng còn đắt hơn cơm chiên trứng, có chút lâng lâng.

Cơm nước no nê, ngồi lên xe, cô to gan thêm không ít, hỏi ngay mặt Quý Thừa Xuyên: “Quý tổng, ngài và trợ lý Khương không có việc gì chứ?”

“Cô có ý gì?”

“Có phải đã có xích mích gì không? Buổi sáng tôi thấy, bộ dạng của hai người dường như đều không vui. Thật ra vợ chồng son ấy à, đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa, không nên để tâm quá...”

“Cô nói cái gì đó?” Gương mặt của Quý Thừa Xuyên lập tức đen thui.

Lúc này, Tống Dao mới ý thức được mình vừa ăn nói lung tung, vội đổi chủ đề: “A, a, Quý tổng nhìn kìa, cảnh đêm trên sông bên kia đẹp quá!”

“Cô muốn xem?” Quý Thừa Xuyên nói xong, lập tức đánh tay lái.

Tống Dao quýnh quáng: “Không phải vậy, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, thật ra cũng không có gì đặc biệt cả!”

“Vậy tiếp tục nói đề tài vừa rồi, cô nói tôi và Khương Nam Hiên như thế nào?”

“Quý tống, tôi cảm thấy cảnh đêm kia không xem thì thật là đáng tiếc, chúng ta đi xem đi!”

Quý Thừa Xuyên không nói thêm gì nữa, đạp chân ga, phóng tới bờ sông.

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tống Dao không biết tại sao rõ ràng cô chỉ là cùng tổng giám đốc đi gặp gỡ khách hàng thôi mà, vì cứ gì cuối cùng lại thành ra cùng Quý Thừa Xuyên ăn một bữa cơm chiên trứng rất đặc tiền, cơm nước xong xuôi còn ra bờ sông ngắm cảnh đêm, câu chuyện phát triển tình tiết có phải có chỗ nào không đúng rồi không?

Thế nhưng, mọi chuyện đều xảy ra như nước chảy thành sông, làm cho cô vốn không tìm được chỗ nào có vấn đề, chỉ có thể quay mắt nhìn về phía sông, cảm xúc ngổn ngang.

Con sông lớn trước mặt bọn họ chảy từ tây sang đông xuyên qua cả thành phố, tượng trưng cho xã hội thu nhỏ, con sông này một mặt chứa đựng lịch sử, văn hóa cổ xưa. Mặt khác, khi đô thị đột ngột phát triển mạnh mẽ, cái mới và cái cũ, dung hòa với nhau cùng bước đến tương lai, làm cho dòng sông càng thêm vĩnh hằng cùng với thời gian.

Giờ phút này, trên mặt nước không chỉ phản chiếu hình ảnh bầu trời đêm rộng lớn, mà còn in bóng hai ngọn đèn rực rỡ ở hai bên bờ sông, như thành phố xây dựng trên mặt nước, đẹp không sao tả xiết.

Ngày tốt cảnh đẹp, nếu như bình thường e rằng Tống Dao đã say, nhưng lúc này, người này còn đang đứng bên cạnh cô, khiến cô không có hứng thú thưởng thức bất kỳ cảnh đẹp nào. Trong đầu đều toàn nghĩ về Quý Thừa Xuyên, mắt cũng không kiềm được liếc trộm người bên cạnh.

Từ này đến giờ, Quý Thừa Xuyên chưa nói một lời, anh chỉ lẳng lặng tựa vào lan can nhìn ra mặt sông phía xa xa, gió từ sông thổi qua mái tóc

ngắn gọn gàng. Đèn neon sáng rực ở bờ sông bên kia rọi vào đôi mắt sâu thẳm của anh, chiếu lên thân hình mảnh mẽ rảnh rỗi cao lớn khiến cho cảnh đêm bao la phía sau lưng như u tối, nhạt nhòa so với anh.

Tống Dao ngấm đến ngấn người. Bất thành linh, Quý Thừa Xuyên quay đầu lại đối diện với cô, đôi mắt với ánh nhìn sâu thẳm đó, phút chốc khiến mặt của cô bỗng đỏ bừng lên, cô nhanh chóng quay đầu, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng không thể kiềm nén được nhịp tim đập nhanh thành thịch của mình.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên mà, Tống Dao không hiểu tại sao mình bỗng dừng lại như vậy. Để xoa dịu trái tim kinh hoàng không ngớt, cô phải vờ như không có việc gì, lục lọi lấy điện thoại di động ra xem.

Dĩa cơm chiên trứng dặt dỏ vừa rồi Dao Phát Tài post lên kênh bạn bè đã nhận được vài lời comment.

Tứ Tỷ: Ặc, cậu giết người, phóng hỏa hay là trộm cướp đấy, lấy đâu ra nhiều tiền như thế, thành thật khai báo! Không phải cậu đi bán thân đó chứ?

Tiểu Long Nữ: Vãi linh, ăn không ngon thì đưa tở, chúc cậu béo lên 5 kg!

Mẹ Phát Tài: Ăn ngon không?

Cha Phát Tài trả lời Mẹ Phát Tài: Lừa tiền đó, ăn ngon mới là lạ!

Mẹ Phát Tài trả lời Cha Phát Tài: Đồ dể nhũ!

Cha Phát Tài trả lời Mẹ Phát Tài: Nhưng, hẳn là so với bà làm dể ăn hơn một chút.

Mẹ Phát Tài trả lời Cha Phát Tài: Đi quỳ trên ván giặt đồ đi.

Nhìn cha mẹ lại chọc nhau trên kênh bạn bè của mình, tâm trạng thấp thỏm của Tống Dao cuối cùng mới giảm bớt đi một chút, khóe miệng không tự chủ được lộ ra vẻ tươi cười, đồng thời, một tin nhắn vừa hiện ra làm cho cô sợ hãi đến mức suýt chút nữa ném di động vào trong nước.

Quý Thừa Xuyên: Cười gì vậy?

Nước mắt của cô sắp trào dâng thành giông bão, quỳnh quáng quay đầu lại, nói với Quý Thừa Xuyên: “Quý tổng, không biết ngài đã nghe qua câu nói, dọa người sẽ hù chết người khác đấy.”

“Tôi có dọa cô à?” Vẻ mặt của anh như không biết gì cả.

Trong lòng của Tống Dao xuất hiện một tên tiểu nhân chỉ vào mũi của Quý Thừa Xuyên mà mắng điên cuồng: Cái này không phải dọa người chứ là gì? Có chuyện gì thì cứ nói trực tiếp! Anh có biết một tin chỉ nhắn vài chữ là phung phí hay không? Có người thì không đủ tiền, kẻ có tiền lại tùy tiện phung phí như thế, mở miệng nói trực tiếp anh sẽ chết à? Anh có tin lão nương từng phút từng giây đều kéo anh vào blacklist không hả!

Trong nội tâm thì mắng như vậy, ngoài miệng lại lầu bầu: “Không phải, chỉ là hơi hoảng sợ...”

“Vậy thì tôi xóa là được.” Quý Thừa Xuyên nói xong, thật sự xóa cái tin nhắn đó.

Tống Dao rối bời, nhắn tin hù dọa người khác, bây giờ xóa đi có tác dụng gì đâu? Đang nghĩ ngợi, bỗng xuất hiện một comment.

Neil: Dĩa cơm chiên trứng này nhìn rất giống cái hình bên Quý tổng nha.

Khương Nam Hiên không phải là đèn cạn đầu, để là lời bình dưới status Dao Phát Tài xong, mười ngón tay nhanh như bay, cũng đồng thời

comment một câu tương tự trên kênh bạn bè của Quý Thừa Xuyên.

Neil: Dĩa cơm chiên trứng này nhìn rất giống cái hình bên thư ký Tống nha.

Sau khi đồng thời comment ở hai bên, anh bắt đầu refresh không ngừng trên kênh bạn bè, một bên bấm, một bên nhìn vào màn hình có chút hả dạ. Trả lời, trả lời đi, để tôi xem cậu trả lời tôi thế nào?

Ồ cầm thú!

Nhìn trên status của Quý Thừa Xuyên và mình đều bị Khương Nam Hiên comment câu tương tự, Tống Dao bỏ đi ý định nhảy sông, bây giờ cô chỉ muốn giết người diệt khẩu!

Trái lại, Quý Thừa Xuyên một chút cũng không hề lo lắng mình bị hiểu lầm thành “bạn trai”, ngược lại còn ham hờ nói: “Giữ lại lời comment của Neil trên status chúng ta.”

“Quý tổng, như vậy không ổn lắm...” Tống Dao không nhịn được bèn nói.

“Có cái gì không ổn?”

“Như vậy sẽ làm cho trợ lý Khương hiểu lầm, không ổn đâu, hay là ngài gọi điện thoại giải thích một lát.” Cô rụt rè e thẹn đề nghị.

“Giải thích cái gì?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt.

“Nói về chuyện chúng ta bị khách hàng cho leo cây...” Tống Dao vừa nói lấy tay chỉ, hai người đang cãi nhau mà không giải thích về chuyện này, đến lúc đó hiểu lầm sẽ ngày càng khó giải quyết, đừng trách tôi không nhắc nhở ngài.

“Được thôi.” Quý Thừa Xuyên hiếm khi tiếp thu ý kiến của cô, nhưng anh cũng không trực tiếp gọi điện thoại, mà trả lời trên kênh bạn bè một câu.

Quý Thừa Xuyên trả lời Neil: Là cùng một đĩa.

Nhìn thấy tổng giám đốc đại nhân trả lời một câu đơn giản, trực tiếp. Ý định nhảy sông trong đầu của Tống Dao ngày càng mãnh liệt. Quý tổng của tôi ơi, tôi khuyên ngài đi giải thích với người ta, không phải khuyên ngài đi khiêu khích mà!

Không bao lâu, Khương Nam Hiên ở bên kia đã đáp lời.

Neil trả lời Quý Thừa Xuyên: Hai người cùng ăn đĩa cơm chiên trứng à? Không phải cậu yêu thích sạch sẽ sao, nhớ năm ấy, lúc học bài, bởi vì tôi gặp một miếng thịt bò trong đĩa của cậu, cậu liền vứt hết cả đĩa đồ ăn, cậu còn nhớ không? Tôi thật đau lòng!

“Quý tổng, ngài xem!” Tống Dao nóng nảy, Khương Nam Hiên đã hiểu lầm, thật sự đã hiểu lầm, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ? Cô luống cuống tay chân một hồi lâu, không chờ Quý Thừa Xuyên mở miệng, dứt khoát xắn tay áo lên nhanh chóng trả lời.

Dao Phát Tài trả lời Neil: Không phải, cơm chiên trứng là của tôi ăn, Quý tổng ăn bò bít tết!

Neil trả lời Dao Phát Tài: Haizz, hóa ra hai người thật sự bỏ tôi đi ăn cơm, phải phạt!

Không biết vì sao, Tống Dao cảm thấy Khương Nam Hiên của hôm nay không giống với trước kia, đặc biệt cố tình gây sự, không nói lý lẽ, chẳng lẽ cũng bởi vì tình yêu ư?

Tống Dao bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục giải thích, vừa muốn gõ chữ, bỗng bị Quý Thừa Xuyên ngăn cản.

“Đi thôi.” Anh nói.

“Phải về rồi sao?” Tống Dao cũng sắp váng vất rồi, bèn hỏi, “Sao về nhanh vậy?”

“Chẳng lẽ, cô còn chưa ngắm đủ?” Quý Thừa Xuyên dừng chân, quay đầu lại nhìn cô.

“Không phải, tôi còn chưa giải thích xong bên này...” Không phải, cũng không phải cô muốn xem cảnh đêm, người muốn đến chỗ này rõ ràng là tổng giám đốc đại nhân mà! Trong chốc lát, Tống Dao lại rối rắm.

“Thư ký Tống.” Không chút do dự, Quý Thừa Xuyên bỗng nghiêm túc nói, “Nếu cô muốn tiếp tục xem, vậy cất di động đi, làm như vậy rất không tôn trọng người khác, cô biết không?”

“...” Tống giám đốc đại nhân nói chuyện logic, tính tình quá “mạnh”. Một lần nữa, Tống Dao không phản bác được, vâng lời mở túi xách nhét di động trở vào. Bỗng nhiên, phong thư của cô rơi ra từ túi xách, chẳng may rơi xuống dưới chân của Quý Thừa Xuyên.

Sắc mặt của cô lập tức trắng bệch, đó là... Đơn! Từ! Chúc!

Tống Dao không ngờ, cô rối rắm lá đơn từ chúc nửa ngày, cuối cùng lại dùng cách này xuất hiện ở trước mặt tổng giám đốc đại nhân. Chột dạ một hồi, cô vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lên.

Đáng tiếc, Quý Thừa Xuyên đã nhanh hơn cô một bước nhặt phong thư dưới chân lên.

“Quý tống, đó là của tôi, mau trả lại cho tôi!” Tống Dao giơ tay, muốn cướp lại phong thư.

Quý Thừa Xuyên cầm phong thư trên tay nhanh nhẹn né qua, tránh lại: “Đây là cái gì?”

“Cái đó... Đây là... phong thư của mẹ tôi gửi cho tôi!”

Cô bối rối làm cho Quý Thừa Xuyên nheo mắt lại: “Đầu năm nay, còn có người viết thư ư?”

“Đúng thế, mẹ của tôi rất thích gửi thư cho tôi!” Tống Dao một mực khẳng định, “Quý tống, ngài mau trả lại thư cho tôi, đó là thư của nhà tôi...”

Anh vẫn cứ khư khư giữ lấy không buông, cầm phong thư nhìn nhìn trước sau: “Lạ thật, mẹ của cô viết thư cho cô, vì sao trên đó lại đề tên người nhận là tôi?”

Cái phong thư rõ ràng viết “Người nhận: Quý tống”, lời nói dối bị vạch trần tại chỗ, sắc mặt của Tống Dao lúc xanh, lúc trắng.

“Nếu đã viết người nhận là tôi, tôi đây cũng thật sự muốn xem trong này viết cái gì.” Quý Thừa Xuyên nói xong, giả như muốn mở phong thư ra.

“Không được!” Tống Dao sốt ruột, “Quý tống, cái phong thư này, ngài không thể mở ra, tôi cầu xin ngài, trả lại cho tôi có được không?”

Bộ dạng thành khẩn này có chút hiệu quả, Quý Thừa Xuyên ngừng động tác trong tay, hỏi: “Không xem cũng được, nói cho tôi biết trong bức thư này viết cái gì?”

Nói cho ngài biết tôi còn được cọng lông! Gương mặt của Tống Dao như đưa đám: “Trong phong thư này không có gì, tôi viết sai rồi...”

“Thư là do cô viết ấy à?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt.

Tự biết đã lộ, sắc mặt của Tống Dao ngày càng kém: “Không phải, không phải tôi viết đâu...”

“Thư ký Tống, lần trước cô nói thầm thích tôi, bức thư này có phải là thư tình gửi cho tôi hay không?”

Tống giám đốc đại nhân tưởng tượng phong phú, từ chuyện lần trước xâu chuỗi đến chuyện này, Tống Dao khổ không tả xiết: “Không phải đâu, Quý tổng, chuyện lần trước đã qua lâu như vậy, có vẻ ngài đã quên, tôi có thể thề trước dòng sông này, bây giờ tôi không hề có một chút ý nghĩ nào với ngài!”

“Tôi làm sao không nhớ rõ chuyện của tháng trước?”

“Quý tổng, oan uổng quá, tôi thật sự không còn cảm giác nào đối với ngài!”

Cô vừa nói xong, sắc mặt của Quý Thừa Xuyên liền trầm xuống, cười lạnh: “Thư ký Tống, cô thật là bội tình bạc nghĩa.”

Bội! Tình! Bạc! Nghĩa!

Bởi vì câu thành ngữ mà tổng giám đốc đại nhân dùng quá rúng động, Tống Dao bị dọa không nhẹ. Đúng lúc này, một lần nữa, Quý Thừa Xuyên chuẩn bị mở phong thư ra xem.

“Dừng tay!” Dưới tình thế cấp bách, cô cứng rắn nhào qua cướp lấy.

Quý Thừa Xuyên không ngờ, từ trước đến nay, Tống Dao nhút nhát như con chuột lại làm ra hành động như thế, sơ sẩy trong phút chốc, để cho

cô cướp phong thư đi mất. Càng làm cho anh tức giận là, Tống Dao cướp lấy phong thư, có lẽ sợ rằng sẽ lưu lại tai họa về sau, không nói hai lời vứt phong thư xuống nước.

Mắt nhìn phong thư mỏng manh theo dòng nước trôi bồng bềnh dập bành trong bóng đêm, nhanh chóng bị nước cuốn đi không còn thấy bóng dáng. Tống Dao mới đỡ được tảng đá lớn nặng nề nặng trong lòng, thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn không chút bận tâm.

Cái đó, để coi ngài còn có thể xem thế nào? Cô nghĩ vậy, quay đầu bị bộ dáng của Quý Thừa Xuyên hù dọa muốn đi tiêu.

Cô có thể cảm nhận rất rõ tia phẫn nộ tỏa ra từ trên người của Quý Thừa Xuyên. Tuy nhiên, tính tình của tổng giám đốc đại nhân từ trước đến nay vẫn không tốt, nhưng tuyệt đối chưa bao giờ tức giận đến độ này, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kia trông giống như muốn ăn thịt người.

Một khoảnh khắc đó, cô mới nhận ra mình đã phạm phải sai lầm lớn, vội vàng cúi đầu xin lỗi: “Quý... Quý tổng... Thực xin lỗi...”

Rõ ràng không muốn cho anh xem phong thư, lại còn giả mù sa mưa mà nói xin lỗi, Quý Thừa Xuyên hừ một tiếng, xoay người rời đi.

“Quý tổng, ngài đừng đi nhanh như thế! Chờ tôi một chút!” Tống Dao vội vàng theo sau, thật bất đắc dĩ, Quý Thừa Xuyên chân dài bước lại nhanh, hai cái chân nhỏ nhắn của cô chạy theo phía sau, suýt chút nữa một đứt hơi.

Làm cho tổng giám đốc bực bội sẽ có kết cục rất thảm, Tống Dao thở hồng hộc nghĩ, hoàn toàn không ngờ đây chỉ là khởi đầu.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Vì không muốn để đơn từ chức bị bại lộ, Tống Dao đã làm ra một việc ngu ngốc trước mặt Quý Thừa Xuyên, hoàn toàn làm cho tổng giám đốc nổi cáu.

Quý tổng rất tức giận, mà hậu quả thì vô cùng nghiêm trọng!

Suốt một tuần, Quý Thừa Xuyên đều không ngó ngàng đến Tống Dao. Không cho cô bưng trà dâng nước, quét rác, lau cửa sổ, cũng không ép buộc cô xem tài liệu, gặp khách hàng, thậm chí nếu cô liên tục đi qua nịnh nọt, xu nịnh, anh sẽ bày ra bên ngoài bộ dáng lạnh nhạt cách xa ngàn dặm.

Việc này, nếu đổi lại là trước kia, Tống Dao vui mừng còn không kịp, nhưng bây giờ, cô bỗng cảm thấy mất mát khó hiểu, giống như một con thú cưng bị nuôi nhốt rất lâu, bỗng nhiên bây giờ vứt bỏ nó, thờ ơ với tất cả mọi thứ.

Tống Dao không hiểu tại sao mình lại trở nên như vậy, đành phải cầu cứu cô bạn thân - Thẩm Song Song.

“Song Song, tớ hỏi cậu, nếu như một người bình thường đối với cậu không tốt, luôn bắt nạt cậu, soi mói cậu, sai vặt cậu làm cái này cái kia...”

“Nam hay nữ thế?” Thẩm Song Song hỏi.

“Cái đó có gì khác nhau à?” Tống Dao nghi hoặc.

“Nếu như là nữ dám đối với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ kéo tóc cô ta, xé rách quần áo cô ta, làm cho cô ta biết rõ kết cục khi gây chuyện với chị đây!”

“... Cái đó, nếu như là nam thì sao?”

Thẩm Song Song cười lạnh: “Thiến hản!”

“...” Tống Dao quỳ xuống.

“Tại sao không nói nữa? Tiếp tục đi!” Thẩm Song Song thúc giục, “Lát nữa, tớ còn phải viết lách, thời gian rất rất quý báu đó!”

Tống Dao chỉ có thể kiên trì nói tiếp: “Nếu như người đó, bình thường đối với cậu như vậy, nhưng bỗng có một ngày, người đó không thèm để ý tới cậu nữa, cậu lại cảm thấy rất mất mát, đó là vì sao?”

“Nam hay nữ?” Thẩm Song Song lại hỏi.

“Cái đó có gì khác nhau đâu?”

“Nếu như là nữ, nhất định là vì cô ta thiếu nợ tớ, mà tớ thì không còn tiền.”

“Nếu như là nam thì sao?”

“Tống Dao, con mẹ nó, có phải cậu đã yêu gã đàn ông nào rồi không? Hản thẳng hay cong, mắt của cậu nhất định phải nhìn cho rõ, hiện giờ có rất nhiều thẳng gay. Nếu cậu thấy hản có điều kiện không tồi, cao lớn, đẹp trai, lại có tiền. Thật ra, hản đã sớm có bạn trai rồi, hơn nữa, có thể còn đẹp trai, cao to, có tiền hơn hản!”

“...”

“Cậu đâu rồi, sao lại không nói tiếp?”

“Tớ không sao, cậu viết lách tiếp đi.” Tống Dao bất đắc dĩ nói.

“Không muốn nói thì không nói, tớ đi viết lách đây.” Thâm Song Song nói xong, chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Chủ nhật, tớ sẽ đến thành phố B ký hợp đồng, nơi này cũng gần chỗ cậu. Sau đó, sáng thứ bảy, tớ đi mua vé xe lửa đến thành phố C, dự định đến chỗ cậu chơi một ngày.”

“Thật không?!” Tống Dao vui mừng, ngạc nhiên, “Cậu muốn sang đây thăm tớ à?”

“Đương nhiên rồi!” Thâm Song Song cười hắc hắc, “Hai chúng ta đã gần một năm không gặp nhau, hiếm khi có cơ hội, tớ đương nhiên muốn mau mau đến thăm cậu rồi... tiện thể, tìm chút linh cảm.”

“Linh cảm gì hả?” Tống Dao đả cảm thấy có gì không đúng.

“Là như thế này, tớ đã nói với cậu, tình hình là truyện kia đã sắp hoàn thành. Tháng sau, tớ chuẩn bị mở hồ mới, nhưng tớ không muốn lại viết câu chuyện hư hỏng ở nơi bệnh viện, tớ viết nhiều đến độ muốn phi nhờ người viết ra nó!”

“Cậu mau nói ý chính...” Cô dường như đã dự cảm được điều gì.

“Trọng điểm là, tớ muốn viết một đề tài hoàn toàn mới. Hơn nữa, đề tài này tớ đã suy nghĩ kỹ. Tớ muốn viết câu chuyện về nữ vương boss kiêu ngạo và trợ lý bụng đen, cậu thấy thế nào?”

“Không tốt một chút nào!” Tống Dao lớn tiếng phản đối.

“Cậu chắc chưa biết, kiểu CP (couple) này đáng yêu nhất đấy, tớ viết ra tuyệt đối sẽ rất hot! Vì thế, quyết định vậy nha, thứ bảy tớ đến chỗ cậu

tìm cảm hứng, cậu mau sắp xếp, chuẩn bị tiếp giá!”

“Cậu có thể đến, nhưng nếu tìm cảm hứng, tớ từ chối!” Tống Dao biết rõ ý nghĩ của Thẩm Song Song, trong lòng của cô ấy một mực nhớ thương Quý Thừa Xuyên và Khương Nam Hiên đây mà, muốn trông thấy người thật ư, tuyệt đối không được!

Vì phong thư, tổng giám đốc đại nhân đã phớt lờ cô. Lỡ như Thẩm Song Song đến đây chọc giận Quý Thừa Xuyên. Có lẽ, sẽ bị sa thải, cô không muốn đâu!

“Dao Dao, cậu làm sao thế!” Giọng điệu của Thẩm Song Song bỗng thay đổi, “Cậu biết viết lách có ý nghĩa thế nào với tớ không? Đó là sự nghiệp của tớ! Khi cả nhà tớ đều phản đối tớ viết lách, chỉ có cậu ủng hộ tớ. Cậu nói, làm người quan trọng nhất chính là khiến bản thân vui vẻ, bất luận tớ làm cái gì cậu cũng đều ủng hộ, nhưng bây giờ thì sao nào? Cậu thế này là lật lọng, bội tình bạc nghĩa!”

Lại là “bội tình bạc nghĩa”, Tống Dao cực kỳ sợ hãi cụm từ này, thoắc một cái đã không còn khí thế như đầu: “Song Song, ý tớ không phải như vậy... cậu làm cái gì, tớ vẫn ủng hộ cậu mà, nhưng mà...”

“Dao Dao, tớ biết rõ cậu yêu tớ nhất mà, có những lời này của cậu là tớ yên tâm rồi!” Thẩm Song Song ngắt ngang lời cô, “Vậy quyết định thế nhé, thứ bảy tớ qua, cậu mau giúp tớ sắp xếp thời gian gặp mặt hai nhân vật nam chính, tốt nhất có thể ăn chung một bữa cơm gì đấy. Tớ sẽ mời khách, nói cho cậu biết, tớ đi ký hợp đồng thì tiền sẽ đến tay!”

“...”

“Sao cậu không nói gì hết, mà thôi không nói nữa. Hôm nay tớ đã hứa với các độc giả sẽ đến họ gặp đôi.” Thẩm Song Song nói xong, vội vàng cúp máy, để lại một mình Tống Dao rối rắm ở đầu dây bên kia.

Ông trời ơi, đất mẹ ơi, ai đến nói cho cô biết, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?!

Thẩm Song Song dập điện thoại, để lại cho Tống Dao trằm mỗi ngón ngang. Cô hiểu tính cách của Song Song, muốn thuyết phục cô ấy gần như là chuyện không thể nào. Nhưng, muốn sắp xếp buổi gặp mặt, mời Quý Thừa Xuyên và Khương Nam Hiên cùng ăn cơm, chuyện này có thể không? Từ bữa ấy đến nay, tổng giám đốc đại nhân đều bày ra vẻ mặt lạnh băng, Tống Dao lắc đầu.

Không thể nào, đừng nói ăn cơm, bây giờ muốn nói một lời với Quý tổng cũng đã khó khăn. Chợt nhớ đến, bên Khương Nam Hiên có lẽ sẽ có điểm đột phá, có thể mời được một người còn tốt hơn cả hai đều không mời được.

Vì ủng hộ “sự nghiệp” vĩ đại của bạn tốt, Tống Dao ráng sức giúp bạn tốt không tiếc mạng sống, hy sinh vì nghĩa, đi tìm Khương Nam Hiên đàm luận.

Giữa trưa thứ sáu, các đồng nghiệp đi ăn cơm trưa, Tống Dao ôm cái hộp đựng cơm, lén lút chạy đến cửa phòng Khương Nam Hiên, như kẻ trộm liếc mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó gõ cửa.

“Vào đi, cửa không khóa.” Trong văn phòng truyền ra giọng nói của Khương Nam Hiên.

Tống Dao tranh thủ thời gian tiến vào, dùng tốc độ nhanh nhất đóng sầm cửa, quay người nhìn nọt nói: “Trợ lý Khương, đến giờ nghỉ trưa mà anh còn bận rộn thế à, chắc là chưa ăn cơm nhỉ?”

Nghe được giọng nói này, Khương Nam Hiên ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn thấy lồng đựng cơm trong tay Tống Dao: “Tôi chưa ăn, sao vậy, cô chuẩn bị để tôi nhìn cô ăn, hay là đến đây đưa cơm cho tôi ăn đây?”

Khương Nam Hiên nổi tiếng mồm mép lợi hại, cũng may Tống Dao đã sớm chuẩn bị trước, giải thích: “Cái đó... Hôm qua tôi học được vài món mới, anh có thể giúp tôi ném thử hay không?”

“Được, đưa đây tôi thử nào.” Khương Nam Hiên không chút khách sáo.

Vừa nghe dứt câu, Tống Dao vội vàng cầm lồng đựng cơm đi qua, đặt trước mặt Khương Nam Hiên.

Sườn sốt đậu, cánh gà rán mật ong, măng tây xào tôm, cơm nắm quăn rong biển, các món mặn phối hợp với nhau, màu sắc sắc sỡ, thơm ngon xộc vào mũi.

Khương Nam Hiên không cần ăn vẫn biết rõ bữa cơm này Tống Dao đã bỏ ra bao nhiêu công sức, có lẽ không đơn giản chỉ là ném thử món ăn. Anh cũng không có ý định lật tẩy việc Tống Dao nói dối nhanh như vậy, mà ở trước mặt cô, yên tâm thoải mái bắt đầu ăn.

Tay nghề của Tống Dao quả là không tồi, Khương Nam Hiên ăn được đồ ngon, không hề kiêng dè hình tượng đẹp trai thanh nhã của mình. Nhưng có câu nói, chẳng phải những người đẹp trai lớn lên đá cầu vẫn đẹp trai ấy sao, lớn lên không đẹp có đánh golf giỏi cũng giống như dùng xẻng xúc phân. Hiển nhiên, Khương Nam Hiên thuộc về vế phía trước, cho dù cầm lồng cơm vẫn có thể ăn một cách nho nhã không giống người thường.

Tống Dao yên lặng ở bên cạnh nhìn xem, chứng kiến bộ dạng Khương Nam Hiên chỉ lo ăn mà không nói, rốt cuộc không nhịn được bèn hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon, tay nghề có thể so với đầu bếp Star.” Khương Nam Hiên không chút keo kiệt khen ngợi.

Đây là khởi đầu không tồi, Tống Dao vui mừng, vội vàng nói: “Thật sao, về sau, khi nào tôi học được món mới sẽ tìm anh thử giúp nhé?”

“Tôi cầu còn không được, chỉ sợ...” Anh bỗng nhiên làm ra bộ dáng có vẻ bí ẩn.

“Sợ cái gì?” Tống Dao hỏi.

“Chỉ sợ Quý tổng không đồng ý thôi, dù sao cô cũng là người của cậu ta.” Khương Nam Hiên tiếc hận thở dài.

Mặt của Tống Dao đỏ bừng lên: “Trợ lý Khương, tôi không phải đã từng giải thích với anh rồi sao. Chuyện lần trước, chắc chắn 100% là do khách hàng cho chúng tôi leo cây. Tôi mà gạt anh, tôi chính là con chó nhỏ!”

“Tôi biết cô sẽ không lừa tôi.”

Nghe Khương Nam Hiên nói những lời này, Tống Dao thở phào, chợt nghe anh bổ sung thêm câu sau: “Trình độ của cô chỉ bị người khác lừa gạt thôi.” Suýt chút nữa chảy nước mắt.

Vãi linh! Một chàng tổng giám đốc đã khó nhằn, còn phải đối phó với một tên Khương Nam Hiên. Lần này, Thẩm Song Song hại cô thảm rồi. Nhưng không còn cách nào, dù có khó khăn vẫn phải mở lời, Tống Dao cắn răng nói: “Trợ lý Khương, thật ra, hôm nay tôi đến tìm anh không phải hoàn toàn là vì mời anh thử giúp thức ăn...”

“Chẳng lẽ cô định thổ lộ với tôi đấy à?” Khương Nam Hiên nói khoác không biết ngượng.

Thổ lộ cái đầu anh! Tống Dao cười xòa: “Trợ lý Khương, anh lại nói đùa rồi!”

“VẬY cô nói xem, cô đến tìm tôi là có việc gì?” Vẻ mặt của Khương Nam Hiên đầy sự thất vọng.

Tống Dao xấu hổ: “Trợ lý Khương, anh đừng đùa nữa, tôi có chuyện rất gấp muốn tìm anh xin giúp đỡ.”

“Chuyện gì?” Bề ngoài của anh hiện lên một chút hứng thú.

“Cái đó... Tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm...” Chần chừ cả buổi, cuối cùng cô cũng mở miệng.

“Cái này, không phải tôi được ăn sao?”

“Không phải ăn không... tôi có một người bạn, muốn làm quen với anh, không biết anh có thể nhận lời hay không...”

“Bạn? Nam hay nữ đó? Nam thì tôi không hứng thú. Ngược lại, nữ thì có thể cân nhắc một chút.”

Anh là gay, cân nhắc cái khi! Tống Dao oán thăm trong lòng, nhưng không thể không ngoan ngoãn trả lời: “Bạn của tôi là nữ.”

“Không đi.” Anh trả lời vô cùng dứt khoát.

Tống Dao nóng nảy: “Anh... Anh không phải vừa rồi nói, nếu là nữ thì có thể cân nhắc một chút hay sao?”

“Được rồi, vậy cô phải nói cho tôi biết, vì sao cô ta muốn làm quen với tôi, tôi có thể xem xét thêm một lúc nữa.” Anh nói xong, dừng một chút, không nhanh không chậm bổ sung một câu, “Tôi khuyên cô tốt nhất là, nên nói sự thật đi.”

Lời nói của anh rất thẳng thừng, nghiêm túc rất có sức kháng cự mạnh mẽ, sức chiến đấu của Tống Dao đã không còn vững vàng nữa. Vốn cô có cái cố tốt để biện minh cho mình cũng không có cách nào thốt ra khỏi

miệng, dứt khoát hạ quyết định, nói sự thật: “Chuyện là thế này, tôi có người bạn tên là Thẩm Song Song, là một tác giả rất có sức ảnh hưởng...”

Cô nói rất nhiều chuyện về Thẩm Song Song, Khương Nam Hiên im lặng lắng nghe, trên mặt cũng không biểu hiện vẻ kinh ngạc quá mức.

Tống Dao cảm thấy có hy vọng, liền thử dò xét: “Chuyện gần như vậy, tôi biết chuyện này có thể làm cho anh khó xử, nhưng người bạn này của tôi, thật sự là người rất tốt. Nếu như anh không ngại, coi như chỉ là ăn bữa cơm, được không?”

“Không được!” Anh quyết đoán từ chối một lần nữa.

Trong lòng của Tống Dao ngội lạnh, lại nghe Khương Nam Hiên bổ sung: “Trừ khi...”

Anh nói cho xong một câu thì chết đấy à! Khương Nam Hiên mỉm cười, “Anh có thể đi theo em gặp bạn của em, nhưng em phải hứa với anh. Sau này, phải gọi anh là anh trai, không được phép lén lút lại gọi anh là trợ lý Khương.”

“Anh trai?” Tống Dao sợ ngẩn người, hoàn toàn không ngờ anh lại đưa ra yêu cầu này.

“Ngoan, gọi anh nghe một tiếng nào.” Khương Nam Hiên dường như rất hài lòng với cách xưng hô này.

Tống Dao ngại ngùng, nhưng vì Thẩm Song Song, cô cũng bất chấp giá nào, ngoan ngoãn kêu lên: “Anh hai Khương, như vậy anh đã hứa với tôi được chưa?”

“Được rồi, thời gian, địa điểm tùy em sắp xếp, có gì thì gọi anh.” Anh cười toe toét vì thực hiện được mưu đồ. Ăn chùa, uống chùa mà còn được làm anh vợ của Quý Thừa Xuyên, chỉ kẻ ngốc mới không đáp ứng.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Vất hết óc, tổn biết bao nước bọt, bán rẻ tiếng cười làm trò xiếc, Tống Dao rốt cuộc không để cho Thẩm Song Song đi tay không một chuyến, thuyết phục Khương Nam Hiên cùng ăn một bữa cơm vào tối thứ sáu.

Thứ sáu, Thẩm Song Song đúng giờ đến thành phố C, Tống Dao đến ga xe lửa tiếp giá, liếc mắt đã thấy dáng người cao gầy của Thẩm Song Song trong đám đông.

Cô mặc một bộ váy trắng được cắt may vừa vặn, đi một đôi giày cao gót 10cm, tóc dài xõa trên vai, đôi mắt sáng, tự nhiên phóng khoáng. Trong phạm vi trăm mét cả nam lẫn nữ, cô nổi bật giữa đám đông, ngay cả hoa cỏ cũng phải âm thầm thất sắc.

Chỉ cần nhìn bề ngoài, ai cũng sẽ đoán được cô suốt ngày ở trong nhà không ra khỏi cửa, là tác giả viết tiểu thuyết đều tự YY (tự sướng) và chàng đẹp trai làm sao có thể nói chuyện yêu thương đây?

Cho dù quen biết nhiều năm, Tống Dao vẫn không thể không cảm thán Thẩm Song Song có làn da tuyệt đẹp trời ban.

“Mẹ nó, cuối cùng cũng tới nơi, cái xe lửa này làm cho chị đây muốn phát bệnh trĩ hà. Sớm biết thế này, tớ đã nhờ anh tớ mua giùm vé máy bay rồi!” Hai người vừa gặp mặt, câu nói đầu tiên của Thẩm Song Song đã để cho người khác mở rộng tầm mắt.

Tống Dao ghét bỏ nhìn cô một cái: “Cậu đừng có nói chuyện kiểu đó, cậu không thể nói những lời giống như một đứa con gái chút à, lời cậu vừa

nói giống như là...”

“Giống như thế nào?”

“Giống như đứa con gái bị hâm ấy!”

Thẩm Song Song cười nhạt: “Bị hâm thì có sao, có bệnh tở đây cũng vui, cảm thấy mình muah muah da[1]!”

[1] Muah muah da: icon hôn chụt chụt, cụm này xuất phát trên internet, nghĩa là cảm thấy tự yêu mình chết đi được.

Tống Dao bất đắc dĩ: “Chị hai, mau uống thuốc giùm em đi!”

“Cậu chỉ cần hảo tâm đưa tở 10 nghìn, dù nhà của tở không còn thức ăn, không còn nước uống, cũng tuyệt đối không thiếu thuốc. Từ trước đến nay, tở chưa bao giờ từ bỏ việc chữa bệnh cho mình!”

“Xem ra, là do cậu uống thuốc quá nhiều rồi.” Tống Dao liếc cô một cái.

“Xí, có phải cậu đang ghen ghét, thòm thèm vì tở có thuốc uống không? Đừng lo lắng, tở có thuốc nhất định cậu sẽ có thuốc, hôm trước mẹ của tở có đưa tở một hòm thuốc để cho cậu đây này!” Cô chỉ có một chiếc vali mang bên người, “Cái này là Song Hoàng Liên, cái kia là Mạ Đình Lâm, Bạch Gia Hắc... cả vitamin B11 đều mang cho cậu vài lọ, đủ cho cậu ăn đến khi mang thai!”

“..” Quả nhiên là người xuất thân từ gia đình có truyền thống y học lâu đời, ra tay thật hào phóng, Tống Dao không khỏi cảm thán.

Dựa vào hành trình của Thẩm Song Song, thứ bảy cô ấy đến thành phố, sáng sớm hôm sau sẽ lại tiếp tục đến thành phố B ký hợp đồng, chỉ

dừng ở đây ở nhờ nhà Tống Dao một đêm, thời gian cấp bách, cô ấy phải mau chóng tìm ra linh cảm.

Vì thế, sau khi Tống Dao đến nhà ga đón Thẩm Song Song, hai người lập tức trở về nhà trọ sắp xếp hành lý, sau đó đón xe đến nhà hàng đã hẹn với Khương Nam Hiên.

Địa điểm đã hẹn ăn cơm là một nhà hàng nổi danh ở bờ sông, ngoài đồ ăn ở đây có hương vị khá tốt, còn vì nơi này có thiết kế gian phòng riêng khá kín đáo. Để Thẩm Song Song tìm được linh cảm, nên dành cho cô một nơi thoải mái, trong lành.

Đối với sự sắp xếp thế này, Thẩm Song Song rất hài lòng. Từ lúc đến nhà hàng đến bây giờ, cô liên tục không ngớt lời khen ngợi hiệu suất làm việc hiệu quả của Tống Dao: “Dao Dao, đề tài mới của tôi trông cậy hết vào cậu. Nếu sáng tác này đạt được thành công vẻ vang, tớ nhất định sẽ chiêu đãi cậu một bữa tiệc lớn, ăn đến khi cậu phun ra mới thôi!”

Tống Dao im lặng, cậu cho tớ một hòm thuốc kia cũng đủ làm cho tớ uống đến phun ra rồi.

“Đúng rồi, lát nữa nếu cậu cảm thấy không có gì để nói, cậu cứ vùi đầu vào ăn, những chuyện khác giao cho tớ là được.”

“Được, được!” Tống Dao gật đầu như già tôi, này giờ cô vẫn luôn lo lắng lát nữa sẽ xuất hiện tình huống khó xử, có những lời này của Thẩm Song Song, cô yên tâm rồi.

Nhưng mà, cô vừa yên lòng được vài phút, người phục vụ đã dẫn hai người đến gian phòng đã đặt trước, vừa kéo cửa ra trong tích tắc, Tống Dao suýt chút nữa ngất đi.

Trong gian phòng ngoài Khương Nam Hiên, còn ngồi một người, anh mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, trông thấy Tống Dao, sắc mặt còn

đen hơn cả bộ thể thao trên người.

Quý! Thừa! Xuyên!

Trong tích tắc ấy, toàn thân Tống Dao dựng tóc gáy cả lên, đầu óc trống rỗng, ai có thể lại đây nói cho cô biết, tại sao tổng giám đốc đại nhân lại xuất hiện ở nơi này? Tại sao!

Buổi hẹn bỗng nhiên thêm một người, Thẩm Song Song cũng ngạc nhiên một hồi lâu. Cô nhìn thấy sắc mặt của Tống Dao bỗng tái nhợt, trong lòng liền đoán được, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Khương Nam Hiên thấy hai người đã đến, anh liền đứng lên, rất phong độ kéo ghế ra giúp hai người: “Mời ngồi.”

“Cảm ơn anh đẹp trai!” Thẩm Song Song có tính cách phóng khoáng, không chút khách khí ngồi vào vị trí đối diện Khương Nam Hiên. Còn lại vị trí đối diện Quý Thừa Xuyên, Tống Dao ngồi không xong, đứng không được, do dự hồi lâu, đến khi Song Song thúc giục mới ngồi xuống.

Cô vừa ngồi xuống, Khương Nam Hiên đã lên tiếng: “Dao Dao, đây là người bạn mà em nhắc đến đấy à?”

Không chờ Tống Dao trả lời, Thẩm Song Song đã tự giới thiệu: “Đúng thế, tôi chính là bạn thân của Dao Dao - Thẩm Song Song. Các anh cứ gọi tôi là Song Song là được. Tôi nghĩ anh hẳn là công... Khương tiên sinh phải không?” Cô quá hưng phấn, suýt nữa đã lỡ lời, vội vàng đổi giọng.

“Người đẹp thật có mắt nhìn người, kẻ hèn này là Khương Nam Hiên, đồng nghiệp của Dao Dao.”

“Vẫn nên gọi tôi là Song Song thôi, cái gì mà người đẹp, trong lòng anh hiểu là được rồi.” Thẩm Song Song cười hì hì, đưa mắt nhìn về phía người ngồi bên cạnh Khương Nam Hiên là Quý Thừa Xuyên suốt này giờ

không nói một lời, giả vờ khó hiểu hỏi, “Tôi phải xưng hô với anh chàng đẹp trai này là gì ý nhỉ?”

Từ khi hai người bọn họ vào bước phòng đến giờ, ánh mắt của Quý Thừa Xuyên luôn luôn đặt ở trên người Tống Dao, chưa từng liếc mắt nhìn Thẩm Song Song. Lúc này bị cô hỏi, mới gượng gạo thốt ra ba chữ: “Quý Thừa Xuyên.”

Song Song lập tức bày ra vẻ mặt như bưng bình ngọc: “Anh là Quý Thừa Xuyên sao? Có phải là Quý tổng, người mà Dao Dao thường xuyên nhắc đến không?”

Lời nói này, rốt cuộc đã thành công làm cho Quý Thừa Xuyên nổi lên hứng thú, chuyển sự chú ý lên người Thẩm Song Song, thản nhiên hỏi: “Ồ, cô ấy thường xuyên nhắc đến tôi về điều gì?”

Tống Dao thật sự muốn đi chết cho rồi. Dưới chân bàn, cô lén lút đung vào đầu gối của Thẩm Song Song.

Thẩm Song Song cười giảo hoạt: “Chao ôi, nhân viên sau lưng lén lút nói xấu ông chủ, tôi làm sao có thể tùy tiện nói cho anh biết được đây? Chẳng phải đó là hành động bán đứng Dao Dao đấy sao!”

Cô gái này thật là, dùng từ không hù chết người khác thì không chịu dùng, Tống Dao sợ đến mức cứng đờ cả người.

Cùng lúc đó, Quý Thừa Xuyên nheo mắt lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ nguy hiểm, thích thú. Còn Khương Nam Hiên, vẫn ngồi mẫu mực nhìn xem toàn bộ tình cảnh vô cùng thú vị phía trước.

Bốn người đều có suy nghĩ riêng, gian phòng lập tức trở nên tĩnh lặng.

Bỗng nhiên, Thẩm Song Song đập bàn: “Sao mấy người căng thẳng thế, tôi nói giỡn ấy mà!” Cô đập chiếc bàn bên cạnh, cất tiếng cười vang,

bật cười đến chảy nước mắt, không ngớt lời hỏi tiếp: “Buồn cười không, buồn cười không?”

Ha ha, cố nén nổi xúc động muốn bóp chết Thăm Song Song, Tống Dao nói: “... Cái đó, hay là chúng ta gọi món ăn trước đi?”

“Được, được, tớ cũng đói sắp chết đây này, tớ muốn ăn thịt!” Song Song lau khóe mắt cười đến nhỏ lệ, cuối cùng cũng dờn sự chú ý đến bữa cơm.

Tống Dao thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Quý Thừa Xuyên nói: “Thăm tiểu thư, cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đâu.”

“...” Lúc này, Tống Dao thật sự muốn bóp chết chính mình.

Thăm Song Song vẫn hết sức điềm tĩnh: “Tôi hay nói giỡn ấy mà. Quý tổng à, sao ngài vẫn còn cố chấp mãi vấn đề đó thế, không phải ngài vẫn còn là xử nam đó chứ?”

“Phốc!” Khương Nam Hiên rốt cuộc không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh nói xem, lời tôi nói, có phải cười rất thoải mái không?” Vẻ mặt của Thăm Song Song vô cùng đắc ý.

Khương Nam Hiên gật đầu: “Tiểu thư Song Song rất thú vị.”

“Người anh em, anh có con mắt tinh tường thật đấy, tôi thích anh, muốn ăn cái gì cứ tùy tiện gọi. Hôm nay, chị đây mời khách!”

“Vậy tôi không khách sáo đâu.”

...

Hai người bên kia, anh một câu, tôi một câu, thảo luận về thực đơn. Chủ đề không ngớt, so với Tống Dao và Quý Thừa Xuyên ở bên này, hoàn

toàn là một khung cảnh trái ngược.

Vừa bị Thăm Song Song đùa một phen, giờ phút này, Tống Dao như ngồi trên đồng lửa, đồng than. Cô vẫn không hiểu, rõ ràng cô chỉ mời một mình Khương Nam Hiên, vì sao tổng giám đốc đại nhân lại xuất hiện ở chỗ này, vì sao chứ?!

Cô càng nghĩ càng không thông, nhịn không được lén lút ngẩng đầu nhìn Quý Thừa Xuyên. Không ngờ đối phương đã nhìn cô này giờ, ánh mắt lập tức giao nhau, Tống Dao liền cúi đầu xuống, hận không thể chui vào dưới gầm bàn.

Nhìn bộ dáng của Tống Dao có vẻ là có tật giật mình, khóe miệng của Quý Thừa Xuyên lộ ra vẻ mỉa mai. Hôm qua, Khương Nam Hiên tìm anh, nói Tống Dao muốn mời hai người bọn họ đi ăn cơm, anh đã biết cô gái này nhất định có âm mưu, chẳng lẽ là muốn nhận lỗi? Có lẽ, không dễ dàng như vậy...

Nếu Quý Thừa Xuyên biết rõ mục đích thực sự của Tống Dao, e rằng sẽ tức đến độ học máu. Chẳng hiểu tại sao, cho đến khi thức ăn được mang lên đầy đủ, Thăm Song Song vẫn không mở miệng nói thẳng vào chủ đề chính. Ngược lại, cô và Khương Nam Hiên trò chuyện rất nhiệt tình.

“Ăn cơm xong thì không có không khí gì cả, ai có thể uống rượu không?” Bộ dáng của Thăm Song Song ra vẻ khí phách ngất trời.

“Nếu như ngay cả hai người phụ nữ còn có thể uống... thì chúng tôi đương nhiên sẽ hầu đến cùng.” Khương Nam Hiên ung dung kéo thêm Tống Dao vào.

“Dao Dao có thể uống, không thành vấn đề.” Không chờ Tống Dao từ chối, Thăm Song Song đã thay cô đồng ý.

Cái này thật sự là năm cũng bị trúng đạn, Tống Dao có khổ mà không nói nên lời, trơ mắt nhìn Thẩm Song Song vung tay lên, gọi nửa bình bia, một chai rượu đế.

“Đừng nói tôi bắt nạt các anh, tôi có uống rõ ràng, các anh nhìn xem!”

“Tôi lái xe.” Quý Thừa Xuyên hoặc không mở miệng, vừa mở miệng đã phá không khí.

Thẩm Song Song hiển nhiên không vui: “Tôi nói này Quý tổng, lái xe không uống rượu là đúng, nhưng anh có thể uống rượu mà không lái xe mà, để xe ở đây một đêm cũng không thể mọc cánh bay đi. Hơn nữa, anh có tiền như vậy, mất xe thì mua lại một chiếc khác, có chuyện gì đâu? Một lần mua hai mươi chiếc, xếp hàng lượn một vòng giống cánh diều, các anh nói xem, đúng không?”

“Lượn một vòng, hình ảnh này quá đẹp, tôi không dám nhìn!” Khương Nam Hiên ở một bên cười xuề.

Trái lại, sắc mặt của Quý Thừa Xuyên đã sớm tái nhợt, Tống Dao lấy đầu gối đụng mạnh vào Thẩm Song Song, đủ rồi, đủ rồi đấy! Thẩm Song Song không thèm để ý, nói tiếp: “Quý tổng, anh không trả lời, tôi xem như anh đồng ý đó. Về phần uống loại nào, tôi không làm khó anh, tùy ý.” Nói xong, “rầm” một phát, đặt chai rượu đế vào giữa bàn.

Thẩm Song Song nói đến nước này, thật ra ý đồ rất rõ ràng, đối lại người khác dù không vui cũng chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng đối tượng cô uy hiếp là Quý Thừa Xuyên, tình huống hoàn toàn không giống với trước kia.

Nhìn thấy Quý Thừa Xuyên không đáp lời, cũng không từ chối hẳn, chỉ trương ra gương mặt lạnh lùng, nhìn lướt qua Tống Dao.

Ánh nhìn này, làm cho toàn thân lông tóc của Tống Dao đều dựng cả lên. Đây là màn mở đầu ép buộc cô nghĩ giải quyết. Nghĩ lại, vì đơn xin từ

chức lần trước, tổng giám đốc tức giận một tuần. Nếu hôm nay ép anh uống phần rượu này, một năm hay nửa năm tiếp theo, cô đừng vọng tưởng có thể trải qua yên ấm.

“Quý tổng phải lái xe, cứ để tớ uống thay!” Tống Dao cắn răng, nhào đến cầm chặt chai rượu đế.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tống Dao sống đã hai mươi mấy năm, chưa từng ăn một bữa cơm mà trong lòng run sợ như hôm nay. Để duy trì quan hệ hòa hợp trên bàn cơm, cô thường phải uống mấy cốc bia, lúc này cực kỳ sừng sờ khi uống xong cốc rượu để đầu tiên trong đời.

Rượu 52 độ làm bằng năm loại lương thực, không phải loại thường, uống một ngụm vào bụng, hai con mắt suýt nữa rớt ra. Đây là thứ để người uống sao? Là để người uống đẩy ư!!!

Cô khổ không thể tả, cố nén xúc động muốn nôn, lén liếc mắt nhìn Quý Thừa Xuyên, anh thoải mái uống một cốc nước, không nhìn ra nửa phần áy náy. Lại nhìn qua tên đầu sỏ gây chuyện ngày hôm nay - Khương Nam Hiên, cùng với Thẩm Song Song rất thân thiết, nhất thời không rảnh rỗi giải vây cho cô.

Một khắc này, cô mất đi sự nóng nảy, trong lòng thờ dài thườn thượt, bắt đầu ăn đĩa rau. Bữa cơm này đã đủ nghẹn khuất, nếu ăn không đủ no, chẳng phải thiệt thòi rồi sao?

Kết quả là, bữa cơm tốt đẹp trở thành, Khương Nam Hiên và Thẩm Song Song trò chuyện vui quên trời quên đất, một Tống Dao cúi đầu xuống ăn điên cuồng, còn về Quý Thừa Xuyên thì...

Anh nhìn Tống Dao ăn, xem như đã no bụng.

“Ăn no rồi, chúng ta đi hát đi?” Ăn bữa cơm, Thẩm Song Song dường như cảm thấy chưa thỏa mãn.

“Tớ phải về rồi.”

“Tôi phải về rồi.”

Quý Thừa Xuyên và Tống Dao đồng thanh nói, làm cho không khí trầm xuống lần nữa. Thẩm Song Song liếc mắt nhìn Quý Thừa Xuyên với vẻ xem thường, bữa cơm này, cô gần như vô cùng bất mãn đối với vị tổng giám đốc đại nhân cao cao tại thượng này, nói: “Bà mẹ nó, hai người đừng có đồng thanh như vậy chứ, có phải khen ngợi ai đâu?”

Quý Thừa Xuyên hừ một tiếng, căn bản không để tâm đến cô.

“Tôi nói này, Quý tổng, có phải anh có thành kiến với tôi không?” Thẩm Song Song nổi giận.

Lại bắt đầu nữa rồi, Tống Dao cảm thấy đau đầu, vội vàng giữ chặt cánh tay của Song Song: “Song Song, cậu đừng nói nữa, chúng ta về thôi, tớ hơi đau đầu...”

“Cậu đừng ngắt lời tớ, cậu muốn thì về đi, tớ còn chưa nói xong đâu!” Thẩm Song Song chống nạnh, tư thế chuẩn bị so đo với Quý Thừa Xuyên, “Quý tổng, mọi người ai cũng là người hiểu biết, anh có thành kiến với tôi cứ nói thẳng, không cần phải...”

“Đi thôi.” Không chờ cô nói hết lời, Quý Thừa Xuyên đã đứng dậy đi ra ngoài, thuận tay kéo Tống Dao đang ngăn người.

“Haizz, anh muốn đi thì cứ đi, nhưng để Dao Dao ở lại với tôi!” Thẩm Song Song nóng nảy, giả vờ muốn đuổi theo, lại bị Khương Nam Hiên kéo lại.

“Đừng giả bộ, bọn họ đi rồi.” Khương Nam Hiên cười nhẹ bên tai cô.

Thẩm Song Song đứng thẳng người, sửa sang lại chỗ váy hơi nhăn, động tác giơ tay tao nhã vén tóc dài bên tai, quay đầu lại trong chớp mắt, vẻ mặt so với ban nãy như hai người khác nhau: “Anh biết không, tôi ghét nhất là đàn ông thông minh, đặc biệt là đàn ông thông minh giả vờ gay.”

“Thực không trùng hợp.” Vẻ mặt của Khương Nam Hiên đầy vẻ tiếc hận, “Tôi thích nhất là phụ nữ thông minh, đặc biệt là phụ nữ thông minh lại xinh đẹp.”

“Đừng tưởng rằng anh khen tôi, tôi sẽ đổi cách nhìn về anh.”

“Vậy chi bằng, chúng ta đổi một nơi khác, nói cho tôi nghe một chút, vì sao cô ghét tôi?”

Thẩm Song Song nheo mắt: “Nếu như anh tính tiền... tôi có thể xem xét.”

“Cầu còn không được.” Khương Nam Hiên cầm áo khoác lên, làm một động tác thủ thế.

Bên này, Khương Nam Hiên và Thẩm Song Song dùng tốc độ ánh sáng có vẻ như đã hợp mắt nhau. Bên kia, Quý Thừa Xuyên kéo Tống Dao chao đảo ra khỏi nhà hàng, mở cửa xe, không giải thích gì đẩy cô vào ghế lái phụ.

Trời đất quay cuồng, Tống Dao lấy lại tinh thần, nhìn về phía Quý Thừa Xuyên đang chuẩn bị lái xe mà phản kháng: “Tại sao ngài kéo tôi ra đây, bạn của tôi còn chưa ra mà, xuống xe, tôi muốn xuống xe!”

“Im miệng, đồ ngốc.”

“... Đồ ngốc?” Tống Dao ngẩn người, kịp thời phản ứng, “Quý tổng, tại sao ngài lại mắng tôi như vậy. Tuy tôi không thông minh, nhưng ngài

cũng không thể tùy tiện mắng người khác, làm người phải nói lý lẽ, đạo đức...”

Lời nói đột ngột dừng lại, vì Quý Thừa Xuyên bỗng nghiêng người, nhào về phía cô, cách gương mặt cô chỉ vài cm thì dừng lại, bốn mắt nhìn nhau trong khoang xe nhỏ hẹp.

Tống Dao nín thở, đôi má nóng rực do tác dụng của rượu từ dưới hướng lên, khoang xe yên tĩnh, chỉ còn tiếng thành thịch phát ra từ trái tim cô, dường như tùy lúc nó sẽ bật ra khỏi lồng ngực.

Gần, thật gần.

Đôi mắt của anh như cái đầm sâu không đáy, ngọn đèn lập lòe ở ngoài cửa xe rọi xuống con người đen nhánh, lóe lên tia sáng mờ mờ không thấy rõ. Cho dù trong xe tối đen, từ góc độ này, cô vẫn có thể thấy rõ góc cạnh trên gương mặt anh như thường, sống mũi như điêu khắc, khóe miệng cong lên đầy vẻ nguy hiểm, căm dỗ.

Trong không khí ngập tràn hơi rượu hòa với mùi hương nước hoa nhàn nhạt trên người Quý Thừa Xuyên, tạo ra hỗn hợp mùi hương dễ dàng làm cho người ta mất phương hướng. Rượu trong thân thể của Tống Dao với sức công phá mạnh mẽ bắt đầu ngấm vào, tác động lên não cô. Cô nuốt nước bọt, trơ mắt nhìn gương mặt Quý Thừa Xuyên ngày càng lại gần.

Lúc sắp chạm nhau, trước mắt có một chiếc xe bật đèn chói mắt gào thét phóng qua, ánh sáng lóa mắt rọi vào mặt cô.

Cô lập tức hoàn hồn, nhanh chóng bịt miệng mình: “Quý tổng, không thể...”

Chữ “mà” còn chưa thốt ra miệng, Quý Thừa Xuyên đã thò tay, giúp cô thắt dây an toàn, ngồi trở lại vị trí tài xế còn không quên nhìn vào gương

chiếu hậu thấy vẻ kinh ngạc của Tống Dao, liền hừ lạnh một tiếng: “Đồ ngốc!”

Tiếng “đồ ngốc” lần này không cách nào phản bác, bưng kín hai gò má đang đỏ ửng, vô cùng xấu hổ.

Lại “tự đa tình” rồi hiểu lầm, làm cho Tống Dao lâm vào trạng thái xấu hổ một cách sâu sắc. Thế nên, cô đã quên khuấy Thẩm Song Song và Khương Nam Hiên, Quý Thừa Xuyên thì đã đạp chân ga từ lúc nào.

Lamborghini đen tuyền chạy như bay trong cảnh đêm vùng ven sông, như hiệp khách trong đêm phi qua lặng yên không một tiếng động. Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, rượu năm loại lương thực ngấm vào từng chút một, bắt đầu lan tỏa khắp toàn thân. Một màn xấu hổ vừa rồi dần dần phai nhạt trong tâm trí cô, ký ức hóa thành từng mảng từng mảng trống rỗng, trí nhớ đứt đoạn.

“Song Song, Song Song đi đâu rồi? Sao cậu còn chưa đuổi kịp? Song Song! Song Song, cậu ở đâu? Song Song...” Tống Dao lại nhớ đến Thẩm Song Song, bắt đầu lo lắng.

“Đừng làm ồn.” Quý Thừa Xuyên không nhin được lên tiếng.

“Không được, tôi muốn tìm Song Song, dừng xe, mau dừng xe lại!”

Cô kích động không phân phải trái nhào qua đoạt tay lái. Rơi vào đường cùn, Quý Thừa Xuyên đen mặt đạp phanh, sau khi dừng thì dạy dỗ cô một trận cho tốt. Nào ngờ vừa nghiêng đầu, hai mắt của Tống Dao tỏa sáng lấp lánh nhìn chăm chú vào bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ xe.

“Mau nhìn kìa, máy bay thả khói xám, máy bay thả khói xám đang bay lượn!” Người say rượu thật biết cách giày vò người khác, anh đành phải thẳng gấp. Ấy thế mà, cô dời sự chú ý đến nơi khác, chỉ lên bầu trời có một chiếc máy bay đang bay qua, phấn khởi đến nói năng không rõ.

Dù không kiên nhẫn cũng cảm thấy buồn cười, đối với Tống Dao có vẻ uống say trước mắt, Quý Thừa Xuyên cảm thấy bất đắc dĩ rồi, dứt khoát dừng xe lại, xem cô còn có ý định giày vò anh thế nào.

Quả nhiên, chờ một lát khi máy bay biến mất, Tống Dao lập tức dời sự chú ý đến nơi khác, “Ồ, đây không phải là bờ sông ư, tại sao tôi lại ở chỗ này vậy?”

“Cô còn nhớ rõ lần trước đến đó vào lúc nào không?” Quý Thừa Xuyên nói tiếp lời cô.

“Nhớ mà, đương nhiên nhớ chứ!” Tống Dao chỉ vào dòng sông nói, “Tuần trước, ở chỗ này, tôi... Tôi đắc tội với Quý tổng!”

Tuy say, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện mình làm, Quý Thừa Xuyên cười lạnh: “Đắc tội như thế nào hả?”

“Đắc tội... như thế nào?” Tống Dao híp mắt trong chốc lát, bỗng nhiên vỗ đùi, “Tôi làm sao biết đắc tội như thế nào? Tôi nào có làm gì đâu! Tôi chỉ là không muốn cho ngài ấy xem phong thư từ chúc thôi mà!”

“Thư từ chúc?” Quý Thừa Xuyên rùng mình một hồi.

“Đúng vậy, phong thư từ chúc tôi viết mất hai ngày, suýt chút nữa đưa ra ngoài, nhưng mà ngẫm lại cảm thấy không ổn...”

“Vì sao?”

“Anh ngốc thật! Đương nhiên là vì tiền lương cao, một tháng đến 5000, đổi lại là anh, anh cam tâm từ chúc không?” Tống Dao quay đầu lại, bỗng giật mình, “Ồ, Quý tổng, sao ngài ở đây? Sắc mặt của ngài không tốt lắm, không vui hử?”

Có nén lửa giận trong lòng, Quý Thừa Xuyên hỏi: “Chỉ vì tiền lương, không còn điều gì khác hay sao?”

“Vì cái khác... cái gì nhỉ?” Tống Dao đầy vẻ ngờ vực.

Âm thanh tựa như tiếng nghiến răng nghiến lợi.

“A, có rồi!” Tống Dao chợt nhớ đến cái gì.

“Cái gì?”

“Nói nhỏ cho anh biết, anh đừng có nói cho người khác biết đó nha...” Tống Dao ra vẻ thần bí vẫy vẫy tay, lại gần bên tai của Quý Thừa Xuyên, thấp giọng nói, “Bánh bao của căn tin đặc biệt ngon.”

“Tống! Dao!” Tống giám đốc đại nhân vô cùng tức giận, anh còn không bằng một cái bánh bao!

Người uống say nào đó có vẻ như không hề quan tâm lửa giận của người bên cạnh, chậm rì rì bổ sung một câu: “Quý tổng hình như thích ăn bánh bao ở căn tin...”

Một câu nói, như kỳ tích bình ổn tất cả sự phẫn nộ.

“Nói cho anh biết, tổng giám đốc đại nhân không chỉ thích ăn bánh bao, còn thích uống cafe tôi pha, nhàm chán không có việc gì thích tìm người lau cửa sổ, thích chiếc bàn được thu dọn sạch sẽ, còn thích... thích...”

“Còn thích gì?” Anh không thể chờ được truy hỏi.

“Thích... Các anh tại sao đều thích tôi thế hả?” Tống Dao lại nhảy sang chủ đề khác, bắt đầu phàn nàn, “Vì sao vậy, tôi có cái gì tốt, vì sao các anh đều thích tôi? Tôi cảm thấy phiền phức muốn chết đây!”

“Còn ai thích cô?” Rượu vào phun lời nói thật, tổng giám đốc đại nhân đã biết bộ mặt của Tống Dao lúc quá chén là như thế nào.

“Tôi nói, anh cũng không thể nói cho người khác biết đó. Nếu để cho người khác biết được, nhất định sẽ nói xấu sau lưng tôi, tôi ghét nhất là bị người khác nói xấu sau lưng...”

“Yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật.” Anh dẫn dắt từng bước.

“Nói nhỏ cho anh biết, ông chủ của hai công ty lúc trước tôi làm đều thích tôi...”

“Thật sao?” Anh nhớ đến cái tên Thịnh Tư Kỳ thích quán lấy Tống Dao, biết rõ không phải rượu vào cô liền nói bậy, lập tức ghen tuông trong lòng.

“Đúng thế, phiền phức chết được, nhưng mà bây giờ tốt rồi...” Tống Dao bỗng cười ngây ngô, “Từ lúc thay đổi công việc, hiện tại tôi không hề lo lắng ông chủ sẽ lại thích tôi nữa...”

“Vì sao?”

“Suýt!” Tống Dao làm động tác chớ lên tiếng, một tay khác đặt lên vai của tài xế, nhào người ghé vào lỗ tai của anh, híp nửa con mắt, âm thanh trầm thấp lặng lẽ nói, “Bởi vì, Quý tổng... không thích phụ nữ...”

“Vậy cũng chưa chắc.”

Lời nói vừa dứt, anh bắt tay cái “móng vuốt” đang khoác lên vai anh, dùng sức đẩy một cái, một tay khác vòng qua cổ, đặt lên sau gáy của Tống Dao, không chút khách khí hôn lên chiếc miệng đang nói năng lung tung.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Bị hôn trong chớp mắt, Tống Dao trừng to hai mắt, cô có thể thấy rõ ràng từng cọng lông mi của Quý Thừa Xuyên, cảm nhận được hơi ấm cùng với sự ẩm ướt tỏa ra từ đôi môi đang dán chặt lấy môi cô.

Chuyện này nhất định là đang nằm mơ, nhất định là vậy!

Cô nhanh chóng mắt chặt hai mắt, dưới tác dụng của rượu tác động lên đại não, bắt đầu tự thôi miên chính mình liên tục không ngừng. Đây là mơ, là mơ, nhất định là mơ... Rốt cuộc, cô đã được ngủ như ý nguyện.

Đáng thương thay, tổng giám đốc đại nhân vốn định dùng nụ hôn này ngăn chặn chiếc miệng ăn nói lung tung của người nào đó, tiện thể xác định giới tính chân thật của mình cho cô biết. Không ngờ, đây lại là nụ hôn thất bại nhất trong cuộc đời của anh.

Nhân vật nữ chính bị hôn đến ngủ như chết, còn có chuyện gì làm mất mặt hơn chuyện này không?

Lúc Quý Thừa Xuyên muốn dùng nụ hôn này để bước tiếp thêm một bước, chợt nghe bên tai truyền đến âm thanh “khò khò”. Nhân vật nữ chính trong màn cường hôn này, bây giờ, đang từ từ nhắm hai mắt, ngủ như lợn chết.

Gương mặt của tổng giám đốc đại nhân lập tức đen thui, cuồn tay thành nắm đấm, xanh mặt nhẹ nhàng đẩy “lợn chết” trở về ghế lái phụ, tâm trạng phức tạp không còn từ ngữ nào có thể hình dung.

Cô gái này rốt cuộc là yêu quái phương nào? Ngốc nghếch không chịu nổi, quên đi, ngốc nghếch vẫn có thể nhìn được, quan trọng là anh lại thích kiểu ngốc nghếch như thế, chuyện này không thể chịu đựng nổi! Thôi quên đi, cái này nhìn một chút vẫn được, nhưng anh cao quý thế này lại thích kiểu ngốc nghếch, tại sao tình địch vẫn còn đông thế? Chuyện này quá mức chịu đựng được!

“Nói nhỏ cho anh biết, ông chủ của hai công ty lúc trước tôi làm đều thích tôi...”

Ban này, hai mắt của Tống Dao mơ mơ màng màng nói ra miệng những lời này. Bây giờ, những lời ấy vẫn còn văng vẳng bên tai anh, trong đó không những chứa đựng sự cam chịu mà còn có không ít vẻ đắc ý, hả hê, rốt cuộc là vì sao? Đồ ngốc này muốn khoe khoang ở trước mặt anh hay thế nào? Hừ, tại sao không nhìn lại bản thân xem có giá trị bao nhiêu? Những tên thích cô đều là kẻ mù!

“Soạt”, bố đây cũng mù!

Tống giám đốc đại nhân giận dữ, vì bỗng nhận ra bản thân đã trở thành một thành viên trong “quân đội mù”, tâm trạng càng tồi tệ hơn.

Cứ như thế, ước chừng khoảng 10 phút sau, Quý Thừa Xuyên ở trong xe mới bình tĩnh hơn. Cho đến khi Tống Dao theo bản năng rụt bả vai, lúc này mới khiến cho anh khôi phục lý trí.

Kiểm chế xúc động muốn hôn ngẫu nghiêng người nào đó hơn mười, hai mươi lần cho đến khi cô tỉnh lại, Quý Thừa Xuyên cầm áo khoác lên, đập lên trên người của Tống Dao.

Hơi ấm bao trùm, Tống Dao thỏa mãn đưa tay lên miệng ngoáp vài cái, ngủ ngon hết sức. Ngọn đèn nửa tỏ nửa mờ từ bên ngoài cửa sổ xe rơi vào, chiếu lên gương mặt đang say giấc không hề đề phòng. Gò má đỏ ửng cùng với ánh sáng mờ mờ hòa quyện vào nhau, sản sinh ra một loại cảm

giác kỳ diệu, thần bí, “làm cho người ta khó lòng dời mắt sang chỗ khác được”.

Nếu như, mỗi ngày tỉnh dậy, đều có thể nhìn thấy gương mặt này, chắc có lẽ không cảm thấy nhàm chán đâu nhỉ?

Chợt nhớ đến, vừa nãy, bởi vì thích cô gái góc nghếch trước mặt, mà tự mắng bản thân là có mắt như mù. Bây giờ lại nảy sinh cảm xúc như thế, tổng giám đốc đại nhân vô cùng buồn bực.

Cảm giác bực bội tràn ngập trong lòng, Quý Thừa Xuyên quay phắt đầu lại, đập mạnh chân ga.

Chiếc xe thể thao màu đen như mũi tên rơi cung, lao vào trong bóng đêm mờ mịt lần nữa. Lúc này, Tống Dao đã không còn nao loạn, trong xe chỉ còn một bầu không khí tĩnh mịch, không một tiếng động.

Ban đêm, trên đường lớn cũng không còn mấy người, chưa đầy nửa tiếng sau, Quý Thừa Xuyên đã thuận lợi chạy đến nhà Tống Dao. Quay đầu nhìn lại, “lợn chết” vẫn còn ngủ, ngủ rất say, e rằng trong chốc lát sẽ không tỉnh lại.

Giờ phút này, trong lòng của Quý Thừa Xuyên càng phiền muộn thêm, hận không thể đánh thức cô dậy. Trong lúc tỉnh táo, anh muốn cho cô cảm nhận, thế nào mới là nụ hôn chân chính, nhưng bàn tay giơ ra trên không trung nửa ngày, cuối cùng vẫn rụt trở về.

“Hừ!”

Anh cũng không hiểu được chính mình nữa, sau đó khẽ hừ một tiếng. Tổng giám đốc đại nhân xuống xe, đi vòng qua ghế lái phụ bên cạnh, mở cửa, ôm lấy Tống Dao đang ngủ say trong xe đi ra.

Có lẽ vì rung chuyển hơi lớn, Tống Dao bỗng mở mắt ra.

Đêm dài hiu quạnh, bốn mắt nhìn nhau. Quý Thừa Xuyên cứng đờ người, há hốc miệng không biết nên nói cái gì, nhịp tim trong lồng ngực đập loạn. Đây là bộ dáng khó xử, bẽ mặt nhất trong đời của anh, không biết làm thế nào trong tình cảnh này.

Nhưng chuyện càng bẽ mặt vẫn còn ở đằng sau, khi anh khó nhọc lấy lại vẻ trấn tĩnh, trong lòng anh vô cùng kiêu ngạo, tản ra một chút sức hấp dẫn của phái nam ở trước mặt Tống Dao. Nào ngờ, Tống Dao đang mở mắt trong ngực anh, bỗng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Lời nói chưa kịp thốt ra mắc nghẹn lại ở cổ họng, tổng giám đốc đại nhân tức đỏ mặt, nghẹn uất muốn ôm Tống Dao đi chầu trời.

Bây giờ, anh nhận ra mình không phải mù, mà là điên, bị cô gái ngốc nghếch này bức điên tiết.

So với vẻ phát điên của tổng giám đốc đại nhân, trái lại, Tống Dao ngủ vô cùng bình yên.

Mặc dù bị Quý Thừa Xuyên “thô bạo” đưa về nhà trọ, “ném” lên giường, vẫn ngủ rất say như cũ, không những thế, tối hôm đó, cô còn nằm mơ.

Mộng xuân!

Từ khi bắt đầu giai đoạn trưởng thành, ngẫu nhiên, Tống Dao cũng sẽ có những giấc mơ tương tự, nhưng đây tuyệt đối là giấc mộng xuân chân thật nhất trong tất cả giấc mộng.

Cô mơ có một người đàn ông hôn cô, người đàn ông ấy có lông mi thật dài, sống mũi thẳng và có đôi môi mềm mại, hôn đến khi cô hài lòng chặc chặc vài tiếng, lúc còn muốn tiếp tục, người đàn ông anh tuần bỗng lộ ra gương mặt trào phúng quen thuộc.

Đương nhiên đó là Quý Thừa Xuyên!!!

Mộng xuân lập tức biến thành ác mộng, Tống Dao tỉnh dậy từ trên giường, trái tim đập kịch liệt, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Trời xanh ơi, đất mẹ hỡi, rốt cuộc tối qua cô đã uống bao nhiêu rượu, mới có thể xuất hiện ác mộng điên rồ như thế? Không đợi cô nghĩ thông suốt, tiếng gõ cửa “cộc, cộc” vang lên kéo cô trở về hiện thực.

“Dao Dao, mở cửa, cậu đâu rồi?” Thăm Song Song ở ngoài cửa gọi to.

Tống Dao vội vàng gạt bỏ ý nghĩ trong đầu, đi qua mở cửa.

Cửa vừa mở, hai người đều ngẩn cả ra.

Thăm Song Song: “Cậu làm sao vậy, đầu tóc ướt nhẹp mồ hôi thế?”

Tống Dao: “Váy của cậu rách...”

Thăm Song Song biến sắc, ấp a ấp úng nói: “... Buổi ký hợp đồng sắp không kịp rồi, tớ phải đi đây!” Nói xong, không nói thêm lời nào, xông vào phòng lấy vali.

Tống Dao ở phía sau hô: “Cậu phải đi rồi à? Ngày hôm qua cậu đi đâu vậy? Gấp gáp thế làm gì? Trước tiên, cậu phải rửa mặt cái đã, miệng của cậu sưng đỏ rồi kìa...”

“Không kịp nữa, tớ phải đi ngay đây!” Lôi kéo vali ra ngoài, ánh mắt của Thăm Song Song chột lóe lên, cảm xúc không ổn định.

Tống Dao vẫn không hay biết gì: “Ừm, vậy cậu đi nhanh lên... nhưng mà...”

“Còn cái gì mà nhưng nữa, không thể nói trong điện thoại sao?” Thăm Song Song trừng to mắt, đôi mắt mờ mịt sắp choáng váng.

Tống Dao ngoan ngoãn im lặng, vẫy tay hướng về phía Thẩm Song Song với tư thế đi có chút kỳ dị, sau khi cô ấy biến mất ở cầu thang, lúc này cô mới lẩm bẫm: “Chiếc tất của cậu cũng rách rồi...”

Một màn rung động lòng người vào cuối tuần, cũng theo Thẩm Song Song rời khỏi mà kết thúc bằng dấu chấm tròn. Tống Dao bị hoảng sợ bởi cơn ác mộng, nên không tài nào nghĩ ra lý do vì sao Thẩm Song Song cả đêm không về rốt cuộc đã làm cái gì. Đơn giản là do trong đầu cô bây giờ, toàn bộ đều là gương mặt của Quý Thừa Xuyên trong mơ, cô thậm chí bắt đầu hoài nghi, ký ức rời rạc vào đêm hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô chỉ nhớ, Quý Thừa Xuyên kéo cô ra khỏi nhà hàng, ban đêm gió thật lạnh, thổi vào làm cho đầu óc cô choáng váng, còn nhớ Quý Thừa Xuyên mắng cô là đồ ngốc, giúp cô dây thắt an toàn, sau đó...

Trí nhớ tựa như hộp đĩa xuất hiện một mảng lớn trắng xóa, điều chân thật duy nhất có thể xác định ở trong trí nhớ, đó là Quý Thừa Xuyên giúp cô dây thắt an toàn, bốn mắt nhìn nhau.

Độ nóng dường như vẫn còn lưu lại trên hai gò má, trái tim trong lồng ngực vẫn còn nhảy lên kịch liệt, là vì như vậy ư, cho nên mới xuất hiện giấc mơ đó? Nhưng vì sao lúc đó cô lại cảm thấy rung động, đó chính là Quý Thừa Xuyên, là người lạnh lùng nghiêm khắc, không có tình cảm, hay cố tình gây sự!

Chẳng lẽ cô thích tổng giám đốc đại nhân...

Không! Phải! Đâu!

Lúc Tống Dao cảm thấy rất có khả năng này, trong lòng cô phát ra âm thanh gào thét, vô cùng tuyệt vọng. Chẳng qua cô chỉ lo lắng ông chủ sẽ nhìn trúng cô, tuyệt không ngờ có một ngày, tình hình lại thay đổi, vậy mà cô lại thích Quý Thừa Xuyên? Thích một tên gay!

Chuyện đáng sợ như vậy, tại sao lại xảy ra trên người của cô? Làm sao bây giờ!!!

Suy nghĩ đáng sợ đó làm cho Tống Dao ăn ngủ không yên, thức trắng đêm. Ngày hôm sau, hai mắt thành mắt gấu trúc, lê bước chân nặng nề, tâm trạng ảo não đi làm.

Không thể không thừa nhận, tình yêu là loại tình cảm kỳ diệu nhất của nhân loại, lúc nó chưa phát triển, mọi chuyện đều có thể dùng lý trí để giải quyết, nhưng khi đại não nhận biết được loại tình cảm này tồn tại, tình yêu tựa như nước tràn, đê vỡ, một bước đi không thể vãn hồi.

Trong lúc này, mặc dù cô không ngừng ép buộc bản thân nhìn về Quý Thừa Xuyên với rất nhiều khuyết điểm, nhưng cuối cùng, chỉ nhớ toàn bộ những điều tốt đẹp của anh. Anh dẫn cô đến bệnh viện, mua thuốc cho cô, đưa cô về nhà, quan tâm bệnh tình của cô, làm việc với nhau, cùng nhau ăn cơm rồi ngắm cảnh đêm.

Không thể được! Tống Dao giơ tay che đầu, điên cuồng lắc đầu, mới miễn cưỡng đè nén những... ký ức kia xuống. Sau đó, cô hít một hơi thật sâu, tự nói với chính mình: Bình tĩnh, phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

“Nhìn kìa, anh chàng kia thật đẹp trai nha!” Bên tai truyền đến vài tiếng xì xào, cuối cùng đã thành công phân tán lực chú ý của Tống Dao.

“Cô không thấy người ta còn cầm hoa hồng trong tay à, trai đẹp cũng không tới lượt chúng ta, đừng nhìn nữa!”

“Không phải vậy, sao tôi cảm thấy anh chàng này nhìn rất quen mắt thế nhỉ?”

“Anh ta đi chiếc xe hãng Maserati loại mới, lại đẹp trai có tiền, không phải là ngôi sao thì là cái gì?”

“A! Tôi nhớ ra rồi, chẳng phải anh ta là đại thiếu gia của Thịnh Thế Phong đó sao, Thịnh... Thịnh cái gì nhỉ?”

“Tôi cũng nhớ rồi, chẳng phải anh ta là Thịnh Tư Kỳ, vừa bỏ ra 300 triệu tranh giành mảnh đất với chúng ta đó à?”

“Đúng vậy, chính là anh ta!”

...

Tranh luận kịch liệt vẫn còn diễn ra, nhưng Tống Dao đã không còn nghe tiếp được nữa.

Thịnh Tư Kỳ?!

Dự cảm chẳng lành lập tức bao phủ lấy cô, không dám đi về phía, rướn cổ hướng ra xa nhìn lại. Quả nhiên nhìn thấy chiếc Maserati màu trắng đậu ở trước cửa tập đoàn Thừa Thiên, anh đang đứng bên cạnh xe, trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ thật to - Thịnh Tư Kỳ!

Khi nhìn thấy rõ gương mặt đó, Tống Dao dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra sau cái cây, căng thẳng đến đổ mồ hôi.

Anh ta hiển nhiên đã đứng chờ rất lâu ở trước cửa ra vào của tập đoàn Thừa Thiên. Xe thể thao, đẹp trai, hoa hồng đỏ trong tay, tất cả những yếu tố đó đều hấp dẫn vô số ánh nhìn.

Mấy cô nhân viên nữ to gan thậm chí còn lấy điện thoại ra chụp anh, anh chẳng những không mất hứng, còn nở nụ cười phất tay với họ, dáng vẻ tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, lập tức làm tan chảy cả một đám người.

“Chàng đẹp trai, anh đến cầu hôn đấy à?” Có người bạo gan tiến lên hỏi thăm.

“Đúng vậy.” Thịnh Tư Kỳ thản nhiên trả lời, dẫn đến một trận hò hét.

“Cô gái xinh đẹp nào may mắn như vậy, là nhân viên của công ty chúng tôi sao?”

Thịnh thiếu ra vẻ thần bí mỉm cười: “Tạm thời là vậy.”

Dáng vẻ tươi cười đầy sức hút lập tức dẫn đến một trận hò hét khác, mọi người sôi nổi rướn cổ ra hỏi: “Là ai, là ai, chúng tôi quen biết không?”

Vẫn mỉm cười thần bí như cũ, nói: “Tạm thời giữ bí mật, chờ cô ấy xuất hiện, mọi người sẽ biết.”

“Trời ạ, anh ấy cười lên thật đẹp trai quá!”

Tiếng kêu gào liên tục vang lên bên kia, Tống Dao chỉ muốn đâm đầu vào gốc cây mà chết.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tục ngữ có câu “nếu bạn gặp xui xẻo, uống nước cũng giắt kẽ răng.” Ví như Tống Dao là ví dụ điển hình.

Bên kia, Quý Thừa Xuyên vẫn chưa làm rõ chuyện tình của bọn họ. Bên này, Thịnh Tư Kỳ đúng là âm hồn bất tán, hại cô trốn dưới cây ở cửa công ty hơn 10 phút, gấp đến độ đầu ướt đầm mồ hôi.

Lúc này, Thịnh Tư Kỳ trong bộ dạng nghiêm túc tiếp nhận phỏng vấn của mọi người.

“Thịnh thiếu, nếu cô ấy không đến, anh vẫn chờ suốt ở đây hay sao?”

“Dĩ nhiên rồi, chỉ có như thế mới thể hiện được thành ý của tôi.” Thịnh Tư Kỳ bộc lộ vẻ chắc chắn.

“Ồn ốc, Thịnh thiếu si tình như vậy, làm sao có thể không chờ được người ta?”

“Cũng phải!”

...

Đợi được mới là lạ!

Tống Dao trốn dưới tán cây nghe lời nói của anh, hận không thể lập tức quay đầu chạy trốn, dứt khoát nghỉ làm một ngày. Lý do: Tình cảm bất ổn, tâm trạng không tốt.

Nhưng dù sao cũng không thể làm được, mắt thấy sắp đến giờ làm việc, Thịnh Tư Kỳ vẫn không có ý định rời khỏi đây, Tống Dao nóng vội như lửa đốt.

Đi vòng sang cửa sau... chắc chắn sẽ không kịp, thôi thì men theo tầng hầm bãi đỗ xe tiến vào công ty vậy. Tống Dao thầm nghĩ, như tên trộm tránh khỏi Thịnh Tư Kỳ, lách vào một đường nhỏ vào tầng hầm bãi đỗ xe.

Xe đến xe đi trong đường hầm bỗng xuất hiện một bóng người, nhân viên quản lý tầng hầm liền hoảng hốt, vội vàng gọi Tống Dao: “Cô kia làm gì vậy, sao không đi đường trên kia, không biết ở đây nguy hiểm lắm à?”

“Thật ngại quá, anh ơi, tôi bị muộn rồi.” Tống Dao không tiện nhiều lời, vội vã vào trong.

“Cô đến muộn hẳn là nên đi đường ở phía trên mới phải, không có xe, đi đường này không phải càng chậm hơn sao?” Người quản lý tầng hầm đỗ xe là một người nghiêm cẩn, nhớ đến bộ dáng lén lén lút lút ban nãy của Tống Dao, trong lòng bỗng nghi ngờ, “Cô nói cô làm việc ở đây, thẻ chứng nhận nơi công tác của cô đâu?”

“Anh à, tôi thực sự bị muộn rồi, thẻ chứng nhận...” Ặc, cô chợt nhận ra rằng, lúc sáng sớm mơ mơ màng màng, thẻ chứng nhận nơi công tác đã làm rơi ở nhà.

Thấy cô sờ soạng cả buổi cũng không lấy ra được thẻ chứng nhận nơi công tác, nhân viên quản lý càng cảnh giác hơn: “Cô em à, không phải tôi không muốn cho cô vào nơi này, nhưng cô không có thẻ chứng nhận nơi công tác thật sự không thể vào. Tôi thật lòng khuyên cô, vẫn nên nghe lời tôi bước vào từ cửa lớn thì tốt hơn.”

Bảo cô đi vào từ cửa lớn báo danh ư, chẳng phải nào dưng cô đến miệng hổ. Tống Dao hiển nhiên không cam tâm, chỉ có thể van nài với nhân viên quản lý: “Anh ơi, xin giúp giùm, cho tôi đi vào từ cửa này, tôi

thật sự làm việc ở đây. Tôi là Tống Dao ở bộ phận hành chính, không tin anh hãy gọi điện kiểm tra.”

“Không phải tôi không tin cô, với bộ dạng của cô lúc này, thật khó để không nghĩ cô muốn làm chuyện xấu. Nhưng công ty có quy định, không có thể chứng nhận nơi công tác, tất cả đều phải đến sảnh lớn báo danh. Đây là chức trách của tôi.” Nhân viên quản lý dùng lời lẽ cứng rắn để từ chối khẩn cầu của Tống Dao.

Xem ra, hôm nay không đến muộn thì không được. Gương mặt của Tống Dao đầy vẻ chán chường, chuẩn bị lùi lại, bỗng bên tai vang lên một tiếng còi xe ngăn ngủi.

Hai người đều đứng ngẩn ra, không hẹn mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc Lamborghini màu đen chẳng biết lúc nào đã ngừng ngay bên cạnh họ.

Đầu óc của Tống Dao trở nên rối tuếch, anh nhân viên quản lý đồ mờ hôi lạnh, trơ mắt nhìn cửa sổ xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt đầy ngang ngược của Quý Thừa Xuyên.

Anh không có nhiều biểu cảm, một tay đặt trên tay lái, một tay vẫy vẫy, tùy tiện ra lệnh: “Lại đây.”

Lại đây?

Anh nhân viên quản lý nhìn Tống Dao, lại cúi đầu nhìn chính mình, trong lòng anh lập tức kích động, nhớ đến sự cực khổ làm việc ở tầng hầm bãi đỗ xe ở tập đoàn Thừa Thiên đã mười năm, rốt cuộc tổng giám đốc đại nhân đã phát hiện, muốn đề bạt anh sao? Quý tổng không hổ là thần tượng của anh mà!

Không chờ anh kích động xong, cô “nhân viên” không rõ lai lịch đứng bên kia, giống như chuột chui vào trong xe. Không những thế, cô còn vỗ bả

vai thần thánh của tổng giám đốc đại nhân, nói lời đội ơn: “Quý tổng, may quá, ngài xuất hiện thật đúng lúc!”

Giờ phút này, trong lòng của nhân viên quản lý sụp đổ chỉ có mình anh biết. Cùng lúc đó, toàn bộ công ty... không được chứng kiến cảnh fans hâm mộ duy nhất của ngài Quý trong tập đoàn cũng đã đánh mất lòng tin vào anh.

Thật đáng mừng.

Tống Dao đương nhiên không tài nào hiểu được tâm trạng của anh nhân viên quản lý lúc bấy giờ. Lúc này đây, cô tựa như đã thế chỗ anh, trở thành những người náo nhữn, ân cần vuốt mông ngựa Quý tổng: “Quý tổng, thật tình cờ, ngài có biết, hôm nay tôi quên mang thẻ ra vào, nếu không phải gặp ngài, bây giờ chắc chắn tôi đã tiêu đời!”

Quý Thừa Xuyên không đáp lời, trực tiếp cười lạnh một tiếng, dường như đang nói... tôi xuất hiện thì cô càng hoàn toàn tiêu đời hơn.

Trái tim nhiệt huyết như bị một chậu nước lạnh tạt vào, Tống Dao lập tức nhớ đến “tượng phật” vĩ đại đứng chắn ở cửa lớn công ty.

Thôi xong, nhất định Quý tổng đã thấy Thịnh Tư Kỳ!

Vì bảo vệ bát cơm, cô quyết định không đánh đã khai, giải thích: “Quý tổng, tôi thật sự không biết Thịnh Tư Kỳ sẽ đến đây. Từ lần trước, tôi và cậu ta đã rất lâu không liên lạc!”

Ý nói là, trước kia có liên lạc rồi, Quý tổng liền ghen tuông, sắc mặt khó coi.

“Quý tổng, tôi biết bây giờ làm tạo thêm phiền phức cho công ty, nhưng thật sự là tôi không còn cách nào cả, ngài nhất định phải cứu tôi!”

Nghe nghe lời này, so với câu nói vừa rồi dễ nghe hơn nhiều, vẻ mặt của tổng giám đốc đại nhân hòa hoãn hơn chút, quay đầu lại, vờ như chưa xảy ra chuyện gì, hỏi: “Cứu cô, cứu như thế nào?”

“Ngài có bản lĩnh cao cường như vậy, nghĩ cách giúp tôi đuổi tên Thịnh Tư Kỳ đi được không?” Tống Dao van nài.

Chuyện này không cần cô nói, trong tích tắc vừa thấy Thịnh Tư Kỳ, anh hận không thể ném anh ta xuống sông. Nhưng Quý Thừa Xuyên chợt nghĩ, bỗng trên gương mặt lóe lên vẻ mưu mô: “Cởi chuông phải tìm người buộc chuông.”

“Không được đâu, Quý tổng, tôi mà ra là cậu ta sẽ ăn tôi mất!” Tống Dao sụp đổ trong nháy mắt, “Cầu xin ngài, giúp tôi lần này, ngài muốn sai bảo tôi làm gì cũng được!”

“Tôi không giúp cô, chẳng lẽ tôi sai cô làm một việc nào đó thì cô sẽ không làm đấy à?”

“... Quý tổng!” Tống Dao sốt ruột, bám chặt cánh tay của Quý Thừa Xuyên đang đặt trên tay lái, “Ngài không thể thấy chết mà không cứu!”

Cúi đầu xuống, nhiệt độ tăng cao, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, bàn tay ấm áp của cô lại cách lớp vải vóc mà cọ sát qua lại, xảy ra phản ứng hóa học làm cho người ta vui sướng.

Sau phút giây thất thần ngắn ngủi, Quý Thừa Xuyên ra vẻ “cố gắng hết sức” nói: “Thôi được rồi, tôi sẽ ráng nghĩ cách.”

“Ôi, hay quá!” Tống Dao cố nén xúc động muốn nhào qua ôm lấy “ân nhân cứu mạng”, cầm tay của Quý Thừa Xuyên mà đong đưa qua lại, “Quý tổng, ngài thật vĩ đại, đại ân đại đức của ngài, tôi nhất định sẽ không bao giờ quên, kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ngài!”

“Kiếp sau?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt lại, lặp lại từ này một lần nữa, ánh mắt sâu thẳm đánh giá Tống Dao.

Sau mấy giây rà soát, sự rúng động trong lòng của Tống Dao vừa vất vả đè xuống, bây giờ giống như thủy triều ồ ạt tuôn trào, cô như bị giật điện buông tay ra, bắt đầu xấu hổ, tim đập nhanh, hô hấp dồn dập... cứu mạng!

Để thoát khỏi tình cảnh khó xử này, Tống Dao chột nói: “Ấy chết, tôi bị muộn rồi!” Nói xong, liền chạy xuống khỏi xe, lao về hướng thang máy.

Mắt thấy bóng dáng đang chạy trốn chết dần biến mất khỏi tầm mắt mình, Quý Thừa Xuyên đang ngồi trong xe liền nhếch môi. Anh không tin có kiếp sau, nhưng trong kiếp này, cô đừng hòng trốn thoát.

Quý Thừa Xuyên vừa làm một màn “anh hùng cứu mỹ nhân”, cuối cùng Tống Dao mới không bị muộn, nhưng cô vẫn phiền não như cũ.

Phiền nhất chính là “tượng phật” đang đứng sừng sững ở ngoài cửa ra vào. Não nề vì “vị thần” trên lầu trên. Đó là người đầu tiên khiến cho cô nhận thấy, hóa ra, thích một người và bị người ta thích đều đau khổ như nhau, không, phải nói là đau khổ hơn mới đúng!

Làm sao mới có thể không còn thích tổng giám đốc, bóp chết ý nghĩ đó trong trứng nước đây? Tống Dao bị quấy nhiễu bởi vấn đề đó, trong lòng buồn bực không vui, nhưng những đồng nghiệp xung quanh đều đang đắm chìm sự hưng phấn không gì sánh bằng và chuyện tình bát quái trong lòng họ.

Đại thiếu gia của Thịnh Thế Phong Hành ôm bó bông hồng đứng trước cửa ra vào của công ty đối thủ cạnh tranh cả một ngày. Đây là tin tức giật gân cỡ nào, rốt cuộc anh đang làm gì, mọi người xung quanh đều đang bàn luận về chuyện này.

“Tỏ tình đó, buổi sáng có người hỏi anh ta, chính anh ta cũng thừa nhận. Bây giờ, toàn bộ công ty đều đang phỏng đoán, người may mắn nào đã được Thịnh thiếu nhìn trúng đây.” Đồng sự tiểu Vương vô cùng chắc chắn nói.

“Làm sao có thể, cô là đồ ngốc à, người ta nói cái gì liền tin như vậy. Ở trong công ty chúng ta, nếu ai đó thật sự bị Thịnh Tư Kỳ nhìn trúng, cô cảm thấy cô ta lý trí đến mức cả ngày đều không xuất hiện? Đừng nói là thiếu nữ, chính tôi là phụ nữ đã lập gia đình, nếu cậu ta dám tỏ tình với tôi, tôi cũng dám vứt bỏ chồng con đi theo cậu ta!” Chị Viện thề thốt son sắt nói.

Mọi người lập tức bật cười, bất luận là trai hay gái trong toàn bộ văn phòng đều tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của chị Viện, sẵn lòng sống cùng Thịnh Tư Kỳ, nguyện chết cùng Thịnh thiếu.

“Các cô thực sự phát điên hết rồi!” Tiểu long nữ cũng tham gia bàn luận, “Chẳng phải anh ta cũng chỉ có mấy tờ tiền thôi sao, các cô xinh đẹp như vậy mà lẽ tiết đâu cả rồi, đổi lại tôi, tôi vẫn muốn gả cho Ngô Ngạn Tổ.”

Tiểu Vương: “Ngô Ngạn Tổ đã kết hôn, cô còn mơ mộng hảo huyền. Hơn nữa, dáng dấp của Thịnh thiếu cũng không thua kém Ngô Ngạn Tổ, tôi vẫn thích Thịnh thiếu hơn!”

“Ngô Ngạn Tổ tốt!”

“Thịnh thiếu tốt!”

“Ngô Ngạn Tổ!”

“Thịnh thiếu!”

“Dao Dao, cậu nói xem, nếu là cậu, cậu sẽ chọn Ngô Ngạn Tổ hay là Thịnh Tư Kỳ?” Tiểu long nữ dứt khoát quay đầu lại hỏi Tống Dao.

Tống Dao ngây ra, chột đáp: “Tớ không chọn cả hai.”

“Thế mà không chọn, vậy cậu muốn chọn ai?” Tiểu long nữ bực mình hỏi.

Câu trả lời của cô thật sự làm cho người khác khó có thể tưởng tượng nổi, không chỉ có Tiểu long nữ hiếu kỳ, mà những người khác trong phòng làm việc đều ríu rít bàn luận, bắt đầu truy hỏi Tống Dao: “Thịnh thiếu và Ngô Ngạn Tổ cô cũng không muốn, vậy cô muốn chọn ai, đồng chí tiểu Tống, có phải cô đã có người yêu rồi không?”

“Dao Dao, chẳng lẽ cậu thật sự có người yêu rồi?” Tiểu long nữ kinh ngạc.

Tống Dao tuyệt không ngờ, cô chỉ là thuận miệng nói một câu, vậy mà tất cả mọi người đều chuyển đề tài nhắm vào cô, đầu óc lập tức rỗng tuếch.

Lát sau, bên trong sự trống rỗng bỗng hiện lên một cái tên.

Quý Thừa Xuyên!

Quý Thừa Xuyên?

Tống Dao kinh hãi tột cùng bởi ý nghĩ vừa xuất hiện.

“Tôi... Tôi đi toilet một lát!” Cô vừa nói xong, liền chạy trốn khỏi văn phòng.

“Thôi thôi, chúng ta tiếp tục bàn luận, tôi thấy Thịnh thiếu tốt hơn!”

“Thịnh thiếu tốt cái rắm, tôi chọn Ngô Ngạn Tổ!”

“Thịnh thiếu!”

“Ngô Ngạn Tô!”

“Thịnh thiếu!”

...

Trong văn phòng làm việc, sự tranh luận dường như vĩnh viễn không đến hồi kết, mà Tống Dao trốn trong toilet suýt chút nữa khóc đến ngất đi trên đấp bồn cầu.

Vì sao Quý tổng vẫn chưa đuổi Thịnh Tư Kỳ đi?

Vì sao cô lại rung động trước Quý Thừa Xuyên?

Vì sao làm người lại phiền não như vậy?

Vì sao!!!

Nhưng cô không hay biết, chuỗi ngày phiền não còn ở đằng sau.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tổng giám đốc đại nhân cuối cùng vẫn không có thực hiện lời hứa của anh, Thịnh Tư Kỳ đứng ở cửa ra vào của tập đoàn Thừa Thiên từ lúc họ đi làm cho đến khi tan tầm, hoa hồng trong tay cũng đã mau khô héo, nhưng anh không có ý định rời khỏi.

Tống Dao liền nổi giận, kéo dây số của Thịnh Tư Kỳ từ trong backlist ra ngoài, cắn răng nhắn tin cho anh một phát: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Trong chốc lát, đã có tin nhắn gửi đến: “Đợi chị ^_^.”

Đợi con em cậu! Tống Dao hận không thể chạy xuống dưới bóp chết anh: “Tha cho tôi đi, chúng ta không thể.”

“Lúc trước tôi cũng biết rằng chị sẽ không thể nào liên lạc với tôi, sự thật chứng minh, chỉ cần tôi kiên trì vẫn được đền đáp ^_^.”

“Nếu cậu không đi, tôi báo cảnh sát!”

“Nếu như yêu chị cũng phạm pháp, tôi không còn lời nào để nói.”

“Không phạm pháp, nhưng có bệnh!”

“Nếu như yêu chị là bệnh, vậy nhất định tôi đây đã rơi vào đường cùng hết phương cứu chữa.”

Oe! Buồn nôn quá đi, Tống Dao không nói hai lời liền kéo Thịnh Tư Kỳ trở lại số đen. Người này phát điên rồi, quả thực không thể nói lý!

Nếu tiếp tục như vậy, cô sẽ suy nhược thần kinh mất, xem ra vẫn phải đi tìm người giúp đỡ, đặt điện thoại di động xuống, Tống Dao quyết định mặt dày mày dạn đi cầu cứu Quý Thừa Xuyên thêm lần nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên, Quý Thừa Xuyên đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà, liền ngừng động tác trên tay: “Vào đi.”

Một cái đầu lén lén lút lút thò vào dò xét, khi quan sát mọi nơi trong phòng không có ai khác ở đây, lúc này mới mở toang, giẫm phải mảnh vụn liền chạy nhanh đến trước mặt anh, lộ vẻ mặt nịnh nọt, cười toe: “Quý tổng...”

“Làm gì đó?”

“Cái đó... Việc buổi sáng tôi nhờ ngài... Ngài còn nhớ không?”

“Việc gì?”

Quả nhiên anh đã quên! Tống Dao liền buồn rầu không thôi, chỉ có thể nhắc lại lần nữa: “Cái người dưới lầu đấy ạ... còn ở đây...”

“Ồ.” Quý Thừa Xuyên giờ như sực nhớ, “Còn chưa đi à?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tống Dao ngược mặt nhìn tổng giám đốc đại nhân, ánh mắt chờ mong.

“Để tôi suy nghĩ một lát.” Anh nói xong, cất bước định đi.

“Chờ đã!” Tống Dao nóng nảy, kéo tay Quý Thừa Xuyên, “Quý tổng, dù sao ngài cũng đã hứa giúp tôi rồi, chi bằng bây giờ, đuổi cậu ta đi, tôi yên tâm, ngài cũng yên tâm!”

Quý Thừa Xuyên dừng bước, hỏi ngược lại: “Tôi yên tâm cái gì?”

“Ngài...” Tống Dao trừng to hai mắt, nghĩ nhanh một chốc, “Ngài không biết dáng dấp của cậu ta sao, to lớn như vậy, cùng với chiếc xe đạp dưới lầu, gây ảnh hưởng đến giao thông rất nhiều!”

“Tôi không đi đường đó.” Quý Thừa Xuyên tỏ vẻ không sao cả.

“Ngài không đi, nhưng ở công ty nhiều người như thế, tất cả bọn họ phải đi đó! Hơn nữa, bởi vì cậu ta, cả ngày các đồng nghiệp đều đang tranh luận chuyện này, rất ảnh hưởng đến hiệu suất công việc!”

Quý Thừa Xuyên nghiêm mặt nói: “Ai tranh luận, cô cứ viết danh sách cho tôi, tôi sẽ gọi người đến xử lý.”

Tổng giám đốc đại nhân, đó không phải là trọng điểm! Vào lúc này, Tống Dao chỉ thiếu nước quỳ xuống ôm đùi anh: “Quý tổng, hôm nay, nếu ngài không giúp tôi, tôi... Tôi sẽ!”

“Cô sẽ thế nào?” Anh xoay người, nhìn chăm chăm vào cô, hai đồng tử ẩn giấu hơi thở nguy hiểm.

Khí thế bỗng chốc không còn, vừa nãy, Tống Dao còn vội vã níu giữ Quý Thừa Xuyên, lập tức buông ra: “Tôi... Tôi...”

“Nói đi, cô sẽ như thế nào?” Anh tiến lên một bước, đến gần cô.

Khí thế mạnh mẽ vô hình đè xuống, Tống Dao không tự chủ lui về sau một bước: “Tôi... còn có chút việc, đi xuống trước...”

Cánh tay bị kéo lại lần nữa, đổi lại, lần này là anh giữ cô lại.

Quý Thừa Xuyên thay đổi rất nhanh, mới vừa rồi còn tràn đầy hơi thở nguy hiểm, giờ phút này bỗng cười nhạt một tiếng, kéo tay của Tống Dao nói: “Đi thôi.”

Tống Dao cho rằng mình nhìn lầm rồi, kinh ngạc hỏi: “Đi đâu?”

“Không phải vừa rồi còn cầu xin tôi giúp cô đó sao?”

“Đúng thế!” Tống Dao nổi dậy chờ mong.

“Vậy sao còn chưa đi?”

“Ngài sẽ giúp tôi đuổi anh ta đi?” Hai mắt của Tống Dao sáng rực, nhưng nhanh chóng do dự: “Cái đó... Lúc ngài đuổi cậu ta, tôi có thể ở đây hay không?”

Được, nhưng anh không có ý định này, thản nhiên nói: “Anh ta có chân, sớm muộn gì cũng sẽ đi.”

Tống Dao càng buồn rầu: “Vậy ý của ngài là gì?”

Quý Thừa Xuyên nhếch khóe môi: “Tôi đưa cô về.”

“Hả?” Không chờ Tống Dao hoàn hồn, Quý Thừa Xuyên không nói lời nào đã kéo cô ra khỏi văn phòng.

Tống Dao tuyệt không ngờ tới, tổng giám đốc nói là giúp cô, cũng chỉ là giúp cô tránh né ánh mắt của Thịnh Tư Kỳ, đây chỉ gọi là hỗ trợ, còn phải dựa vào sức cô mới có thể hoàn thành!

Cô hoàn toàn có thể đi cửa sau, từ tầng hầm bãi đỗ xe, đi nhờ xe của đồng nghiệp về nhà... Nhưng vì sao, cuối cùng cô lại ngồi vào trong xe của Quý Thừa Xuyên?

Là bất đắc dĩ, hay giả vờ từ chối, Tống Dao cũng không biết rõ. Kể từ khi bị quấy nhiễu bởi giấc mơ đó, cô không tài nào dùng tư duy thông thường để suy nghĩ vấn đề.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, cô lại trở nên khát vọng muốn gần gũi anh, ngay cả khi làm bất cứ việc gì cũng nghĩ đến anh, tất cả cảm giác an

toàn đều hội tụ trên người anh, có thể cô đã xem anh là một người dễ dựa dẫm, thậm chí bắt đầu hưởng thụ giây phút ở chung trong một chiếc xe.

Sao cô có thể có kiểu suy nghĩ đó? Chưa kể vấn đề giới tính của Quý Thừa Xuyên, dù anh thích phụ nữ, cũng không đến lượt cô trèo cao. Bọn họ là người ở hai thế giới khác nhau, cho dù thích cũng chỉ có thể đơn phương ái mộ, đó là ảo tưởng không thực tế.

Mắt thấy chiếc xe chậm rãi lái khỏi tầng hầm, Tống Dao không khỏi mặt mày ủ rũ. Đúng lúc này, Quý Thừa Xuyên bỗng lên tiếng nhắc nhở: “Thịnh Tư Kỳ đang qua đây.”

Cái gì?!

Tống Dao sợ mất mật, hoàn toàn không có thời gian nhìn ra ngoài cửa sổ xe xem xét, phản xạ có điều kiện cúi đầu xuống trốn.

Xung quanh chiếc ghế ngồi của Quý Thừa Xuyên không có một cái rãnh nào, thật không biết tổng giám đốc đại nhân tại sao phải tốn đến nghìn vạn để mua một chiếc xe thể thao có không gian bên trong vừa nhỏ vừa chật hẹp, lại không có chỗ để trốn? Dưới tình thế cấp bách, Tống Dao nhìn thấy khoảng trống liền chui vào, lúc hoàn hồn lại, đầu đã ngã trên... đùi của Quý Thừa Xuyên rồi!!!

Đập vào mặt là chiếc quần tây được cắt may khéo léo của Quý Thừa Xuyên, bao bọc đôi chân thon dài, bó sát hai chân, về phần ở giữa hai chân... Các bạn tự hiểu.

Gương mặt Tống Dao lập tức đỏ bừng, trong nội tâm quỳnh quáng muốn chết. Lúc này, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra gương mặt vừa đen vừa thối của tổng giám đốc đại nhân, cùng với ý nghĩ muốn bóp chết cô.

Không được, phải mau ngồi dậy!

Ngay lúc Tống Dao không ngừng kêu khổ, tâm tình Quý Thừa Xuyên lại vô cùng tốt. Anh nhìn Tống Dao tựa như con mèo nhỏ nằm sấp trên đùi của mình, chỉ hận không thể thu hẹp khoang xe lại một chút.

Nhưng con mèo nhỏ dường như bị giật mình, có vẻ muốn đứng lên, điều này không thể được, anh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lấy tay ấn đầu Tống Dao vừa nâng lên trở về.

Động tác này, làm cho Tống Dao kinh hãi không thôi.

“Quý tổng...”

“Suyt! Muốn bị phát hiện à?” Từ trên cao truyền xuống âm thanh nghiêm túc của Quý Thừa Xuyên.

Chẳng lẽ Thịnh Tư Kỳ đã tới? Tống Dao liền căng thẳng, nào còn thấy thẹn thùng, áp sát trên đùi của Quý Thừa Xuyên, nhỏ giọng dò hỏi: “Cậu... Cậu ta tới rồi?”

“Đừng ồn!” Tâm trạng bây giờ rất tốt, tổng giám đốc đại nhân từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ khoảng thời gian này.

Xem ra thực sự đã tới, Tống Dao hoảng hốt, tiếp tục áp mặt trên đùi Quý Thừa Xuyên không dám nhúc nhích.

Cứ thế không biết đã trôi qua bao lâu, như thế chưa từng xảy ra chuyện gì, Tống Dao không còn kiên nhẫn, thấp giọng hỏi: “Cậu ta... chưa đi sao?”

“Vẫn chưa.” Để chứng minh, Quý Thừa Xuyên mở mắt ra, hạ cửa kính xe xuống, khép chân lại gật đầu chào Thịnh Tư Kỳ.

Thực ra, Thịnh Tư Kỳ đã sớm nhìn thấy chiếc xe của Quý Thừa Xuyên, chỉ là không muốn lên tiếng mắng anh. Nào ngờ, anh đậu xe ở đằng

đó không đi, trái lại còn cất tiếng chào hỏi với Thịnh Tư Kỳ.

Bốn mắt nhìn nhau, bằng tốc độ ánh sáng, theo lẽ tự nhiên, Thịnh Tư Kỳ chợt nhớ lại khung cảnh buổi đấu giá ngày hôm đó, đột ngột bị cô giáng một bạt tai.

Nhảy bèn người thấy mùi tình địch, anh liếc mắt là có thể nhìn ra, Quý Thừa Xuyên có tâm tư thế nào với Tống Dao, chỉ là cô gái gốc gác kia không nhận ra mà thôi.

Tưởng tượng tới hình ảnh thô trắng bé nhỏ gốc gác của mình bị lão sói xám nhìn chăm chăm mỗi ngày, Thịnh Tư Kỳ tức giận không nhịn được. Gấu con dù sao vẫn là gấu con, đang lui tới trước mặt nhiều người như vậy, chợt vươn tay, dựng ngón giữa hướng về phía Quý Thừa Xuyên.

Ha ha.

Trong lòng tổng giám đốc đại nhân hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự khiêu khích đó, mà đưa tay xoa xoa cái đầu đang nằm sấp trên đùi mình, vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

Có chuyện gì vậy? Vì sao trong lúc cô đang hốt hoảng lại cảm thấy đầu như bị sờ sờ một lát? Là ảo giác sao? Tức khắc, thân thể Tống Dao cứng đờ, đau lưng, đầu óc hỗn độn.

Cùng lúc đó, ở đằng xa xa, sau khi Thịnh Tư Kỳ phóng ra một “kỹ năng trào phúng”, vừa thấy hoàn toàn không đạt được hiệu quả, liền cảm thấy rất vô nghĩa.

Anh thu tay lại, hừ một tiếng, rồi cuộc hạ quyết định, chấm dứt một ngày “ôm cây đợi thỏ”, ném hoa vào trong xe, nghênh ngang rời đi.

“Còn chưa đi sao?” Trong xe, con mèo nhỏ rồi cuộc không nhịn nổi, rụt rè dò hỏi lần nữa.

“Vẫn chưa.” Liếc nhìn Thịnh Tư Kỳ, kẻ chướng tai gai mắt rốt cuộc đã biến mất khỏi tầm mắt, tâm trạng của Quý Thừa Xuyên mới trở nên tốt hơn.

Tống Dao không cam lòng hỏi tiếp: “Hay là... chúng ta đi trước?”

“Đèn đỏ.”

“... Đèn đỏ sao lâu như vậy?” Tống Dao cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như thế này, mặt của cô sẽ đỏ bừng lên tựa như cây đèn đỏ.

“Còn hai mươi giây.”

Hai mươi, mười chín, mười tám... Trong lòng Tống Dao lặng lẽ thầm đếm ngược, chỉ có như vậy mới có thể miễn cưỡng dời đi lực chú ý của cô, bằng lòng cô sẽ xấu hổ chết mất trên đài của tổng giám đốc đại nhân.

... Ba, hai, một!

Rốt cuộc, đèn xanh sáng lên, Quý Thừa Xuyên đạp mạnh chân ga, xe chậm rãi chạy đi, Tống Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại bắt đầu... sợ hãi hỏi: “Còn thấy không?”

“Không chắc.”

Gì chứ! Tống Dao gấp phát khóc, lại cắn răng kiên trì trong chốc lát, nhằm tính thời gian đủ lâu để rời khỏi Thịnh Tư Kỳ, rốt cuộc cắn răng một cái, ngồi thẳng dậy.

Hơi ấm trên đài biến mất, nụ cười trên mặt Quý Thừa Xuyên cũng theo đó biến mất. Vì thế, lúc Tống Dao quay đầu lại, vẫn chỉ thấy bộ mặt vô cảm vạn năm không đổi của tổng giám đốc đại nhân.

Trong lòng cô tràn ngập vẻ áy náy, hơi nóng trên mặt vẫn chưa tan biến, nói: “Thành thực xin lỗi ngài, Quý tổng, tôi không cố ý năm sấp...

nằm sấp trên chân ngài đầu...”

“VẬY LÀ CỐ Ý RỒI.”

Gì thế! Tống Dao bối rối: “Quý tổng, ngài hiểu lầm rồi...”

“Khỏi phải giải thích.” Quý Thừa Xuyên ngắt lời cô, “Thư ký Tống, vốn là cô thăm mến tôi, lại viết thư tình cho tôi, bây giờ còn viện cớ nhân cơ hội sờ soạng tôi, sự thật chẳng phải là vậy sao?”

Thăm mến?

Thư tình??

Sờ soạng???

Tống giám đốc đại nhân, ngài ăn nói thật logic quá rồi, khiến người khác không thể phản bác được. Tống Dao bị ba đòn ấy đả kích nặng nề, cả người ngây ngốc, cứng đờ ngay tại chỗ, hoàn toàn không biết phải nói cái gì.

Trái lại, Quý Thừa Xuyên vừa chất vấn xong, tùy tiện phất phất tay: “Quên đi, lần sau nhớ chú ý.”

Tống giám đốc đại nhân, ngài thật rộng lượng, bị người ta ăn đậu hủ còn dặn dò người ta lần sau chú ý! Chú ý ông cha nhà ngài!

Tống Dao lộ vẻ mặt cầu xin, quýnh quáng, lúng túng quay mặt hướng ra ngoài cửa xe, phân tán lực chú ý.

Cửa sổ xe đóng kín, chiếc xe ngoài cửa sổ chạy qua chạy lại không ngớt. Giờ khắc này, Tống Dao sức nhớ đến một việc vô cùng quan trọng, quay đầu lại, hỏi: “Quý tổng, cửa kính có phải làm bằng thủy tinh không ạ?”

“Ồ.” Quý Thừa Xuyên không cho là đúng, “Cô không nói, tôi thực đã quên.”

“...” Ặc, trốn bằng thừa! Tống Dao thậm muốn đâm đầu chết ngay trên cửa sổ xe.

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tuy Quý Thừa Xuyên luôn miệng hứa với Tống Dao sẽ nghĩ cách, nhưng trong vòng vài ngày tiếp theo, Thịnh Tư Kỳ vẫn kiên trì đứng ở cửa ra vào của tập đoàn Thừa Thiên như cũ. Quả là so với quẹt thẻ điểm danh còn đúng giờ hơn.

Khoảng thời gian đó, không chỉ trong nội bộ công ty khắp nơi đều nghe thấy tiếng xì xào về chuyện này, mà ngay cả giới truyền thông cũng bị kinh động, tranh nhau phỏng vấn đưa tin, thậm chí đã lên trang nhất các tờ báo trong thành phố.

Truyền thông tuyên truyền, những người hay tin đến xem náo nhiệt ngày càng nhiều, tầng tầng lớp lớp vây xung quanh, sự việc có xu hướng càng mở rộng.

Chưa kể, vào lúc chiều, khi Tống Dao đang ngồi làm việc chăm chỉ trên máy tính, góc dưới màn hình bỗng hiện ra một tin tức: “Con trai độc nhất của Thịnh Tổ Phong trình diễn cảnh si tình ở trước cửa công ty đối thủ cạnh tranh, là thật lòng đắm chìm trong tình yêu hay là tạo scandal để lăng xê, tại sao nhân vật nữ chính vẫn chậm chạp không chịu xuất hiện?” Tống Dao sợ tới mức suýt chút nữa ném con chuột đi.

Cùng lúc đó, trong văn phòng sôi sục.

“Này! Công ty chúng ta ở trên trang đầu kìa!” Một đồng nghiệp hô to.

“Chậc chậc, còn có không ít ảnh chụp ngay tại hiện trường đâu, các cô xem, lão Lưu bên bộ phận nhân sự ở trong kính chiếu hậu này, cảm tưởng

như được quét dầu leo lên trên đỉnh ấy!” Các đồng nghiệp cười ha hả.

“Sớm biết được lên trang nhất, lúc phóng viên tới đây, tôi cũng ra góp vui!”

“Các cô mau nhìn câu này: Theo nguồn tin của người biết chuyện tiết lộ, quả thực từ lâu Thịnh Tư Kỳ đã theo đuổi một cô gái. Cô gái này, bởi vì không chịu nổi sự quấy rầy của anh ta, xin nghỉ việc ở Thánh Tư, trước mắt đang làm ở tập đoàn Thừa Thiên. Sự thật như vậy, phóng viên kia không khỏi cảm khái. Rốt cuộc, một cô gái như thế nào sẽ từ chối sự theo đuổi của người thừa kế duy nhất của Thịnh Thế Phong Hành, đối với vẻ mặt van xin tình yêu, từ đầu đến cuối không chịu ra mặt đây? Người biết chuyện còn tiết lộ thêm, cô gái thần bí này họ Tống, nếu như bây giờ có nhân viên của tập đoàn Thừa Thiên xem tin tức này, phải chăng trong lòng đã có đối tượng nghi ngờ? Vô cùng chờ mong!”

Đồng nghiệp tiểu Vương vừa đọc hết tin tức, trong đầu Tống Dao phát ra tiếng “lộp bộp”, toát mồ hôi lạnh.

Phóng viên đào sâu được như vậy, ngay cả cô gái thần bí họ Tống đã moi ra được, chắc hẳn rất nhanh sẽ lộ ra chân tướng, đến lúc đó, các đồng nghiệp biết được chân tướng sự việc, cô phải làm sao đây? Thật sự không tài nào tưởng tượng.

Ngay lúc Tống Dao đang lo lắng, các đồng nghiệp tiếp tục tranh luận, tiểu Vương là người kích động nhất, kêu gào về phía chị Viện nói: “Các cô xem, tôi đã nói Thịnh thiếu đến đây tỏ tình mà, lời của chị Viện không phải là không có khả năng, hiện giờ tin tức đã chứng thực, các cô còn muốn nói gì nữa?”

Chị Viện liếc mắt khinh thường: “Đó chỉ là suy đoán có lý thôi, ai biết được sẽ có người ngốc nghếch từ chối Thịnh Tư Kỳ chứ? Từ nay về sau, cô muốn biết chuyện gì đừng hỏi tôi, hỏi người khác thì hay hơn!”

Chị Viện nổi cáu, lập tức có đồng nghiệp đi ra bợn đỡ: “Chị Viện ơi, đại nhân phải có tấm lòng độ lượng, chớ cùng tiểu tử thời này so đo, chúng em còn hiếu kỳ lắm, chị quen thuộc công ty như thế, chị nói xem, cô gái thần bí họ Tống này là ai không?”

“Đúng vậy, chúng tôi chờ lâu lắm rồi, rốt cuộc cô gái này là ai?”

“Tống Dao?!” Tiểu Vương hô to một tiếng.

Tống Dao sợ tới mức cong người lên muốn chạy.

Không may, động tác của cô chậm một nhịp, chị Viện mắng: “Đồ ngốc nghếch như Tống Dao à? Vậy chị đây là tổ tông nhà họ Tống! Cô suy xét vấn đề không thông qua bộ não hả? Nếu người mà Thịnh Tư Kỳ chờ là Tống Dao, em ấy có thể bình tĩnh ngồi ở đây làm việc vậy sao? Hẳn là sớm chạy đến bên Thịnh Tư Kỳ rồi! Tống Dao, chị nói đúng không?”

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía bóng dáng Tống Dao ở một bên sắp sửa chạy trốn.

Cô rụt cổ, chột dạ đáp: “Vâng...”

“Thấy chưa?” Chị Viện đắc ý trừng mắt nhìn tiểu Vương.

Tiểu Vương ngượng ngùng sờ đầu: “Cũng đúng, tôi nghĩ Thịnh thiếu có lẽ cũng chướng mắt tiểu Tống.”

Tống Dao: “...”

“Chị Viện, chị đừng bận tâm đồ ngốc này nữa, mau nói cho chúng em biết nhân vật nữ chính thần bí này rốt cuộc là ai?” Một cô đồng nghiệp ở bên cạnh nóng nảy.

“Đừng gấp, các cô chưa nghe tôi phân tích hết mà!” Chị Viện vỗ về tâm tình của mọi người, không nhanh không chậm tiếp tục nói, “Thịnh Tư

Kỳ là ai? Là đại thiếu gia của Thịnh Thế Phong Hành, con trai độc nhất của Thịnh Tổ Phong, người thừa kế toàn bộ gia sản, muốn tiền có tiền, muốn mạo có mạo, cô gái bị anh ta vừa ý tuyệt không đơn giản, cô gái có thể từ chối, cũng tuyệt đối là độc nhất vô nhị trên đời! Cho nên trải qua quá trình phân tích thấu đáo, suy luận logic, tôi cho là cô gái này nhất định là...”

“Là ai, chị nói nhanh lên!”

“Là Tống Linh bên bộ phận pháp luật.”

Chị Viện nói xong, mọi người bừng tỉnh ngộ, rồi rít cảm thán: “Hóa ra là cô ta!”, “Là cô ta cũng bình thường.”, “Tôi cũng đoán là cô ta!”, “Chả trách Thịnh thiếu đuổi theo cực khổ như vậy...”

Cuối cùng tạm thời tránh được một kiếp, Tống Dao nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng không khỏi hiếu kỳ, cái cô Tống Linh là người như thế nào, thay cô gánh nỗi oan ức này liệu có tốt không?

Tống Linh cảm thấy không tốt chút nào! Với tư cách là người đẹp nổi danh lạnh như núi băng ở tập đoàn Thừa Thiên, cuộc sống bình yên của cô bị khuấy đến long trời lở đất.

Xế chiều hôm nay, không ngừng có đồng nghiệp đến hỏi cô: “Thịnh Tư Kỳ đợi cô phải không?”, “Cô quen biết Thịnh thiếu đấy à?”, “Cái cô họ Tống trong tin tức thật sự là cô hả?”... Mọi việc diễn ra như thế, thật là phiền phức.

Ngay cả trưởng phòng lão Lý luôn luôn bảo thủ của bọn cô, buổi chiều đó cũng gọi một mình cô vào văn phòng, đầy ân ý nói với cô: “Luật sư Tống, mặc dù theo pháp luật ở trên ban hành, cấp trên không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cấp dưới, nhưng cá nhân tôi thấy hẳn là cô nên xử lý chuyện của mình cho ổn thỏa, như vậy mới có thể tập trung tinh thần vào làm việc, không tạo thêm phiền phức cho đồng nghiệp lẫn công ty.”

Thật tội nghiệp cho Tống Linh bị “chĩa súng”, lúc ra khỏi văn phòng lão Lý. Dù ngày thường có lạnh lùng chẳng nữa thì bây giờ sắc mặt cô cũng giận đến hơi ửng đỏ.

Cô sinh ra trong gia đình quân nhân, ông nội là một vị sĩ quan có chút tiếng tăm, hiện giờ cha đang đảm nhiệm chức vụ thượng tá không quân, mẹ là thẩm phán, vì bề thế đồ sộ của gia đình đã tạo ra tính cách cao ngạo, lạnh nhạt của cô.

Cho dù bề ngoài xuất chúng, thành tích nổi trội, đa tài đa nghệ, hoàn hảo đến mức không thể soi mói, nhưng vì bộ dáng như tượng đá cách xa ngàn dặm, chưa từng kết giao với bạn trai, ngay cả bạn bè cô cũng ít đến thăm thương.

Để cho một người như vậy, gánh tội thay cho Tống Dao, xác thực đã làm khó cô quá. Sở dĩ cái gọi là không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa, đó là khi ra khỏi văn phòng lão Lý, dù từ trước đến nay, Tống Linh thường mặc kệ sự đời cũng phải bùng nổ, nổi cơn thịnh nộ đi thẳng xuống dưới lầu.

“Tin đặc biệt, tin đặc biệt, nhân vật nữ chính đã xuất hiện!” Tin tức truyền đi rất nhanh, trắng trợn truyền tới tai của đồng nghiệp của Tống Dao, “Mọi người mau xuống xem đi, Tống Linh đi tìm Thịnh Tư Kỳ rồi!”

Chuyện này thật quá chấn động, cho dù ngay cả nữ vương đại nhân đều ngấm ngấm cho phép thuộc hạ đi xem náo nhiệt. Từ một nơi nào đó, một đám người chạy xuống dưới lầu.

“Dao Dao, đi xem náo nhiệt đi!” Tiểu long nữ không nói nhiều lời giữ chặt Tống Dao kéo đi.

“Tớ không đi, tớ còn có việc...”

“Haizz, thang máy chờ chúng tôi một tý!” Không đợi Tống Dao từ chối, Tiểu long nữ đã kéo cô vào trong thang máy, theo tầng tầng lớp lớp người chạy xuống phía dưới lầu.

Tại cửa ra vào tập đoàn Thừa Thiên, một trận giằng co đang diễn ra.

Một bên là Tống Linh tràn đầy tinh thần chiến đấu, một bên là Thịnh Tư Kỳ không hiểu sao chẳng. Hai người vốn không quen biết nhau vì một cái tin tức mà phải giáp mặt đứng chung một chỗ.

“Thịnh Tư Kỳ tiên sinh, bây giờ tôi dùng tư cách là người phụ trách về mảng luật pháp của tập đoàn Thừa Thiên để cảnh cáo anh. Nếu anh cứ tiếp tục xuất hiện ở cửa ra vào của công ty trong vòng nhiều ngày như vậy, dẫn đến rối loạn trật tự nghiêm trọng, ảnh hưởng đến danh dự vô cùng to lớn của công ty chúng tôi. Mời anh lập tức rời khỏi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!” Ngay lúc đám người chạy xuống vây xem, Tống Linh dùng lời lẽ đanh thép hạ lệnh trực khách.

Đương nhiên, Thịnh Tư Kỳ sẽ không vì mấy câu nói của cô mà rời khỏi: “Vị tiểu thư làm luật sư này, nếu như cô cho rằng tôi đang đứng trên đất thuộc về tập đoàn Thừa Thiên các cô, vậy tôi sẽ đến cửa ra vào của quán cafe bên cạnh chờ đợi. Nhưng mà, nếu như cô muốn đuổi tôi đi, xin lỗi, theo như tôi được biết, trong luật pháp không hề có quy định nào cấm không cho phép người khác tỏ tình cả.”

“Chuyện tỏ tình đích xác là hoàn toàn không hề trái pháp luật, nhưng vì hành động tỏ tình thái quá của Thịnh tiên sinh, hiện giờ giới truyền thông đồn đại rất nhiều tin tức không đúng sự thực, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự nhân viên của công ty chúng tôi, mặt khác cũng ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của công ty. Còn anh, lần chiếm lối đi ba ngày để thỏa mãn nhu cầu bức thiết của bản thân, chuyện này không phải anh chỉ cần chuyển vị trí đứng thì có thể giải quyết, tôi hoàn toàn có thể dựa vào kẽ hở trong luật pháp để kiện anh!” Khí thế của người học luật, phối hợp với

gương mặt lạnh như núi băng của Tống Linh, đối lại là người khác, e rằng đã sợ hãi không thôi.

Nhưng đối thủ của cô lại là Thịnh Tư Kỳ, ngay cả Tống Dao đứng ở một bên xem toàn bộ quá trình cũng nhin không được lắc đầu: Cô nương ơi, cô muốn giảng đạo lý với cậu ta à, thật ngốc nghếch, ngây thơ quá rồi!

Quả nhiên, nghe xong lời nói của Tống Linh, Thịnh Tư Kỳ dứt khoát đặt bó hoa lên nóc xe, nói: “Được, cô nói tôi làm trái pháp luật thì cô đi báo cảnh sát đi, bảo họ đến bắt tôi, nếu muốn giữ trật tự đường phố cũng được, tôi không chạy đâu, tôi đứng yên ở chỗ này, tôi chờ bọn họ đến bắt tôi, tôi chờ cô đi kiện tôi!”

“Được, đó là anh nói nhé.” Tống Linh rút điện thoại di động ra, thật sự muốn báo cảnh sát.

Bảo vệ đang vây xem liền nóng vội, tuy ông cũng rất muốn tiếp tục xem náo nhiệt, nhưng dù sao hiện giờ cũng đang trong phạm vi quản lý của ông, nếu kinh động đến cảnh sát thì ông cũng có phần trách nhiệm.

“Cô nương, được rồi, được rồi, chớ cùng loại người này so đo, không có tác dụng đâu.”

“Đừng báo cảnh sát ảnh hưởng đến tôi.”

Tống Linh liếc mắt, khí thế của chú An bảo vệ liền xẹp lép, chỉ có thể chuyển hướng sang khuyên răn Thịnh Tư Kỳ: “Thịnh thiếu, cậu cũng là một nhân vật có máu mặt, đừng cáu kỉnh với tiểu cô nương này, nhường nhin một chút, ha?”

Thịnh Tư Kỳ cười cười: “Ai cáu kỉnh với ai, chắc chắn cảnh sát đến đây sẽ có phán đoán sáng suốt.”

“Bọn họ là vợ chồng son nôi cái với nhau, ông đừng nhúng vào!”
Trong đám đông có người la lên.

“Đừng nói lung tung!”

“Đừng nói lung tung!”

Hai người hiếm có dịp trăm miệng một lời, sau khi nói xong, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, Thịnh Tư Kỳ dường như đã ngộ ra điều gì đó: “Tiểu thư, không phải cô tưởng tôi đang đợi cô đó chứ?”

Tống Linh cười lạnh: “Người anh chờ là ai chính anh biết rõ, tại sao không nói ra cho mọi người cùng biết, tránh cho họ đoán tới đoán lui, họa lây người khác.”

Thịnh Tư Kỳ tranh luận ngược lại: “Chuyện của chúng tôi không phiền cô xen vào, dù sao cũng không phải đợi cô.”

Anh vừa nói xong, xung quanh thất vọng than thở: “Hóa ra không phải đợi cô ta, phí công xem trò vui!”

“Không phải cô ta chứ là ai, mau nói cho chúng tôi biết đi!”

“Thịnh thiếu, tôi là phóng viên của Đại Chủy Bạo Báo, việc đã đến nước này, ngài thật sự không có ý định công bố trước công chúng nhân vật nữ chính thần bí đó sao? Tôi cũng ở đây cùng với ngài ba ngày rồi, xem như rủ chút lòng thương cho chúng tôi chút tin tức để làm trang đầu?” Ngu Ký không nhẫn nại thêm được nữa.

“Cái đó...” Vô số ánh mắt nóng rực nhắm vào, lòng kiên định của Thịnh Tư Kỳ rốt cuộc xao động. Lúc trước, anh ngây thơ cho rằng, chỉ cần mình kiên trì, nhất định có thể làm Tống Dao cảm động, nhưng sự thật chứng minh, cách này có vẻ không hề khả thi.

Đối với Tống Dao, đích xác là anh không tài nào kiên trì được như trong tưởng tượng, chỉ là làm việc cùng nhau trong nửa năm đó, anh cải trang thành người mới, ham ăn biếng làm, mọi người trong công ty đều chán ghét anh, chỉ có Tống Dao chưa từng chê bai anh, dễ dàng tha thứ cho hết thảy các yêu cầu vô lý, cho anh ăn nhờ ở đậu, dạy anh phải cố gắng làm việc.

Anh bị cô gái này hấp dẫn bởi chính phẩm chất tốt đẹp đó, anh cảm nhận được hơi ấm trên người cô mà trước nay chưa từng có, thậm chí anh tràn đầy tự tin cho rằng, chỉ cần cho cô biết thân phận của anh, Tống Dao nhất định sẽ vì anh mà chao đảo, nhào vào trong ngực anh.

Tuyệt không ngờ, TV đều lừa gạt, lúc tiết lộ thân phận, chẳng những Tống Dao không bị cảm động bởi chiếc nhẫn kim cương 2 karat trong tay của anh, mà còn chạy càng lúc càng xa, thậm chí từ chức để thoát khỏi tầm mắt của anh, nói ra những lời thoại tuyệt tình, thậm chí ngay trước mặt nhiều người cho anh một cái tát.

Là vì chưa đủ kiên trì ư? Ba ngày trước, anh cho rằng như thế, nhưng hiện giờ, hoa trong tay anh đã thay ba bó, phóng viên đến từng đợt rồi từng đợt. Gần đây, ngay cả bố của anh bình thường tùy anh làm loạn cũng đã gọi điện thoại nhắc anh đừng náo loạn, mà cái người anh đợi từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất hiện.

Điều này đã đủ nói rõ hết thảy? Thịnh Tư Kỳ thất vọng cúi đầu xuống, xung quanh yên tĩnh, đều đang chờ đợi anh nói ra sự thật.

Trước tình cảnh này, Tống Dao đứng phía ngoài cùng của đám đông ngủi thấy hơi thở nguy hiểm, cô cũng cho rằng Thịnh Tư Kỳ không chịu được áp lực sẽ lôi tên cô ra, tranh thủ thời gian lui ra phía sau vài bước định rời đi.

“Ồ, cậu đâu rồi?” Trong thời khắc mấu chốt, Tiểu long nữ không nhìn thấy Tống Dao bên cạnh, tranh thủ thời gian gọi cô: “Dao Dao! Tống Dao! Cậu ở đâu?”

Tống Dao?!

Lúc hai từ này truyền vào trong lỗ tai Thịnh Tư Kỳ, anh vốn đang nản chí bỗng dưng chấn động, ngẩng đầu, hai mắt lóe lên tia sáng chờ mong, tìm tòi khắp nơi trong đám người, thậm chí cầm lấy bó hoa dạt đám người sang hai bên tiến lên phía trước, hướng về nơi phát ra âm thanh.

Lưng Tống Dao cứng đờ, cô muốn chạy trốn, đuôi mắt Thịnh Tư Kỳ đã phát hiện ra cô: “Dao Dao, chị đừng đi Dao Dao!”

Nguy hiểm từng bước đến gần, vô số ánh mắt như gai đâm trên lưng, thậm chí Tống Dao đã tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trong chớp mắt, ngay lúc tay của Thịnh Tư Kỳ sắp chạm phải Tống Dao, một bóng người cao lớn chặn trước mặt của Tống Dao, thò tay kéo cô ôm vào trong ngực của mình.

“Thịnh tống, mong anh chú ý đến lời nói và cử chỉ của mình, cái gì cũng phải có chừng mực.” Âm thanh của Quý Thừa Xuyên không vang vọng, nhưng từng câu từng chữ đều cực kỳ có sức uy hiếp, tựa như áp lực vô hình, làm cho Thịnh Tư Kỳ không tự chủ được dừng bước.

“Lại là anh!” Sắc mặt Thịnh Tư Kỳ rất tệ, nhìn thấy Quý Thừa Xuyên bảo vệ Tống Dao trong lồng ngực, càng thêm ghen ghét, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi đoán không sai, quả nhiên anh có ý đồ bất chính với Dao Dao!”

Người trong ngực lắc cái đầu, một tay của Quý Thừa Xuyên nhấn đầu cô trở về, cười lạnh: “Ý đồ bất chính à, Thịnh thiếu đang nói chính mình sao?”

“Quý Thừa Xuyên, anh đừng tự cho mình là đúng, tôi thừa nhận bản thân không lay chuyển được Dao Dao, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là chị thích anh, những thứ giả dối vốn không thể hấp dẫn được chị!”

Tống Dao lại lắc cái đầu, Quý Thừa Xuyên lại thò tay nhấn trở về: “Giả dối là anh, không phải tôi.”

“Tôi không tin!” Thịnh Tư Kỳ phát hỏa, anh cho rằng mình rất hiểu rõ Tống Dao, nhiều người nhìn họ như thế, nhất định cô phải giãy giụa, không ngờ lâu như vậy, cô vẫn không động đậy nằm trong ngực Quý Thừa Xuyên, “Dao Dao, chị nói xem, rốt cuộc chị có thích anh ta hay không? Chị nói đi!”

Trong lúc đó, màn kịch tính này khiến mọi người khiếp sợ một hồi mới tỉnh lại, bắt đầu xì xào bàn tán:

“Không phải chứ, là cô ta...”

“Cô ta là ai, tại sao tôi chưa thấy qua?”

“Chị Viện, tôi không nói sai, thật sự là Tống Dao! Nhưng còn Quý tổng là như thế nào...”

“Tiểu Tống cực kỳ ghê gớm, ngay cả tôi cũng không phát hiện!”

“Các cô bớt cãi đi!”

...

Tất cả tiếng tranh luận, tất cả ký ức, mọi ánh mắt... Nếu như Quý Thừa Xuyên có thể ôm cô, che chắn mọi trở ngại của thế giới bên ngoài thật là tốt biết bao, nhưng là...

Tống Dao lại dịch chuyển cái đầu, lúc này Quý Thừa Xuyên không nhấn đầu cô trở về nữa, liếc nhìn về phía Thịnh Tư Kỳ đang gây hấn, anh

nâng mặt cô, kéo cô từ trong ngực của mình ra, trước ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mọi người, cúi đầu xuống, không chút do dự hôn lên.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Quý Thừa Xuyên đột ngột hôn, làm cho cảnh trong mơ cùng với hiện thực trùng khớp với nhau, cảm giác vô cùng chân thật về đêm hôm đó ùa vào trí não của Tống Dao trong nháy mắt, nỗi khiếp sợ, thẹn thùng, bối rối, lo lắng, phần nộ... Đủ mọi cảm xúc hỗn độn bên trong nội tâm Tống Dao, bên tai vang lên từng tiếng kêu sợ hãi than càng làm cho cô luống cuống tay chân.

Dưới tình thế cấp bách, cô dùng toàn bộ sức lực mạnh nhất để đẩy Quý Thừa Xuyên ra, thuận tay đánh trả anh một bạt tai, nhưng lực tay rất nhẹ, cùng lắm chỉ có thể coi là sờ soạng chút thôi. Nhưng tất cả mọi người đều ngẩn cả ra, kể cả Tống Dao với tư cách là người trong cuộc.

Tay cô hơi run run, hai chân mềm nhũn, tâm trí hoảng loạn, quay đầu lại nhìn từng đôi mắt hoặc là sửng sốt, hoặc là khinh thường, hoặc là ghen tỵ, còn có âm thanh tiếng chụp ảnh “tách”, “tách” của giới truyền thông, đầu cô trống rỗng. Ngay cả mắt cũng chưa từng liếc nhìn Quý Thừa Xuyên, cô không kiềm được liền bỏ chạy.

Mắt thấy Tống Dao bỗng nhiên mất tự chủ, sắc mặt Quý Thừa Xuyên lập tức biến đổi, bước chân muốn đuổi theo, nhưng Thịnh Tư Kỳ bày ra vẻ mặt đắc ý ngăn cản: “Tôi nói không sai mà, Dao Dao không bằng lòng, cậu muốn dùng sức mạnh cũng vô dụng thôi, bị tát như nhau.”

“Bắt anh ta lại rồi đuổi ra ngoài cho tôi.” Quý Thừa Xuyên nhìn lướt qua các chú bảo vệ đang há hốc mồm đứng bên cạnh, không chút khách khí ra lệnh.

Sự thật chứng minh, phân rõ phải trái là vô ích, bạo lực mới là vương đạo, Tống Linh tốn bao nhiêu nước bọt, không bằng một câu nói của Quý Thừa Xuyên.

Chưa hết, thương thay cho Thịnh Tư Kỳ còn chưa đặc ý đủ, mấy chú bảo vệ đã vác cả người “bị thương trong chiến đấu” vứt xuống đầu đường bên cạnh chiếc thùng rác.

“Này, buông tôi ra, xe của tôi còn ở đằng kia!”

Không ai bận tâm đến anh.

Anh tiếp tục giãy giụa kêu gào: “Quý Thừa Xuyên, anh nhớ kỹ chuyện này cho tôi, chị ấy không thích tôi cũng sẽ không thích anh, anh đừng có ảo tưởng. Nếu anh có thể làm cho chị ấy thích anh, tôi Thịnh Tư Kỳ sẽ theo họ của anh!”

Những lời cuối cùng này, sau đó bị vô số truyền thông có mặt tại hiện trường đưa tin, trở thành vết đen không thể xóa mờ trong cuộc đời của Thịnh thiếu gia. Rất lâu về sau, có người lôi chuyện này ra trêu chọc, còn có thể khiến cho Thịnh Tổ Phong phát bệnh tim.

Tổng giám đốc đại nhân không nuốt lời, cuối cùng đã đuổi Thịnh Tư Kỳ đi. Tiếc rằng, cách làm này quá mức mạnh mẽ, làm cho Tống Dao sợ hãi.

Không một tờ giấy xin phép nghỉ, không điện thoại, không bưu phẩm, thậm chí không để lại một câu cho Tiểu long nữ, Tống Dao cứ như thế bỏ bê công việc.

Vài ngày cô không xuất hiện ở công ty, không có người nào bàn luận rốt cuộc có hợp hay không hợp với quy định của công ty, đơn giản là vì những đề tài tranh luận trên người cô thật sự rất nhiều. Một cô người mới

vào công ty chỉ ba tháng, nghiêm nhiên trở thành chủ đề lớn nhất trong lịch sử tập đoàn Thừa Thiên.

Bộ phận hành chính bị người khác đập phá cánh cửa, cũng không thấy được người đầu, liếc mắt nhìn qua chỗ ngồi của Tổng Dao, hàn huyên vài câu với đồng nghiệp về cái sự kiện rất trâu bò của cô.

Về những chuyện của Tổng Dao, truyền đến truyền đi, không còn đơn thuần là bất quái đơn giản nữa, hoàn toàn có xu hướng phát triển thành truyền kỳ. Có người nói cô là Đặng Văn Địch thứ hai, có người nói cô là hậu duệ của quý tộc Dubai, có người nói cô từng học qua vu thuật ở Đông Nam Á, thậm chí còn có người nói cô nuôi thẳng quỷ nhỏ...

May thay, Tổng Dao đã nghỉ việc, bằng không thật sự sẽ phát điên.

Tiểu Long Nữ: Dao Dao, cậu nói gì đi, dù là một dấu chấm câu cũng được, cậu còn bất vô âm tính như vậy nữa thì tớ thật sự sẽ đi báo cảnh sát đó!

Thấy Tiểu long nữ gửi đến tin nhắn thứ n, Tổng Dao đắn đo một chút, cuối cùng vẫn quyết định hồi âm.

Dao Phát Tài: Tớ không sao.

Tiểu Long Nữ: A a a a a a a a, cuối cùng cậu cũng chịu trả lời tớ!!!

Tiểu Long Nữ: Cậu có khỏe không? Ở nhà à? Một mình sao?"

Tiểu Long Nữ: Tớ lo lắng cho cậu gần chết, cậu nói chuyện với tớ một lát được không?"

Dao Phát Tài: Thực xin lỗi, khiến cậu lo lắng.

Tiểu Long Nữ: Có cái gì mà phải xin lỗi, tớ mới là người phải xin lỗi cậu mới đúng, là đồng nghiệp với nhau lâu như vậy, thậm chí vẫn không

biết nhà của cậu ở đâu, bằng không tớ nhất định sẽ đến thăm cậu!

Tiểu Long Nữ: Dao Dao, có chuyện gì cậu cứ nói với tớ, đừng giấu trong lòng, sẽ nghẹn mà sinh bệnh!

Tiểu Long Nữ: Nếu cậu không muốn nói cũng không sao, cậu nói cho tớ biết nhà của cậu ở đâu, tớ qua thăm cậu được không?

Tiểu Long Nữ: Dao Dao, trả lời tớ một lần đi!

Dao Phát Tài: Cảm ơn, tớ muốn yên tĩnh một chút.

Tiểu Long Nữ: Được rồi, nếu cậu chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho tớ, tớ luôn để máy 24 tiếng đồng hồ! Giúp cậu không tiếc cả mạng sống! Xông pha khói lửa! Quyết không từ nan!

Dao Phát Tài: Cảm ơn.

Gõ xong hai chữ cuối cùng, Tống Dao vô lực đặt di động ở đầu giường, nằm lại giường một lần nữa, tiếp tục ngẩn người ngược nhìn trần nhà trơ trọi.

Cô tiếp tục trạng thái sa sút tinh thần được ba ngày, mỗi ngày ngoài ăn uống chính là nằm ngẩn người. Cô cũng muốn làm chút chuyện gì đó có ý nghĩa, ví như viết đơn từ chức chẳng hạn, nhưng vừa đặt bút xuống, tất cả tâm trí đều hiện ra gương mặt của Quý Thừa Xuyên, còn có hình ảnh ngày đó anh ở trước cửa ra vào của công ty, dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy mà hôn cô, cho đến bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy dường như đang nằm mơ.

Quý Thừa Xuyên thích cô, chuyện này sao có thể chứ?

Cho đến nay, từ đầu đến cuối, Tống Dao vẫn luôn tin chắc rằng chuyện Quý Thừa Xuyên thích đàn ông là sự thật. Cho nên dù thỉnh thoảng

anh tỏ ra quan tâm và hòa nhã trước mặt cô, cô cũng chưa từng nghĩ đến khía cạnh đó, thậm chí còn tưởng bản thân tự đa tình, không nên động lòng trước tổng giám đốc đại nhân.

Nhưng, ngày ấy ở cửa ra vào của công ty, Quý Thừa Xuyên đã làm ra một hành động long trời lở đất, hoàn toàn lật đổ nhận thức của cô. Trong khoảnh khắc đó, cô không còn cảm động vì màn anh hùng cứu mỹ nhân của Quý Thừa Xuyên. Trái lại, cô cảm thấy phẫn nộ vì bị lừa gạt, tựa như lúc biết rõ thân phận thật sự của Thịnh Tư Kỳ.

Điều khác biệt là, cô không thích Thịnh Tư Kỳ, đối mặt với sự dâm dục của anh liền không chút do dự rời khỏi. Nhưng khi Quý Thừa Xuyên cũng lừa dối như vậy, cô lại không nhẫn tâm được so với lúc trước.

Cô thừa nhận bản thân đã động lòng trước Quý Thừa Xuyên, cũng chính vì thế, càng khó chịu khi anh lừa dối. Chỉ cần nghĩ tới từ trước đến nay cô tựa như con khi bị tổng giám đốc chơi đùa, trong nội tâm Tống Dao cực kỳ khó chịu, hoàn toàn không cách nào tha thứ cho hành vi vô sỉ của Quý Thừa Xuyên.

Thậm chí cô từng nghi ngờ, rốt cuộc Quý Thừa Xuyên thích cô hay chỉ thuần túy là nhất thời hứng thú đùa giỡn cô, muốn thấy cô bẽ mặt trước nhiều người như vậy. Bây giờ ngẫm lại, khả năng thứ hai lớn hơn một chút. Dù sao, anh cũng nổi tiếng là người có tính cách tồi tệ.

Suốt ba ngày, không một cuộc gọi, không một tin nhắn, không một câu hỏi han, thế giới của cô bị anh quấy đến long trời lở đất, mà anh ngay cả một lời giải thích cũng không có. Quý Thừa Xuyên có ý gì, quả thật chỉ muốn xem cô làm trò cười cho thiên hạ sao? Tống Dao nhin không được, trong lòng nguội lạnh.

Xem ra, vẫn nên tàn nhẫn với chính mình một chút, quả quyết từ chức mới có thể làm lại cuộc đời một lần nữa.

Tống Dao nghĩ như vậy, qua ba ngày, sau lần thứ n hạ quyết tâm định thức dậy ghi đơn từ chức, đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Ba ngày xa lánh sự đời, bỗng có người tới thăm, Tống Dao sợ hết hồn. Cô không nghĩ ra, lúc này ai sẽ tìm gặp cô, chỉ có một khả năng duy nhất đó là đã đến cuối tháng, bà chủ cho thuê nhà lại đến thu tiền.

Tống Dao biết mình vô cơ bỏ bê công việc nhiều ngày, chắc chắn tháng này sẽ không còn tiền lương, nếu như bà chủ thật sự đến thu tiền, chỉ đành kiên trì xin bà ấy rộng lượng cho cô xin gia hạn thêm vài ngày. Nghĩ như thế, Tống Dao không thể không lê bước chân ra mở cửa.

“Đến đây...” Chờ ở ngoài rất lâu, trong phòng cuối cùng cũng truyền đến âm thanh yếu ớt của Tống Dao, Quý Thừa Xuyên ở ngoài cửa nheo mắt.

Cùng lúc đó, cánh cửa đóng chặt được mở ra, gương mặt với đôi mắt vô hồn ngó ra từ trong khe cửa, thấy anh, kinh hãi, liền đóng cửa lại.

Anh đã sớm đoán được kết quả thế này, thò tay ra chống lên cánh cửa, dùng sức đẩy mạnh vào trong.

Người bên trong hăng hái chống lại, lát sau vì thể lực chênh lệch, gần như dựa cả người lên cánh cửa, vẫn không thể đóng cánh cửa lại, gấp đến mức cả người cô đổ đầy mồ hôi.

Quý Thừa Xuyên muốn gì chứ, anh tới đây làm gì, cười nhạt cô hay sao? Quan trọng là, đã ba ngày cô không có rửa mặt chải đầu, vẫn còn mặc nguyên một bộ đồ ngủ, bộ dáng nhếch nhác thế này sao có thể để cho tổng giám đốc đại nhân trông thấy được đây? Nghĩ như vậy, Tống Dao vận động sức lực toàn thân, liều mạng đóng cửa.

Người trong cửa bỗng nhiên vận sức, Quý Thừa Xuyên hơi kinh ngạc, không ngờ dáng người cô nhỏ bé ở bên trong vậy mà có thể dùng lực mạnh

như vậy, chắc là muốn tốc chiến tốc thắng rồi đây.

“Mở cửa.” Vừa dứt lời, anh dùng đầu gối chặn cửa, đẩy mạnh.

Cho dù Tống Dao có dùng khí lực được bú sữa mẹ mà ra, cũng không đấu lại Quý Thừa Xuyên vừa dùng sức, bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, đặt mông ngồi xuống đất.

Một tiếng “rầm!” vang lên, Quý Thừa Xuyên mở toang cửa, nằng chiều từ ngoài cửa rọi vào, thân hình cao lớn lao vào làm cho Tống Dao ngã chổng vó, chiếc váy cô mặc bị tốc lên, hai chân giơ lên trời, quần lót làm bằng sợi tổng hợp trong hình hoạt họa phơi bày trước mắt tổng giám đốc đại nhân.

Cục diện đột ngột đông cứng, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, qua mấy giây sau, Tống Dao phục hồi tinh thần, nắm mép váy kéo xuống, khép lại hai chân, bắt đầu khóc lóc điên cuồng.

Đúng thế, bạn không nghe lầm, là khóc lóc điên cuồng.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Trước mặt Quý Thừa Xuyên, Tống Dao không bận tâm ngồi dưới đất khóc nức, chỉ khi cực kỳ tủi thân, người ta mới làm ra chuyện trái với bình thường như thế.

Bây giờ, Tống Dao thật lòng cảm thấy bản thân làm người đến lúc này thật là thất bại, rõ ràng bị Quý Thừa Xuyên trêu đùa đến mức đầu óc văng vất, nhưng vẫn không còn tôn nghiêm mà thích anh. Chỉ vì đoạn tình cảm này mà cô tự trách mình không nguôi, đau khổ khó chịu, tìm mọi cách điều chỉnh tâm tình, nào ngờ, hóa ra bản thân từ trước đến nay chỉ là con khỉ bị người ta đùa giỡn.

Thích, anh làm theo quy trình thường tình sẽ chết à?

Không thích, anh đối người đùa giỡn có được hay không?

Cái nào cũng không được, lúc cô cuối cùng đã trốn thoát, hết lần này đến lần khác tên khốn này tìm đến cửa nhà trong lúc cô thảm hại nhất, chưa kể còn hại cô té lộn mào một cái, quần lót cũng bị anh thấy hết!

Nếu như lúc này không cho cô khóc lóc điên cuồng một trận, để phát tiết nỗi lòng một chút. E rằng, Tống Dao sẽ không thể kiềm chế chính mình mà chạy đến phòng bếp rút dao ra ngoài ra sức liều mạng với Quý Thừa Xuyên.

Vừa nãy Tống Dao còn cậy mạnh đẩy anh ra khỏi cửa không muốn cho vào, bây giờ bỗng ngồi dưới đất không hề kiêng dè mà khóc rống lên, khóc miệng Quý Thừa Xuyên co quắp, không biết phải làm sao.

Trước khi gặp Tống Dao, anh đã từng có một người bạn gái. Mười năm trước, anh gặp Tuyên Tử Hân trong trường học.

Đó là một nữ sinh ưu tú không một khiếm khuyết, cô xinh đẹp, thông minh, cởi mở, kiên cường, độc lập, bất luận đến chỗ nào cũng đều tỏa sáng lấp lánh, thu hút sự chú ý của người khác.

Kiều ngạo như anh, thời niên thiếu tràn đầy xúc động và nhiệt huyết, cũng bị hấp dẫn bởi khí chất đặc biệt của cô. Họ bắt đầu từ tình bạn, tại sân trường đại học, trò chuyện cùng cô đã trở thành một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm đầu tiên.

Cho đến lúc tốt nghiệp năm ấy, Tuyên Tử Hân bỗng tuyên bố, cô muốn đi thực hiện mơ ước từ nhỏ đến lớn, đó là đi du lịch vòng quanh thế giới.

Cô nói, trên thế giới chỉ có một mình Tuyên Tử Hân, do đó không giống với người khác. Cô nói, dù thế giới có lớn cỡ nào cũng không thể trói buộc bước chân cô. Cô nói, để theo đuổi sự tự do và mơ ước, cô sẵn lòng buông bỏ hết thảy, kể cả đoạn tình yêu với Quý Thừa Xuyên.

Sau đó, cô thật sự đã làm như vậy!

Đoạn tình yêu sâu đậm gây tổn thương tới Quý Thừa Xuyên, làm thay đổi hoàn toàn quan niệm tình yêu của anh. Cho đến khi nhiệt huyết, xúc động thời niên thiếu qua đi, anh trở thành người lãnh đạo của một tập đoàn, vẫn cực kỳ chán ghét bất kể là tia sáng rọi ra bốn phía của phái nữ.

Sở dĩ anh buộc phải thừa nhận, vì Tống Dao thật bình thường nên ngay từ đầu anh mới chú ý đến cô, không làm lóa mắt mà thôi.

Nhưng khi dần dần tiếp xúc với cô, anh cảm thấy con người cô không giống với một mặt trong tưởng tượng của mình.

Tuy cô không thông minh nhưng rất nỗ lực, tuy không xinh đẹp nhưng rất lạc quan, tuy nhát gan nhưng cũng có lúc rất kiên cường, không làm bộ làm tịch, kệch cỡm. Cô đơn thuần, đáng yêu, lương thiện, ngay thẳng, đến nay anh vẫn nhớ rõ bảng chi tiêu của cô trong cuốn sổ nhật ký, cho dù nghèo túng mỗi tháng cũng không quên quyên góp tài trợ bữa cơm trưa tình thương hằng tháng.

Tống Dao, chính là một người không hoàn hảo như thế, nhưng lại phơi bày toàn bộ thế giới tốt đẹp của người con gái.

Có lẽ, trên thế gian có rất nhiều người con gái như cô vậy, nhưng định mệnh đã để Quý Thừa Xuyên gặp Tống Dao, làm cho trái tim lạnh giá bị tan chảy bởi sự ấm áp bình thường đó, kiên quyết mà mạnh mẽ bắt đầu đập loạn một lần nữa...

Nghĩ vậy, trái tim Quý Thừa Xuyên mềm nhũn, ngồi xồm xuống, ve mặt cứng ngắc dỗ dành: “Đừng khóc.”

“Òa!” Tống Dao lại càng khóc dữ dội hơn, anh nói không khóc sẽ không khóc à, anh thử ngã một cái xem, anh bị người khác nhìn thấy quần lót xem? Nói dễ hơn làm!

Quý Thừa Xuyên bất đắc dĩ, chỉ đành kiên nhẫn tiếp tục dỗ cô: “Được rồi, vừa phải thôi.”

Cái này không phải đang an ủi người khác, rõ ràng là đang uy hiếp. Con mẹ nó chứ, tôi đã tham thành ra thế này, anh còn chạy đến nhà của tôi uy hiếp tôi, anh có phải là người không?

Tiếng khóc càng thêm vang dội, thậm chí hàng xóm ở phía đối diện cũng mở cửa, hiếu kỳ đi đến xem xét, cẩn thận quan sát Quý Thừa Xuyên, lớn tiếng hỏi han Tống Dao: “Con gái ơi, làm sao thế, cãi nhau với bạn trai sao? Đây là bạn trai con à, sao ta chưa thấy bao giờ nhỉ?”

Tống Dao khóc hăng say, không để ý tới hàng xóm không mời mà đến.

Hàng xóm càng cảnh giác, đang muốn hỏi lại, Quý Thừa Xuyên mặt đen đứng dậy, đi đóng cửa lại.

Vừa đóng cửa, trong căn phòng đều là tiếng khóc của Tống Dao.

Quý Thừa Xuyên quay đầu lại, ngắm nhìn Tống Dao khóc bù lu bù loa trên mặt đất, cuối cùng không khuyên nhủ cô nữa. Trái lại, anh bước qua, ngồi xổm xuống, dễ dàng ôm ngang cô từ dưới đất lên.

Tiếng khóc chợt im bặt, Tống Dao ngây người.

Cô mặc áo ngủ, vài ngày không chải tóc dùng một sợi dây thun buộc đồng bù xù ở phía sau ót, mái tóc hỗn loạn bết dính trên trán, gò má vì khóc mà đỏ bừng, đôi mắt sưng lên, đong đầy nước mắt không thể tưởng nổi. Cô mở to mắt nhìn chăm chăm Quý Thừa Xuyên, khiếp sợ đến quên mất hô hấp.

Ấy... cô đang nằm mơ sao?

Tống giám đốc đại nhân ôm cô như vậy, tuy vẻ mặt vẫn lạnh băng như cũ, nhưng bàn tay của anh rất ấm, cách lớp áo ngủ mỏng manh không biết vô tình hay cố ý chạm vào bên ngực cô, nóng rực.

Mọi chuyện hết thảy đều không chân thật, tựa như họ đang đóng phim, bên tai phảng phất còn vang lên tiếng nhạc trong khung cảnh lãng mạn của bộ phim thần tượng.

Sự thật sẽ không mơ màng như vậy, nhưng nếu nằm mơ sao lại chân thật như thế...

Tống Dao vô cùng bối rối, đầu óc hỗn độn, muốn giãy giụa lại sợ bỗng tỉnh dậy từ trong mơ, đành rủ mắt xuống, ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mặt Quý Thừa Xuyên.

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh, nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Tống Dao, Quý Thừa Xuyên nhếch khóe miệng một cái, tâm tình không hẳn là rất tốt, thậm chí không có thời gian để ghét bỏ căn phòng trọ vừa tối lại chật hẹp còn bừa bộn này nữa.

Giờ phút này, trong mắt của anh chỉ có cô gái đang ôm trong ngực, cô gái này tuy bình thường nhìn phía trên có vẻ nhỏ bé gầy teo, dường như không có mấy cân, nhưng ôm vào rất có thịt, mềm mại, còn hơi nặng.

Trên người cô là bộ đồ ngủ cũ kĩ, cổ áo hơi rộng, nhìn từ góc độ này, trông có vẻ đầy đặn. Về phần gương mặt, tuy hơi bình thường, nhưng bộ dạng ngoan ngoãn xấu hổ đỏ mặt rủ mắt xuống thật sự càng xem càng làm cho người ta yêu thích...

Nói tóm lại, bước đầu “kiểm tra” sơ bộ, tổng giám đốc đại nhân rất hài lòng đối với Tống Dao, hơn nữa vô cùng khát vọng tiến thêm một bước cùng cô đi sâu vào “bàn bạc thảo luận” và “kết hợp”.

Nếu như Tống Dao có năng lực nhìn thấu lòng người, biết rõ ý nghĩ lúc này của Quý Thừa Xuyên, cô nhất định sẽ xấu hổ đến mức tìm một cái lỗ chui xuống.

Tiếc là, giờ phút này, cô không rời rã để phỏng đoán tâm tư của tổng giám đốc đại nhân, vì bản thân cô đang trong mộng cảnh được anh yêu thương mà lo sợ không thể thoát khỏi. Cho đến khi cơ thể bỗng rơi xuống, Quý Thừa Xuyên đã đặt cô xuống giường, cuối cùng mới rụt rè ngẩng đầu, lấy hết can đảm nhìn thẳng vào anh.

Tuy đây không phải lần đầu tiên bọn họ nhìn nhau, nhưng Tống Dao chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng như bây giờ. Trong căn phòng yên tĩnh,

không khí dường như ngưng kết, hai người ai cũng không nhúc nhích, toàn bộ không gian chỉ có tiếng hô hấp cùng với ánh mắt nhìn ngăm lẫn nhau.

Quý Thừa Xuyên vịn tay ở mép giường, một tay khác chống đỡ cơ thể, thân hình cao lớn bao bọc Tống Dao dưới thân thể, ánh mắt anh sáng lấp lánh.

Tống Dao vẫn duy trì tư thế kia lúc bị thả lên giường, cong chân lên, hai tay nắm hờ để trước ngực, bị đè lên nên thân thể cứng ngắc, trái tim đập thình thịch, như đang mô tả sinh động nội tâm của cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng Quý Thừa Xuyên đã cử động, giơ tay lên chậm rãi đưa về phía Tống Dao.

“Đừng!” Tống Dao quay mặt sang một bên, theo bản năng nhắm mắt lại, khép miệng mím môi. Trải qua trận đấu mắt vừa nãy, cô đã chắc chắn mọi chuyện xảy ra trong lúc này không phải là mơ, trong nội tâm căng thẳng kinh khủng.

“Đừng cái gì?” Anh mở miệng hỏi vậy, nhưng tay giơ lên không có dừng lại, ngón tay chạm vào gò má của Tống Dao, dùng phần bụng mềm mại của ngón tay chăm chú lau đi vệt nước mắt trên mặt cô.

Cử chỉ dịu dàng đến quá đường đột, Tống Dao không tránh khỏi mất hồn một hồi, bờ môi mím chặt hơi thả lỏng, dè dặt mở mắt ra, nhìn về phía Quý Thừa Xuyên.

Bấy giờ, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, lực tay nhẹ nhàng cũng rất cẩn thận, từ phía dưới bắt đầu chà lau lên từng chút một, khóe miệng, đôi môi, cái mũi, gò má, hốc mắt... Phần bụng ngón tay lướt đến đâu, ánh mắt liền dừng ở đó, tựa như lúc anh chăm chú làm việc, quét mắt qua mỗi một tờ tài liệu.

Điểm khác biệt là, lúc này trong ánh mắt ấy ngoài sự nghiêm túc còn tràn ngập vẻ yêu thương, nội tâm vững vàng của cô từng chút một bị sụp đổ, sau đó mới chống lại ánh mắt của anh một lần nữa.

Tay đang lau vệt nước mắt bỗng dừng lại, bàn tay to lớn nắm lại, thân thể nghiêng về phía trước, gương mặt anh tuấn ngày càng gần kề gương mặt cô.

Cứu với! Có một âm thanh yếu ớt trong sâu trong nội tâm của Tống Dao chọt reo lên, lý trí mách cho cô biết, hãy mau tỉnh lại, nếu còn rơi xuống thì cô sẽ tiêu đời!

Thế nhưng, một âm thanh xúc động khác đồng thời vang lên khuyên can: Ngoan, cam chịu số phận của cô đi, cô thích anh ta, anh ta cũng thích cô, trên đời này không có gì tốt đẹp hơn chuyện này, còn cái gì mà phải do dự hả?

Cuối cùng, xúc động chiến thắng lý trí, mắt thấy gương mặt kia từng chút từng chút lại gần mặt mình, Tống Dao cam chịu, nhắm tịt hai mắt...

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, đồng thời kèm theo đó là tiếng gõ cửa dữ dội.

“Mở cửa! Cảnh sát đây! Mau mở cửa!”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Người ưu tú như Quý Thừa Xuyên, muốn theo đuổi cô gái nào, theo lý mà nói hẳn là chuyện vô cùng dễ dàng. Nào ngờ, hết lần này đến lần khác để cho anh gặp Tống Dao, muốn hôn thôi cũng không phải chuyện đơn giản.

Lần thứ nhất, Tống Dao uống say, vừa hôn xong đã lăn ra ngủ, ngày hôm sau quên không còn một mống.

Lần thứ hai, cuối cùng Tống Dao cũng tỉnh táo, nào ngờ vừa hôn xong đã trúng một cái tát, kịp hoàn hồn thì nhân vật nữ chính đã chạy mất.

Lần thứ ba, mắt thấy rốt cuộc đã sắp thực hiện được, thế mà cảnh sát lại đến?!

Đùa kiểu gì vậy? Quý Thừa Xuyên bực dọc, cúi đầu muốn tiếp tục, Tống Dao bị hù dọa lấy tay ngăn cản: “Bên ngoài...bên ngoài có cảnh sát!”

“Sợ cái gì, em đâu phải phạm pháp.” Chuyện quan trọng bị cắt ngang, tổng giám đốc đại nhân rất không vui.

“Là cảnh sát đó, không mở cửa sẽ phạm pháp...” Người nào đó thiếu kiến thức luật pháp đã sợ đến mức nói năng lộn xộn.

“...” Quý Thừa Xuyên bó tay.

Lúc này, tiếng gõ cửa càng dữ dội hơn: “Trong kia, nếu không ra chúng tôi sẽ phá cửa đấy!”

“Mau mở cửa, phá hư sẽ phải đền tiền!” Tống Dao cầm lấy tay Quý Thừa Xuyên giãy giụa điên cuồng.

Đền tiền? Có tin tôi mua toàn bộ căn nhà của em không?

Ngoài cửa.

“Hình như không có ai mà?” Cảnh sát gõ cửa hồi lâu không thấy ai trả lời quan đầu lại, hỏi han hàng xóm đã báo cảnh sát.

“Chắc chắn là có người! Tôi vừa nãy còn thấy, có một người đàn ông ở bên trong, ánh mắt vô cùng hung dữ, con bé ở trong nhà khóc lóc vô cùng dữ dội!”

“Có lẽ cãi nhau với bạn trai chăng?”

“Cãi nhau mà khóc đến mức đau lòng thế sao? Hơn nữa, con bé trong nhà kia đã ở đây hơn một năm trời, đều chỉ có một mình, tôi chưa thấy con bé dẫn người đàn ông nào về nhà, bỗng dưng xuất hiện một người đàn ông lạ nhất định là có vấn đề! Ngoài ra, không phải vẫn còn mấy gã sắc lang lãng vãng gần đây hay sao, tôi càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, chi bằng chúng ta phá cửa vào đi?”

“Được rồi!” Hai vị cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, vừa định phá cửa.

Cửa, mở.

“Cái gì thế?” Người đàn ông có thân hình cao lớn mở cửa ra, quần áo ngay ngắn, mặt mày đường hoàng, kèm theo đó là phong thái của bậc vua chúa, vẻ mặt không khác người bình thường lắm.

Hai vị cảnh sát sững sờ trong chốc lát, lập tức khôi phục trạng thái bình thường như đối mặt với phần tử phạm tội, lớn tiếng hỏi: “Phòng này là của bà à?”

“Không phải, tôi quen biết với người chủ cho thuê, cô gái nhỏ này thuê ở chỗ này suốt.” Hàng xóm nhiệt tình vội nói tiếp.

“Cô gái kia đâu?” Cảnh sát hỏi.

Quý Thừa Xuyên mặt đen thui, khinh thường không thèm trả lời, thân thể dịch sang bên cạnh.

Một cái đầu rụt rè từ phía sau lưng anh thò ra ngoài: “Tôi... Tôi ở đây...” Vừa dứt lời, Quý Thừa Xuyên đã kéo trở lại sau lưng.

“Còn việc gì không?” Vẻ mặt anh lạnh nhạt hỏi, không muốn để cho mấy gã đàn ông kia nhìn thấy bộ dạng mặc đồ ngủ của Tống Dao.

Hành động như vậy khiến cho người ngoài cửa bắt đầu cảnh giác hơn: “Anh tên gì, hai người có quan hệ thế nào? Mau lấy chứng minh thư ra đây!”

“Cái đó có liên quan gì đến anh à?” Người tình nghi dứt khoát không chịu phối hợp.

Thái độ này cuối cùng đã làm cho hai vị cảnh sát phát hỏa: “Chúng tôi là cảnh sát, làm phiền anh phối hợp một chút, nếu không theo chúng tôi đến cục cảnh sát nói chuyện rõ ràng!”

Đến cục cảnh sát ư?

Vừa nghe cụm từ này, Tống Dao bị dọa muốn xỉu, tranh thủ thời gian thò đầu ra: “Đồng chí cảnh sát, tôi là Tống Dao, anh ấy tên là Quý Thừa Xuyên, chúng tôi là... là...” Cô nhất thời nghẹn lời, không biết nên hình dung quan hệ giữa hai người bọn họ như thế nào.

Ấp a ắp úng như vậy, cực kỳ giống như bị người khác ức hiếp, khiến cho cảnh sát càng thêm nghi ngờ Quý Thừa Xuyên.

“Là quan hệ ra sao hãy nói rõ ràng, mặt khác lấy chứng minh thư ra đây, chúng tôi cần phải lấy lời khai!”

Tống Dao do dự một hồi, cô cũng không dám mô tả bừa bãi mối quan hệ của bọn họ ở trước mặt tổng giám đốc đại nhân, đang định lấy cố đi vào lấy chứng minh thư mà lâm trận chùn bước, bỗng nghe thấy Quý Thừa Xuyên bình tĩnh nói ra bốn chữ: “Quan hệ trai gái.”

Quan hệ trai gái!

Cụm từ quá mức kinh hãi, Tống Dao bị sặc, ho khan đến ứa ra nước mắt.

“Quan hệ trai gái? Quan hệ trai gái là thế nào? Cô kia, hai người tốt cùng là có quan hệ gì? Không nói rõ ràng thì đến cục cảnh sát mà nói!”

Vừa nghe nói phải đến cục cảnh sát, Tống Dao cũng không bận tâm đang ho khan, tranh thủ thời gian giải thích: “Đồng chí cảnh sát, hai chúng tôi đúng là quan hệ trai gái đứng đắn, các anh đừng nên hiểu lầm!”

Hai vị cảnh sát hỏi quanh co: “Quan hệ trai gái đứng đắn là quan hệ như thế nào?”

Tống Dao cảm thấy bối rối khi bị hỏi vấn đề này: “Đứng đắn... cái đó chính là...”

Nói được một nửa đã bị chặn lại, vì Quý Thừa Xuyên bỗng cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một cái, sau đó ngẩng đầu vô cùng thản nhiên nói: “Chính là như thế.”

“...” Im lặng tập thể.

“Nếu muốn hỏi thêm cái gì, trực tiếp gặp luật sư của tôi mà nói.” Không chờ mấy người ngoài cửa phục hồi tinh thần, Quý Thừa Xuyên đã

vứt ra một tấm danh thiếp, sau đó không hề khách khí đóng sầm cửa.

Luật sư? Lần đầu tiên đi phá án gặp một người kiêu ngạo như vậy, hai anh cảnh sát nhỏ không khỏi ngạc nhiên, nhưng mà sau khi bọn họ cúi đầu xem nội dung ghi trên danh thiếp, từ vẻ ngạc nhiên đột ngột biến thành nỗi sợ hãi.

Tập đoàn Thừa Thiên?

Quý! Thừa! Xuyên!

Cho đến khi cửa đóng lại, Tống Dao vẫn trừng to hai mắt, vô cùng khiếp sợ, rất lâu sau không tài nào lấy lại được tinh thần khi bị tổng giám đốc đại nhân thừa cơ đánh lén.

Trái lại, Quý Thừa Xuyên không chỉ bày ra bộ dạng không sao cả, mà dáng vẻ dường như còn hôn chưa đủ, vừa đóng cửa lại liền vươn tay nâng mặt Tống Dao cúi xuống định hôn.

Tống Dao bừng tỉnh: “Quý tổng!”

Quý Thừa Xuyên dừng động tác, nhíu đôi lông mày: “Gọi Thừa Xuyên.”

“... Quý tổng.”

“Gọi Thừa Xuyên.” Anh nhấn mạnh một lần nữa, dùng giọng điệu ra lệnh.

“Quý Thừa Xuyên!” Tống Dao bị ép bức, liền đẩy tổng giám đốc đại nhân đang còng lưng đang gần thân thể cô, trước ánh mắt vô cùng sắc bén kia, lấy hết can đảm nói, “Chúng ta cần nói chuyện một lát.”

“Nói chuyện gì?” Anh rút cuộc cũng lui ra sau, dựa lưng vào vách tường, tại không gian chật hẹp từ trên cao nhìn xuống cô, làm cho Tống

Dao vừa nãy không dễ dàng gì gom đủ can đảm thoáng chốc đã khấn trương.

Vì không để cho khí thế của mình giảm sút, Tống Dao quyết định ra tay trước để giành lợi thế, ngẩng đầu ưỡn ngực, nổi cơn thịnh nộ mà hỏi: “Ngài coi tôi là cái gì?”

“Tôi thích em.”

Ba chữ, như tấm chắn làm cho Tống Dao không thốt nên lời, anh đang tỏ tình sao? Không có phần đệm, không hề báo trước, thậm chí ngay cả bó hoa cũng không có, đây có thể coi là tỏ tình sao?

“Quý tổng, xin ngài đừng trêu chọc tôi nữa.” Cô mở miệng nhắc nhở, tim đập nhanh thành thịch.

“Thư ký Tống, em nghĩ tôi đang nói đùa ư?” Trong thời khắc này, Quý Thừa Xuyên còn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc hơn so với Tống Dao, ngồi dậy, tới gần cô một lần nữa.

“Ngài đừng như vậy!”

“Đừng thế nào?” Anh vươn tay, không hề kiêng dè nâng cái cằm của cô.

Kế đó, tay liền vuốt ve: “Quý Thừa Xuyên, ngài còn làm vậy nữa tôi sẽ tức giận!” Cô ghét nhất là chưa nói rõ ràng mà đã động tay động chân, tổng giám đốc đại nhân hôm nay mặt dày mày dạn đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của Tống Dao, người dịu dàng như cô cũng không kiềm được nổi cáu.

Một lần nữa bị từ chối, không biết tại sao, Quý Thừa Xuyên bỗng nhớ tới lời khiêu khích của Thịnh Tư Kỳ trước đó, tâm trạng bỗng hơi bức dọc: “Em không thích tôi?”

Mỗi câu mỗi chữ của anh đều rất trực tiếp, điều này làm cho Tống Dao trong chốc lát không thể chống đỡ, ánh mắt liên tục trốn tránh.

“Nhìn tôi.” Cằm của cô lại bị nâng lên một lần nữa, ép buộc cô phải nhìn thẳng vào anh, “Trả lời vấn đề của tôi.”

Giờ phút này, ánh mắt của Quý Thừa Xuyên dường như có sức hấp dẫn nhìn thấu lòng người, trước ánh mắt chăm chú ấy, bất luận là kẻ nào cũng không thể nói ra lời nói trái với lương tâm, Tống Dao cắn răng: “Đúng, tôi thích anh!”

“Nhưng mà!” Tống Dao đẩy cái tay trên cằm ra, dường như đã can đảm hơn so với vừa rồi, “Tôi thích anh, không có nghĩa là anh có thể tùy tiện đùa giỡn tình cảm của tôi. Với tôi, thích là một chuyện, yêu là một chuyện khác. Nếu như, cái thích của anh chỉ là nhất thời cảm thấy mới lạ, thú vị, vậy thì thật xin lỗi, tôi không hứng thú chơi đùa với anh chút nào!”

Cô chưa từng bộc lộ thái độ kiên quyết như thế ở trước mặt anh, quả thực đã làm cho Quý Thừa Xuyên nhìn cô với cặp mắt khác.

“Vậy nếu như tôi vô cùng nghiêm túc thì sao?”

“Tôi không thấy anh nghiêm túc chỗ nào cả.” Tống Dao cắn môi một cái, từ đầu đến cuối cô chưa nhìn thấy một chút nghiêm túc nào trên người Quý Thừa Xuyên, chỉ cảm thấy mình bị đùa giỡn vòng vòng.

“Vậy theo em, phải thế nào mới là đủ nghiêm túc?”

“Phải...” Cô hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, “Đầu tiên anh phải tôn trọng tôi, đừng hờ một chút là tự ý định đoạt, tôi cũng có quyền phát biểu ý kiến!”

Quý Thừa Xuyên trầm mặt, không nói.

Cô bất chấp giá nào, cả gan nói tiếp: “Tiếp đó, anh không được dùng ánh mắt đe dọa như thế này nhìn tôi, nói cho anh biết... Tôi không bị anh hù nữa đâu! Còn nữa, tôi có cuộc sống riêng của tôi, dù là không được tốt, xin anh đừng tùy tiện xáo trộn nó được không? Điều này làm cho tôi rất phiền muộn!” Cô còn đang tức tối chuyện trước đó Quý Thừa Xuyên công khai cường hôn cô.

“Còn gì nữa không?”

“Còn có...” Tống Dao ngẫm nghĩ, “Đúng rồi! Bởi vì hành vi xấu xa của anh đã quấy nhiễu nghiêm trọng đến công việc bình thường của tôi, làm cho tâm trạng tôi rất không ổn định, tôi muốn nghỉ phép! Hưởng lương!”

“Chỉ thế thôi?”

“Tạm thời bấy nhiêu đó.” Tống Dao gạt mắt sang một bên, “Những thứ khác, tôi còn chưa nghĩ ra...”

“Vậy thì đến lượt anh nói.”

“Anh muốn nói gì?” Tống Dao cả kinh, bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Yêu cầu của em anh đều chấp nhận, nhưng đổi lại, hẳn là anh có thể đưa ra yêu cầu, phải không?”

“Anh có yêu cầu gì?” Cô cảnh giác.

“Không được gọi anh là Quý tổng, không được phép không nghe điện thoại, không được phép không trả lời tin nhắn, không được phép nhốt anh ở ngoài cửa, không được phép...”

“Đợi đã! Cái này không công bằng, dựa vào đâu mà tôi nhất định phải nhận điện thoại, nhất định phải trả lời nhắn tin của anh? Hơn nữa, đây là nhà tôi, tại sao anh có thể tùy tiện đi vào?”

“Về phần lương nghỉ phép đó còn cần bộ phận nhân sự...”

“Tôi đồng ý!”

Trên mặt tổng giám đốc lộ ra nụ cười đắc thắng, nhin không được thò tay ra định ăn chút đậu hủ non.

“Yêu cầu cuối cùng!” Tống Dao kêu to, “Không được phép động tay động chân với tôi!”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Dao Phát Tài: Song Song! [gào thét]

Tứ Tỷ: Sao vậy?

Dao Phát Tài: Thôi xong, xảy ra việc lớn rồi!

Tứ Tỷ: Cậu bị cưỡng hôn đó hả?

Dao Phát Tài: !!! Tại sao cậu biết rõ vậy?

Tứ Tỷ: Tớ còn biết người cưỡng hôn cậu là Quý Thừa Xuyên.

Tứ Tỷ: Tớ có gián điệp.

Dao Phát Tài: Ai?!

Tứ Tỷ: Bí mật.

Dao Phát Tài: Tớ muốn tuyệt giao với cậu!

Tứ Tỷ: Tuyệt giao cũng được, cậu mời bữa cơm chia tay nhé.

Dao Phát Tài: Mời không nổi, cho khát trước...

Tứ Tỷ: Sặc, cậu cậu được sếp lớn, sao lại không thể mời tớ ăn cơm!

Dao Phát Tài: Sếp em gái cậu! Tớ phiền sắp chết đây!

Tứ Tỷ: Sao lại phiền chán, kể nghe xem?

Dao Phát Tài: Lát nữa nói tiếp, nói sếp lớn thì sếp lớn đến rồi... [khóc lớn]

Tiếng chuông cửa vang lên liên tiếp không ngừng, Tống Dao và Thẩm Song Song đang nói chuyện phiếm bị cắt ngang, vẻ mặt như đưa đám đi ra mở cửa. Thậm chí, cô không cần hỏi cũng biết chắc chắn người tới là Quý Thừa Xuyên, vì tình trạng này đã kéo dài mấy ngày.

Tất cả đều bởi vì đầu tuần trong lúc cô không tinh táo đã lập một thỏa thuận vô cùng hoang đường với tổng giám đốc đại nhân. Từ đó về sau, mỗi ngày Quý Thừa Xuyên sẽ tìm đến đây, quả thực đã xem căn phòng trọ nhỏ của cô thành nhà mình, bước vào từng bước, không hề e dè.

Tuy đã đáp ứng không nốt Quý Thừa Xuyên ở ngoài cửa, nhưng Tống Dao không ngờ tổng giám đốc đại nhân là người vô cùng bận rộn mà lại rảnh rỗi đến gặp cô mỗi ngày.

Thời gian những ngày bọn họ ở chung cộng lại còn nhiều hơn so với ba tháng trước đó. Mỗi ngày phải nhìn gương mặt anh tuấn của tổng giám đốc đại nhân, nếu cứ tiếp tục như vậy cô sợ rằng Quý Thừa Xuyên còn chưa xem cô là gì, cô đã không kiềm lòng được mà nhào vào anh.

Làm sao bây giờ?!

Tống Dao vừa xoắn xuýt vừa mặt mày ủ ê ra mở cửa, cửa vừa được mở đã nghe thấy tiếng của Quý Thừa Xuyên có vẻ không vui hỏi: “Đang làm gì đó, sao lâu như vậy?”

“... Tôi đang đi WC!” Tống Dao nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

“Lại đi nhà WC nhỏ?” Quý Thừa Xuyên nhú mày, “Không phải em bị táo bón đó chứ?”

“...” Tốt xấu gì thì cũng đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên, anh không thể để ý đến hình tượng của mình một chút hay sao?

Đương lúc không biết làm sao, Quý Thừa Xuyên rất không khách khí đẩy cửa đi vào trong, bộ dáng quen cửa quen nẻo, quả thực không khác gì so với trở về nhà của mình.

“Quý tổng!”

Anh dừng bước, quay đầu lại, ném ra một ánh mắt tràn ngập sức uy hiếp.

“... Thừa Xuyên.” Âm thanh của Tống Dao thoáng dịu đi, bước từng bước nhỏ lẽo đẽo theo sau, giả vờ quan tâm hỏi: “Gần đây công ty thế nào, bận rộn công việc lắm phải không? Thật ra, nếu như anh bận rộn quá, ngày thường thì...”

“Tạm tạm.” Anh ngắt lời cô, quét mắt nhìn chiếc giường lộn xộn trong phòng, nhướn mày, quay người ra phòng khách ngồi xuống, đi loanh quanh vài vòng, cuối cùng ngồi xuống một chiếc ghế sạch sẽ nhất trong phòng khách.

“Thế nhưng tôi nghe Tiểu long nữ nói, gần đây rất bận rộn mà?” Tống Dao không cam lòng, gắng sức hỏi tiếp.

“Cho nên em muốn trở về giúp tôi san sẻ áp lực công việc đúng không?” Anh nheo mắt.

“... Anh đóng bụng không, tôi đi làm cơm tối.” Tống Dao lập tức thay đổi chủ đề.

“Cơm gì?” Quý Thừa Xuyên chột hỏi.

“Cơm tối.” Tống Dao buồn bực.

“Em không biết là, trước khi làm cơm hẳn là nên sắp xếp gọn gàng sao?” Ngón tay của anh chỉ về phòng của Tống Dao, cau mày nói.

Đây cũng không phải lần đầu tiên tổng giám đốc đại nhân ghét bỏ phòng cô, không những chê phòng cô không đủ sạch, còn chê bàn phòng khách tróc sơn, bát đĩa phòng bếp không được hong khô, cửa sổ ban công có vết dơ, thậm chí phương hướng đặt tủ giày dép cũng không được, cái gì anh cũng soi mói, còn muốn để cho người khác sống hay không?

Mấy lần trước, Tống Dao đều ngoan ngoãn thỏa hiệp, nhưng lần này rốt cuộc cô cũng không thể nhẫn nhịn nữa.

“Không biết!” Vừa nói xong, cô không thèm bận tâm đến người nào đó đang soi mói, thản nhiên tiến vào phòng bếp nấu cơm.

Bữa tối hôm nay chính là món cà chua hầm cách thủy với thịt bò. Tổng giám đốc đại nhân là động vật ăn thịt, tuy không vừa lòng mỗi ngày anh đều đến đây ăn nhờ ở đậu, nhưng mấy ngày nay khi cầm trên tay sách dạy nấu ăn, Tống Dao thường không tự chủ mà làm nhiều hơn vài món mặn.

Nói thẳng ra, ngoài trừ những hành động tồi tệ của Quý Thừa Xuyên, Tống Dao rất hưởng thụ tình trạng hiện giờ.

Rời xa quê hương đến thành phố này, cô luôn sống và sinh hoạt một mình, mỗi ngày làm xong việc rồi về nhà ăn cơm một mình, xem tivi một mình, dạo phố một mình, thậm chí đôi khi còn nói chuyện một mình trong căn phòng trống trải.

Cô đơn là cảm xúc cô cảm nhận được nhiều nhất trong hai năm rời xa nhà, mỗi lần vào lúc khuya vắng vẻ, trần trọc khó ngủ, không kiềm được lại nhớ về quê hương, nhớ cha mẹ, nhớ cảm giác sinh hoạt cùng với nhau trong một căn nhà.

Thế nhưng trong những ngày qua, Quý Thừa Xuyên bỗng xuất hiện trong cuộc sống sinh hoạt tẻ nhạt của cô khiến nó bắt đầu tràn ngập nhiều sắc màu. Cô phải nghĩ đến khẩu vị của anh, chương trình mà anh thích xem, những thói quen sinh hoạt nhiều phiền phức kia... Hai người ở chung với nhau có lẽ không ai cảm thấy tự do tự tại, nhưng kỳ lạ là sự trói buộc này lại biến thành một loại hạnh phúc.

Nếu như Quý Thừa Xuyên không phải là Quý Thừa Xuyên. Nếu như anh có thể bình thường một chút, thật là tốt biết bao? Nhưng anh hết lần này đến lần khác là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên, cao cao tại thượng như vậy, tài năng xuất chúng, cho dù bọn họ giờ phút này cùng ở chung trong một mái nhà, từ đầu đến cuối hai người vẫn ở hai thế giới khác nhau.

Nghĩ đến đây, Tống Dao thở dài, nhin không được nhìn ra ngoài phòng bếp.

Ơ, người đâu?

Cô dám hùng hồn nói “không biết”? Cô gái lười biếng này không biết căn phòng vừa dơ vừa loạn này rất không ổn sao?

Quý Thừa Xuyên ở trong phòng khách chịu đựng vừa tròn 10 phút, rốt cuộc vẫn không thể nhịn được nữa đi vào phòng ngủ, tự mình động thủ giúp Tống Dao thu dọn giường.

Người đã rời giường, ga giường phải trải phẳng, chăn không phải chồng lên, mà phải đặt một cái gối vào chăn rồi gấp lại, những con búp bê gối ngang này, xếp từ bé nhỏ đến bé lớn mới ngay ngắn... còn đây là cái gì?

Tống Dao vừa đi đến cửa phòng, liền thấy Quý Thừa Xuyên dùng ngón cái và ngón trỏ cầm lên chiếc bra mà tối hôm qua thay ra cô chưa kịp giặt, mặt bất giác đỏ bừng.

“Trả lại cho tôi!” Cô dùng tốc độ nhanh nhất nhào qua, đoạt lấy bra trong tay Quý Thừa Xuyên.

Mắt nhìn thấy ga giường mình vất vả lắm mới trải bằng lại bị nhàu nát, tổng giám đốc đại nhân trong lòng không vui, liền không chịu buông tay.

Tống Dao nóng nảy: “Anh làm gì thế? Mau buông tay, anh là đồ biến thái!”

“Em nói cái gì?”

“Anh mau buông tay ra, xin anh!” Tống Dao đau khổ khẩn cầu.

“Em nói anh biến thái?” Ánh mắt sắc bén chĩa về phía cô.

Anh nắm nội y của cô gái không chịu buông tay không phải biến thái chứ là cái gì? “Tôi chưa nói gì hết, là anh nghe lầm!” Tống Dao chối quanh.

“Vậy sao?” Anh nheo mắt, từ đầu đến cuối không buông, không nhanh không chậm nói, “Anh nghe thấy rõ ràng em nói...”

“Biến thái!” Tống Dao cắn răng, nổi cáu, “Đúng thế, là tôi nói, tại anh xông xáo vào khuê phòng của con gái, trong tay còn cầm... cái đó, không phải gọi là biến thái chứ là cái gì? Anh mau buông tay, rút... Á!”

Sau đó là một tiếng thét chói tai, ga giường rối loạn, chiếc gối rơi xuống, chăn mền mất trật tự... Tống Dao bị áp đảo trên giường.

“Lặp lại lần nữa, anh thế nào?” Âm thanh vang vọng của anh vang lên bên tai cô, mang theo vẻ biếng nhác cùng với hơi thở xâm lược trong gang tấc.

Mỗi lần lấy cứng đối cứng kết cục đều vô cùng thâm thảm, Tống Dao không dám nếm thử nữa, chỉ có thể nén giận nói: “Tôi... Chúng ta không phải đã thống nhất... không được động tay động chân mà?”

“Anh không có động thủ.” Người nào đó chìa hai tay ra, lồng ngực rắn chắc lập tức đề lên Tống Dao.

Thật... vô... sỉ...

Sắp... nghẹn... tức... chết...

Cứu... mạng...

Rốt cuộc, Tống Dao nhận thua, cầu xin tha thứ: “Anh thả, anh cứ động thủ đi!”

“Em nói đấy nhé.”

Vừa dứt lời, áp lực phía trên bỗng biến mất, không chờ cô chầm chậm thở ra một hơi dài, Quý Thừa Xuyên đã dùng tay nâng mặt cô lên, gắng sức hôn.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tống Dao lại bị hôn, lúc này Quý Thừa Xuyên cũng không chạm nhẹ rồi ngừng như mấy lần trước, mà trực tiếp công thành đoạt đất. (Các bạn nhỏ của Tống Dao không thể xem tùy tiện, tác giả không thể miêu tả tỉ mỉ quá trình hôn lữ!)

Lần đầu tiên trong đời bị đè lên giường cưỡng hôn, cả người Tống Dao như mềm ra, đầu óc trống rỗng.

Cho đến khi Quý Thừa Xuyên cuối cùng cũng hôn thỏa thuê, đứng thẳng dậy, cô còn nằm thành hình chữ đại, dạng hai tay hai chân trên giường, vẻ mặt đờ đẫn, hai mắt vô hồn, thầm nghĩ: Thôi xong, không ngờ cũng có ngày hôm nay!

“Quý Thừa Xuyên!” Tống Dao ngồi dậy trên giường, bờ môi hơi sưng, vẻ mặt xấu hổ như quả cà chua chín mọng, “Anh làm như vậy là trái với thỏa thuận, tôi muốn kháng nghị!”

“Là chính em bảo anh động thủ đó thôi.” Anh hết sức vô sỉ nhún vai.

Thật quá quắc! Tống Dao đỏ mặt, thở hổn hển: “Tôi cho anh động thủ không phải có ý đó, anh biết rõ mà!”

“Còn ý tứ gì khác sao? Anh không biết.” Vậy mà anh lại quanh mình chính đại giả ngốc.

“Anh!” Tống Dao chỉ vào mặt Quý Thừa Xuyên, tức giận đến không thốt nên lời.

“Em ngửi thấy mùi gì không?” Anh bỗng đổi chủ đề.

“Mùi gì là mùi gì, anh đừng cắt ngang lời tôi, tôi cảnh cáo anh, từ nay về sau nếu dám làm hành động giống như vừa rồi, tôi... Thịt bò của tôi!!!” Tổng Dao giật bản người từ trên giường, thét chói tai lao vào phòng bếp.

Một nồi cà chua hầm cách thủy với thịt bò cuối cùng vẫn không thể cứu vãn, cháy khét.

Đây chính là thịt bò nạm 40 đồng nửa kg, 8 đồng nửa kg cà chua, làm sao lại cháy khét thế này? Tổng Dao đau lòng không thôi, lại nhìn Quý Thừa Xuyên, chẳng những không lộ ra một chút dáng vẻ đau lòng, ngược lại còn nở nụ cười nhìn cô.

Thù mới thêm hận cũ đến cùng một lúc, Tổng Dao đặt chảo lên bếp, bùng nổ: Ăn thịt gì chứ? Không cho ăn! Hôm nay cơm tối là cơm chiên trứng, nếu dám nói một chữ “không”, tôi chặt chém anh luôn, không thương lượng!

Cứ như thế, một bữa cơm tối thịnh soạn bởi vì hành vi vô sỉ của tổng giám đốc đại nhân mà hỏng mất, nhìn đĩa cơm chiên trứng đặt xuống trước mặt mình, người nào đó nhíu mày: “Đây là cái gì?”

“Cơm chiên trứng.” Tổng Dao rất không khách khí trả lời.

“Trứng?” Quý Thừa Xuyên nhíu chặt đôi mày, bộ dáng cực kỳ ghét bỏ.

Tổng Dao càng tức giận hơn: “Đúng, là trứng đó, anh có ý kiến gì?”

“Cái gì trứng?”

“Cái đó còn phải hỏi, đương nhiên là trứng gà!” Đối với hành động soi mói của tổng giám đốc đại nhân, Tổng Dao rất khinh thường, trứng gà thì

sao chứ, trứng gà thì không phải là trứng sao? Chẳng lẽ anh còn muốn ăn trứng ngỗng, trứng đà điểu, trứng cá sấu hả? Thật kén chọn!

Bên nay Tống Dao đang oán thầm, bên kia Quý Thừa Xuyên bày ra vẻ mặt ghét bỏ xoay mặt sang một bên: “Anh không đói.”

Mẹ nó! Tống Dao bị kích động, tuy phần cơm chiên trứng không có cách nào so được với nồi cà chua thịt bò, nhưng dù sao trong đó cũng có một phần tâm huyết khi cô đích thân xuống bếp. Suy xét đến thân phận, địa vị của Quý Thừa Xuyên, thậm chí cô còn cố tình cho vào hạt bắp và chân giò hun khói, đĩa cơm chiên trứng này có thể nói là vô cùng xa hoa, đưa vào nhà hàng Tây lần trước, không chừng còn có thể bán giá 188 đồng không hơn kém đó!

Tống giám đốc đại nhân ngay cả cái này cũng chê, anh còn muốn thế nào? Chẳng lẽ lại muốn ăn bào ngư, vi cá, bao tử, mới vừa lòng ư? Nghĩ hay lắm!

Càng nghĩ càng bực, Tống Dao dứt khoát lấy chiếc đĩa gỗ lên bàn một cái, kiên quyết nói: “Không đói cũng phải ăn, không ăn thì về sau anh đừng đến đây ăn nữa!”

Tuy trước đây Tống Dao từng có thái độ ngang ngược nên tổng giám đốc đại nhân cũng có kinh nghiệm, nhưng tuyệt không giống với thái độ ngang ngạnh như giờ phút này, điều này dường như không tránh khỏi liên quan đến hành động cường hôn của Quý Thừa Xuyên.

Dựa vào cái gì mà anh có thể không theo như thỏa thuận mà động tay động chân đối với chính mình, mà mình sao phải làm theo ý thích của anh chứ? Người nghèo cũng có lòng tự trọng cao đẹp mà! Đĩa cơm chiên trứng hôm nay, Quý Thừa Xuyên ăn thì ăn, không ăn cũng phải ăn!

Không muốn để cho nô lệ Tống Dao phát cờ khởi nghĩa, thậm chí cô đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ tổng giám đốc đại nhân trong cơn thịnh nộ

mà đóng sầm cửa ra khỏi nhà, cả đời không qua lại với nhau.

Nhưng mà, hết thảy mọi chuyện xảy ra đều không giống như trong tưởng tượng của cô. Sau khi giăng co rất lâu, Quý Thừa Xuyên xanh mặt quay đầu, vậy mà cầm đĩa lên.

Trong chớp mắt, Tống Dao theo bản năng tránh đi, rất sợ Quý Thừa Xuyên sẽ dùng đôi đũa trong tay mà phóng tới. Sự thật lại là, anh cầm lấy chiếc đũa, gắp một chút cơm chiên trứng, bỏ vào trong miệng.

Một miếng, hai miếng, ba miếng...

Vốn cục diện đang hết sức căng thẳng, bỗng Quý Thừa Xuyên thỏa hiệp làm cho không khí trở nên vô cùng trầm mặc. Tống Dao trơ mắt nhìn anh xúc từng miếng ăn hết đĩa cơm chiên trứng kia, toàn bộ quá trình gương mặt không chút thay đổi, nhìn không ra vẻ vui thích cũng như vẻ ảm ức, chỉ còn âm thanh nhai nuốt tinh thể không lớn lắm nhưng trong bầu không khí tĩnh lặng của phòng khách lại vô cùng rõ ràng.

Dù cái nhăn mày cũng được, bộ mặt vô cảm đó là có chuyện gì xảy ra? Mắt thấy đĩa cơm chiên trứng chinh tề dần dần cạn đáy, trong nội tâm Tống Dao bỗng không còn cảm giác.

Ban đầu tức giận, dần dần tỉnh táo, ngược lại nổi lên một chút đau lòng.

Có lẽ, Quý Thừa Xuyên thật sự không thích ăn cơm chiên trứng; có lẽ, anh ghét hạt bắp; có lẽ, một đĩa cơm trứng chiên tầm thường so với những sơn hào hải vị anh ăn trước kia, thật sự kém xa... Tựa như cuộc sống của anh với cuộc đời của cô, cho dù ngồi chung trên một bàn ăn cơm, cũng không có cách nào che đậy sự chênh lệch to lớn đó.

Chén cơm chiên trứng này, chứa đầy sự áy náy, chứa cả sự mất mát, càng ăn càng nhận thấy rõ rệt sự chênh lệch giữa họ. Tống Dao không tự

chủ rử mặt xuống, nhìn chăm chăm chén cơm chiên trứng trong tay, không có khẩu vị.

Tống Dao không nói lời nào, Quý Thừa Xuyên cũng vậy, im lặng như vậy rất lâu, Quý Thừa Xuyên cuối cùng đã ăn xong chén cơm trứng chiên của mình, ngẩng đầu bắt gặp chén cơm của Tống Dao vẫn y nguyên, rốt cuộc phá vỡ im lặng: “Sao em không ăn?”

“Tôi không đói, để chốc nữa mới ăn.” Cô lơ đãng trả lời.

“Nguội lạnh mất ngon.”

Nóng lạnh thì có sao, dù gì anh cũng không thích ăn, Tống Dao sa sút tinh thần nói: “Không sao, đó là thói quen của tôi.”

Đang nói, Quý Thừa Xuyên với lấy chén cơm chiên trứng trước mắt anh, không nói lời nào bắt đầu ăn.

“Anh làm gì vậy?” Tống Dao nóng nảy.

“Ăn cơm.”

“Không phải anh không thích ăn cơm chiên trứng đấy ư, tại sao còn ăn phần của tôi?” Cô giận dữ, buột miệng nói.

Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu, nghiêm mặt nói: “Ai nói với em là tôi không thích ăn cơm chiên trứng hả?”

Tống Dao ghen lời, Quý Thừa Xuyên hình như chưa từng nói không thích ăn cơm chiên trứng, nhưng biểu hiện và dáng vẻ vừa rồi của anh, không phải ghét bỏ thì là cái gì? Cô bĩu môi lẩm bẩm: “Anh không nói, nhưng rõ ràng anh làm...”

“Anh không phải không thích ăn cơm chiên trứng, chỉ là anh...”

“Chỉ là gì?” Tống Dao giống như bắt được chút hy vọng, ngẩng đầu vẻ mặt mong chờ nhìn anh, điều này làm cho Quý Thừa Xuyên vốn muốn nói ra miệng bỗng dừng lại.

“Chỉ là chưa từng ăn, không dám ăn lung tung.” Anh rất uyển chuyển biểu đạt ý của mình.

Nhưng Tống Dao lại hiểu lầm, tổng giám đốc đại nhân ngay cả cơm chiên trứng cũng chưa từng ăn, trên thế gian thậm chí có người ngay cả cơm chiên trứng cũng chưa từng ăn sao, đây có phải là giàu có đến độ đã đạt cảnh giới không nhiễm khói lửa của nhân gian?

Trái lại, món cô yêu thích nhất là cơm chiên trứng, món ăn làm tốt nhất cũng là cơm chiên trứng, ăn được nhiều nhất vẫn là cơm chiên trứng.

Cao quý và thấp kém, giàu có và nghèo hèn, chỉ một chén cơm chiên trứng nho nhỏ đã phân biệt rạch ròi. Sự chênh lệch giữa bọn họ lớn đến mức cô không tài nào xem nhẹ, không thể đếm xỉa, hai người ở hai thế giới khác nhau vốn không thể ở bên nhau, ngay cả ngồi ăn cơm chung cũng biểu lộ vẻ khác biệt!

“Quý Thừa Xuyên.” Suy nghĩ thật lâu, Tống Dao mở miệng, vẻ mặt quyết liệt.

“Gì vậy?” Tổng giám đốc đại nhân ung dung ăn hết hai chén cơm nói, tựa hồ không vì vậy mà tức giận.

“Tôi muốn từ chức.” Cô cắn răng nói hết ra miệng.

“Vì sao?” Gương mặt ngay cả ăn cơm chiên trứng từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, nay đã có chút biến hóa.

“Tôi cảm thấy lấy thực lực của tôi, nếu tiếp tục ở công ty sẽ chỉ cản trở mọi người, ảnh hưởng đến tiến độ làm việc, năng lực thế nào thì đến nơi

như thế, giống như tôi nên...”

“Ai nói thế?” Anh ngắt lời nói sống động cô, vẻ không vui bộc lộ qua lời nói.

“Anh đừng kích động.” Tống Dao tranh thủ thời gian giải thích, “Con người của tôi có bao nhiêu phân lượng tự tôi biết, tôi không thông minh, cũng không nhanh nhạy, bằng cấp thấp, năng lực kém cỏi, gia thế và bề ngoài càng không có gì đáng nói, có thể được công ty tuyển dụng với tôi mà nói đã là một kỳ tích. Vì duy trì cái kỳ tích này, từ trước đến giờ, mỗi ngày tôi trải qua đều rất kinh hồn bạt vía, xung quanh tất cả mọi người đều là tinh anh, đôi khi lời nói của bọn họ nói về tôi dù tôi rất rõ cũng không quá bận tâm, tôi cảm thấy người giống như tôi, vẫn nên tìm một chỗ khác tương đối khác hơn.”

Chờ cô nói xong, Quý Thừa Xuyên một mực im lặng bỗng vang lên tiếng cười khẩy: “Được, em đã cảm thấy mình như vậy cũng không sai, tôi đồng ý cho em từ chức.”

Tuy lưỡng lự trước anh sẽ nói thế, nhưng trong lòng Tống Dao vẫn như bị bóp chặt, lập tức đứng dậy: “Tôi phải đi viết đơn từ chức.”

Tay bị nắm rất chắc.

“Quý tổng...” Cô quay đầu lại, trông thấy Quý Thừa Xuyên cúi đầu, nhìn không rõ nét mặt, nhưng sức lực trên tay lại cực kỳ lớn, nắm cổ tay cô hơi ần ần đau.

Một khắc kia, không biết vì sao, cái mũi của cô bỗng cay cay, xúc động muốn khóc: “Anh đừng như vậy, tôi...”

“Đồ ngốc!”

Vừa dứt lời, sức lực trên cổ tay kéo mạnh cô tới, trọng tâm thân thể lập tức nghiêng vẹo, cô tránh không kịp, trơ mắt ngẩng đầu nhìn Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu, duỗi một tay ấn chặt vào phần gáy phía sau, dán miệng chính xác không nhầm hôn lên môi cô.

Tống Dao đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình bị đánh lén, Quý Thừa Xuyên giống như đã hôn cô mãi đến nghiện, một lần so với một lần càng thành thạo hơn, một lần so với một lần càng hiển nhiên.

Thế nhưng lần nay, Tống Dao không hề chống cự, nước mắt lượn vòng tại viền mắt, vì nụ hôn, bỗng chốc ào ào tuôn rơi.

Uất ức, không cam lòng, hay nổi rung động... cô không rõ bây giờ trong lòng có cảm giác thế nào, chỉ là một chút cũng không hề chống cự hành động thân mật tình linh xuất hiện này, lúc anh dịu dàng cũng chậm chậm nhắm hai mắt.

Đây là một nụ hôn rất lâu rất lâu, vượt qua mỗi một lần của bọn họ trước kia, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, sự mềm mại liếm láp giữa răng môi biến mất, bên tai truyền đến hơi thở hỗn hển.

Tống Dao mở mắt ra, hai mắt mơ màng, đôi má đỏ ửng, nhìn chăm chăm vào Quý Thừa Xuyên một hồi lâu, dần dần cảm thấy không đúng: “Anh làm sao vậy?”

Giờ phút này, Quý Thừa Xuyên chau mày, mặt đỏ bừng có gì đó không ổn, trán nổi gân xanh, hô hấp vô cùng dồn dập, phát ra âm thanh khàn khàn đáp lời: “Không sao, dị ứng.”

Dị ứng?! Tống Dao cực kỳ hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Dị ứng cái gì?”

“Trúng gà.”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Đánh chết Tống Dao cũng không thể tưởng tượng được đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên - Quý Thừa Xuyên, vậy mà lại dị ứng với trứng gà. Khoảnh khắc đó, rốt cuộc cô đã hiểu vì sao trước kia khi cô làm hộp đựng cơm trứng Quý Thừa Xuyên lộ ra vẻ ác cảm như vậy, cuối cùng cũng lý giải được lúc anh thấy chén cơm chiên trứng lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, nhưng tất cả đã quá muộn!

Nhìn trên cổ của Quý Thừa Xuyên mơ hồ xuất hiện từng nốt hồng hồng, còn có xu hướng ngày càng lan rộng, trong lòng Tống Dao vừa vội vừa bực: “Anh... Anh dị ứng với trứng gà sao không nói sớm?”

“Vì sau này còn có thể ăn cơm em làm.” Anh rõ ràng dị ứng, lại vẫn có thể bày ra dáng vẻ anh tuấn mà trả lời, Tống Dao gần như say mê.

“Anh có bị tâm thần không, nếu anh sớm nói bản thân bị dị ứng với trứng gà, em sẽ làm món khác!” Tuy rất tức giận, nhưng trong lòng cô không khỏi hơi cảm động.

“Trước khi điều trị ở khoa thần kinh...” Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu, bởi vì hô hấp dồn dập, nói chuyện cũng trở nên khó khăn, “Hắn là nên chữa khỏi bệnh dị ứng này nhỉ?”

Đến lúc này, anh còn thể hiện ra vẻ hài hước hiểm thấy, Tống Dao thật sự muốn cười cũng cười không nổi, đành bất đắc dĩ nói: “Mau đứng lên, em dẫn anh đi bệnh viện!”

“Được...” Quý Thừa Xuyên chao đảo đứng dậy từ trên ghế.

“Cẩn thận!” Tống Dao vội vàng vòng qua cái bàn, chạy đến đỡ anh, một bên vịn một bên oán trách, “Anh nói em ngốc, anh mới là đồ ngốc!”

Ai ngốc ai biết, người nào đó không phản bác, chỉ dính thật chặt cơ thể mềm oặt trên người Tống Dao, khoe miệng nhếch lên nụ cười đạt được ý nguyện.

Một giờ sau đó, ở tại bệnh viện nào đó, phòng cấp cứu.

“Không thể ăn trứng gà thì đừng ăn, điều cơ bản thông thường này thế nào cũng không biết?” Nữ bác sĩ lớn tuổi mặc áo blouse trắng đối với hai người trẻ tuổi “không hề có kiến thức y học thông thường” vô cùng đau đầu, “Hôm nay tôi đã gặp ba tình huống tương tự thế này rồi, các cô cậu là những người trẻ tuổi, kiến thức thông thường cũng không biết, dù không biết ít ra cũng phải xem tivi nhiều một chút! Cái phim “Chung cư tình yêu”, có nhân vật bởi vì ăn tôm mà dị ứng, miệng sưng thật to, các cô cậu không xem à?”

“Chưa xem ạ.” Tống Dao lắc đầu.

“Không phải chứ, cô ngay cả “Chung cư tình yêu” cũng chưa xem hả? Đang rất hot đấy, vô cùng hài hước đó, đặc biệt là bộ đôi trong phim ăn con tôm mà dị ứng ấy, miệng sưng tấy như lạp xưởng. Vì vậy, tình trạng của hai người cũng coi như còn tốt, ít nhất miệng không có sưng lên...”

Lúc bác sĩ còn nói năng không ngớt, trong đầu óc Tống Dao bỗng hiện lên hình ảnh miệng của tổng giám đốc đại nhân sưng tấy như lạp xưởng, nhin không được cười trộm.

Bên cạnh lập tức ném tới một ánh mắt sắc nhọn, Tống Dao không dám quay đầu lại nhìn, gắng sức nhin cười hỏi bác sĩ: “Miệng anh ấy không bị sưng, vậy có tính là nghiêm trọng không?”

“Ai bảo không?” Bác sĩ nóng nảy, “Các cô cậu đừng tưởng rằng trong tivi chỉ là diễn kịch, không có gì to tát, thật ra chuyện dị ứng này có thể lớn cũng có thể nhỏ, biểu hiện của bệnh dị ứng nếu không phát hiện kịp thời, có thể nghiêm trọng thậm chí đến mức nguy hiểm đến tính mạng!”

Cái gì, nguy hiểm đến tính mạng?

Tống Dao giật mình, lắp bắp hỏi: “Cái đó... Cái đó, tình trạng của anh ấy...”

“Bệnh trạng của bạn trai cô vẫn tốt, cô yên tâm.”

Nghe bác sĩ nói vậy, Tống Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời vì bác sĩ đã hiểu lầm Quý Thừa Xuyên thành bạn trai cô mà bất giác hơi xấu hổ. Cô đổi chủ đề, giận bưng bưng nói với Quý Thừa Xuyên: “Hóa ra dị ứng lại nguy hiểm như vậy, vì sao anh không nói sớm với em một chút chứ?”

Người nào đó chậm rãi nhắm hai mắt, vờ như không nghe thấy gì cả, thật xấu!

Ở bên cạnh, bác sĩ tiếp tục luyện thuyên: “Vừa rồi có bệnh nhân kia, cũng giống như các cô cậu, một nam một nữ, cô gái không biết cùng chàng trai đi ăn hải sản, rốt cuộc thì hay rồi, chàng trai được vắt ngang mang đến đây, toàn thân sưng cả lên! Vì vậy tôi muốn nói, nói chuyện yêu đương điều đầu tiên nhất định phải hiểu rõ tình hình sức khỏe của đối phương, có thể ăn được cái gì, không thể ăn được cái gì, phải ghi tạc vào lòng, nghìn vạn lần không thể tùy tiện, đã biết chưa?”

“...” Tống Dao im lặng.

“Cô gái à, tôi nói cô đó, bạn trai cô bị dị ứng với trứng gà nhớ đừng cho cậu ta chạm trứng gà, nghe thấy không?”

“... Nghe thấy ạ.” Không còn cách nào, Tống Dao chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

“Vậy thì tốt!” Trông thấy giảng giải lý lẽ có tác dụng, nữ bác sĩ rất hài lòng gật đầu, tiếp tục dặn dò, “Tôi kê đơn thuốc này, cô nhất định phải cho bạn trai uống đúng số lượng, nghìn vạn lần không thể uống bậy. Ở đây tôi còn có thuốc mỡ cho cô luôn, sau khi về nhớ lập tức thoa vào, bắt đầu từ chỗ có nốt hồng đều phải thoa, một ngày thoa hai lần, sáng một lần tối một lần, không thể lười biếng, biết chưa?”

“Đã biết.”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Đấu trời đấu đất cũng đừng nghĩ đấu lại tổng giám đốc đại nhân, Tống Dao xem như thừa nhận thất bại, ngoan ngoãn theo Quý Thừa Xuyên vào phòng thoa thuốc.

Không thể không thừa nhận, bình thường Quý Thừa Xuyên rất chăm chỉ rèn luyện, dáng người thuộc về loại lúc mặc quần áo thì gầy còn khi thoát y thì rất có thịt, cơ bắp săn chắc đẹp đẽ cân đối, làn da lúa mì lộ vẻ khỏe mạnh sáng láng.

Vừa rồi Tống Dao chỉ nhìn có mấy lần mà tim đập không ngừng, bây giờ còn phải lấy tay chạm, xúc cảm trên làn da rắn chắc đầy tính đàn hồi và chân thật... Tay thoa thuốc của cô run lấy bậy.

Để phân tán sự chú ý, Tống Dao không thể không vừa thoa vừa phàn nàn: “Quý Thừa Xuyên, hành động của anh là không đúng!”

“Không đúng chỗ nào?” Anh được lời to mà còn làm bộ.

“Anh đừng cho rằng em ngốc, không biết anh nhân dịp này lợi dụng em, nếu không phải vì em hại anh bị dị ứng, em sẽ không để cho anh đạt được mục đích đâu, dù anh có chết cóng ở bên ngoài cũng không dính dáng đến em!” Cô nói rất tàn nhẫn, nhưng quả thực có một phần là sự thật, nếu như không phải vì áy náy, dựa theo tính cách và bụng dạ của Tống Dao, dù có thích anh, cũng tuyệt đối không dung túng cho Quý Thừa Xuyên làm ra hành động như vậy.

“Anh làm sao lợi dụng em được đây?” Lúc anh nói câu này, Tống Dao quệt thuốc mỡ vào ngón tay thoa lên lồng ngực của anh.

“Anh...” Cô rút tay về tựa như bị điện giật, thật vất vả mới bình ổn được trái tim lại bắt đầu đập thành thịch trong lồng ngực, mặt căng phồng đỏ bừng, mở miệng định mắng, tay lại bị Quý Thừa Xuyên tóm lấy, đặt ngón tay kia trở về lồng ngực của anh lần nữa.

“Tiếp tục, anh không ngại bị em sờ soạng.”

Sắc mặt của anh thản nhiên như vậy, mặt Tống Dao lúc xanh lúc đỏ, muốn buông tay ra, lại bị nắm chặt sít sao: “Quý Thừa Xuyên, em cảnh cáo nếu còn làm như vậy... Á...”

Đáng ghét, lại bị hôn!

Kim đồng hồ còn chưa điểm 12 giờ, tổng giám đốc đại nhân đã hôn đến ba lần trong hôm nay, nếu tiếp tục như vậy thậm chí có thể triệu hồi thần linh, quá quắc!

Có lẽ là bị hôn quá nhiều, theo thói quen, ban này Tống Dao còn vừa vội vừa thẹn vì nụ hôn, bỗng bình tĩnh trở lại. Cô không phản kháng nữa, cũng không đón hùa, chờ đến lúc Quý Thừa Xuyên hôn xong, vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh ngoài dự đoán.

Phản ứng của cô so với mấy lần trước khác biệt quá lớn, Quý Thừa Xuyên nhanh chóng nhìn ra đầu mối, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tống Dao không dừng động tác trên tay, thản nhiên thoa thuốc.

“Tức giận à?” Quý Thừa Xuyên hỏi vô cùng trực tiếp.

“Cực kỳ tức giận.” Tống Dao trả lời trực tiếp hơn.

“Không thích như vậy phải không?”

“Đúng!” Tống Dao rút cuộc cắn răng ngẩng đầu, “Mỗi lần em hết sức nghiêm túc, muốn phát biểu ý kiến, anh hay dùng cách này để nói sang chuyện khác, em thật sự rất ghét như vậy.”

Quý Thừa Xuyên khẽ giật mình, ánh mắt dịu dàng, giơ tay xoa mặt cô: “Dao Dao...” Nhưng bàn tay bị hất ra không thương tiếc.

“Thuốc thoa xong rồi, anh mau mặc quần áo vào đi.” Tống Dao đứng lên, xoay người qua.

“Dao Dao...”

“Muộn rồi, em muốn ngủ.” Tống Dao không định cho anh cơ hội nào.

Sau lưng là một bầu không khí yên ắng, rất lâu sau mới vang lên một âm thanh không chút cảm xúc đáp lời: “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi đây.”

“Ừm, dọc đường cẩn thận.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Đơn giản từ biệt, âm thanh mở cửa và đóng cửa vang lên, từ đầu đến cuối, Tống Dao cũng không quay đầu lại liếc mắt nhìn, cho đến khi anh rời khỏi hẳn, hai chân cô lập tức mềm oặt, ngồi xuống ghế như trút được gánh nặng, vẻ mặt nặng nề.

Trong lòng Tống Dao luống cuống nghẹn uất, trải qua mấy ngày ở cùng nhau, cô đã hiểu rõ lòng mình, cũng biết rõ tấm lòng của Quý Thừa Xuyên. Nói thẳng ra, từ ngày đầu tiên Quý Thừa Xuyên bước qua cánh cửa

này, trong lòng cô cũng không hẳn là cự tuyệt đoạn tình cảm này, thậm chí còn có ý định thử cùng anh một thời gian.

Dù sao, trên thế gian này, có thể tìm được hai người yêu thích lẫn nhau thật không dễ dàng, cho dù thân phận, địa vị của bọn họ chênh lệch lớn. Nếu quả thật hợp nhau, có lẽ cũng có thể dần dần quen thuộc trong quá trình chung sống, từ từ hòa hợp, cuối cùng thích nghi với cuộc sống sinh hoạt của nhau.

Hoàn thành từng bước, đây là chủ ý ngay từ đầu mà Tống Dao đã nghĩ xong, nhưng Quý Thừa Xuyên không có ý định giống như cô chậm rãi làm từng bước. Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, anh công kích mãnh liệt khiến người khác khó lòng chống đỡ, kích động, quấy nhiễu lòng người, thậm chí từng ánh mắt cũng giống như cạm bẫy, dễ dàng khiến người ta chưa kịp suy nghĩ đã rơi vào tay giặc, không cách nào tự mình thoát khỏi.

Dịu dàng như vậy, Tống Dao không dám rơi vào tay giặc.

Năm năm trước, bởi vì cô đắm chìm quá nhanh, mới phá hủy cuộc sống sinh viên đại học của chính mình.

Cô còn nhớ, hội trưởng hội học sinh tên là Lục Phàm, lớn hơn cô hai khóa, học khoa y dược, chủ lực của đội bóng rổ, con trai độc nhất của hiệu trưởng đại nhân, nhân vật làm mưa làm gió, được muôn vàn yêu thương, thần tượng ái mộ của nữ sinh toàn trường.

Lúc biết anh, Lục Phàm đang cãi vã chia tay với bạn gái là hoa khôi giảng đường. Đàn gái quyết định đi Pháp bồi dưỡng với tư cách là du học sinh, hy vọng bên đàn trai cũng có thể đi cùng nhau, với tính cách tương đối bảo thủ của Lục Phàm, anh không muốn ra nước ngoài du học, cũng hy vọng bạn gái có thể ở lại với mình.

Hai người cãi nhau không ngớt, cuối cùng dẫn đến chia tay, hoa khôi giảng đường rời khỏi trong đêm nhắm tâm cắt đứt mọi phương thức liên lạc

với Lục Phàm. Để bạn gái xoay chuyển tâm ý, Lục Phàm mượn mượn máy của bạn cùng phòng gửi tin nhắn, không ngờ vì sai một con số, đã gửi đến số điện thoại mà Tống Dao dùng thẻ sinh viên mới lập, hơn nữa còn gửi vài lần, giữa những hàng chữ ray rứt và đau khổ đó, làm cho Tống Dao cảm động.

“Thật xin lỗi, anh gửi tin nhắn nhầm số rồi, nhưng từ đáy lòng tôi hy vọng anh sớm ngày xoay chuyển tâm ý của bạn gái anh, cố gắng nhé, đừng bỏ cuộc!”

Nếu như Tống Dao có thể biết trước tương lai, đánh chết cô cũng không muốn dính dáng đến chuyện này. Chính vì tin nhắn an ủi này, Lục Phàm đâm lao phải theo lao, người xa lạ trở thành đối tượng thổ lộ của anh, đồng thời tìm kiếm sự an ủi vì thất tình trên người cô.

Thường xuyên nhắn tin qua lại, hai người từ xa lạ trở nên quen thuộc, từ giả đến thật, càng bước càng gần. Ban đầu, thái độ của Lục Phàm rất khác biệt, không hề kể nỗi khổ vì thất tình, trái lại, hỏi han ân cần, cực kỳ quan tâm Tống Dao.

“Ăn cơm chưa?”, “Bị cảm sao? Sao lại không biết chăm sóc chính mình.”, “Giúp em giữ chỗ ở thư viện rồi này, đến đây đi.”, “Ngủ ngon, đồ ngon.”...

Cô gái nào có thể chịu được sự tấn công dịu dàng như vậy, đặc biệt khi đối phương lại là Lục Phàm - nhân vật tiếng tăm khoa y dược, Tống Dao nhanh chóng đắm chìm, bất giác bắt đầu mơ mộng chuyện tình giữa hoàng tử và cô bé lọ lem, nào ngờ đó cũng là lúc ác mộng bắt đầu hình thành.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên bọn họ nắm tay trong đêm, forum của trường xuất hiện một bài viết nổi bật, nhằm vào Lục Phàm và bạn gái bị kẻ thứ ba chen chân mới dẫn đến chia tay, mà kẻ thứ ba đại gian đại ác kia chính là Tống Dao. Bài viết không chỉ miêu tả Tống Dao trở thành một cô

gái có lòng dạ độc ác xấu xa, còn có ảnh chụp lên dìm hàng, mắng cô là kẻ xấu phá hoại, trưởng thành có đức hạnh gì mà muốn cửa cấm hội trưởng hội học sinh.

Bài viết vừa được tung ra, lập tức dẫn đến sóng to gió lớn, không chỉ sinh viên toàn trường chỉ chỉ trỏ trỏ Tống Dao, mà ngay cả bạn cùng phòng vừa mới quen cũng cố tình xa lánh Tống Dao, phân biệt đối xử.

Còn về phía dưới bài viết, càng kinh khủng hơn, vừa mắng Lục Phàm vừa mắng cô. Chỉ có điều, Lục Phàm có rất nhiều kẻ nã phăng nói hộ, mà còn cô chỉ gặp phải những lời chửi rửa, nguyên rửa ác độc, cái gì mà toàn bộ kẻ thứ ba đều chết không tử tế, làm kẻ thứ ba chết hết cả nhà.

Tống Dao sắp hỏng mắt, nhiều lần xin Lục Phàm giúp đỡ, anh lại dùng giọng điệu dục dục trước sau như một: “Cho dù toàn bộ thế giới đều hiểu lầm em, anh vẫn luôn luôn đứng về phía em! Nhẫn nhịn, Dao Dao, đừng để những lời đồn đãi vô căn cứ ở bên ngoài quật ngã!”

Lần đầu nghe nói rất âm ỉ, lần thứ hai nghe hơi tê dại, nghe lần thứ ba, lần thứ tư, Tống Dao chỉ muốn tức miệng mắng to: Kiên trì em gái nhà anh, thời gian này tôi không chịu nổi nữa, tuyệt giao!

Cô bắt đầu cố tình trốn tránh Lục Phàm, cắt đứt mọi cách liên lạc với anh, nhưng Lục Phàm không chịu buông tay, một lần lại một lần chặn đường cô, làm cho sự việc càng âm ỉ, những lời mắng nhiếc ngày càng nhiều.

Đến cuối cùng, cả trường bắt đầu cô lập Tống Dao, ngay cả thầy chủ nhiệm khoa cũng cố ý đánh trượt cô, giáo viên phụ đạo ngoài mặt ra vẻ công bằng liêm chính, nhưng mấy lần nói chuyện luôn có ý ám chỉ cô nên nghỉ học.

Có một lần, giáo viên phụ đạo tìm cô nói chuyện xong, Tống Dao rất cuộc không nhịn được nữa, trốn lên sân thượng khóc to, mà trong lúc đó,

Lục Phàm không biết đã mượn điện thoại của người nào gửi tin nhắn cho cô: “Dao Dao, đừng nghe những người đó nói lung tung, cho dù toàn bộ thế giới đều hiểu lầm em, anh vẫn luôn đứng về phía em, kiên trì cùng với anh có được không?”

Kiên trì cái đầu của anh!

Lúc ấy cô gọi điện thoại tới, mắt chứng cuồng loạn quát to với Lục Phàm bên kia đầu dây điện thoại, “Anh còn quấy rối tôi, tôi chết cho anh xem, tin không!” Nói xong, ném di động trên sân thượng.

Trải qua chuyện đó, Lục Phàm rốt cuộc đã bị kinh hách, không hề liên lạc với Tống Dao nữa. Không bao lâu sau, hoa khôi giảng đường vì không quen cuộc sống du học sinh, về trường sớm hơn dự tính, trong trường nhanh chóng truyền đến tin tức hai người bọn họ tái hợp, cũng nghe đồn bọn họ đã đính hôn, vừa tốt nghiệp liền kết hôn.

Nói tóm lại, nói chung sự việc ầm ĩ một thời gian, những bài viết phỉ báng Tống Dao dần dần chìm xuống, về sau có mấy người biết chuyện còn nói giúp Tống Dao, thầy giáo và bạn học cuối cùng mới xua tan thái độ thù địch đối với cô. Nhưng kết cục như vậy thì có nghĩa lý gì chứ?

Các mối quan hệ thường nhật của Tống Dao vỡ vụn, thành tích tụt dốc không phanh, cuộc sống đại học bị hủy hoại trong chốc lát, mà cái tên Lục Phàm mà chúng ta nói từ này đến giờ lại tâm tình thoải mái mà tốt nghiệp, không chút tin tức.

Cái này mới là TMD (con mẹ nó) sự thật, Tống Dao khóc không được, chỉ cảm thấy nực cười.

Thời gian trôi qua, cảnh vật thay đổi, đoạn ký ức tối tăm trải qua để lại cho Tống Dao vô vàn nỗi đau khổ khi nhớ lại. Cô trở nên nhạy cảm, dè dặt, đối mặt với bất cứ chút cảm tình nào đều phải dè dặt, cẩn trọng, cho dù là

Thịnh Tư Kỳ - người đàn ông được tất cả các cô gái tha thiết ao ước đứng trước mặt, cô cũng không chút đắn đo cự tuyệt.

Thế nhưng, rốt cuộc cô cũng không tránh khỏi Quý Thừa Xuyên.

Từ lúc bắt đầu thì lạnh lùng, vô lý, về sau bắt đầu quan tâm, che chở, đến những ngày sau thì càng ngang ngược, dịu dàng, người đàn ông ấy đã từng bước tiến vào trái tim, dùng sức công kích mạnh mẽ phá vỡ phòng tuyến tâm lý của cô.

Tình cảm của Quý Thừa Xuyên không hề giống với Lục Phàm, anh có ham muốn giữ lấy cao, quyết định nhanh chóng, không biết thì thôi, một khi đã hiểu tựa như mưa gió nổi lên, ùn ùn kéo đến, vốn dĩ không chừa cho cô một chỗ để chống đỡ.

Người đàn ông như vậy không cần bắt bạn phải kiên trì điều gì cả, vì anh đã kiên trì luôn cả phần của bạn.

Trong nháy mắt, Tống Dao chỉ muốn buông bỏ tất cả mà nghe theo anh, nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm được.

Nhưng việc đau khổ đã trải qua, giờ giờ khắc khắc đều đang nhắc nhở cô, đừng nhanh chóng trao trái tim ra ngoài, đừng dễ dàng tin tưởng một người như thế, bởi vì càng đứng trên cao lúc rơi xuống sẽ càng đau hơn.

[Ngoại truyện nho nhỏ thứ nhất]

Năm nào đó, tháng nào đó, ngày nào đó, Tống Dao kể chuyện cũ của mình với Lục Phàm cho Quý Thừa Xuyên nghe, hiếu kỳ hỏi: “Nếu có một ngày, toàn thế giới đều hiểu lầm em, anh sẽ làm gì?”

Tống giám đốc đại nhân nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Phá hủy thế giới.”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Ngày hôm sau, Quý Thừa Xuyên luôn cần mẫn đến nhà Tống Dao không thấy xuất hiện, cũng không gọi điện thoại đến, không nhắn tin, cứ như vậy biến mất cả ngày.

Cho đến lúc này, Tống Dao mới phát hiện mình lệ thuộc Quý Thừa Xuyên đến nhường nào, từ sáng đến tối, cô ăn không ngon ngủ không yên, trong đầu nghĩ, trong tim nhớ, tất cả đều là bóng dáng của anh. Những ngày bọn họ ở cùng nhau từng li từng tí, giống như thước phim phát lại nhiều lần trong đầu cô, không xua đi được.

Mấy lần cô mớ điện thoại di động ra, muốn gửi một tin nhắn cho Quý Thừa Xuyên, gõ rồi lại xóa, xóa rồi lại gõ, chỉnh sửa lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng vẫn không dám gửi đi, ngắm nhìn ảnh đại diện trên WeChat của Quý Thừa Xuyên mà rầu rĩ không thôi.

Rốt cuộc trong đầu anh đang nghĩ gì thế? Vì sao cả ngày không có một tin tức? Phải chăng vì những lời nói tối qua đã làm cho anh giận? Chẳng lẽ cuối cùng anh đã nhận ra bọn họ không hợp nhau? Có phải ngày hôm qua là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt?...

Vô số vấn đề quanh quẩn trong đầu óc Tống Dao, làm cho cô càng nghĩ càng hoảng, rốt cuộc cô quyết định bất chấp bất cứ giá nào, mặt dày mày dạn gửi một tin nhắn đến Quý Thừa Xuyên: “Đang bận sao?”

Sau khi dè xuống phím gửi đi, Tống Dao đã hồi hận.

Lỡ như anh còn tức giận thì phải làm sao? Lỡ như anh trông thấy không nhắn lại thì phải làm sao đây? Lỡ như anh cảm thấy mình phiền phức thì biết làm sao giờ?

Cô vừa nghĩ, vừa nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, lo lắng chờ anh hồi âm.

Một phút, hai phút, năm phút, mười phút, ba mươi phút, một giờ... Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối phương không có một chút động tĩnh, ngay lúc Tống Dao gần như muốn bỏ cuộc, tin nhắn hồi âm cuối cùng đã đến.

Quý Thừa Xuyên: Ừm.

Một chữ, so với không trả lời còn tổn thương người khác hơn, Tống Dao yếu ớt dù đã cân trọng lúc đó vẫn không chịu đựng được. Cái gì mà “ừm” hay không “ừm” hả, anh gõ nhiều thêm mấy chữ sẽ chết sao? Chí ít cũng phải nói rõ đang bận cái gì chứ, bằng không gửi một biểu tượng biểu lộ cảm xúc cũng được, tại sao lại nhắn chỉ có một chữ, làm sao có thể tiếp tục trò chuyện đây?

Ngắm nhìn chữ “ừm” kia, Tống Dao càng xem càng buồn phiền, dứt khoát tắt di động, ném sang bên cạnh, nằm xuống lăn ra ngủ.

Giờ phút này, bên kia địa cầu, ở Mỹ, bang Iowa, trong bệnh viện nào đó.

“Sorry! The subscriber you dialed is power off...” Trong điện thoại di động truyền ra âm thanh như thế, Quý Thừa Xuyên vừa ngồi máy bay mười mấy tiếng, anh trông có vẻ hơi mệt nhú nhú cặp lông mày.

“Thiếu gia, ông chủ đã tỉnh, mời anh vào.” Một ông già tóc bạc phơ từ trong phòng bệnh đi tới, dùng tay làm động tác mời Quý Thừa Xuyên.

“Được, cảm ơn.” Vừa nói xong, anh nhìn điện thoại lần cuối, đứng dậy đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, là bố của anh, Quý Lai An chủ tịch tập đoàn Thừa Thiên đang chờ anh.

Ngày hôm qua, Quý Thừa Xuyên rời khỏi nhà trọ của Tống Dao không bao lâu sau, liền nhận được điện thoại từ bên Mỹ, người bố luôn luôn ẩn cư không giao du bên ngoài bỗng bị suy tim, ngất xỉu trong biệt thự cá nhân ở bang Iowa, trên đường đưa đi viện cấp cứu.

Vì là con trưởng trong gia đình, trước tiên anh liền chạy đến sân bay, trải qua mười mấy tiếng bay đường dài, rốt cuộc cũng chạy đến bệnh viện nơi mà Quý Lai An đang cấp cứu.

Lúc này, cấp cứu đã xong, giải phẫu rất thành công, tính mạng của bệnh nhân được cứu trở về, chỉ cần hết thuốc tê sẽ tỉnh. Nhưng cùng lúc đó, bác sĩ trưởng khoa cũng thành thật xin lỗi nói cho Quý Thừa Xuyên biết, bố anh bị ung thư tuyến tụy bỗng có chuyển biến xấu, tất cả các cơ quan trong cơ thể đều bị suy kiệt trong phạm vi lớn, cho dù bây giờ có thể miễn cưỡng duy trì tính mạng, nhiều nhất cũng không thể vượt qua nửa năm, bảo bọn họ chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Những lời nói này làm cho Quý Thừa Xuyên rơi vào trầm tư.

Năm nay Quý Lai An vừa qua tuổi 60, bên dưới có hai người con trai, Quý Thừa Xuyên là do ông và vợ cả sinh, anh cũng là đứa con trai duy nhất của ông. Vài năm sau, ông lừa vợ ở bên ngoài, cùng một nữ minh tinh sinh đứa con trai thứ hai là Quý Thiên Dương. Vợ cả sau khi biết được cực kỳ chán nản, mắc phải bệnh trầm cảm nghiêm trọng, cuối cùng trượt chân ngã từ trên cầu thang xuống mà qua đời.

Đối với cái chết của người vợ, ông cảm thấy áy náy. Mặc dù sau đó, Quý Lai An luôn ở bên nữ minh tinh, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng cho

bà ta một danh phận, đối với người con trai cũng không hẳn là gần gũi.

Cho dù là vậy, Quý Thừa Xuyên vẫn cực kỳ căm ghét việc làm của bố như cũ, quan hệ bố con vẫn cực kỳ xa cách cho đến nay. Mà đứa con trai khác là Quý Thiên Dương càng khỏi phải nói, tính cách phản nghịch, suốt ngày không thấy mặt, không nghe theo sự sắp xếp của bố, quan hệ giữa bố con và anh em đều hết sức lạnh nhạt.

Vì vậy, lúc bác sĩ trưởng khoa nói cho Quý Thừa Xuyên biết bố anh không còn quá nửa năm, anh cũng không có quá nhiều nỗi bi thương. Làm một người con, sau khi biết được bệnh tình của người bố, anh không ngủ không nghỉ ở bên kia địa cầu chạy đến đây, đã tròn bốn phận, về sau có thể nào, anh cũng không cưỡng cầu.

Lúc Quý Thừa Xuyên đi vào phòng bệnh về mặt rất bình tĩnh, Quý Lai An nằm trên giường đã sớm đoán được, ông vô lực giật giật cánh tay, ý bảo Quý Thừa Xuyên lại đây.

“Đỡ hơn chút nào không?” Quý Thừa Xuyên đi đến trước giường bệnh liền hỏi han, nhìn như có vẻ quan tâm bệnh tình của ông, thật ra dù bố anh có luôn miệng gọi anh cũng không tình nguyện lên tiếng.

Quý Lai An gật đầu nhẹ: “Đỡ một chút, anh ngồi đi, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Tôi sống không còn bao lâu.” Ông mở miệng, âm thanh yếu ớt, lại hoàn toàn không giống như đang kể lại chuyện mình không còn sống bao lâu, trái lại ông rất bình tĩnh nói, “Tôi đã gọi người liên lạc với luật sư, sau ba ngày, cỗ phần trên tay tôi sẽ chuyển đến cho anh.”

“Đã biết, trong nước gần đây hơi bận rộn, tôi sẽ nhờ luật sư làm chuyện này.”

“Bạn đến mức ngay cả ba ngày, cũng không thể trích ra được sao?” Giọng điệu Quý Lai An lộ vẻ thất vọng, ba ngày là ông cố tình sắp xếp, chẳng qua mục đích cũng chỉ hy vọng đưa con có thể ở bên cạnh ông thêm vài ngày.

“Rất khó.” Quý Thừa Xuyên trả lời rất giản lược, chủ ý trong lòng Quý Lai An anh rất hiểu, nhưng anh không tính làm theo mong muốn của ông.

“Nếu như tôi cầu anh ở đây với tôi vài ngày thì sao?” Phấn đấu cả cuộc đời, người đàn ông chưa bao giờ hạ thấp mình trước mặt bất cứ người nào, trước khi chết lại phải dở xuống vẻ kiêu ngạo trước mặt đứa con của mình, trong lòng đau xót biết dường nào.

Quý Thừa Xuyên cũng không trả lời thẳng vào vấn đề của bố, anh đứng thẳng dậy, nói: “Nếu ông đã không sao, tôi trở về đây.” Dứt lời, liền quay người bước đi.

“Vì sao?” Quý Lai An thở dài thườn thượt ở phía sau anh, “Anh hận tôi đến thế ư, tôi rất nhanh thành một người chết, không thể...”

“Không thể!” Quý Thừa Xuyên quay người, tiếp lời ông, giờ khắc này, trong ánh mắt anh chỉ còn vẻ lạnh lùng làm cho người khác run rẩy, “Tựa như năm đó mẹ tôi cầu ông ở lại mà ông lại cố tình rời đi, đây là điều mà ông đã dạy tôi.”

“Chuyện năm đó, tôi luôn luôn hối hận...”

“Hối hận thì sao, cũng không thể đánh đổi được tính mạng của mẹ tôi.”

“Anh nói không sai, đối với mẹ của anh, tôi chỉ có thể một mạng đổi một mạng.”

“Một mạng đổi một mạng?” Quý Thừa Xuyên cười lạnh, “Hai mươi năm trước nếu ông nói những lời này còn có chút tác dụng, bây giờ ông nói cho người khác nghe đi!” Anh nói xong, quay người lần nữa.

“Đứng lại, tôi sắp chết rồi, dù là giả vờ anh cũng không thể cho tôi hai ngày sao?”

Quý Thừa Xuyên dừng bước, đưa lưng về phía ông: “Không thể.” Nói xong, anh đi thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Sau lưng truyền đến tiếng thở dài nặng nề của Quý Lai An: “Cho dù đời này anh không chịu tha thứ cho tôi, tôi cũng sẽ giao công ty lại cho anh, đây là điều duy nhất tôi có thể bù đắp cho mẹ con hai người, đây là báo ứng của tôi... Báo ứng...”

“Thiếu gia, ông chủ...” Ông già tóc bạc phơ đi tới.

“Chú Trương, không cần khuyên tôi.” Quý Thừa Xuyên không có ý định cho ông cơ hội nói tiếp.

Chú Trương biết điều chuyển chủ đề: “Thiếu gia, ngài ở trong nước sống có tốt không?”

“So với ở đây tốt hơn.” Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư.

“Vậy sao, xem ra cậu không hề giống lúc rời đi rồi.” Chú Trương cười khố.

“Người đàn bà kia đâu?” Quý Thừa Xuyên đột nhiên hỏi.

“Ngài nói nhị phu nhân đó sao? Phu nhân luôn ở nhà thờ cầu nguyện cho ông chủ.”

“Thiên Dương đâu?”

“Nhị thiếu gia đã nhiều tháng không về nhà, luôn ở nhà của bạn bè, ông chủ gặp chuyện không may cũng chưa hề xuất hiện.” Chú Trương thành thật đáp.

“Trông chừng bọn họ, có chuyện gì lập tức báo cho tôi biết.”

“Vâng, thiếu gia.” Chú Trương gật đầu, “Ngài muốn đi sao?”

“Thu xếp, giúp tôi đặt chuyến bay gần nhất.” Anh nói xong, không tự chủ nắm chặt điện thoại, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, dưới đáy mắt hiện lên vẻ bức thiết.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tống Dao nằm mơ màng trên giường một ngày, tâm tình phiền muộn, tinh thần sa sút, cho đến buổi tối ngày hôm sau đói không chịu được, mới gượng gạo tỉnh dậy trên giường, mắt nhìn điện thoại ném ở một bên, không khỏi nhớ tới Quý Thừa Xuyên chỉ lạnh nhạt “ừm” một chữ, bực dọc mở mắt ra.

Lại một ngày trôi qua, từ đầu đến cuối Quý Thừa Xuyên vẫn chưa xuất hiện, chắc hẳn từ nay về sau không còn xuất hiện nữa phải không? Đối với hiện thực tàn khốc, Tống Dao không muốn nghĩ nhiều, lê tấm thân gầy yếu từ trên giường xuống, bắt đầu tìm chút gì để ăn.

Không ngờ vừa mở tủ lạnh ra, trông thấy mấy quả trứng gà, một thoáng lại nhớ đến Quý Thừa Xuyên, đối với năng lực liên tưởng mạnh mẽ của mình, Tống Dao rất rầu rĩ.

Trên thực tế, từ khi Quý Thừa Xuyên xâm nhập vào cuộc sống của cô, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, hết thảy mỗi thứ trong căn phòng ở khu nhà trọ này, dường như không thể phân biệt rạch ròi với người đó. Nhìn thấy nồi, chén, muôi, bồn nước liền nhớ phải nấu cơm cho anh, thấy cái ghế liền nhớ anh từng ngồi đây, thấy chiếc giường liền nhớ mình đã từng bị anh đè lên giường mà cưỡng hôn... Đồ khốn kiếp, còn muốn để cho người khác sống hay không!

Giờ khắc này, Tống Dao sâu sắc cảm thấy đứng trong căn phòng này quả thực làm cho người ta ngạt thở, để thoát khỏi nỗi nhớ nhung này, cô quyết định đi ra ngoài tản bộ một chút.

Buổi tối lúc bảy giờ, ánh đèn chiếu sáng rực rỡ, ở thành phố này, một ngày sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu, dưới lầu trọ là công viên nho nhỏ đang tụ tập các bác gái đang khiêu vũ trong khoảng sân rộng rãi, kèm theo đó là khúc nhạc đĩnh tai nhức óc, kỹ thuật nhảy vô cùng đom đàng.

Tống Dao vừa gặm xong một túi bánh quy, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng chào hỏi.

“Ồ, con gái à, con cũng xuống đây khiêu vũ sao?” Hóa ra là dì ở dưới lầu từ đuôi mắt đã phát hiện ra cô, không chờ cô lắc đầu, đã xúm lại, nhiệt tình nói, “Lại đây, dì dạy cho con, vũ điệu này rất đơn giản, đi theo tiết tấu, ưỡn ngực, hóp bụng...”

Người ta dạy nghiêm túc như thế, Tống Dao muốn từ chối cũng không được, bất đắc dĩ đành phải giả vờ làm theo, nào biết các bác gái bên cạnh thấy thế, toàn bộ vây lại, người sau nối người trước, tiến lên hướng dẫn cho cô.

“Tay duỗi thẳng, ngực cần phải ưỡn lên, cổ và lưng phải thẳng tắp, con đừng nghĩ vũ điệu này nhìn qua rất đơn giản, thật ra lúc nhảy dựng lên rất là mệt!” Một bác gái nói xong, mấy bác gái khác lập tức nói theo, hoàn toàn xem cô gái nhỏ vừa mới tham gia trở thành người một nhà.

Trước tình cảnh này, Tống Dao dở khóc dở cười, chẳng qua cô chỉ muốn giải sầu một lát thôi, không hiểu ra sao lại đến đây khiêu vũ? Quan trọng là vũ điệu này thực sự không có vẻ là dễ học, ngay cả bài tập thể dục trong đài phát thanh cũng gây khó khăn cho cô, chân tay của Tống Dao không phối hợp nhịp nhàng làm cho khi nhảy bị các bác gái đồng loạt xem thường.

“Người trẻ tuổi xương cốt mềm mại, theo lý mà nói học cái này rất nhanh, tại sao con còn chưa học được nhỉ? Lại nào, động tác này làm lại theo dì một lần! Một lớn, hai lớn...”

Các bác gái bắt tay vào dạy, Tống Dao không tập nghiêm túc liền cảm thấy thật ngại ngùng, đành phải tiếp tục học theo.

Cứ như vậy bất tri bất giác đã trôi qua hơn một giờ, nương theo tiết tấu, nhảy giữa các bác gái mà quên đi tất cả, thậm chí cô không chú ý một chiếc Lamborghini màu đen chạy vào tiểu khu, cách công viên không xa liền dừng lại dưới cây, từ từ hạ cửa sổ xe xuống.

Mắt thấy Tống Dao khiêu vũ nhẹ nhàng giữa một đám phụ nữ trung niên, Quý Thừa Xuyên giật giật khóe miệng.

Điện thoại không gọi được, cũng không có tin nhắn gửi đi, anh vốn tưởng rằng cô gái này đã xảy ra chuyện gì, xuống máy bay vội vội vàng vàng chạy đến, không hề nghĩ sẽ được chiêm ngưỡng một khung cảnh đẹp đến mức khiến người khác không tài nào nhìn thẳng, anh như được mở mang tầm mắt, cảm nhận sâu sắc thế nào là bất đắc dĩ.

Nhưng trong sự bất đắc dĩ ấy lại xen lẫn một chút vui mừng.

Anh vừa đi hai chuyến bay đường dài cộng lại là mấy chục tiếng đồng hồ, qua lại giữa hai nửa địa cầu, chạy đến để gặp cái người đã vứt bỏ vợ mình, lạnh lùng máu lạnh, người đàn ông không hề có tinh thần trách nhiệm. Điều này làm cho thân thể của anh mỗi mệ, tinh thần càng thêm sa sút.

Sau khi mẹ qua đời, anh vô cùng căm hận bố của mình, hận mình tại sao lại là con trai của Quý Lai An, hận mình vì sao lại sống trong một gia đình bạc bẽo như vậy. Tiền tài, địa vị, quyền lợi... Mọi người ngưỡng mộ anh sở hữu tất cả, nhưng trong lòng anh chỉ khát vọng nhất đó là một cuộc sống bình thường mà anh không cách nào với tới.

Mà cuộc sống bình thường này, giờ phút này đang diễn ra trước mắt anh.

Kỹ thuật nhảy của Tống Dao nhìn qua rất buồn cười, tay chân cứng đờ còn không bằng các bác gái đứng bên cạnh, nhưng cô học rất nghiêm túc, một khi nhận ra mình sai tiết tấu, tay chân liền vụng về đổi lại, mặt khác đối với người hướng dẫn, cô không hề biểu hiện vẻ không kiên nhẫn một chút nào.

Ngồi trong xe, yên lặng nhìn chăm chú vào người mình thích, đây chẳng phải là điều bình thường mà anh muốn làm bấy lâu nay hay sao? Nếu như có thể, Quý Thừa Xuyên vô cùng hy vọng mỗi ngày đều có thể có một khoảng thời gian yên bình như vậy, anh không cần phải nghĩ đến những chuyện đấu đá lẫn nhau đáng ghét đó, quên hết mọi thứ phiền não và bất hạnh, trong mắt chỉ chứa một người...

Đúng lúc này, Tống Dao vẫn luôn chuyên tâm khiêu vũ bỗng liếc mắt nhìn sang chỗ anh, bốn mắt gặp nhau, Tống Dao chột kinh hãi!

Trời xanh ơi, đất mẹ ơi, ai đến nói cho cô biết tại sao Quý Thừa Xuyên lại ở đây không? Có phải vì cô đã lâu không thấy ánh mặt trời, nên xuất hiện ảo giác ư? Nhưng rõ ràng đó là Quý Thừa Xuyên, xe này, gương mặt này, ánh mắt này, còn cả khoe miệng nhếch lên nụ cười như có như không, chân thực đến nỗi làm cho người ta sồn tóc gáy.

Anh ở đó bao lâu rồi? Chẳng lẽ từ nãy đến giờ vẫn luôn xem cô khiêu vũ đó sao? Toàn bộ dáng vẻ ngu ngốc muốn khóc của mình đều bị tổng giám đốc đại nhân nhìn thấy cả...

Tiêu đời rồi!

Tống Dao lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy đầu tóc đầy mồ hôi lạnh, tim đập rộn ràng, tóc gáy đứng lên, hoa cúc xiết chặt, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Chạy!

Khi các bác gái ở xung quanh chưa kịp phản ứng, cô đã lao khỏi đám người, liều mạng tìm một phương hướng cách xa Quý Thừa Xuyên mà

chạy như điên.

Lúc này là chín giờ tối, đại đa số mọi người đã về nhà nghỉ ngơi, Tống Dao chỉ biết chạy mà đầu óc trống rỗng, cũng không để ý con đường phía trước, bây giờ nhìn bốn phía xung quanh mới nhận ra mình đã chạy đến một con ngõ vắng vẻ, trong ngõ nhỏ đèn đường bị hỏng, bên trong là một mảnh tối đen như mực, xung quanh không một bóng người.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hình như là Quý Thừa Xuyên đuổi theo.

Tống Dao giật mình, tranh thủ thời gian trốn vào trong ngõ nhỏ, mượn ánh đèn đường bên ngoài ngõ nhỏ, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc là Quý Thừa Xuyên, đuổi đến trước ngõ, nhìn bốn phía.

“Dao Dao? Em ở đâu? Ra đây!” Đuổi theo lâu như vậy, bỗng không thấy, xung quanh lại không một bóng người, không biết tại sao, Quý Thừa Xuyên chợt lo lắng.

Tống Dao núp trong bóng tối, không dám phát ra một chút tiếng động, cảnh tượng đó thật sự quá mất mặt, bây giờ cô chỉ muốn mau chóng về nhà, giả vờ như mình không hề ra ngoài, liều chết cũng không thừa nhận người khiêu vũ ở công viên đó là cô.

Thế nhưng Quý Thừa Xuyên hình như không có ý định bỏ qua, dừng lại ở trước ngõ trong chốc lát, tựa hồ đang nghĩ cần phải đuổi theo con đường nào.

Đi nhanh lên! Đừng ở nơi này nữa, đừng trông thấy! Tống Dao lặng lẽ cầu nguyện trong lòng, hô hấp cũng không dám quá mạnh, rốt cuộc mắt thấy Quý Thừa Xuyên đuổi theo một hướng khác, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Đúng lúc này, trong bóng tối ở sau lưng bỗng có một bàn tay thô ráp duỗi ra, bịt chặt mũi miệng của cô, kèm theo sức mạnh to lớn, kéo mạnh cả người cô vào sâu trong con ngõ nhỏ.

Mọi thứ đến quá mức đột ngột, Tống Dao vốn không kịp phản kháng, theo phản xạ có điều kiện đẩy bàn tay ra khỏi miệng: “Quý...” Vừa hô một tiếng, sau gáy liền trúng một đòn nặng nề, hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Trước mắt là một mảnh tối đen, cảnh vật lay động một ít ở phía xa xa, cổ áo lạnh lẽo, bên tai hình như truyền đến tiếng đánh nhau. Tống Dao cố gắng mở mắt ra, giật giật cơ thể, cái ót đau đớn kèm theo trí nhớ lúc trước khi hôn mê đồng thời kéo tới.

Cô đang trốn Quý Thừa Xuyên, bỗng có người tập kích, có người đánh cô ngất xỉu, sau đó thì sao? Trong lòng cô cả kinh, dốc toàn lực hô to: “Quý Thừa Xuyên, cứu em!”

Nghe được giọng nói của Tống Dao, Quý Thừa Xuyên lập tức trở về, do phân tâm mà trúng một cú, ngã xuống bên cạnh Tống Dao.

Cùng lúc đó, Tống Dao đã hơi tỉnh táo, mở mắt ra liền thấy một người mặc áo đàn ông, đeo túi, đội mũ đánh cho Quý Thừa Xuyên một cú, Quý Thừa Xuyên nhất thời không phòng bị, ngã xuống bên cạnh cô.

“Cẩn thận!” Trong lòng Tống Dao chợt hoảng lên, không bận tâm đến cái ót bị thương, nhịn đau muốn qua đỡ anh.

Nào ngờ Quý Thừa Xuyên duỗi tay, ngược lại kéo cô ra đằng sau mình để che chắn, thấp giọng nói: “Chạy mau!”

“Ai cũng đừng hòng trốn!” Người đàn ông đeo túi, đội mũ đến gần bọn họ.

Trong bóng tối, Tống Dao rốt cuộc cũng thấy rõ tướng mạo của người đàn ông, mặt chữ điền, lông mày ngắn, khóe mắt rủ xuống, trên cằm có một

vết sẹo, ánh mắt hung ác nhìn bọn họ, trong tay lóe sáng một thứ gì đó, hình như là... một con dao?!

Vừa thấy rõ con dao đó, Tống Dao dường như sụp đổ, vội vàng nhìn lên người Quý Thừa Xuyên: “Anh có sao không, có bị thương gì không?”

Quý Thừa Xuyên lắc đầu, thò tay ý bảo cô đừng nói.

Tống Dao vội vàng che miệng, nước mắt kiềm không được mà tràn mi, hết thảy đều là lỗi của cô, biết rõ khu vực gần đây có sắc lang qua lại, hết lần này đến lần khác còn chạy về phía vắng vẻ, hại cả mình và Quý Thừa Xuyên, nếu như vì cô mà anh xảy ra chuyện gì...

Dường như nhận ra tâm tư của Tống Dao, Quý Thừa Xuyên thấp giọng nói: “Đừng sợ, không sao đâu.”

Vừa dứt lời, người đàn ông cầm dao chém về phía bọn họ như hung thần, nhưng lúc này Quý Thừa Xuyên đã có chuẩn bị, nhắm ngay vào con dao trong tay người đàn ông, một tay đoạt lấy.

Lưỡi dao đâm vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ra đỏ sẫm, ngay cả lông mày Quý Thừa Xuyên cũng không nhú một cái, một bên ngăn cản kẻ bắt cóc điên cuồng, một bên bình tĩnh quát to với Tống Dao: “Em chạy mau, đi báo cảnh sát!”

Vừa nghe nói báo cảnh sát, kẻ bắt cóc nóng nảy, vung dao muốn dốc sức liều mạng với Quý Thừa Xuyên, trong chốc lát, hai người xoay trở đánh nhau.

Tống Dao vốn không biết làm sao, bởi vì một câu nói của Quý Thừa Xuyên mà như có động lực, vội vàng dùng cả tay chân bò dậy từ dưới đất, dốc sức liều mạng chạy về phía ánh sáng, vừa chạy vừa hét to cứu mạng.

Tiếng kêu cứu nhanh chóng dẫn tới sự chú ý, hai cảnh sát tuần tra ở xung quanh vội đèn pin chạy về bên này.

Cùng lúc đó, kẻ bắt cóc ý thức được mình đã rơi vào tình thế bất lợi, hẳn muốn chạy trốn, nhưng Quý Thừa Xuyên lại không có ý định buông tha hắn, kẹp chặt lấy hắn.

Đối mặt với người liều mạng dây dưa, kẻ bắt cóc tức đến đỏ mắt, càng thêm điên cuồng phát động công kích, cậy vào sức mạnh của bản thân mà muốn đoạt lại con dao, tự đắc, phát rồ đâm về phía Quý Thừa Xuyên...

Hai cảnh sát tuần tra lập tức tiến lên khống chế kẻ bắt cóc, nhưng vẫn chậm một bước, mắt thấy con dao đâm vào bả vai Quý Thừa Xuyên, Tống Dao ở phía sau hét lên một tiếng, liều mạng chạy về phía Quý Thừa Xuyên, ôm thật chặt lấy anh.

“120, mau gọi 120!” Tống Dao một bên hét lên, một bên hốt hoảng muốn bịt miệng vết thương của anh.

“Không có việc gì đâu...” Bên tai truyền đến âm thanh yếu ớt của Quý Thừa Xuyên, tay anh đang đè xuống miệng vết thương của mình, máu tươi không ngừng trào ra từ giữa ngón tay, sơ mi trắng nhuộm đỏ cả nửa áo, mặc dù vậy nhưng anh vẫn không quên an ủi Tống Dao.

Nghe anh vừa nói thế, hai mắt Tống Dao đỏ hoe, nước mắt không kiềm được chảy xuống: “Không có việc gì cái đầu anh! Quý Thừa Xuyên, anh bị bệnh à, hẳn muốn chạy thì anh cứ để hắn chạy, tỏ vẻ anh hùng cái gì!”

Đối mặt với sự kích động của cô, Quý Thừa Xuyên cũng không đáp lời, hơn nữa bỗng dưng không nói tiếng nào, nâng lên bàn tay hơi sạch sẽ của mình, hướng về phía cô.

Anh muốn làm gì? Trong chốc lát, Tống Dao ngăn người, cho đến khi cái tay kia chạm vào lồng ngực cô, cẩn thận giúp cô sửa sang lại cổ áo bị sắc lang xé rách, cô mới lập tức bình tĩnh, mặt thoáng đỏ lên.

Vì bị thương, động tác của anh vô cùng khó khăn, nhưng sắc mặt vô cùng tập trung, trong con người đen nhánh lộ ra sự kiên định không cách nào nói rõ, làm cho Tống Dao vô cùng xấu hổ.

So với sự kiên trì của Quý Thừa Xuyên, cô là loại người không có lập trường, thái độ lo trước lo trước có phải rất đáng ghét, đáng đánh hay không? Nhưng vì cái gì anh còn muốn đánh cuộc cả tính mạng để bảo vệ cô? Người như cô, vốn không xứng với Quý Thừa Xuyên...

Tống Dao càng nghĩ càng cảm thấy tự ti, không tự chủ cúi đầu xuống, cắn chặt bờ môi mình.

Đúng lúc này, Quý Thừa Xuyên sửa sang xong cổ áo của cô, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Tống Dao đang cúi đầu rũ đôi lông mày, anh nghiêm mặt, nói từng câu từng chữ: “Có anh ở đây, không ai có thể bắt nạt em.”

Âm thanh của anh không lớn, lại như sấm rền vang dội bên tai, cô chợt rúng động.

Giờ phút này, nơi đáy lòng mềm mại nhất của cô, như có vật gì đó va chạm dữ dội trong chốc lát, tất cả phòng tuyến khó khăn lắm mới dựng lên trong nháy mắt sụp đổ, tình cảm vui sâu, cất giấu dưới đáy lòng ở chỗ sâu nhất tựa như nước lũ làm vỡ đê mà ầm ầm đổ ra, không thể cứu vãn.

Nước mắt mãnh liệt trào ra một lần nữa, ngoài việc khóc, cô không biết phải dùng cách nào để biểu đạt tâm trạng của mình trong khoảnh khắc này.

Người khác luôn khích lệ cô phải kiên cường lên, đừng yếu đuối nữa, đừng bỏ cuộc, vì thế nên dù sống một mình trong khoảng thời gian rất dài, một môi, khổ đau chẳng nữa, cô chỉ có thể đè nén dưới đáy lòng, rất sợ bộc lộ sự yếu đuối ra ngoài, rồi bị người khác chế nhạo.

Trên thực tế, cô vốn không phải là người kiên cường, trong những năm tháng đã qua, cô cô đơn biết bao, cả sự bất lực, vô cùng khao khát có người đứng lại nói với cô một câu: “Có anh ở đây, không ai có thể bắt nạt em.”

Cho tới hiện tại, khi đến người đàn ông này xuất hiện trong sinh mệnh của cô, cô mới cảm giác được mình là một người con gái, vì bảo vệ cô, anh sẵn lòng mạo hiểm cả tính mạng, thậm chí không màng an nguy của bản thân, liều lĩnh nhận tổn thương vào mình.

“Quý Thừa Xuyên, anh là đồ ngốc!” Tống Dao cúi đầu, vì thút thít nỉ non, hai vai co rút lại.

“Em mới ngốc.” Anh nói xong, nắm cằm của cô, hôn lên.

Bởi vì mất máu quá nhiều, môi của anh hơi lạnh lạnh, nhưng động tác rất nhẹ nhàng, trong tình cảnh không thích hợp, mang lại cho người ta cảm giác yên tĩnh, dịu dàng như ngăn cách với thế giới bên ngoài, một bàn tay dịu dàng xoa dịu tất cả sự sợ hãi và lo lắng của Tống Dao.

“Khụ khụ!” Hình ảnh này rất đẹp, hai cảnh sát tuần tra vừa khống chế kẻ bắt cóc thật sự không nhìn nổi nữa, “Được rồi hai cô cậu, thân thể đã bị thương mà còn thơm nhau, có tinh lực thế này không bằng theo chúng tôi về cục làm tường trình.”

Tống Dao như bừng tỉnh trong mộng, vội vàng thối lui, cúi thấp đầu xuống không dám nhìn thẳng hai mắt Quý Thừa Xuyên, cho dù như vậy, vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn nóng bỏng như lửa dừng lại rất lâu trên người cô.

Cùng lúc đó, xe cảnh sát và xe cứu thương đồng thời đến hiện trường, tiếng còi xe cảnh sát phát ra tiếng ầm ĩ kinh thiên động địa, mấy cô y tá khẩn cấp lao xuống tiến hành cứu chữa cho Quý Thừa Xuyên.

“Cô gái, nhớ dẫn bạn trai cô đến cục làm tường trình đây, đừng cố “tình chàng ý thiếp”, đâu phải sau này không còn cơ hội.” Một chú cảnh sát nhân dân hơi lớn tuổi trêu chọc Tống Dao.

Quý Thừa Xuyên ngay lập tức tiếp lời: “Luật sư của tôi sẽ liên hệ với các anh.”

Lại là luật sư...

Mắt thấy xe cứu thương nghênh ngang rời khỏi, chú cảnh sát cảm thán một tiếng: Kẻ có tiền thật sự rất đáng đánh đòn!

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Việc anh hùng cứu mỹ nhân là một cái giá lớn không hề nhỏ.

Vì cứu Tống Dao, Quý Thừa Xuyên ngoài bị dao cắt làm bị thương bàn tay, khắp thân thể đều có những vết bầm tím ở nhiều mức độ khác nhau, đương nhiên vết nghiêm trọng nhất là vết dao trên bả vai. Tuy rất may mắn tránh khỏi động mạch, nhưng vẫn chảy máu không ít, cần nằm viện tạm thời, tiến hành quan sát thêm.

Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên mà bị thương phải nằm viện, bệnh viện hiển nhiên không thể qua loa, họ phái bác sĩ ngoại khoa già nhất đến xem vết thương của Quý Thừa Xuyên, tiện thể còn thuyết giáo những lời lẽ thấm thía cho vị tổng giám đốc trẻ tuổi thành đạt này nghe.

“Người trẻ tuổi ấy à, tôi nghe nói anh rất lợi hại, dám giằng co với kẻ có dao trong tay.” Nói xong, vẻ mặt chợt thay đổi, nghiêm nghị quát, “Sao anh dám làm càn như vậy? Có phải vì anh cảm thấy ấm ức vì không thường xuyên được lên báo, không biết cách bảo vệ bản thân khi đối diện với tình huống như vậy sao? Hẳn muốn chạy thì anh cứ để hẳn chạy, bắt trộm là chuyện của cảnh sát, đừng tỏ vẻ mình là người hùng, anh cho rằng như vậy thì bạn gái của anh sẽ cảm động đến mức muốn gả cho anh đấy à?”

Quý Thừa Xuyên không nói gì, quay đầu lại nhìn Tống Dao.

Tống Dao vội vàng ngoảnh đầu sang hướng khác, giả vờ như không nghe thấy, không hề nghe thấy gì hết, không nghe vào tai gì cả...

Thằng thẩn mà nói, qua sự việc lần này, hành động của tổng giám đốc đại nhân làm cho Tống Dao vô cùng cảm động, trong nháy mắt kích động đến nỗi muốn dùng tấm thân báo đáp cho anh. Nếu như trong lúc này, Quý Thừa Xuyên chợt đưa ra lời cầu hôn, chắc là cô không thể từ chối được, phải không?

Nghĩ đi đâu vậy!

Tống Dao bị ý nghĩ của mình hù dọa, sợ hãi kêu lên một tiếng, quan hệ của bọn họ còn chưa thể xác định, đầu óc của cô hồng hốc rồi sao, lại có thể suy nghĩ đến viễn cảnh này được? Nếu như để cho Quý Thừa Xuyên biết chuyện này, không chừng sẽ cười nhạo cô thành cái gì rồi ấy chứ, không được nghĩ, không được nghĩ nữa, tuyệt đối không thể nghĩ!

“Cỗ em bị rút gân hả?” Quý Thừa Xuyên ngồi trên giường bệnh bỗng mở miệng nói.

“Em không gả cho anh!” Tống Dao chợt thốt.

Tức thì, cả hai người đều ngây ra.

Bây giờ, đêm đã khuya, hộ lý cũng đã rời khỏi, trong phòng bệnh VIP cũng chỉ có hai người bọn họ, anh nhìn em, em nhìn anh, vô cùng yên tĩnh.

Trong nội tâm cô có ngàn vạn câu nói “tiêu đời rồi” chạy tán loạn, từ lâu đã sỉ vả bản thân xối xả. Sao mà nghiệt đến thế, không nói câu cũng đâu có chết, có muốn nói cũng đừng nói toạc ra như thế chứ, tại sao mẹ mà có thể sinh ra một đứa con gái nghiệt đến mức này, thần linh cứ để cho mà yêm đầu chết luôn trên mép giường cho rồi!

“Phụt!” Quý Thừa Xuyên nhin không được bật cười.

Quả nhiên bị chế giễu...

Hiện giờ, trong lòng Tống Dao nguội lạnh, cô hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại bối rối trước Quý Thừa Xuyên nhiều đến thế, cứ tiếp tục thế này, cô chẳng còn một chút danh dự nào trước mặt anh cả.

Không được, coi như là gượng gạo cũng phải giải thích một chút mới được.

“Cái đó, ý của em là, anh đừng tưởng rằng làm như vậy thì em sẽ cảm động, con người của em rất có chí khí, sắt đá lắm đó... Á...!”

Trời ạ, tổng giám đốc đại nhân hình như cuồng cuồng hôn rồi!

Vừa dừng hôn, Tống Dao vốn không được thông minh lại chập mạch lần nữa, chỉ nghe thấy âm thanh khàn khàn của Quý Thừa Xuyên, gần như kề sát bên tai cô mà vang lên: “Bây giờ thế nào, có cảm giác chưa?”

Cảm giác em gái anh ấy!

Tống Dao thẹn quá hóa giận đẩy anh ra, kích động quá mức lại không cẩn thận đụng phải miệng vết thương đang băng bó của Quý Thừa Xuyên, lông mày anh lập tức nhăn lại.

“Á! Thực xin lỗi, em không cố ý, anh sao rồi, miệng vết thương có phải đã rách ra rồi không? Em đi gọi bác sĩ ngay!” Tống Dao gấp đến độ luống cuống chân tay, vừa muốn đứng lên, tay lại bị đè xuống.

“Không sao đâu...” Giọng điệu của anh bỗng chuyển từ điệu bộ dí dỏm sang dịu dàng, bàn tay rộng lớn bao bọc toàn bộ bàn tay của Tống Dao, nhiệt độ nóng bỏng từ cơ thể đến bàn tay ấm áp kia liên tục truyền vào tay cô.

Tống Dao cúi đầu xuống, không chỉ gương mặt, cả người cô bắt đầu nóng đến phát phồng.

“Cảm ơn.” Sau khi im lặng hồi lâu, rốt cuộc Tống Dao vẫn phải nói ra hai chữ này, nếu không phải anh đứng ra chặn, cô thật sự không biết trên cơ thể mình sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì nữa.

“Đồ ngốc.” Anh dùng tay vuốt ve lọn tóc của Tống Dao, khóe miệng hàm chứa nụ cười dịu dàng chưa bao giờ có, “Ở bên anh, còn cần nói cảm ơn sao.”

Cảm giác được ngón tay của anh lần mò bên trong mái tóc của cô, Tống Dao không nhịn được từ từ ngẩng đầu lên, vừa hay chạm phải hai con ngươi tựa như cái đầm nước sâu, lập tức cúi thấp xuống, tim đập thình thịch.

Người đàn ông máu lạnh lại ngang ngược trong ấn tượng của cô đi đâu mất rồi? Tống giám đốc thật đáng ghét, sao có thể dịu dàng thế chứ, tựa như cạm bẫy bày ra trước mắt, biết rõ phía trước có bẫy, nhưng vẫn không kiềm được mà đắm đầu nhảy vào, chết chìm trong đôi mắt của anh.

Sắp không chịu được... rơi vào tay giặc rồi... Hoặc có thể nói, dường như đã thất thủ từ lâu...

Tống Dao lấy hết can đảm ngẩng đầu lần nữa, nhưng Quý Thừa Xuyên đã dựa đầu vào gối mà ngủ rồi.

Tay của anh còn đặt trên tóc cô, hai mắt nhắm lại, mí mắt hơi giật giật, lông mi hơi run run, góc cạnh trên gương mặt đã dịu dàng hơn rất nhiều, khóe miệng còn duy trì độ cong lúc trước, trong phòng bệnh yên tĩnh có thể nghe rõ tiếng hít thở đều đều của anh.

Anh, mệt lắm rồi.

Tống Dao không muốn quấy rầy anh, dè dặt di chuyển bàn tay anh trên tóc mình xuống, nhẹ nhàng đắp chăn lên người anh, đứng dậy tắt đèn, định ngủ cạnh giường.

Ngay lúc đi qua bên người Quý Thừa Xuyên, tay chợt bị kéo lại.

Trong bóng tối, cô không thấy rõ gương mặt của Quý Thừa Xuyên, chỉ nghe âm thanh khàn khàn trầm thấp của anh: “Ở cạnh anh, ngủ cùng nhau.”

“Không...” Không chờ cô từ chối, bất ngờ bị kéo lên giường, ngã xuống bên cạnh anh.

Quý Thừa Xuyên kéo tay của cô, thân thể dịch vào trong: “Yên tâm, giường rất lớn, không phải chen chúc đâu.”

Thật, quá trơ tráo!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng hơi ấm từ cơ thể của người bên cạnh truyền đến giống như có ma lực, níu giữ cả người Tống Dao thật chặt trên giường.

Được rồi, nghe theo anh một lần vậy.

Xem như, là báo đáp.

Hoặc là, chỉ buông thả bản thân một lần này thôi...

Đêm, yên tĩnh.

Trôi qua một ngày kinh thiên động địa, giờ phút này Quý Thừa Xuyên đang nằm bên cạnh, Tống Dao vốn cho rằng mình không ngủ được, nào ngờ vừa nhắm mắt không bao lâu sau đã mê mang thiếp đi.

Trong lúc ngủ say, cô lạc vào cõi mộng, mơ thấy mình trở về con ngõ tối đó, sau lưng truyền đến tiếng bước chân nặng nề, một người đàn ông đeo túi đội mũ cầm dao đuổi theo cô. Cô sợ hãi, dốc sức liều mạng chạy về phía trước, vừa chạy vừa gọi tên Quý Thừa Xuyên.

Không biết đã chạy bao lâu, rốt cuộc phía trước đã thấy ánh sáng, cô vui mừng trong lòng, dốc sức chạy về phía ánh sáng đó, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Quý Thừa Xuyên.

Anh đang đứng nơi có ánh sáng trước cửa ngõ, toàn thân như bao phủ vầng hào quang thanh khiết của thiên sứ, giang rộng hai tay đón cô vào lòng.

Tới gần... thật gần!

Trong tích tắc, lúc cô cuối cùng cũng chạm vào anh, người đàn ông đeo túi đội mũ vẫn rượt theo, lướt qua cô, hung ác cho Quý Thừa Xuyên một dao, một nhát vào tim.

Máu tươi lập tức trào ra, văng lên mặt Tống Dao, trên người, trên tay...

Mọi cảnh vật trước mắt bỗng hóa thành màu đỏ như máu, tại cái nơi hung tàn ấy, thân thể Quý Thừa Xuyên bắt đầu biến mất, bất luận cô muốn chạm vào anh cỡ nào, anh vẫn từ từ tan biến trước mặt cô, đến khi hoàn toàn không thấy nữa.

“Đừng mà! Đừng mà!” Tống Dao khóc gào, “Đừng đi, Quý Thừa Xuyên anh đừng đi, đừng đi mà!”

Tống Dao bị tiếng hét chói tai của mình đánh thức, tỉnh lại trời đã sáng, nắng mai chói mắt từ cửa sổ rọi vào bên trong, chiếu sáng khắp phòng bệnh.

Quý Thừa Xuyên hiển nhiên cũng bị tiếng hét chói tai của Tống Dao đánh thức, anh nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Tống Dao đang nằm sấp trên ngực mình.

Nếu như là đêm qua cô còn có thể mượn bóng tối để che đậy sự lúng túng của mình, nhưng bây giờ, giữa ban ngày, chợt nhận ra mình và tổng giám đốc đại nhân nằm trên cùng một giường mà ngủ một đêm, Tống Dao xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Cái đó... Em gặp ác mộng... Em đi rửa mặt đây...” Cô nói năng lộn xộn định giải thích, định ngồi dậy khỏi người Quý Thừa Xuyên.

Vừa nâng được nửa người, liền bị Quý Thừa Xuyên nắm chặt bả vai, ấn cô trở về tư thế cũ.

“Ngủ tiếp đi, còn sớm.” Anh nói.

“Em... Em đi WC một lát...” Tống Dao không dám giãy bừa, rất sợ lại động đến miệng vết thương trên người Quý Thừa Xuyên, dù trong lòng cô không tình nguyện tiếp tục duy trì tư thế nằm chung với anh trên một cái giường, đành phải viện cớ, tìm cách để mình được rời giường.

“Lát nữa hẳn đi.” Anh lên tiếng từ chối việc cô viện cớ.

“Nhưng em sẽ nín chết mất!” Tống Dao nóng nảy.

“Em mà đứng dậy sẽ phải hối hận đấy.”

Làm sao có thể?! Vẻ mặt Tống Dao đen thui, chỉ có thể dùng hết khả năng của mình mà thuyết phục: “Xin anh đấy, để em đứng dậy đi vệ sinh một lát, lập tức sẽ quay lại mà, nhé?” Gạt anh đó, dù em có chết đuối trong đó cũng không muốn về cái giường này đâu.

“Đi đi.” Quý Thừa Xuyên buông lỏng tay.

Được rồi! Tống Dao như được đại xá, vội vàng dùng cả chân tay bật dậy từ trên giường, mừng thầm chuẩn bị trốn vào WC, chân còn chưa chạm

đất, ánh mắt chợt bắt gặp một đôi chân đứng ở cuối cùng cách đó không xa, lập tức hóa đá.

Khoảnh khắc đấy, dự cảm chẳng lành bất giác bao phủ toàn thân cô, máy móc dờ mắt từng chút đi lên, đôi giày da không một hạt bụi, hai chân thon dài, lưng áo có kích thước rộng, áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, bờ môi nhếch lên một đường cong, cặp kính mắt viền vàng cất giấu vẻ cười xấu xa và hai con ngươi âm hiểm...

Ngoài Khương Nam Hiêm còn có thể là ai đây?

Tổng giám đốc nói không sai, Tống Dao đã hối hận rồi, hối hận muốn cắn lưỡi tự vẫn.

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Trong tình cảnh thường gặp, đến thăm người bệnh nên nói gì đây?

Anh có khỏe không? Đã đỡ hơn chưa? Chúc anh sớm ngày bình phục! Ngàn vạn lần đừng bỏ việc điều trị! Không thể ngừng việc uống thuốc đấy!

Chỉ có Khương Nam Hiên, sáng sớm chạy đến thăm bạn tốt bị thương, câu đầu tiên nói ra là: “Chúc mừng hai vị, bách niên giai lão, sớm sinh quý tử!”

Đối mặt với sự “chúc phúc” của anh, Quý Thừa Xuyên không phản ứng chút nào, Tống Dao suýt chút nữa ôm đầu chui xuống dưới giường, đáylòng trái dài trên thảo nguyên rộng lớn, ngàn vạn con ngựa bắt đầu chạy như điên.

Ai đến nói cho cô biết vì sao Khương Nam Hiên lại xuất hiện ở nơi này? Đây quả thực so với gặp ma giữa ban ngày còn đáng sợ hơn! Cô chỉ là hơi làm càn một chút, lại bị “bắt gian tại giường”, lúc này dù có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

“Khương... trợ lý Khương, anh đừng hiểu lầm... Chúng tôi... Chúng tôi chỉ là...”

“Chỉ là ngủ trên cùng một giường thôi, tôi hiểu mà.” Khương Nam Hiên tiếp lời nói đứt đoạn của cô.

“Không phải vậy!” Tống Dao thật sự gặp đến phát khóc, “Chúng tôi chưa làm gì cả, xin anh đừng hiểu lầm!”

“Không phải giải thích với tôi, tôi hiểu rồi.” Anh cái trang thành bộ dạng đã hiểu ý, gật đầu về phía Tống Dao.

Anh biết gì chứ! Tống Dao nhỏ lệ vừa chạy: “Các anh nói chuyện nhé, tôi đi WC!” Nói xong, vắt chân chạy như điên, trốn vào WC.

Trong chớp mắt khi đóng cửa lại, chân Tống Dao mềm nhũn, cả người ngồi phịch trên ván cửa, hai tay đặt trên ván cửa, trong lòng hối hận không kịp.

Sớm biết sẽ xảy ra tình huống đó, đêm qua nên đánh cho Quý Thừa Xuyên hôn mê cho rồi, cũng không thể ngủ cùng giường với anh! Bây giờ thì hay rồi, Khương Nam Hiên nhìn thấy hết rồi, anh ta nhất định cho rằng cô rất đói khát, đang ở trên giường bệnh của bệnh viện...

Cứu mạng!

Trong WC, Tống Dao đang phát điên. Trong phòng bệnh, Khương Nam Hiên và Quý Thừa Xuyên nhìn nhau một lúc, sau đó Quý Thừa Xuyên mặt mày khó chịu mở miệng.

“Cậu tới đây làm gì?”

“Tới xem cậu đã chết chưa, cậu yên tâm, tôi không có năng lực đoán trước tương lai, không phải cố ý đến bắt gian đầu.” Anh vừa nghe nói Quý Thừa Xuyên gặp chuyện không may là lập tức chạy đến đây, may mắn bắt gặp một màn vừa rồi, không khỏi hứng thú dào dạt.

“Không chết được, cậu có thể đi.” Khó khăn lắm mới khiến cho Tống Dao ngoan ngoãn nghe lời, Quý Thừa Xuyên sẽ không bỏ qua cơ hội hai người ở bên nhau, liền hạ lệnh tiễn khách.

“Tuy tôi rất muốn lập tức ra ngoài gột rửa đôi mắt, nhưng với tư cách là trợ lý đặc biệt của cậu, tôi phải làm tròn bổn phận, cho dù điều đó là ép

buộc chính mình.” Khương Nam Hiên nói xong, lấy điện thoại di động ra bấm vài cái, sau đó đưa đến trước mặt Quý Thừa Xuyên.

Quý Thừa Xuyên, người thừa kế của tập đoàn Thừa Thiên vào đêm khuya phải nhập viện cứu chữa, nghi là bị trả thù, sống chết không rõ.

Một dòng chữ to sáng chói ở trên trang nhất của Đại Chủ Báo Báo được mệnh danh là tờ báo buôn dưa lê số một, lướt kích vào đã vượt qua mười vạn, vô số bình luận.

Bạn “Một Hơi Phóng Lên Thiên Đài Không Đau Thắt Lưng” bình luận: “Soạt, hôm qua ông đây vừa mua cổ phiếu, tính kiếm lãi để mua đôi tất, không ngờ ngay cả quần lót cũng phải cởi ra đền!

Bạn “Mỗi Ngày Tám Mốt Quê” bình luận: Là trả thù đó à? Liệu có phải là do đối thủ cạnh tranh ra tay chăng?

Bạn “Lấy Tiền Nặng Vào Mặt Ta Đừng Khách Khí” bình luận: Chết chưa? Tài sản lớn như vậy làm sao đây, chi bằng tiếp tế cho tôi một chút thôi, tôi không ngại đâu!

Bạn “Muốn Gả Sếp Lớn” bình luận: Mấy người thôi bỏ đá xuống giếng đi, chồng tôi không sao hết, cho dù anh ấy bị trọng thương, mặc cho anh ấy bị thiến, tôi vẫn không bao giờ rời bỏ anh ấy.

...

Đối mặt với đủ kiểu bình luận, Quý Thừa Xuyên không nói một lời, trả lại di động cho Khương Nam Hiên.

“Nhiều người quan tâm cậu đã chết chưa lắm, cậu không định phát biểu cảm nghĩ một chút sao?” Nhìn dáng vẻ của Khương Nam Hiên có chút hả hê.

“Dưới lầu có bao nhiêu phóng viên?” Quý Thừa Xuyên không thèm để ý đến anh, trực tiếp hỏi.

“Người có thể đến, không thể đến, tất cả đều đã đến.”

“Liên hệ với phía bệnh viện để trống tầng lầu này, gọi điện thoại cho Tề Trang, bảo anh ta phái người tới canh gác, bất luận là ai cũng không được bước lên đây nửa bước. Còn nữa, đổi hết tất cả bác sĩ đang chữa cho tôi, tìm chuyên gia ở nước ngoài đến.”

“Anh làm vậy là giấu đầu hở đuôi, không sợ không thu được kết quả à?” Anh biết rõ Quý Thừa Xuyên định tương kế tựu kế, thả đạn khói, nhưng vẫn không nhin trêu chọc.

“E rằng không thu được.” Quý Thừa Xuyên cười lạnh, mấy lão hồ ly trong công ty, đây là thời cơ để cho bọn họ lộ cái đuôi.

Hai ngày nay, Tống Dao cảm thấy rất kỳ lạ, tuy phòng bệnh VIP của bệnh viện này rất đắt đỏ, không phải người bình thường có thể ở, nhưng suốt một lầu ngoài Quý Thừa Xuyên, một bệnh nhân khác cũng không có, sao mà kỳ lạ thế?

Càng kỳ lạ hơn là, trong lầu bỗng xuất hiện rất nhiều người mặc quần áo đen, đeo kính mát, dáng người đàn ông nào cũng cao lớn lực lưỡng, suốt ngày chiếm lấy từng điểm ra vào, không cho ai đi lên, cũng không cho ai xuống dưới, thế trận kia như diễn phim The Matrix vậy.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Tống Dao có thể kết luận, chuyện này nhất định có liên quan mật thiết với Quý Thừa Xuyên.

Cô không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng thế này có khác gì bị giam trong tù? Trên người Quý Thừa Xuyên bị thương không muốn người khác quấy rầy cô có thể hiểu, nhưng cô là một người khỏe

mạnh, tay chân nguyên vẹn, dựa vào đầu bắt cô ăn uống sinh hoạt toàn bộ đều diễn ra trong tầng lầu này? Cô không phục!

“Quý Thừa Xuyên, em hỏi anh...” Tống Dao hùng hổ đi vào phòng bệnh, vừa định khởi binh vấn tội, đột ngột bị cắt ngang.

“Em về rồi à, giúp anh thay quần áo.” Quý Thừa Xuyên chỉ vào một bộ quần áo bệnh nhân mới toang ở đầu giường, như lẽ hiển nhiên mà sai bảo.

Tống Dao đỏ mặt, còn nhớ mà hỏi: “Anh bị thương, việc thay quần áo này, em cảm thấy vẫn nên kiếm một người chuyên môn đến giúp việc này, anh chờ chút, em đi gọi người.” Dứt lời, không chờ Quý Thừa Xuyên mở miệng, nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng bệnh.

Rời khỏi phòng bệnh trong chớp mắt, Tống Dao không kiềm được mà khen mình nhanh trí, tổng giám đốc muốn mượn cơ bị thương mà thuận tiện ăn đậu hũ của cô sao, đừng hòng nhé!

Đáng tiếc vừa mới đắc chí không bao lâu, gương mặt cô liền sụp đổ, trên tầng lầu trống trải thế này, ngay cả y tá cũng không có. May thay, bây giờ là ban ngày, nếu đổi là buổi tối, chẳng khác nào có ma quỷ lộng hành.

Vậy phải làm sao đây? Vừa nghĩ đến vẻ mặt được như ý của tổng giám đốc đại nhân, trong lòng cô rất khó chịu, quyết tâm xuống lầu tìm người, nào ngờ vừa đến cửa thang máy, đã bị hai người ra dáng bảo vệ đến cản lại.

“Tôi muốn xuống lầu, anh làm gì thế?” Tống Dao nổi giận.

“Thực xin lỗi, không có sự cho phép của Quý tổng, bất luận là ai cũng không thể rời khỏi tầng lầu này.”

“Đây là bệnh viện, không phải nhà tù, các anh không biết quyền lợi cơ bản của một con người sao? Tôi mặc kệ, tôi nhất định phải xuống dưới!” Cô nói xong, muốn xông vào.

Một người con gái yếu đuối như ta không phải đối thủ của hai người đàn ông to lớn, đối phương chỉ cần đứng vững trước cửa thang máy, tựa như hai đồi núi cao sừng sững, vốn không cho cô cơ hội xuống lầu.

Sau khi giằng co trong chốc lát, rốt cuộc vẫn là Tống Dao bỏ cuộc, mặt đen thui trở về phòng bệnh.

“Quý Thừa Xuyên!”

“Thế nào, một mình em về phải không?” Tống giám đốc đại nhân quả nhiên lộ vẻ mặt đắc ý.

Đến lúc này, Tống Dao càng khó chịu hơn, hỏi thẳng: “Em hỏi anh, tay chân em đầy đủ, vì sao không cho em xuống lầu?”

“Trên người anh bị thương, vì sao không giúp anh thay quần áo?” Quý Thừa Xuyên hỏi ngược lại.

Không thể bị anh dắt mũi được, Tống Dao cắn răng nói: “Em hỏi trước, anh trước lời em trước đã.”

“Hình như là anh bảo em giúp thay quần áo trước mà nhỉ?”

“...” Tuy không cam lòng, nhưng đối mặt với tổng giám đốc đại nhân không cùng một đẳng cấp với mình, Tống Dao cũng chỉ có thể nhận thua, nghiêng răng nghiêng lợi từ trong miệng thốt ra bốn chữ, “Xem như anh lợi hại!”

Đang nói chuyện, Quý Thừa Xuyên đã giang rộng hai tay, sẵn sàng chờ cô hầu hạ thay quần áo.

Dù trong lòng hận đến nghiến răng, nhưng cũng lo lắng đến vết thương trên người Quý Thừa Xuyên, động tác của Tống Dao rất cẩn thận, dè dặt cởi từng cái cúc áo, trút bỏ từng món đồ, rất sợ đụng phải miệng vết thương của anh.

Từng cúc áo được cởi ra, lồng ngực rắn chắc của Quý Thừa Xuyên từng chút phơi bày trước mắt Tống Dao, tuy không phải là lần đầu tiên Tống Dao “chiêm ngưỡng sắc đẹp”, nhưng cô vẫn không thể ngăn nổi trái tim đang đập loạn nhịp của mình.

Để xoa dịu bầu không khí ngột ngạt này, cô cố ý mở miệng nói: “Bây giờ anh nói đi, những người bên ngoài đó là thế nào?”

“Bảo vệ của công ty.”

Trong lòng của Tống Dao cảm thấy hơi bất an, không nhịn được ngẩng đầu hỏi: “Có người muốn làm anh bị thương hả?”

Quý Thừa Xuyên lắc đầu: “Không, chúng ta rất an toàn.”

“Vậy tại sao lại gọi bọn họ đến đây?” Tống Dao khó hiểu, “Đêm khuya hôm trước chúng ta đến, trên lầu này còn có thể nhìn thấy không ít người, nhưng bắt đầu từ hôm qua cũng không thấy người nào cả, bệnh nhân không thấy, y tá cũng hiếm, bác sĩ đổi thành người nước ngoài, còn nhiều bảo vệ như vậy, em không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng quả thực có người nào đó muốn hại anh, anh đừng gạt em nữa, em sẽ không sợ đến mức chạy trốn đâu.”

Nghe được câu nói sau cùng của cô, Quý Thừa Xuyên liền ngẩn người, đôi khi biểu hiện thành thật của cô gái này thật sự làm cho anh lú lờ, nhưng đồng thời cũng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Ánh mắt Quý Thừa Xuyên trở nên dịu dàng, không tự chủ duỗi cánh tay quần đây bằng gạc, sờ lên đầu Tống Dao: “Đừng đoán mò, anh làm như

vậy chỉ là muốn để cho những ký giả bên ngoài thấy rằng anh bị thương rất nặng.”

“Bên ngoài có phóng viên sao?” Tống Dao kinh ngạc.

Quý Thừa Xuyên gật đầu: “Bên ngoài đồn đãi anh bị người ta trả thù, bản thân bị trọng thương, những ký giả kia đến để tìm hiểu tin tức.”

“Rõ ràng anh đâu có bị thương nghiêm trọng như vậy.” Tống Dao cực kỳ buồn bực, tuy Quý Thừa Xuyên bị thương, nhưng không phải bị người ta trả thù đâu, tình hình cũng không đến mức rất nghiêm trọng, vì sao bên ngoài lại có tin đồn đó? Vì sao anh không thanh minh, trái lại còn muốn thêm mắm thêm muối thế này?

Nhìn thấy Tống Dao còn nghi hoặc, Quý Thừa Xuyên cũng không vội vàng giải thích, mà hỏi: “Em có biết câu thành ngữ dụ rắn ra khỏi hang không?”

Tống Dao gật đầu: “Anh muốn dụ rắn ra khỏi hang à?”

“Tập đoàn Thừa Thiên là một tay bố anh gây dựng nên, những năm nay thân thể ông không tốt nên định cư lâu dài ở nước ngoài, bây giờ việc ở tập đoàn về cơ bản đều do anh quản lý...”

Quý Thừa Xuyên bắt đầu kể tiếp, tuy nhiên anh nói rất gọn ghẽ, không mô tả quá nhiều, nhưng Tống Dao hình như đã có điều suy tư.

Hóa ra Quý Thừa Xuyên tiếp quản công ty từ tay Quý Lai An không phải thuận buồm xuôi gió, ngay từ đầu trong hội đồng quản trị đã có không ít người kín đáo phê bình chức tổng giám đốc điều hành công ty mà anh đang đảm nhiệm, cho rằng anh còn trẻ, thiếu kinh nghiệm quản lý công ty, Quý Lai An dùng người thiếu tầm nhìn, hại công ty.

Chỉ là khi đó Quý Lai An còn chưa ra nước ngoài định cư, thân thể khỏe mạnh, cầm quyền, rất nhiều người tuy trong lòng không phục, nhưng trên mặt không dám biểu hiện, giả vờ ủng hộ Quý Thừa Xuyên, bằng mặt không bằng lòng.

Cùng lúc đó, Quý Thừa Xuyên cũng dùng thực sự chứng minh, mình có tư cách kế thừa sản nghiệp của bố, chinh đốn việc kinh doanh của tập đoàn, dần dần làm cho một bộ phận vốn phản đối anh mà tâm phục khẩu phục.

Nhưng cũng không phải là toàn bộ, căn cứ vào khả năng quan sát của Quý Thừa Xuyên, trong nội bộ tập đoàn vẫn còn tồn tại mấy gã đồng sự ngoan cố không chịu thay đổi, bọn họ phần lớn đã từng là thuộc hạ cũ của Quý Lai An, trong tập đoàn cũng có thủ hạ và thế lực không nhỏ ủng hộ họ, cây già lên mặt, thường xuyên cố tình đối nghịch với Quý Thừa Xuyên, thậm chí còn lén lút đứng ra làm trung gian kiếm thêm lợi nhuận mà bỏ vào túi riêng, tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của công ty.

Tháng ba năm ngoái, Quý Lai An được chuẩn đoán là mắc bệnh ung thư ác tính tuyến tụy, tình trạng thân thể ngày càng sa sút, tin tức này truyền ra, mấy gã đồng sự bắt đầu rục rịch, không chỉ cấu kết với ban giám đốc bên trên đề xuất dự án phát triển mới, còn âm thầm gầy dựng thế lực của mình, hòng bòn rút tài chính của công ty, lập một công ty khác.

Những điều này trong lòng Quý Thừa Xuyên đều hiểu, tiếc là nguyên đám lão già đó làm việc cẩn thận, nếu xuất hiện sơ suất cực nhỏ, lại kéo bè kết phái, một khi gió thổi cỏ lay, sẽ mặt báo, bao che lẫn nhau.

Trong một năm qua, Quý Thừa Xuyên giả vờ như không biết chuyện gì, thậm chí còn điều Khương Nam Hiên ở bên cạnh mình ra nước ngoài trên danh nghĩa là học tập, âm thầm phái người giám sát nhất cử nhất động của những người đó, chờ bọn họ buông lỏng cảnh giác lộ ra sơ hở. Nhưng

tiếc rằng, cho dù nắm giữ một chứng cứ nhỏ nhỏ, vẫn không cách nào rung chuyển cả một gốc cây lớn.

Anh muốn nhổ tận gốc, nhưng vẫn không tìm được cơ hội.

Nhưng mà, cơ hội tốt cuộc đã đến.

Vài ngày trước, bệnh tình của Quý Lai An đột ngột chuyển biến xấu, tim ngừng đập một lần, tin tức truyền ra bên ngoài không lâu. Rồi hôm nay, Quý Thừa Xuyên vừa bị nghi ngờ là bị người khác trả thù, vết thương vô cùng nghiêm trọng.

Hai chuyện lớn đồng thời xảy ra, nó đủ cho bất kỳ một người nào luôn có ý đồ xấu với tập đoàn một thời cơ tốt, để cho bọn họ nhanh chóng thực hiện mưu đồ của mình, lộ ra cái đuôi hồ ly.

Theo cách khác mà Quý Thừa Xuyên đã nói, là dụ rắn ra khỏi hang.

Tuy Tống Dao không biết rõ việc kẻ lừa người gạt trên thương trường, nhưng nghe Quý Thừa Xuyên nói xong những lời này, cô vẫn không khỏi lấy làm kinh hãi thay anh.

Trước đây, cô cảm giác, nhận thấy anh rất máu lạnh, ngang ngược, người đàn ông không biết đạo lý, thích làm theo ý mình. Cô cho rằng đó là thói quen của kẻ có tiền. Lại không biết sau lưng ánh hào quang bao bọc anh chính là bốn bề hiểm nguy, lúc nào cũng phải cẩn thận.

Cùng lúc đó, rốt cuộc cô cũng biết mấy ngày hôm trước vì sao Quý Thừa Xuyên lại mất tích, không phải chê cô phiền phức mà là đi Mỹ thăm viếng bệnh tình nguy kịch của bố anh. Nhớ tới việc anh vừa rời khỏi liên suy nghĩ lung tung, trong lòng Tống Dao không khỏi dâng trào cảm giác ray rứt.

“Bố anh có khỏe không?”

“Không tốt lắm.”

“VẬY ANH...”

“Quan hệ của anh và bố trước giờ không tốt, đối với ông, anh không quan tâm.”

Quý Thừa Xuyên nói thẳng làm cho Tống Dao lú lười một hồi, cô đọc được trong ánh mắt anh bỗng xuất hiện một tia lạnh lùng, trong đó còn chứa đựng câu chuyện mà cô không biết, chỉ là anh không muốn nói, cô sẽ không hỏi.

Chủ đề bỗng gián đoạn, Tống Dao dứt khoát không nói thêm gì nữa, chuyên tâm thay quần áo bệnh nhân cho Quý Thừa Xuyên, đối với quá trình trưởng thành của người đàn ông trước mắt, có quá nhiều điều cô chưa bao giờ chạm trán, cũng rất khó để hiểu.

Trước đây, gặp tình huống này, e rằng cô đã sớm thấy khó mà lui, không biết tại sao, bây giờ, cô chợt có sự xúc động muốn tìm hiểu rõ về anh.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của tình yêu đó sao?

Đột nhiên, ngón tay cài cúc áo của Tống Dao hơi run rẩy, rõ ràng là động tác cực kỳ nhỏ, nhưng Quý Thừa Xuyên lại nhận ra. Khoảng cách giữa bọn họ trong lúc này đang rất gần, anh có thể dễ dàng trông thấy mỗi một động tác của Tống Dao, từng chút thu hết vào mắt.

Nói thật, Quý Thừa Xuyên rất ghét phải nói ý nghĩ của mình cho người khác biết, nhưng hôm nay anh nói nhiều điều cho Tống Dao nghe, anh lại không chút phản cảm nào. Thậm chí, vừa nãy khi nhắc tới Quý Lai An, trong lòng anh còn mong chờ Tống Dao tiếp tục hỏi.

Nhưng anh vẫn không có can đảm bắt Tống Dao nghe về đoạn hồi ức tối tăm của anh, đơn giản là vì quá khứ là những thứ xấu xa, độc ác, mà cô gái trước mắt anh tốt đẹp như thế, anh không hy vọng truyền sự đau khổ cho cô, anh chỉ muốn...

Anh ngừng hết mọi suy nghĩ, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Chỉ cần yêu, là đủ rồi.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Bởi vì Quý Thừa Xuyên cố tình để cho bọn họ nghi ngờ, truyền thông càng thêm quan tâm đến vết thương của anh, trong lúc nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía, rất nhiều người bắt đầu tin tưởng tin tức Đại Chủ Đại Báo tung ra, họ cho rằng chính xác là Quý Thừa Xuyên đã bị trọng thương, đang hấp hối.

Nếu thật là vậy, mấy lão hồ ly bên hội đồng quản trị chắc đang rục rịch, không thôi cũng đang lo cuống cuồng, nhưng dĩ nhiên Quý Thừa Xuyên sẽ không để cho bọn họ sống yên ổn.

Hôm nay là ngày thứ năm sau khi nhập viện, ngay lúc tất cả mọi người đều cảm thấy Quý Thừa Xuyên dù có bất tử cũng phải tàn tật, bỗng nhiên anh lại để cho Khương Nam Hiên thay anh làm thủ tục xuất viện.

Nghe nói Quý Thừa Xuyên sẽ ra khỏi bệnh viện, Tống Dao sợ đến ngây người.

“Gì hử, em không muốn anh mau chóng xuất viện sao?” Không phải anh nói muốn ở lại bệnh viện để dụ rắn ra khỏi hang đó ư, sao lại bỗng dưng thay đổi quyết định rồi?

“Chẳng lẽ em không nỡ rời xa nơi đây ư?” Giọng điệu Quý Thừa Xuyên tràn ngập ý cười kèm theo đó là sự mờ ám.

Tống Dao vừa hiểu rõ hàm ý trong câu nói của anh, mặt liền đỏ bừng.

Những ngày qua, tuy hai người bắt đầu cuộc sống ăn uống hằng ngày ở trong bệnh viên, nhưng vì Quý Thừa Xuyên đã bao toàn bộ phòng bệnh VIP của cả tầng, ngay cả hộ lý cũng rất ít khi được phép đến quấy rầy, vì thế nên phòng bệnh trở thành nơi tốt nhất để tổng giám đốc nhân đốc giờ trò lưu manh.

Hằng ngày chăm sóc anh cũng thôi, đứt cơm thay quần áo cũng nhịn, nhưng mỗi ngày lúc nào tổng giám đốc đại nhân đều quần quít lấy cô, thậm chí lúc ngủ cũng bắt cô ngủ chung, thế là thế nào?

“Nếu em không nở, anh có thể xem xét ở lại đây vài hôm.”

“Không, không, không, em nghĩ xuất viện thì tốt hơn.” Tống Dao hoàn hồn, liên tục chữa lại.

“Chẳng phải còn luyện tiếc đó sao?”

Trông thấy Quý Thừa Xuyên dường như sắp sửa thay đổi ý định, Tống Dao nóng vội: “Làm gì có? Không khí trong bệnh viện rất ngột ngạt, diện tích nhỏ, người qua lại rất nhiều, rất bất lợi đối với tình trạng hồi phục vết thương của anh!”

“Em cũng cảm thấy thế à?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt.

“Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy!” Tống Dao gật đầu lia lịa như giã tỏi.

“Vậy hãy về ở chung với anh đi.”

“Hả?!” Tống Dao kịp thời phản ứng, trừng to con mắt, không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào Quý Thừa Xuyên.

“Không phải em chê không khí ngột ngạt ở đây sao, diện tích nhỏ, người qua lại quá nhiều?” Quý Thừa Xuyên vặn hỏi.

“Không có... Không có, ở đây rất tốt...”

“VẬY Ở HAI NGÀY NỮA.”

“HẢ?” Tống Dao hoàn toàn bị tổng giám đốc đại nhân xoay vòng, đầu óc không còn suy nghĩ được nữa.

“Haizz!” Bất gặp bộ dáng rối rắm của Tống Dao, Quý Thừa Xuyên đạt được như ý, nhưng tiếp tục than thở, “Dao Dao, một lát thì em muốn đi, một lát thì em muốn ở, không lẽ em bị mắc chứng sợ hãi việc phải lựa chọn rồi hả?”

“...” Tống Dao càng bối rối hơn.

Lúc này, Quý Thừa Xuyên cố làm ra vẻ nói: “Em đã không thể quyết định được, hay là để anh thay em quyết định nhé, lát nữa khi mà làm thủ tục xuất viện xong xuôi thì theo anh về.”

Tống Dao suýt chút nữa đồng ý, may mà cô kịp thời phản ứng lại.

Không đúng! Tổng giám đốc đại nhân đang đào hố dụ cô nhảy xuống đây mà, ai bảo ngoài chuyện tiếp tục nằm viện thì phải theo anh về chứ, tại sao không có lựa chọn thứ ba vậy?

“Em nghĩ hay anh cứ xuất viện, còn em về nhà em, như vậy là tốt nhất!”

“Không lẽ em định để anh một mình về nhà sao?” Thấy cô sắp lung lay, Quý Thừa Xuyên bỗng đổi giọng, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt hơi tủi thân.

Vẻ đôi lập đó thật sự rất có uy lực mạnh mẽ, trong chốc lát Tống Dao có chút không thể đỡ nổi: “Không phải còn trợ lý Khương đó ư, anh ta nhất định sẽ đi theo anh.”

“Em định để cho một gã đàn ông cao to đến chăm sóc cho anh sao?” Quý Thừa Xuyên vặn hỏi.

Tống Dao im lặng, sau đó nói: “Nếu là chăm sóc, cũng có thể thuê hộ lý đến chăm sóc mà.”

“Anh không có thói quen để người lạ chăm sóc.” Tống giám đốc đại nhân bày ra vẻ mặt chán ghét.

Mẹ nó! Anh đừng kiếm cớ nữa được không?

Tống Dao tiếp tục nén giận đề nghị, “Vậy thì nhờ chị Viện nhé?” Chị Viện còn là y tá của Quý Thừa Xuyên, kinh nghiệm phong phú, làm việc nghiêm túc, lại là người quen, vậy nên theo như lời cô thì hẳn là tổng giám đốc đại nhân sẽ không viện cớ nữa phải không?

Nào ngờ gương mặt Quý Thừa Xuyên càng tủi thân hơn: “Khỏi nói nữa, anh biết em không muốn chăm sóc anh, anh cũng không miễn cưỡng em.”

Trời ạ, không những hạ mình, lại còn tủi thân, thất vọng nữa. Sao hôm nay tổng giám đốc đại nhân lại giàu cảm xúc như vậy chứ?

Trái tim của Tống Dao trong chốc lát liền mềm ra, bỗng dưng có cảm giác tội lỗi không bằng cầm thú: “Em không có ý đó, anh đừng hiểu lầm!”

“Vậy em đồng ý theo anh về?”

“...”

“Không bằng lòng, vậy thôi, dù sao anh chỉ bị đâm một nhát dao, trúng phải mấy cú, hơi chấn động não tý xíu thôi...” Người nào đó lộ ra vẻ mặt mất mát, đáng thương lần nữa, cực kỳ không có hình tượng mà làm nhảm ở đó.

Trước tình huống này, quả thực đã khiến Tống Dao thay đổi cách nhìn mới đến tận cùng, đây là tổng giám đốc đại nhân mà cô quen đấy sao? Cái

người này và gã tổng giám đốc máu lạnh tuyệt tình trước đây thật sự là một người à? Trời đất đảo điên sụp đổ rồi ư?

Giả vờ đáng thương, chắc chắn là giả vờ đáng thương! Nhưng cô lại vì bộ mặt ấy mà thấy đau buồn, chua xót, cảm thấy anh thật tội nghiệp, thật là không thể đành lòng từ chối lời mời của anh?

Ngay lúc Tống Dao còn do dự, Quý Thừa Xuyên vẫn tiếp tục làm nhảm: “Thật ra cũng không nhất định cần người chăm sóc, chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ thôi, nếu không cẩn thận té ngã ở nhà, cùng lắm thì quay lại bệnh viện, nam tử hán đại trượng phu...”

Anh đủ rồi đó!

Tống Dao sắp khóc: “Em đi, em về cùng anh được chưa?”

“Vậy thì quyết định vậy đi.” Anh lập tức dừng chủ đề tại đây, một giây sau lại quay về bản tính bình thường của Quý Thừa Xuyên.

“Nhưng em nói trước, chờ vết thương của anh tốt rồi thì em...”

Tiếc rằng không chờ Tống Dao nói hết, Khương Nam Hiên đã làm xong xuôi thủ tục xuất viện đi vào, thuận tay đẩy đến một chiếc xe lăn, nói với Quý Thừa Xuyên: “Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, mời cậu lên.”

“Đi thôi.” Quý Thừa Xuyên đứng lên, thoải mái ngồi xuống xe lăn, liếc mắt về phía Tống Dao.

Anh gọi cái này là “đi” à? Anh có hai bánh xe, phải gọi là “lăn”!

Trong Tống Dao thầm phỉ nhổ, công kích không một tiếng động.

Trái lại, Khương Nam Hiên cũng nhìn thấy đầu mối trong đó, nhưng giả vờ không biết chuyện hỏi: “Thư ký Tống, không lẽ cô định theo Quý tổng về nhà đó hả?”

Nghe như cô sống chết đòi đi theo Quý Thừa Xuyên về nhà anh ý, Tống Dao vừa muốn cãi lại, Quý Thừa Xuyên đã đáp một tiếng: “Đúng, em theo tôi về nhà.”

“Chà, không ngờ tốc độ của hai người lại mau thế, mới đó mà đã cùng nhau về nhà.”

“Ai nói tôi muốn...” Tống giám đốc đại nhân vừa quét mắt tới, khí thế của Tống Dao thấp hơn một bậc, yếu ớt đổi giọng, “Tôi chỉ đi chăm sóc người bệnh.”

“Ồ cũng phải, bây giờ Quý tổng rất cần “chăm sóc”.” Anh ra sức nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Chăm sóc em gái anh đó! Tống Dao tức giận suýt nữa hộc máu, nhìn qua Quý Thừa Xuyên rồi nhìn lại Khương Nam Hiên, một kẻ làm ra vẻ hiển nhiên, một kẻ mặt mũi tràn đầy ý cười xấu xa, nhìn thế nào cũng giống hai loài đồng vật... Sói và chó sói!

Nghĩ đến tương lai trong một khoảng thời gian rất dài, mình phải ở chung với hai tên cực kỳ vô sỉ này, trước mắt Tống Dao tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Cứ như vậy, Quý Thừa Xuyên xuất viện.

Tuy trong lúc nằm viện anh luôn duy trì vẻ thần bí, nhưng khi xuất viện ngược lại hơi có vẻ “giống trống khua giêng”, thậm chí cô còn không biết tìm đâu ra chiếc xe lăn này, đeo khẩu trang, băng bó kỹ càng, phụ đẩy anh ra khỏi bệnh viện.

Trước tình cảnh này, những ký giả túc trực tại cửa bệnh viện đều cực kỳ kích động, rối rít ào qua muốn tiến hành phỏng vấn, nhưng đều bị bảo vệ ngăn bên ngoài.

“Thật xin lỗi, không thể trả lời, xin mọi người nhường đường một chút.” Với tư cách là trợ lý đặc biệt của Quý Thừa Xuyên, đối mặt với những ký giả đói khát ấy, Khương Nam Hiên đều ứng phó bằng mấy câu đó, làm cho mấy cánh ký giả sốt ruột.

“Xin hỏi có phải ngài Quý Thừa Xuyên bị thương rất nghiêm trọng, ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường sau này không?”

“Xin hỏi trước tình trạng bây giờ của ngài Quý Thừa Xuyên, còn có thể điều hành nghiệp vụ của tập đoàn Thừa Thiên không?”

“Nghe nói thân thể của ngài Quý Lai An cũng không tốt, vừa được cấp cứu có phải sự thật không?”

...

Đủ mọi vấn đề ào ào kéo tới, vẻ mặt Khương Nam Hiên vẫn hết sức nghiêm túc trả lời: “Bệnh tình của Quý tổng đang trong giai đoạn hồi phục, xin các vị đừng đoán mò, cũng không có viết bài lung tung, nếu ảnh hưởng đến danh dự của tập đoàn, bên tôi có quyền dựa vào pháp luật mà tiến hành khởi tố.”

Cái này không phải gọi là “giải thích chính là che giấu” đó sao? Các ký giả rồi rít thay đổi vẻ mặt, điên cuồng chụp Quý Thừa Xuyên tới tấp.

Thấy tình cảnh này, Tống Dao đi giữa đám người cảm thấy vô cùng không quen, tuy bây giờ cô đeo khẩu trang, kính râm, tóc tai bù xù nhìn không ra hình dạng, nhưng vẫn cảm thấy áp lực từ bốn phương tám hướng.

Vô số ánh đèn flash chớp tắt, cô bỗng thấy hối hận khi đồng ý theo Quý Thừa Xuyên về nhà anh. Chỉ mới đi bước đầu tiên thôi đã khó khăn như vậy, tiếp theo còn xảy ra chuyện kinh thiên động địa thế nào, một nhân vật bé nhỏ như cô không tài nào tưởng tượng.

Suy cho cùng, cô vẫn còn lo ngại quan hệ giữa bọn họ, thậm chí không thể tin được mình và Quý Thừa Xuyên lại phát triển mối quan hệ này với tốc độ thần kì.

Chuyện này như giấc mộng, mỗi một bước đi đều có khả năng tỉnh giấc, không biết ngày mai sẽ ra sao, Tống Dao không dám nghĩ tiếp, chỉ đành cúi đầu nhắm mắt đi theo sau lưng Quý Thừa Xuyên, tâm trạng ngẩn ngơ.

Trong một lúc suy nghĩ miên man, cuối cùng Tống Dao đã đột phá được vòng vây dày đặc, theo Quý Thừa Xuyên đến nhà anh... À không, là biệt thự.

Tuy trước đó đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng Tống Dao vẫn bị chấn động bởi cảnh vật trước mắt. Bất luận là dọc theo đường lộ mà lên núi, hay vườn hoa lớn ở phía trước, kiến trúc theo phong cách Châu Âu lãng mạn,

người hầu xếp thành một hàng... Gần như đây là bản sao một cảnh trong phim thần tượng, làm cho cô cảm thấy áp lực nặng như núi cao.

Một người mà ở một nơi lớn như vậy sao? Lúc tổng vệ sinh chắc phải làm rất lâu nhỉ? Nhiều người hầu thế này làm sao nhớ hết tên được? Đèn thủy tinh to vậy mà treo trên trần nhà, không sợ sẽ rớt xuống sao?

Hiển nhiên, suy nghĩ của Tống Dao luôn khác người, ngay lúc đầu óc cô đã vận hành, nghĩ ngợi lung tung, một đội ngũ ra nghênh tiếp, người đàn ông lớn tuổi dẫn đầu đi tới, cung kính cúi đầu chào Quý Thừa Xuyên, nói: “Thiếu gia, hoan nghênh ngài trở về, bữa tối đã chuẩn bị sẵn sàng, ngài có muốn dùng cơm trước hay không?”

“Không cần.” Vừa dứt lời, Quý Thừa Xuyên vốn đang ngồi trên xe lăn đã đứng dậy, tháo kính râm và khẩu trang.

Tống Dao theo phản xạ có điều kiện muốn đi lên, người đàn ông trung niên đã đến trước cô một bước, đương nhiên đã sớm biết rõ thói quen của Quý Thừa Xuyên.

“Cún nhỏ” Tống Dao bị cướp bát cơm, vội vàng rút hai tay về, lui về sau một bước, sợ bị người khác phát hiện hành động mờ ám của mình.

Song, người đàn ông trung niên cũng không xem nhẹ Tống Dao đi theo sau Quý Thừa Xuyên, ông đi đến, cúi mình vái chào Tống Dao.

Tống Dao vội vàng cúi đầu đáp lại.

Người đàn ông trung niên mỉm cười, giơ tay về phía cô.

Tống Dao mờ mịt, vẻ mặt không hiểu nhìn ông.

“Tiểu thư, cần tôi cầm giúp ngài không?” Ông chỉ vào kính râm và khẩu trang.

Tống Dao hiểu ý, vội vã khoác tay khước từ: “Không, không cần đâu, tôi cảm thấy nên đeo thì tốt hơn...” Trước đông người như thế, cô không muốn bại lộ chính mình một chút nào.

Ngay lúc Tống Dao khoác tay, Quý Thừa Xuyên ở một bên không nói một lời chợt đi đến, giơ tay về phía cô.

Tống Dao bị hoảng sợ bởi động tác của tổng giám đốc đại nhân, không chờ cô hoàn hồn, kính râm trên mặt đã bị lấy xuống, trước mắt bỗng rực sáng, tựa như cảm giác bút rứt khi đứng trước những ánh nhìn đăm đăm của mọi người mà bị lột quần áo.

Cô nóng nảy, lấy tay che kín mặt: “Đừng... Đừng mà...”

“Ở đây không có người ngoài, em sợ cái gì?” Quý Thừa Xuyên hỏi.

Mấy người này mà không gọi là người ngoài, tổng giám đốc đại nhân anh có bị mù không? Tống Dao than khóc: “Em... Em bị dị ứng với phấn hoa...”

Đây là lý do sứt vẹo gì vậy, Quý Thừa Xuyên im lặng, quay đầu dặn dò người đàn ông trung niên: “Lão Ngô, ông mau sai người chặt bỏ những khóm hoa trước nhà.”

“Vâng!” Lão Ngô lĩnh lệnh, bằng tốc độ nhanh nhất dặn dò kẻ dưới, không bao lâu sau xuất hiện một đám người, bắt đầu dọn hoa.

Cô chỉ tìm đại một cái cơ thôi, hiệu suất làm việc của tổng giám đốc đại nhân có cần phải cao vậy không? Tống Dao bó tay, lại nghe Quý Thừa Xuyên ở một bên hỏi: “Bây giờ có thể tháo khẩu trang được chưa?”

“Em sợ lạnh!” Cô cũng bất chấp bất cứ giá nào, không tháo là không tháo.

Xem ra hôm nay cô bé này muốn bị anh đánh đòn, Quý Thừa Xuyên không nói nửa lời, trực tiếp giơ hai tay, một tay đặt ở cổ cô, kéo cô vào trong ngực mình.

Mọi chuyện hết thảy đều xảy ra quá đột ngột, lúc Tống Dao nhận ra, cả người đã nằm trong ngực Quý Thừa Xuyên, cô trừng lớn hai mắt, vẻ mặt kinh hoàng.

“Bây giờ không lạnh nữa phải không?” Người nào đó đặc ý hỏi.

Ặc, trước mặt nhiều người như vậy, anh lại dám giở trò lưu manh? Tống Dao gấp đến độ giơ chân: “Không lạnh, mau buông em ra!”

“Vậy tháo khẩu trang xuống.” Vừa dứt lời, Quý Thừa Xuyên dùng một tay tháo khẩu trang trên mặt cô.

Thiếu gia có vẻ có quan hệ không bình thường với cô gái cuối cùng cũng lộ ra diện mạo, đám người hầu được huấn luyện nghiêm khắc không lộ ra một vẻ kinh ngạc nào, thậm chí làm ra vẻ không nhìn thấy gì, cung kính chờ ở một bên.

Tống Dao tức giận vô cùng: “Quý Thừa Xuyên, anh làm gì đó, trả khẩu trang lại cho em!”

“Tự mình tới lấy.” Anh nắm vào tay, giơ cao khẩu trang trên tay, còn một tay kia vẫn luôn vòng trên cổ cô.

Bị anh ôm như vậy, đừng nói là lấy khẩu trang, nhảy xuống thôi cũng khó, Tống Dao thử nhiều lần, vẻ xấu hổ lan đến tận cổ, nhẹ giọng nói: “Có người nhìn kìa, anh mau buông tay.”

“Có người nhìn à?” Quý Thừa Xuyên quét mắt bốn phía.

Tất cả mọi người vô cùng tự giác cúi đầu.

“Lão Ngô, ông có thấy gì không?” Anh lại không biết xấu hổ mà hỏi lão Ngô.

“Thưa thiếu gia, tôi lớn tuổi rồi, thị lực không tốt.”

Cô từng gặp kẻ nói lời bịa đặt, nhưng chưa từng thấy qua kẻ nói lời gian dối mà làm ra vẻ quang minh chính đại như thế, Tống Dao cũng mờ mịt theo.

Hỏi xong một vòng, Quý Thừa Xuyên tự đắc nói: “Em xem, đâu ai trông thấy?”

Tống Dao: “Em có thể đánh anh không?”

“Nhiều người nhìn vậy, hình như không tốt đâu?”

“Không phải anh vừa nói không ai thấy đó ư!”

“Lão Ngô, mắt của ông đã đỡ hơn chưa?”

Lão Ngô gật đầu: “Thưa thiếu gia, tốt hơn rồi.”

Tống Dao: Lão Ngô, ông qua đây, tôi bảo đảm không đánh chết ông đâu!

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Vốn tưởng trong phòng bệnh ở bệnh viện, Tống Dao và Quý Thừa Xuyên “cô nam quả nữ ở chung một phòng” là quá mức nguy hiểm, nào ngờ về đến nhà Quý Thừa Xuyên, một đám người trước mắt, trái lại còn khuyến khích anh hung hăng, phách lối.

Tống giám đốc đại nhân không biết xấu hổ là gì sao?

Ngay lúc cô buồn bực không thôi, Quý Thừa Xuyên chợt hỏi: “Lão Ngô, chuẩn bị phòng xong chưa?”

“Thưa thiếu gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi theo lời căn dặn của ngài.” Lão Ngô trả lời.

Cái gì? Chẳng lẽ Quý Thừa Xuyên bảo ông chỉ chuẩn bị một phòng? Tống Dao nóng vội, nghiêm mặt nói rõ: “Em nói trước, em ngủ phòng em, anh ngủ phòng anh, em sẽ không ngủ chung một phòng với anh đâu đấy!”

“Em muốn ngủ chung phòng với anh à?” Quý Thừa Xuyên tỏ ra kinh ngạc hỏi lại.

Tống Dao bối rối: “Ai... ai nói muốn ngủ chung phòng với anh hả?”

“Anh không nói.” Quý Thừa Xuyên buông lỏng tay, quay đầu lại hỏi lão Ngô, “Ông nói à?”

“Oan quá thiếu gia, tôi không có nói, hình như là tiểu thư Tống tự nói mà.”

Quý Thừa Xuyên quay đầu lại, giả vờ làm ra vẻ tỉnh ngộ: “Hóa ra em thật sự muốn ngủ chung một phòng với anh!”

Tống Dao: “... Em muốn WC.”

“Anh đi với em.”

“Không cần đâu!” Tống Dao hét to, thoát ra khỏi cái ôm của Quý Thừa Xuyên, chạy vụt đi.

Lưu lại chủ tớ vô sĩ nào đó, đứng ở đây nhìn nhau tươi cười.

Tuy tạm thời thoát khỏi Quý Thừa Xuyên, nhưng không bao lâu sau Tống Dao liền lạc đường trong căn biệt thự của tổng giám đốc đại nhân.

Tòa nhà này rất lớn, phong cách lắp đặt trang trí ngoài sức tưởng tượng, tổng thể là dùng phong cách châu Âu hiện đại mà vô cùng giản dị, nhìn thì thật đơn giản nhưng bên trong mỗi chi tiết đều hết sức tinh tế, không hề tầm thường. Bất luận là cửa sổ thủy tinh sáng bóng, hay bức tranh treo trên hành lang, đều làm cho cô cảm thấy không thể chạm vào, tựa như trước đây, vào lần đầu tiên Tống Dao nhìn thấy Quý Thừa Xuyên vậy.

Đáng tiếc, tòa nhà sẽ không thay đổi, nhưng Tống Dao lại có nhận thức mới về tổng giám đốc đại nhân, lúc mới gặp anh lạnh lùng vô tình, đến bây giờ thì lưu manh vô sĩ, cô thật sự không thể nào tưởng tượng nổi những ngày chăm sóc Quý Thừa Xuyên dưỡng thương, anh còn có thể tạo ra những điều bất ngờ, ngoài dự đoán của mọi người nữa không?

Nghĩ đến đó, Tống Dao liền thấy đau đầu, là vì cô đang muốn đi vệ sinh, mà không tìm thấy WC ở đâu, rốt cuộc cô nóng vội đến phát hỏa: Mẹ nó, nhà lớn thế, anh để bảng hướng dẫn đến WC sẽ chết sao!

Cô như con ruồi mất đầu vừa đi vừa ai oán, người hầu qua lại hình như cũng không hề hiếu kỳ một chút nào đối với vị khách không mời mà

đến này, thấy cô, cũng chỉ hơi cúi đầu, rồi sau đó như chưa từng xảy ra chuyện gì, mỗi người bận rộn, thể hiện rõ cách ứng xử bình tĩnh và lễ nghĩa của gia đình quyền quý.

Tuy trước tình cảnh này quả là khiến người khác nhẹ nhõm, nhưng Tống Dao đang nóng vội không kiềm được tiến lên chặn một cô hầu mà hỏi: “Thật ngại quá, cho tôi hỏi WC ở đâu?”

Cô hầu lộ ra nụ cười nhã nhặn đã được huấn luyện nghiêm ngặt, cung kính trả lời: “Thưa tiểu thư, WC gần đây là ở phía trước bên tay phải.”

WC “gần đây”... Mẹ nó, trong biệt thự này rốt cuộc có bao nhiêu WC?

Tống Dao lại hỏi: “Chẳng lẽ chỉ có một mình thiếu gia của các cô ở đây thôi sao?”

“Mấy năm trước ông chủ đã ra nước ngoài định cư, nhị thiếu gia hai, ba năm vẫn chưa về đây, bây giờ chỉ có một mình thiếu gia ở đây thôi ạ.”

Còn có nhị thiếu gia nữa à? Tống Dao ngăn người, thuận tiện hỏi: “Vậy bà chủ đâu?”

“Tiểu thư, có phải ngài muốn tìm thiếu gia không? Phòng của thiếu gia ở trên lầu ba, tôi dẫn ngài đi nhé.” Cô hầu dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi chủ đề.

Tống Dao vừa nghe xong nào còn tâm tư buồn chuyện, vội vàng khoác tay: “Không, không, không, tôi đang muốn đi WC!” Dứt lời, cô chạy vụt về phía WC.

Theo như mức độ xa hoa của căn biệt thự Quý gia, không hề thấy khó đoán về mức độ xa xỉ của cái WC “gần đây”. Tống Dao giải quyết xong

chuyện cá nhân, tiện thể đi một vòng, vô cùng chắc chắn cái WC này còn lớn hơn cái nhà mà cô đang thuê.

Chợt nghĩ đến khoảng thời gian trước tổng giám đốc đại nhân thường xuyên chạy đến cái nhà mà cô thuê ấy, hơn hết còn hạ mình vào cái phòng không bằng cái WC nhà anh đắp chăn cho cô, Tống Dao khó nói rõ cảm xúc trong lòng mình.

Xuất thân của hai người chênh lệch lớn như thế, thật sự có thể ở bên nhau sao? Cô cảm thấy đau đầu lần nữa, không dám tưởng tượng đến viễn cảnh nếu cô thật sự ở bên Quý Thừa Xuyên sẽ xảy ra chuyện gì.

Rầm! Tống Dao suy nghĩ đến ngẩn ngơ, không cẩn thận đụng phải Quý Thừa Xuyên đang đứng bên ngoài WC.

Cô lấy tay bưng trán nhe răng trợn mắt, anh lại cười đến đắc chí: “Ngay cả khi ở gần WC, em cũng không buông tha cơ hội “ôm ấp yêu thương” với anh nhỉ?”

“Anh không có việc gì sao lại đứng bên ngoài WC làm gì?” Tống Dao đỏ mặt, phát hỏa.

“Đợi em.”

“Để làm gì?”

“Dẫn em đi xem phòng của em.” Anh vừa nói xong, liền nắm tay cô.

Tay của anh rất lớn, trong nháy mắt khi nắm chặt tay cô, Tống Dao bỗng nhớ đến điều gì, chợt thốt ra một câu: “Em vẫn chưa rửa tay.”

Người nào đó thích sạch sẽ cứng đờ người, liếc mắt nhìn cô với vẻ chán ghét, nhưng bàn tay đang nắm lấy tay cô từ đầu đến cuối vẫn không hề buông ra.

Ặc, điều này vẫn chưa dọa được anh ư? Ta tiếp tục liếc mắt nói: “Em không lừa anh, thật sự là em chưa rửa tay...”

“Em muốn anh chặt cái tay này của anh à?” Một ánh mắt sắc bén chia vào người Tống Dao kéo cô trở về hiện thực, bất luận là tổng giám đốc đại nhân trở nên lưu manh, vô sỉ, không biết phép tắc bao nhiêu, chung quy cuối cùng anh vẫn là Quý Thừa Xuyên - Đệ nhất đại ma đầu của tập đoàn Thừa Thiên.

Vừa nhận ra điểm này, Tống Dao liền cúi đầu xuống, ngoan ngoan đi theo sau lưng đại ma đầu.

10 phút sau, Quý Thừa Xuyên dẫn Tống Dao đến căn phòng mà từ miệng Lão Ngô nói ra “đã chuẩn bị tốt”.

Cửa phòng đóng kín, nhìn từ ngoài cửa, Tống Dao cũng không biết căn phòng này có gì khác biệt, hiển nhiên cũng không chuẩn bị tâm lý làm gì.

Nhưng, trong nháy mắt khi Quý Thừa Xuyên đẩy cửa phòng ra, cô rung động khôn cùng.

Căn phòng này được bố trí vô cùng giống với căn nhà mà cô thuê ở trọ, cả cái giường, cái tủ quần áo, rèm cửa, bình hoa... Thậm chí ngay cả vị trí cửa sổ cũng không khác nhau lắm!

Thật khó mà tưởng tượng nổi, với bề ngoài sang trọng của căn biệt thự này, mà ở bên trong lại có một căn phòng bình thường đến thế, nếu như không phải bởi vì căn phòng này với căn phòng cô thuê về mặt kích thước chênh lệch quá lớn, Tống Dao thậm chí cho rằng cô đã về tới nhà mình.

Để có thể bài trí một căn phòng trở thành như vậy, Quý Thừa Xuyên hẳn là tốn không ít công sức, ngay cả việc tìm kiểu dáng đồ dùng gần giống

với đồ dùng trong nhà cô, cũng không phải chỉ trong một lúc là có thể làm được ổn thỏa.

Đối lại người khác, e rằng đã cảm động đến tuôn trào nước mắt từ lâu, nhưng Tống Dao không phải người bình thường, trước cảnh vật này, trái lại cô hơi buồn bực.

Quý Thừa Xuyên tốn nhiều công sức và tâm tư để chuẩn bị căn phòng cho cô, hẳn là đã sớm có ý định, sau khi xuất viện sẽ dẫn cô về nhà.

Bất cứ lúc nào, anh đều là một người đàn ông muốn điều khiển hết thảy, vô luận là sự nghiệp hay tình cảm.

Nhưng, Tống Dao không cho rằng là vậy.

Trên con đường sự nghiệp, anh là tổng giám đốc tập đoàn Thừa Thiên, quyền hành tối cao, có thể ở trước mắt bất kỳ người nào nói một họ không dám nói hai. Nhưng ở trên đường tình lại không giống vậy, đó là chuyện của hai người, không thể chỉ do một người bị một người dắt mũi dẫn đi, điều kiện hết thảy mọi tình cảm thì còn nghĩa lý gì?

Thấy Tống Dao chẳng những không biểu lộ ra vẻ vui mừng như trong tưởng tượng của anh, trái lại còn cau mày, bộ dáng dường như có điều suy nghĩ, Quý Thừa Xuyên hơi thất vọng, bèn hỏi: “Sao vậy, em không vui à?”

“Thật ra anh không cần phải làm vậy đâu, em ở căn phòng như thế nào cũng được, giống anh vậy...” Cô rất muốn nói ra suy nghĩ trong lòng nhưng điều đó lại làm cho cô cảm thấy áp lực, cuối cùng vẫn hóa thành, “Vậy thì không ổn lắm, anh vẫn còn bị thương, mai một đừng lãng phí sức lực vậy nữa.”

Cô gái góc nghề này, không hề cảm kích với sự sắp xếp của anh ư? Tổng giám đốc đại nhân vốn đang phấn khởi bỗng thấy hơi hụt hững, nổi giận nói: “Nếu đã không thích, thì đổi cái phòng khác là được.”

“Cũng được, em ở chỗ nào cũng không sao cả.” Trước mắt anh, cô chỉ muốn biểu hiện ra vẻ bình tĩnh thêm chút ít.

Nhưng vẻ mặt đó không ngờ lại là một sự khiêu khích trước nay chưa từng có đối với Quý Thừa Xuyên, trong nháy mắt, tổng giám đốc đại nhân vô cùng tức giận: “Được, tùy em.”

“VẬY em ở...”

“Lát nữa lão Ngô sẽ sắp xếp cho em, anh còn chút việc, trước tiên em đi ăn cơm đi.” Anh nói xong, bày ra vẻ mặt lạnh nhạt rồi rời khỏi.

Tống Dao muốn đuổi theo giải thích, nhưng cuối cùng vẫn không bước nổi, lặng lẽ thờ dài, đi ngược hướng với Quý Thừa Xuyên, im lặng xuống lầu.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Tuy không vui khi gây gổ với Quý Thừa Xuyên, nhưng cuối cùng Tống Dao cũng không yêu cầu lão Ngô đổi phòng cho cô nữa, dù sao mỗi chiếc bàn chiếc ghế trong căn phòng này đều là tấm lòng của Quý Thừa Xuyên, cô cũng có phần cảm động biết bao.

Nhưng nhiều hơn hết là sự bất mãn, tổng giám đốc đại nhân có ham muốn kiểm soát quá mạnh mẽ, tính cách lại thâm trầm bất định, thật khó để người khác nắm bắt tâm tư của anh. Tiếp xúc với anh càng lâu, Tống Dao càng cảm thấy một nỗi áp lực mơ hồ khi ở bên cạnh anh, dường như bị hơi thở cũng bị người nào đó thao túng, không hề cảm nhận một chút tự do.

Đây không phải là tình yêu mà cô mong muốn, cũng không phải là cuộc sống mà cô hướng đến!

Có lẽ ông trời nhận biết được áp lực trong lòng cô, ban ngày thời tiết vẫn còn tốt, đến tối chợt thay đổi, nổi lên mưa to gió lớn không hề báo trước, từng hạt mưa to như hạt đậu nặng nề rơi xuống, không ngừng nghỉ.

Tiếng mưa “âm âm” va đập vào cửa thủy tinh, Tống Dao dần dần thêm thiếp, nào ngờ vào lúc này trong biệt thự Quý gia, bỗng xuất hiện một người khách không mời mà đến, sắp sửa sẽ gây ra rất nhiều việc khiến người khác thảng thốt.

Chàng trai trẻ tuổi ấy khoảng chừng 25 đến 26 tuổi, thân hình cao gầy, làn da trắng, tóc ướt sũng bởi trời mưa, đầu tóc không ngừng nhỏ nước, óng ánh trong ánh đèn lờ mờ.

Gương mặt bị mưa ướt ấy khiến cho nữ sinh cũng phải sinh lòng ghen tị, bộc lộ vẻ điển trai cực kỳ, đôi lông mày dài, đồng tử đen nhánh, sống mũi cao, đôi môi mỏng, ngũ quan ưa nhìn, quả thực là nhân vật nam chính bước ra từ trong truyện tranh dành cho thiếu nữ.

Nhưng mà, trang phục của anh hết sức đặc biệt, trên người mặc một chiếc áo dài có màu xám tro bằng vải bao bố, dưới thân mặc chiếc quần cao bồi, chân đi đôi ủng màu đen hiệu Martin. Trên cánh tay phải có xăm hình đầu lâu và hoa hồng, trên tay, cổ, lỗ tai đeo đầy những đồ trang sức kiểu Gothic, nước mưa làm ướt nửa đầu, thấp thoáng nhìn thấy vài cọng tóc ánh lên màu xanh nhạt do được nhuộm.

Trên gương mặt anh có một đôi mắt đen sâu thẳm lộ ra vẻ bướng bỉnh ngông cuồng bất tuân, như một con chim ưng kiêu ngạo với tuổi đời còn trẻ không tài nào thuần phục, bất luận trong trường hợp nào cũng không lộ ra chút cảm giác gằn gữ.

Hiển nhiên đây là chàng thanh niên bất lương lắm đường lạc lối.

Chàng thanh niên bất lương sau khi vào cửa cũng không kinh động bất kỳ người nào, giống như một tia chớp đen, nhanh như cắt vụt lên lầu.

Lão Ngô nhận được tin tức từ chỗ bảo vệ, đang mặc đồ ngủ vội vã chạy ra ngoài nên không chú ý anh đã vào trong nhà, ông cung kính đứng chờ ngoài cửa.

Ở bên này, lão Ngô vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi, ở bên kia, anh đang đi thẳng một mạch vào một căn phòng.

Ba năm trước, khi anh vẫn chưa đủ khả năng rời khỏi căn phòng trong căn biệt thự này, căn phòng ấy từng là của anh. Hôm nay, vì kết cấu của căn phòng giống nhau, mà bị sửa đổi lại thành căn phòng Tống Dao đang ở.

Giờ phút này, chàng thanh niên mỗi mệt cũng không biết gì, vô cùng tự nhiên mở cánh cửa cái phòng đã từng thuộc về mình.

Anh vừa trải qua một chặng đường dài, thể lực tiêu hao cùng cực, chỉ muốn ngã lăn ra ngủ một giấc, ngay cả đèn cũng lười bật, trút quần áo ướt sũng do dầm mưa xuống đất, đầu ngã xuống giường, không hề hay biết đụng phải thân thể Tống Dao.

Thân thể va chạm lẫn nhau, hai người đang mơ màng chợt tỉnh táo hẳn ra!

“Ai đó?”

Trong màn đêm đen kịt, Tống Dao thét to một tiếng, luống cuống tay chân bò dậy bật đèn.

Cô tưởng rằng Quý Thừa Xuyên nửa đêm đánh lén, chờ khi đèn sáng lên mới phát hiện đó là một “người đàn ông hình xăm đầy mình đang khóa thân” xa lạ ngồi trên giường, trên người anh chỉ mặc một chiếc quần lót, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Hình ảnh này quá mức kinh hãi, Tống Dao giơ hai tay bảo vệ trước ngực, không biết phải làm sao nên hét to, nào ngờ cô mới kêu lên một tiếng, người đàn ông đã nhanh chóng xuống giường, một tay ghì chặt eo cô, một tay bịt miệng cô, giam giữ cô thật chặt trong lồng ngực mình.

“Câm miệng, không được kêu!” Người đàn ông không nhin được mở miệng, lồng ngực dán chặt trên lưng cô, mà trên người anh còn dính nước mưa ướt nhẹp.

Tống Dao càng hoảng sợ hơn, gắng sức liều mạng giãy giụa, phát ra tiếng kêu ưm ưm.

“Cô mà còn kêu nữa, có tin tôi từ đây ném cô ra ngoài hay không, Dao ngốc!”

Dao ngốc?!

Tống Dao sững người, ngừng giãy giụa, hai chữ đó rất thân quen đối với cô, mới đó thôi, một chàng thiếu niên tuấn tú kiêu ngạo không thèm đếm xỉa đã gọi cô như vậy trong vòng ba năm, bây giờ đã qua nhiều năm sau, cô vẫn còn nhớ như in cái tên của chàng thiếu niên này - Quý Thiên Dương!

Thế nhưng, Quý Thiên Dương trong trí nhớ của cô tuy bướng bỉnh bất tuân, nhưng lại là một chàng trai sạch sẽ, điển trai tuấn tú, so với cái người có sát khí trước mắt quả thực khác nhau một trời một vực, duy nhất chỉ có ánh mắt là tương đồng, vẻ ngạo mạn ấy, khinh thường hết thảy.

Bọn họ thật sự là cùng một người sao?

Tống Dao dẫn đo, trong đầu xuất hiện rất nhiều nghi vấn, anh thật sự là Quý Thiên Dương à? Tại sao Quý Thiên Dương đột nhiên xuất hiện trong nhà Quý Thừa Xuyên? Làm thế nào mà lại đi vào phòng cô? Đây không lẽ là đang nằm mơ ư?

Vừa nãy cô bé này vẫn còn kinh hách hét to, chỉ vì một câu nói của anh, hoàn toàn lâm vào trạng thái đờ đẫn, khóe miệng Quý Thiên Dương nhếch lên, mỉm cười.

Tuy xa cách bấy lâu, nhưng chẳng phải mình vẫn còn tồn tại trong trí nhớ của cô đấy sao? Chỉ là có lẽ không quá sâu đậm, phải làm thế nào mới có thể để cho cô gái ngốc nghếch này hoàn toàn nhớ kỹ mình đây?

Chàng thanh niên Quý Thiên Dương có khí chất đặc biệt, cộng với gương mặt nghiêng nước nghiêng thành, đang rơi vào trầm tư.

Mưa vẫn không ngừng rơi, căn phòng yên ắng, cả hai đều có tâm sự, đồng thời rơi vào trầm tư, lúc này cửa phòng chợt bị đá mạnh mở toang.

Sau một giây, Quý Thừa Xuyên chạy vọt vào, không bận tâm đến vết thương trên người, kéo Tống Dao đang bị Quý Thiên Dương ôm ra, giơ tay đâm một cú.

Một cú đâm này không lưu tình trúng ngay mặt nhị thiếu gia, anh ngã xuống giường, miệng xộc lên mùi máu tanh của máu, má trái bồng rát.

Quý Thiên Dương nổi cáu, đứng dậy mắng: “Quý Thừa Xuyên, anh điên rồi hả, tại sao lại đánh tôi?”

Không chờ anh nói xong, Quý Thừa Xuyên đã đạp thêm một cước.

Quý Thiên Dương không kịp phòng ngự lại bị đạp xuống giường, Quý Thừa Xuyên vẫn chưa hả giận, nhào qua tiếp tục đánh, nhưng cánh tay giơ lên cũng đã loang lỗ vết máu, đương nhiên là do miệng vết thương cũ chưa lành đã nứt toác.

Máu?!

Nhìn thấy máu, rớt cuộc Tống Dao cũng phản ứng trở lại, hết hoảng, vội vã tiến lên can ngăn: “Các anh đừng đánh nữa! Dừng tay! Mau dừng tay!”

Nhưng mà, sự can ngăn yếu ớt của cô không chút hiệu quả, hai kẻ này giống như không nghe thấy, đánh nhau khó phân thắng bại, hoàn toàn không có ý dừng lại. Đặc biệt là Quý Thiên Dương, đang lúc không hay biết gì bị người anh đánh cho một trận, trong cơn giận dữ, nhào qua cho Quý Thừa Xuyên một cú.

Quý Thừa Xuyên tránh không kịp, ngã lăn trên đất, máu đỏ tươi từ trong áo ngủ tuôn ra, khiến người xem sợ hết hồn vía. Nhưng anh lại không

thèm bặt tâm tý nào, nhanh chóng đứng dậy, tránh khỏi đòn công kích tiếp theo của Quý Thiên Dương, lại cho anh ta một cú vào mặt.

“Quý Thừa Xuyên, anh dám đánh vào mặt tôi, anh nhất định phải chết!” Quý nhị thiếu bị chọc giận hoàn toàn, nhào qua ra sức liều mạng với Quý Thừa Xuyên.

Cứ như thế, hai người anh một cú, tôi một quyền, đánh đến quên trời quên đất.

Không thể được, nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra tai nạn chết người, Tống Dao ở bên cạnh khuyên can không có hiệu quả, cuối cùng gấp gáp, nắm chặt bình hoa thấp trên quầy, không hề nghĩ ngợi ra sức đập xuống.

Choang...

Tiếng đồ vật vỡ vang lên, hai người rớt cuộc ngừng đánh nhau, hai đôi mắt nhìn chăm chăm về phía Tống Dao.

Cùng lúc đó, lão Ngô nghe được tiếng động lật đật vội vàng chạy tới, bước vào cửa liền thấy một màn Tống Dao đập vỡ bình hoa, hai mắt ông lập tức tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Càn Long! Đó là bình hoa Càn Long từng sở hữu đó!

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Ngày hôm sau.

“Cái gì? Quý Thiên Dương là em trai của anh?” Đối mặt với Quý Thừa Xuyên đang bình tĩnh nói ra sự thật này, Tống Dao lại cực kỳ kinh hoàng.

“Hai người quen nhau à?” Quý Thừa Xuyên cũng giật mình, tối hôm qua khi anh nhìn thấy một màn kia cũng đã linh cảm được điều gì đó, người kiêu ngạo như Quý Thiên Dương tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiếp xúc thân mật với người khác phái.

“Cũng xem như quen biết.” Tống Dao gật đầu, đối với lời thăm hỏi của Quý Thừa Xuyên, bất giác hơi chột dạ, “Câu ấy là bạn học cấp 3 của em.”

“Mối tình đầu?” Tống giám đốc đại nhân luôn luôn hỏi thẳng đuột.

Tống Dao cảm thấy trái tim mình sắp nảy ra ngoài theo câu nói của anh, cô vội vàng xua tay: “Anh đoán mò gì vậy, giữa bọn em không hề có mối quan hệ đó!”

Không phải mối tình đầu sao? Người nào đó trầm tư một lát, tiếp tục đoán: “Thầm mến?”

Thầm mến em gái nhà anh ấy, tổng giám đốc đại nhân, anh lại suy nghĩ quá xa rồi, đây là tình tiết khi thăm vấn phạm nhân đó ư? Tống Dao

nước mắt lưng tròng: “Em nói thật, anh đừng đoán mò, cậu ta suốt ngày chỉ biết bắt nạt em, làm sao em thầm mến cậu ta được?”

Quý Thừa Xuyên nhú mày, lộ ra vẻ mặt không vui: “Vậy là tên tiểu tử kia thích em?”

Tống Dao: “...”

“Xem ra anh đoán đúng rồi.” Quý Thừa Xuyên lẩm bẫm.

“Đúng cái đầu anh ấy! Cái tên Quý Thiên Dương đó... làm sao có thể... yêu... yêu thích em... không thể nào...” Rõ ràng đang biện bạch cho bản thân, nhưng Tống Dao càng nói lại càng cảm thấy chột dạ.

Thấy cô chột dạ như vậy, Quý Thừa Xuyên liền hiểu rõ, khinh thường hừ một tiếng.

Anh không quan tâm trên đời này phải chăng có chuyện trùng hợp như vậy, dù sao đó cũng là người con gái anh thích, đối phương có là em trai của anh cũng không thể được!

Sau khi Quý Thừa Xuyên đi ra khỏi phòng, tâm trạng Tống Dao sa sút hẳn, cô không hề nghĩ đến chỉ qua mấy câu ngắn gọn mà Quý Thừa Xuyên đã đoán được quan hệ giữa cô với Quý Thiên Dương, trước khi đi còn ném lại vẻ mặt “đừng hòng giấu giếm anh”, thật sự làm cho người khác bức mình.

Tuy mọi chuyện đã là quá khứ, dù đó là tình cảm đơn phương của Quý Thiên Dương, nhưng chẳng hiểu vì sao khi bị tổng giám đốc đại nhân phát hiện, cô lại có cảm giác như mình bị bắt gian tại giường vậy?

Chẳng lẽ đây là tình tiết sắp sửa bị “xơi tái” trong truyền thuyết đó ư?
Ôi chao!

Tống Dao vừa cúi đầu thở dài một tiếng, ngẩng đầu liền bắt gặp bóng dáng Quý Thiên Dương từ trong phòng bước ra ngoài, hai người dừng lại đứng đối diện song song với nhau.

Tối qua vội vàng nên cô không chú ý lắm, hôm nay giữa ban ngày ban mặt, cuối cùng Tống Dao cũng trông thấy rõ ràng bộ dáng của bạn học ngày xưa.

Dù rằng gương mặt của anh so với năm ấy không khác lắm, hơn nữa còn chín chắn hơn, nhưng những mặt khác anh đã thay đổi hoàn toàn.

Chiếc áo sơ mi trắng khoác trên người năm ấy hôm nay là biến thành bộ trang phục lỗ lã, vẻ điển trai, gọn gàng bị bao bọc bởi những thứ đồ trang sức cường điệu, đầu tóc lượm lượm không biết đã bao lâu không cắt, bừa bộn bù xù trên đầu.

Đương nhiên điểm thu hút mắt nhất vẫn là hình xăm trên người anh, từ hình xăm đầu lâu trên cánh tay mà ngày hôm qua Tống Dao thấy, bây giờ cô còn trông thấy bên ngực trái Quý Thiên Dương có một đóa hoa tường vi màu đỏ thắm, xung quanh là dây leo rậm rạp, lan rộng đến bên gáy.

Nếu không phải anh thốt lên một câu “Dao ngọc”, đánh chết Tống Dao cũng không tin vào mắt mình cái tên tiểu tử nặng mùi trước mắt có quan hệ với Quý Thiên Dương, kẻ lạnh lùng cao ngạo được nữ sinh toàn trường cấp 3 mê mọt đến chết đi sống lại.

Thời gian như con dao giết lợn, rốt cuộc thịt trên người cậu làm bằng gì? Thế giới thật quá điên đảo rồi!

Trong lòng Tống Dao vẫn còn ngổn ngang trăm mối, Quý Thiên Dương đã mở miệng, phụng phịu thốt ra ba chữ: “Đồ Dao ngọc.”

Vẻ mặt Tống Dao tối sầm: “Cậu đã đến ngàn tuổi này mà vẫn gọi biệt danh người khác, không thấy ấu trĩ quá à?”

“Biệt danh?” Quý Thiên Dương cười nhạt, đi vài bước đến trước mặt Tống Dao, “Sự thật là cô rất ngốc, đồ Dao ngốc.”

Mẹ nó! Mặc dù tính tình của Tống Dao khá tốt, nhưng lần này cũng không tránh khỏi bị Quý Thiên Dương trêu chọc mà phát hỏa, chợt nhớ lại chuyện tối qua, càng phần nộ hơn, bèn mắng: “Nói tôi ngốc, cậu mới ngốc đó? Đêm khuya về nhà sao cậu không bật đèn? Còn không buồn liếc mắt xem trên giường có người ngủ hay không nữa?”

“Cô về phòng mình, có liếc mắt xem trên giường có người nằm ngủ hay không ư?” Anh hỏi vặn lại.

Quý Thiên Dương nói dứt câu, Tống Dao liền bối rối, Quý Thiên Dương nói không sai, căn phòng kia của anh, anh vào phòng ngủ là chuyện kinh thiên địa nghĩa, người không nên xuất hiện ngược lại là cô mới đúng.

Chuyện này phải trách Quý Thừa Xuyên, không cần phải sắp xếp căn phòng cho cô làm gì, hại cô đêm hôm khuya khoắc không hiểu gì cả đụng phải một người đàn ông khóa thân đang định nằm trên giường, càng nghĩ càng phiền não!

Bên này Tống Dao đang buồn bực không thôi, bên kia nhị thiếu gia chiếm được lợi ích mà còn khoe mẽ, anh nói: “Thấy cô ngu ngốc như vậy, tôi cũng không ngại để cô ngủ trên giường của tôi đâu.”

“Cậu là đại nhân có tấm lòng khoan dung, quả thực tôi nên cảm tạ!” Tống Dao nói xong, quyết định không thèm để ý đến anh nữa, quay mặt lại, chuẩn bị rời đi.

Mới đi một bước, tay đã bị giữ lại.

“Cậu làm gì thế?” Tống Dao bực dọc hỏi.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cô.” Ánh mắt của Quý Thiên Dương hiện lên vẻ lạnh lùng, mơ hồ lóe lên hận ý.

Tống Dao cho rằng anh định hỏi mối quan hệ giữa cô và Quý Thừa Xuyên, lập tức nói: “Tôi sẽ không trả lời.”

Nào ngờ Quý Thiên Dương trực tiếp hỏi thẳng: “Tôi muốn hỏi em, vì sao không hồi âm thư của tôi?”

Hồi âm? Thoáng kinh ngạc trong chốc lát, Tống Dao nhớ lại chút chuyện cũ.

Quay ngược thời gian về rất lâu rất lâu trước đó, vào mùa hè năm ấy.

Năm ấy, Tống Dao 18 tuổi, sau khi hoàn thành kỳ thi cuối cùng thì chính thức kết thúc cuộc đời học sinh cấp 3, cô lê bước chân nặng nề từ trường thi về nhà, trong lòng chán chường.

Nào ngờ trong lúc đó, Quý Thiên Dương bỗng xuất hiện, bước ra chặn đường cô.

“Tôi phải đi.” Dưới ánh chiều tà, chàng thiếu niên vẫn luôn giữ vẻ cao ngạo không hiểu sao có chút buồn rầu.

“Đi? Đi đâu?” Tống Dao ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi.

“Xuất ngoại, chuyển bay đêm nay.”

“Ừm.” Bây giờ, cô không muốn quan tâm đến chuyện người này có ra nước ngoài hay không, cô chỉ bận tâm đến thành tích của mình có tiến độ, đậu được trường ưu tú nào hay không.

“Này!” Đối mặt với sự lạnh nhạt của Tống Dao, Quý Thiên Dương hình như rất tức giận, “Dao ngốc, tôi nói phải đi đó, cô không có gì muốn nói à?”

Nói gì nhỉ? Tống Dao mờ mịt: “Cái đó... Chúc mừng cậu.”

“Đồ Dao ngốc!” Quý Thiên Dương hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tống Dao cũng tức giận theo: “Cậu đừng suốt ngày gọi tôi là đồ Dao ngốc này đồ Dao ngốc nọ, tôi ngốc thật, tôi không có thành tích tốt, tôi biết cả, không cần cậu cứ nhắc mãi!”

Quý Thiên Dương ngẩn ngơ, lúc lấy lại tinh thần thì Tống Dao đã nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Anh mau chóng đuổi theo: “Này, đồ ngốc... Tống Dao, tôi không phải đến đây để cãi với cô, tôi phải đi thật đấy, tôi tới đây là để tạm biệt.”

“Tạm biệt! Đi mạnh khỏe! Không tiễn!” Tống Dao cũng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

“Thật ra tôi có thể không đi.” Anh bước theo sát cô.

“Tùy cậu, không liên quan đến tôi.”

“Tống Dao!” Anh rốt cuộc không kiềm được bắt lấy cánh tay cô, dờ xuống lòng tự tôn mà anh vẫn giữ gìn trong ba năm nay, cắn răng nói, “Tôi thích em!”

“Hả?” Tống Dao dừng bước, gương mặt cáu kỉnh bị nổi khiếp sợ thay thế.

Ánh tà dương đã ngã về tay, nhuộm đỏ cả chân trời, rọi lên gương mặt của chàng thiếu niên, đỏ rực: “Thật ra... Tôi thích em lâu rồi...” Đây là lần đầu tiên anh tỏ tình, bối rối không biết phải làm sao.

“Cậu? Thích tôi? Rất lâu rồi?” Tống Dao lặp lại những chữ trong lời nói của anh lại một lần, có vẻ như chưa hiểu rõ tâm ý của anh.

“Ừm.” Quý Thiên Dương thấp giọng đáp, từ trong túi lấy ra một mảnh giấy, dúi vào trong tay Tống Dao, “Trên đó có số điện thoại, hòm thư, địa chỉ của tôi, khi tôi đi rồi sau này em có thể liên lạc với tôi bằng bất cứ cách nào.”

Tống Dao cúi đầu nhìn tờ giấy có hình trái tim màu hồng nhạt, sau đó ngẩn ngơ.

“Tôi đi đây, đừng quên liên lạc với tôi.” Sau khi nhấn mạnh những lời này một lần nữa, Quý Thiên Dương cúi đầu xuống, chạy chậm chậm trên đường đón lấy ánh tà dương mà rời khỏi.

Cậu? Thích? Tôi?

Sau khi Quý Thiên Dương rời đi, trong đầu cô đều chứa đầy những lời nói ban nãy của anh, lơ đãng trên đường về nhà, không yên lòng.

Về đến nhà, cô cúi đầu xem xét, hai tay trống rỗng, tờ giấy tràn đầy chân tình của chàng thiếu niên đã sớm không thấy bóng dáng.

“Vì sao không hồi âm thư của tôi?” Quý Thiên Dương tiếp tục truy hỏi, kéo Tống Dao đang hồi tưởng về quá khứ quay trở về hiện thực.

Nhớ lại tình hình lúc đó, Tống Dao liền cảm thấy ray rứt, nhỏ giọng giải thích: “Tờ giấy cậu đưa cho tôi, lúc ấy không cẩn thận làm mất rồi.”

“Tôi viết thư cho em, vì sao em không hồi âm?” Quý Thiên Dương càng tức giận hơn, lúc trước là do mẹ anh sắp xếp cho anh xuất ngoại, chờ đợi ở Mỹ ba tháng cũng không thấy Tống Dao liên lạc với anh, nên gấp đến độ dờ dể bỏ hết mọi phòng tuyến viết thư cho Tống Dao, ngóng trông mòn mỏi thư hồi âm của Tống Dao, nhưng kết quả vẫn là bật vô âm tính.

Nhìn dáng vẻ muốn giết người của Quý Thiên Dương, Tống Dao vẫn cảm thấy nên nuốt vào câu nói “tem quốc tế rất đắt đỏ” vào bụng, yếu ớt trả

lời: “Cậu có viết thư cho tôi à? Sao tôi không nhận được?”

“Không thể nào, tôi viết ba bức thư, lẽ nào em không nhận được bức nào?”

Vừa nghe anh nói, hình như có vài bức thật, Tống Dao chợt dạ đồ đồ mồ hôi hột: “Tôi học bài ở bên ngoài, có lẽ là bức thư được kẹp trong các tờ báo, cha mẹ tôi không để ý chăng?”

“Đồ Dao ngốc!” Nghe câu trả lời như thế, hiển nhiên Quý Thiên Dương sẽ có ý nghĩ muốn bóp chết cô gái ngu ngốc này, nhưng mà phát giác Quý Thừa Xuyên sắp đi đến, liền buông tay Tống Dao ra, thu lại vẻ mặt tức giận, lạnh lùng quay người rời khỏi.

“Hai người nói gì vậy?” Quý Thừa Xuyên đi đến trước mặt Tống Dao đang tỏ ra lúng túng, hỏi thẳng.

“Không, không có gì.” Tống Dao khẽ kêu.

“Có chuyện gì mà anh không thể nghe sao?” Nhớ lại bộ dạng nắm tay Tống Dao của Quý Thiên Dương, đồng tử đen sẫm của anh không tự chủ thắt chặt.

“Anh đừng hỏi nữa được không?” Tống Dao ngẩng đầu, trong lòng hơi khó chịu, bắt đầu từ tối qua, cô bị hai anh em nhà này thi nhau tra hỏi, người này nối tiếp người kia, chừng nào mới kết thúc này hả?

Quý Thừa Xuyên khẽ giật mình, trên mặt nhanh chóng bao phủ một lớp sương mù, lẽ nào anh đã đoán sai, không phải Quý Thiên Dương chỉ đơn giản là đơn phương thăm mếu Tống Dao thôi sao?

“Tối qua em ngủ không ngon giấc, bây giờ rất mệt, có chuyện gì hôm khác nói sau.” Tống Dao không muốn tiếp tục dây dưa, vừa dứt lời, liền quay người về phòng.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Biệt thự Quý gia nơi Quý Thừa Xuyên đang ở là tài sản ông bà để lại, trong ngôi nhà này, từng có ông bà, cha mẹ, thậm chí là mẹ kế, cậu con trai của bà và anh từng sống ở đây.

Quá nhiều chuyện cũ không muốn nhớ lại, anh không hề có hảo cảm đối với nơi này, anh có mua một khu bất động sản gần công ty, ngày thường anh vốn không về đây, toàn bộ tòa nhà lớn đều giao cho quản gia Ngô một mình quán xuyến, hiếm khi anh đoái hoài.

Chuyện này làm cho quản gia Ngô làm việc ở Quý gia ba mươi mấy năm cảm thấy như ông bị bỏ rơi. Đôi khi, ông thậm chí từng tưởng tượng rằng, nếu như ông chủ có thể trở về thì tốt biết bao, nếu như thiếu gia vẫn như lúc ba tuổi, mập mạp, mềm mại, trêu chọc một chút thì “Viên gạo nếp nhỏ” sẽ khóc nhè thì thật tốt biết mấy...

Haizz, già rồi, già rồi! Đạo này cực kỳ buồn tẻ, vì sao không thể xảy ra chuyện lớn vài ngày vậy chứ? Lão Ngô ôm bình hoa ông yêu nhất mà Càn Long từng sở hữu thầm nghĩ.

Có lẽ, lời cầu nguyện của lão Ngô đã cảm động bình hoa, rốt cuộc bình hoa huynh nhún người nhảy lên, dùng thân thể của mình, phá vỡ cuộc sống hăng ngày tẻ nhạt của lão Ngô trong nhiều năm qua, để cho ông được trải nghiệm thế nào thật sự là mệt mỏi như chó.

Mấy ngày qua, ngoại trừ việc phải hoàn tất việc bố trí lại căn phòng, chuẩn bị thức ăn ba bữa một ngày, huấn luyện hàng loạt người hầu làm

công việc thường ngày, ông còn phải ứng phó với mỗi quan hệ tế nhị trong nhà, thật sự có khổ mà không thể tả.

Quý Thừa Xuyên, Tống Dao, Quý Thiên Dương, mỗi quan hệ giữa ba người này liên tiếp xảy ra xung đột, rối loạn: Quý Thừa Xuyên và Tống Dao đang chiến tranh lạnh, Tống Dao tránh né Quý Thiên Dương, Quý Thiên Dương trông thấy Quý Thừa Xuyên lại giống như thấy kẻ thù giết cha vậy, hai anh em chỉ kém nước không đánh nhau thêm một trận.

Điều duy nhất có thể an ủi lão Ngô ngày hôm nay, đó là bình hoa yêu quý của ông vừa được tu sửa tốt, tuy nó đã từng tan xương nát thịt, nhưng nhờ ông cất công mời được một vị có kỹ thuật tu sửa cao siêu, trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng chấp vá bình hoa bể nát kia về.

“Bây giờ nhất định phải bảo trọng nhé, ông bạn ơi.” Lão Ngô vuốt ve bình hoa lẩm bẫm.

Bỗng trên bậc thang truyền đến giọng nói của Tống Dao: “Tại sao cậu lại cản đường tôi?”

“Ai cản đường cô làm chi, đừng tự mình đa tình.”

Nói đến Quý Thiên Dương, hôm nay anh khoác lên người một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới mặc một cái quần rách rưới, thiếu vải hơn cả quần cao bồi, giẫm trên chân một đôi dép vải da in hoa văn xương khô, tóc dài buộc lên, để gọn ở sau gáy, lộ ra năm, sáu cái khuyên tai trang sức hiệu Punk đeo đầy trên lỗ tai, quả thực khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Cậu lớn thế này lại đứng chặn ở phía trước, không gọi là cản đường tôi chứ là gì?” Tống Dao thầm muốn tranh thủ thời gian thoát khỏi anh để đi gột rửa đôi mắt.

“Đường lớn như vậy, tôi thấy cô đâu nhất thiết phải đi kể bên tôi?” Quý Thiên Dương vắn lại.

Quả thực không có cách nào thuyết giảng giải với tên này! Tống Dao quyết định xem anh là không khí, đi vòng qua anh.

Nào ngờ vừa mới đi được một bước, tên kia bỗng giang hai cánh tay ra, chặn hết nguyên hành lang.

“Quý Thiên Dương!” Tống Dao phẫn nộ, “Cậu đứng ngây ra đó, còn dám nói không cản đường tôi?”

“Không có mà.” Quý nhị thiếu trợn mắt bịa đặt.

“Cậu đứng ở đây, làm thế nào mới để tôi xuống lầu?”

“Cô có thể nhảy xuống mà.” Người nào đó nói mà không biết ngược.

“Cậu!” Tống Dao ghen lời, quả thực không biết phải cãi thế nào với tên vô lại này.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói không vui: “Sao cậu không nhảy xuống đi?” Đang nói chuyện thì Quý Thừa Xuyên đã đi tới, ánh mắt bén nhọn quét qua Quý Thiên Dương.

Quý Thiên Dương hừ lạnh một tiếng: “Bổn thiếu gia muốn đi đâu, mắc mớ gì đến anh!”

“Vậy à, ngược lại tôi muốn xem cậu có thể đi được hay không đây.” Quý Thừa Xuyên vươn đôi chân dài, thân hình cao lớn chặn đường đi của Quý Thiên Dương.

Anh cao hơn Quý Thiên Dương nửa cái đầu, thường xuyên rèn luyện thân thể rắn rỏi mà săn chắc, có khí thế vương quyền bẩm sinh, dường như có thể tạo ra một loại áp lực vô hình. Đối lại người khác, có lẽ nửa bước cũng không thể nhúc nhích, nhưng Quý Thiên Dương lại chẳng màng đến.

Quý Thiên Dương cười khẩy một tiếng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà di chuyển, anh định mặc kệ Quý Thừa Xuyên.

Nhưng mà, Quý Thừa Xuyên đã sớm nhận ra ý đồ của anh, dịch qua trái một bước, vừa vặn chặn đường anh.

Quý Thiên Dương hiển nhiên không cam lòng, nhanh chóng chuyển sang hướng khác, nói chậm mà xảy ra nhanh, Quý Thừa Xuyên vẫn trước anh một bước, chặn trước mặt anh lần nữa.

Cứ như thế, hai anh em nhà này tiếp tục trình diễn tiết mục cậu đi tôi chặn, hoàn toàn không quan tâm đến Tống Dao ở bên cạnh xem đến ngần ngừ.

Giờ phút này, trong lòng cô không ngừng oán than, tội cùng kiếp trước cô đã tạo ra tội nghiệt gì, mà kiếp này lại chọc phải hai anh em cực phẩm nhà này.

Này, hai người cộng lại cũng hơn năm mươi tuổi, sao còn ngây thơ như vậy chứ?

Ngay lúc Tống Dao vẫn còn bất lực phỉ nhổ, Quý Thiên Dương chợt dừng di chuyển, bởi không thể thoát khỏi việc Quý Thừa Xuyên cản đường, hiện giờ anh thở gấp một chút, nhưng giọng điệu không hề có chút yếu ớt, ưỡn ngực ngẩng đầu, khiêu khích nhìn vào Quý Thừa Xuyên: “Anh thật sự nghĩ tôi không có cách à?”

“Có, cậu còn có thể nhảy xuống mà.” Quý Thừa Xuyên mỉm cười.

“Được, anh nghĩ tôi không dám nhảy xuống à?” Quý Thiên Dương nói xong, bất thành linh vụn lan có thể, nhún người nhảy lên, từ lâu hai rơi xuống.

“Á!”

“Rầm!”

Theo tiếng thét của Tống Dao, kèm theo tiếng gõm sứ rơi xuống đất, Quý Thừa Xuyên từ lầu hai nhảy xuống lầu một vũng vàng hạ cánh trên sàn nhà.

Toàn thân, không thiếu một cọng lông mà bình hoa vỡ nát văng đầy đất.

“Càn Long, bình hoa Càn Long từng sở hữu của tôi!” Lão Ngô ôm những mảnh vỡ bình hoa còn lại, suýt chút nữa khóc đến ngất đi.

Lão ngô không bao giờ nghĩ tới, chuyện này chỉ là sự khởi đầu.

Đến bữa tối, chiến tranh lại nâng cấp lên, bàn ăn đang yên đang lành trở thành chiến trường nhiễm mùi thuốc súng, Tống Dao vươn tay gắp thịt, lại bị Quý Thiên Dương giơ đũa cản lại.

Tên này rõ ràng muốn gây khó dễ cho cô đây mà, Tống Dao không tiếng động chuyển qua gắp thức ăn ở đĩa khác, vừa vươn tay, lại bị cản lại.

Kẻ gây họa ở đằng kia vẫn trưng ra bộ mặt vô tội nói: “Thế nào mà cô cũng muốn ăn thức ăn giống tôi vậy? Đồ Dao ngược, có phải cô cố ý không đấy?”

Cố ý em gái nhà cậu!

Tống Dao tức phát điên, vừa muốn nổi cáu, trong chén đã được đặt vào một miếng thịt kho tàu, đúng là miếng thịt mà cô vừa muốn gắp.

“Ăn cơm.” Quý Thừa Xuyên gắp chút rau vào chén cô rồi rút tay về, vẻ mặt bình thản.

Không ngờ tổng giám đốc lại gắp rau cho cô, Tống Dao sừng sờ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Cảm... cảm ơn.”

Một tiếng cảm ơn, lại kích thích Quý Thiên Dương, anh không nói hai lời, gắp một chân gà, cũng bỏ vào chén Tống Dao. Xong xuôi, anh đặc chí nhìn Tống Dao, chờ cô nói cảm ơn.

Nào ngờ Tống Dao không những không cảm kích, còn liếc xéo anh một cái, vẻ mặt chán ghét gắp chân gà sang một bên.

Quý nhị thiếu đen mặt, không khách khí hỏi, “Này, đồ Dao ngọc, tại sao không ăn chân gà?”

“Tôi không thích ăn chân gà.” Tống Dao đáp.

“Nói dối, trước kia cô thích ăn chân gà nhất mà.”

“Có hả, hay là cậu nhớ nhầm rồi?”

“Bớt nhảm đi, trí nhớ của tôi rất tốt, tôi còn nhớ có một lần trường tổ chức đi cắm trại, cô vừa ăn xong chân gà đi rửa tay, lúc ở bờ sông thì bị đau chân, là tôi công cô về, cô thật là người không có lương tâm!”

Có chuyện đó sao? Tống Dao ráng nhớ cả buổi, lờ mờ cảm thấy hình như có chuyện đó thật, còn nhớ lúc ấy cô bị đau chân, nhịn đau ngồi ở bờ sông, nửa bước cũng khó mà đi được, đúng lúc trông thấy Quý Thiên Dương, anh công cô về thì phải.

Nói như vậy, nhị thiếu vênh váo ngông cuồng trong lúc học cấp 3 với cô, hình như cũng không tồi tệ lắm, ít nhất vẫn có chỗ tốt.

Đang lúc cảm kích anh, Quý Thiên Dương chợt nói thêm một câu: “Mẹ nó, cô nặng chết người, lúc công cô về xong, báo hại chân của tôi bị bong gân cả một ngày trời, suốt đời này tôi không bao giờ quên kỷ niệm ấy!”

Tống Dao: “...”

“Còn dám nói cô không thích ăn chân gà?” Quý Thiên Dương lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Không chờ Tống Dao trả lời, chợt nghe Quý Thừa Xuyên nói: “Lão Ngô, đem đĩa chân gà cho chó ăn.”

“Quý Thừa Xuyên!” Quý Thiên Dương nghe vậy, ra sức đập đôi đũa xuống bàn, đứng lên chỉ vào mũi anh trai mắng, “Anh thấy tôi chướng mắt, muốn đánh nhau thêm một trận phải không?”

Quý Thừa Xuyên: “Lão Ngô, đi gọi bảo vệ đến đây.”

Lão Ngô vừa đau lòng không thôi vì thảm cảnh của chiếc bình hoa yêu quý, chợt nghe thấy lời nói của Quý Thừa Xuyên, sắc mặt ông càng kém: “Thiếu gia, như vậy không hay lắm đâu...”

“Có gì không tốt?” Quý Thừa Xuyên nheo mắt, liếc mắt nhìn lão Ngô, ánh mắt kia dường như đang nói, trong cái nhà này ai là chủ.

Lão Ngô cúi đầu xuống, không dám phản bác nữa.

“Quý Thừa Xuyên, anh muốn gọi bảo vệ đến đuổi tôi đi phải không? Anh đừng quên là do chính anh mời tôi đến, bây giờ muốn tôi đi sao, thật có lỗi, thứ cho tôi khó lòng phụng mệnh.” Quý Thừa Xuyên khiêu khích.

Quý Thừa Xuyên cười nhạt: “Chuyện này e rằng không phải do cậu quyết.”

“Anh có thể đánh thắng tôi được thì nói sau.” Dương lúc nói chuyện, tên Quý Thiên Dương này dường như muốn tiếp tục đánh nhau.

“Đủ rồi hai người!” Tống Dao không thể nhịn thêm, vỗ bàn đứng dậy, vì động tác vỗ có biên độ quá lớn, làm cho ly thủy tinh trên bàn vụn vỡ.

Răng rắc...

Tiếng vỡ nát này không chỉ là tiếng của chiếc ly mà còn là tiếng con tim tan nát mỏng manh như thủy tinh của lão Ngô.

Ly thủy tinh hoàng gia được làm bằng thủ công tinh xảo vừa được nhập khẩu từ nước Áo đó!

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Hai anh em Quý gia như nước với lửa, làm cho Tống Dao cực kỳ phiền não khi bị kẹp ở giữa, cô thậm chí còn cảm thấy hết thảy mọi việc đều do mình tạo ra, trong lòng hổ thẹn.

Vì phòng hờ chuyện bé xé ra to, vài ngày tiếp theo, Tống Dao đều viện cớ “ăn không vô”, tận lực ở trong phòng không ra khỏi cửa, tránh chạm mặt hai anh em nhà kia, không thôi lại như con thiêu thân lao vào lửa.

Nhưng mà, ba người cùng sống chung trong một mái nhà, trốn tránh mỗi ngày như vậy, thật sự rất mệt mỏi. Ngày hôm nay, Tống Dao thật sự bức dọc không chịu nổi, nhân lúc sáng sớm, cô rời giường đi dạo trong vườn hoa để hít thở không khí trong lành.

Vườn hoa vào buổi sáng vừa yên tĩnh lại trong lành, trong không khí tràn ngập mùi thơm cỏ xanh, Tống Dao hít sâu một hơi dài, sau đó lại thở ra, cảm giác bức bối trong lòng mấy ngày trước cũng dần dần bình ổn.

Thật ra, nếu không bị hai anh em nhà kia giày vò, đi dạo trong vườn hoa ở căn biệt thự này, cũng là một chuyện khiến tâm hồn vui sướng, nhưng đáng tiếc, thật đáng tiếc...

Tống Dao đang ngồi cảm thán, bên tai chợt vang lên tiếng thở dài.

Ồ, mới sáng sớm, chẳng lẽ còn có người buồn hơn mình? Tống Dao nương theo tiếng thở dài nhìn lại, trông thấy lão Ngô đứng ở một góc vườn hoa, trong tay hình như đang cầm thứ gì đó, thở dài ngao ngán.

Mang lòng hiếu kỳ, cô đi qua xem, dần phát hiện trên tay lão Ngô cầm một chiếc ly đế cao, thoát nhìn không khác gì những chiếc ly mà ngày thường khi bọn họ ăn cơm hay dùng.

“Lão Ngô, ông đang nhìn gì vậy?” Tống Dao hỏi.

Nào ngờ cô vừa hỏi, lão Ngô bị dọa mà giật mình, tay ông run một cái, chiếc ly trượt khỏi tay, xoảng một tiếng, văng vung vãi đầy đất.

Chiếc ly thủy tinh hoàng gia được làm bằng thủ công tinh xảo nhập khẩu từ nước Áo cuối cùng đó!

Lão Ngô vô cùng đau lòng muốn đâm vào tường mà tự vẫn, quay đầu nhìn kẻ đầu sỏ, lập tức ủ rũ, ai oán nói: “Tiểu thư Tống, ngài thức dậy sớm vậy!”

“Thật ngại quá lão Ngô, tôi dọa ông rồi.” Tống Dao ngượng ngùng sờ đầu một cái, hoàn toàn không biết rằng một đồng mảnh vụn thủy tinh dưới chân cô đáng giá đến mấy ngàn, trái lại còn nhắc nhở lão Ngô, “Ông coi chừng bị thủy tinh cửa phải, để tôi đi cầm chổi quét cho.”

“Không cần đâu, lát nữa tôi gọi người hầu đến quét là được.” Lão Ngô nào dám để cô động tay, vội vã chối từ.

“Không sao, chút chuyện nhỏ này tự tôi động tay là được, chẳng qua chỉ là một chiếc ly.”

Ly thủy tinh hoàng gia được làm bằng thủ công tinh xảo nhập khẩu từ nước Áo đó, lão Ngô nhấn mạnh trong lòng, nở nụ cười còn khó coi hơn so với khóc.

“Sao vậy, ông không khỏe à?” Tống Dao nhìn vẻ mặt bất thường của ông, ân cần hỏi.

“Không, không sao.” Lão Ngô khoác tay, ánh mắt đau thương liếc nhìn ly thủy tinh vỡ vụn lần cuối, đổi chủ đề, “Tiểu thư Tống, ngài dậy sớm như vậy có chuyện gì sao?”

“Tôi không có việc gì cả, chỉ là muốn đi ra ngoài hít thở khí trời, vườn hoa này rất đẹp, tôi đã đến đây nhiều ngày, nhưng chưa từng ngắm kỹ nó.” Tống Dao cười ngượng.

“Vườn hoa này đương nhiên không tồi.” Nói đến vườn hoa, lão Ngô tỉnh táo đầu óc, những năm nay, một thân ông quản lý căn biệt thự này, tốn không ít công sức vào vườn hoa này, từng cành cây ngọn cỏ đều được chăm chút cẩn thận.

“Tiếc rằng...” Lão Ngô bỗng thở dài.

“Tiếc gì ạ?” Tống Dao thấy hiếu kỳ hỏi.

“Tiếc rằng tuy vườn hoa tươi tốt, nhưng không có người thưởng thức, cũng là phí công vô ích.”

“Tôi không biết, chỉ cảm thấy rằng vườn hoa rất đẹp, hẳn là những người khác cũng nghĩ như vậy.”

“Ông chủ định cư lâu dài ở nước ngoài, ngày thường thiếu gia hiếm khi trở về, nào có tâm tư quan tâm đến hoa cỏ trong vườn.” Nói đến chuyện này, lão Ngô không thể tránh khỏi hơi oán than một chút.

Tống Dao nghi hoặc: “Bình thường anh ấy không ở đây sao?”

Lão Ngô gật đầu: “Đúng thế, trong nội thành thiếu gia có sở hữu một khu bất động sản, để thuận tiện đến công ty, ngày thường đều ở bên ấy, ngài không biết ư?”

Lão Ngô vừa hỏi chuyện này, Tống Dao ngẩn người ra, cô nên biết à?

Nói đến đây, chuyện của Quý Thừa Xuyên cô cũng không thể lý giải nổi, mọi việc liên quan với anh, chỉ khi anh bằng lòng nói cho cô biết, cô mới được biết. Tiếc rằng, dường như tổng giám đốc đại nhân không quá trái lòng đối với cô, vừa nghĩ thế, Tống Dao bỗng thấy hơi nản lòng.

Lão Ngô là người thông minh, trông thấy phản ứng của Tống Dao, ông lập tức nhận ra mình đã lỡ lời, vội vã cứu chữa: “Tiểu thư Tống, xin ngài đừng hiểu nhầm, tính tình thiếu gia là vậy, rõ ràng trong lòng rất quan tâm người đó, nhưng không hề biểu lộ trên mặt, thật ra thiếu gia rất để ý đến ngài.”

Hiển nhiên Tống Dao hiểu ý của lão Ngô, thật ra Quý Thừa Xuyên quan tâm cô, làm sao cô không biết được? Nhưng, cô cảm thấy giữa họ vẫn còn khoảng cách khó có thể vượt qua.

“Lão Ngô, ông có thể nói cho tôi biết một chút chuyện của thiếu gia nhà ông không?” Tống Dao yếu ớt hỏi.

Lão Ngô ngẩn ra, không biết nên nói điều gì.

“Ông đừng hiểu lầm, tôi cũng muốn hiểu biết thêm về anh ấy, ông cũng biết anh ấy không thích nói chuyện của mình cho người khác.” Tống Dao giải thích.

Lão Ngô gật nhẹ đầu: “Thiếu gia từ nhỏ đến giờ vẫn vậy, tôi trông nom thiếu gia trưởng thành đến nay, nỗi lòng của ngài, tôi biết rõ.”

“Vậy ông có thể nói một chút chuyện của anh ấy cho tôi nghe không?”

“Chuyện này...” Lão Ngô bị làm khó, với tư cách là người quản gia, ông không thể lảm chuyện, bàn luận về chủ nhân của mình, nhưng trước ánh mắt khẩn cầu của cô gái này, làm cho lòng ông cũng mềm ra, cuối cùng thỏa hiệp.

“Ngài có điều gì đặc biệt muốn biết sao?” Lão Ngô hỏi.

Thấy lão Ngô đã chịu nói, Tống Dao vô cùng vui vẻ, hỏi: “Có phải trước kia Thừa Xuyên và Thiên Dương từng ẩu đả như vậy không? Đường như quan hệ giữa anh em bọn họ không được tốt lắm?”

Vấn đề Tống Dao hỏi đã đụng phải điểm mấu chốt, mà câu trả lời của vấn đề này liên quan đến bí mật gia tộc ít ai biết, lão Ngô liền thấy hơi hối hận khi đáp ứng yêu cầu của Tống Dao, chỉ có thể đáp ậm ờ: “Chuyện này à, hai thiếu gia có xảy ra chút mâu thuẫn, đây là chuyện thường.”

“Trước kia bọn họ thường xuyên đánh nhau sao?” Tống Dao kinh ngạc.

“Trước như... cũng xem là tốt đẹp...”

“Thế nên vẫn là tại tôi rồi!” Tống Dao nhíu mày, vẻ mặt áy náy.

“Không phải!” Lão Ngô nóng nảy, “Không liên quan gì với ngài, đó là vì, là vì...”

“Vì sao hả?”

“Bởi vì...”

“Bởi vì bọn anh không phải cùng một mẹ sinh ra.” Sau lưng truyền đến giọng nói của Quý Thừa Xuyên, ngữ điệu thản nhiên, dường như đang kể chuyện của người khác.

“Thiếu gia!” Lão Ngô cả kinh suýt chút nữa giẫm phải một mảnh thủy tinh vỡ vụn trên đất, ông cúi thấp đầu, đứng một bên nơm nớp lo sợ.

“Không còn chuyện của ông, ông đi làm việc của mình đi.” Quý Thừa Xuyên khoác tay.

“Vâng.” Lão Ngô nhận lệnh, vội vàng rời khỏi.

Trông thấy bóng lưng lão Ngô rời khỏi, Tống Dao vội vã hướng về Quý Thừa Xuyên mà giải thích: “Anh đừng trách lão Ngô lắm chuyện, là em hỏi ông ấy, mà ông vẫn chưa nói gì với em.”

“Em thật có nghĩa khí quá nhỉ.” Quý Thừa Xuyên nhìn cô một cái, vẻ mặt không biểu cảm.

Trong nội tâm cô thoáng lo sợ, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp: “Người nào làm người ấy chịu, nếu anh cảm thấy em xen vào chuyện của anh, thì anh hãy phạt mình em là được rồi.”

“Phạt em?” Anh tiến lên một bước, cúi đầu xuống, cách mặt cô còn vài cm, bèn hỏi, “Nên phạt thế nào đây, hay là em nói thử anh nghe một chút xem?”

Từ khi đến căn biệt thự này, hai bọn họ dường như đã rất lâu vẫn chưa cách nhau gần đến vậy, thân thể Tống Dao hơi cứng đờ, mặt thoáng đỏ lên, nói năng lộn xộn: “Em... em chưa nói gì hết... Anh đang nói cái gì đó...”

“Không phải em muốn anh phạt em đó sao?” Anh xích lại càng gần, con ngươi đen láy nhìn chăm chăm vào cô, như dã thú nhìn chăm chú vào con mồi của mình, tràn đầy hơi thở nguy hiểm.

“Ai... Ai nói hả... Em chỉ nói... nói...”

Lời của cô vẫn chưa nói hết, gáy đã bị giữ lấy, Quý Thừa Xuyên không chút do dự áp lên đôi môi của cô, đã lâu hai người bọn họ vẫn chưa có một nụ hôn kéo dài như vậy.

Bỗng, mây mù tiêu tan, nắng vàng vào buổi sáng sớm cũng không nhức mắt, rọi lên những mảnh vụn thủy tinh dưới đất, sáng lấp lánh. Gió nhẹ thổi qua những chiếc lá xanh, vang lên từng tiếng kêu sột soạt, các

chú chim không biết tên đậu trên đầu cành, hót vén von trong trẻo, mọi thứ dường như sáng bừng lên.

Lão Ngô núp ở phía xa xa nhìn trộm thầm thở phào, cười híp mắt, ông vừa đi vừa ngâm nga một bài hát dân gian không thành giai điệu.

“Anh làm gì đấy!” Rất lâu sau, Tống Dao đỏ bừng cả mặt đẩy Quý Thừa Xuyên ra, cúi đầu xuống, không dám nhìn tới ánh mắt của anh.

“Phạt em mà.” Anh thản nhiên đáp.

“Anh... anh lợi dụng của người ta!” Tống Dao tức giận nói.

“Có hả? Nhưng sao anh cảm thấy, em rất hưởng thụ mà?” Người nào đó vuốt ve bờ môi, bộ dáng chưa thỏa mãn.

“Anh... không biết xấu hổ!” Tống Dao nói xong, che mặt chạy trốn.

Đưa mắt nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, Quý Thừa Xuyên nhếch khóe miệng đã lâu chưa nở nụ cười, dù tình huống bây giờ của công ty rất không ổn, tuy phía trước gặp phải muôn vàn khó khăn, anh có thể rơi vào tình thế ăn cả ngã về không, không còn đường lùi. Nhưng có thể còn trông thấy hình bóng ấy, anh cảm thấy hết thảy mọi chuyện vẫn không còn tồi tệ nữa.

Dao Dao, thực xin lỗi, chuyện em muốn biết, anh nhất định sẽ nói cho em biết, nhưng không phải bây giờ.

Thu hồi tầm mắt trong tích tắc, Quý Thừa Xuyên liếc mắt bắt gặp dáng dấp Quý Thiên Dương đang đứng trên lầu, hiển nhiên cảnh tượng vừa rồi đều bị anh thấy hết cả.

Khoảnh khắc đó, bốn mắt chạm nhau, tia lửa lóe lên khắp nơi.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Tổng giám đốc đại nhân trừng phạt rất có sức sát thương, báo hại tâm trạng của Tống Dao bần thần cả ngày, mà cô còn phát giác ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh nhìn cô cũng rất kỳ lạ, thậm chí chạm mặt người hầu nào đó cũng dùng ánh mắt ý nói: Mới sáng sớm đã chụm nhau, hai người cho rằng chúng tôi mù sao?

Để giảm bớt sự xấu hổ đó, giữa trưa khi mà lão Ngô gọi cô xuống ăn cơm, cô nói dối rằng thân thể không khỏe, ăn không vô.

“Tiểu thư Tống, ngài sao rồi, không phải hồi sáng vẫn còn rất tốt sao?” Lão Ngô quan tâm hỏi.

Ông không đề cập đến chuyện hồi sáng còn may, vừa nhắc đến làm cho Tống Dao đau đầu không thôi, đành phải tiếp tục nói dối: “Có lẽ gió thổi hơi cảm lạnh, tôi ngủ một lát là được, mọi người ăn trước đi nhé.”

“Ngài cảm lạnh sao? Không khỏe chỗ nào? Tôi đi gọi bác sĩ cho ngài!” Lão Ngô nóng vội, chẳng phải buổi sáng thiếu phu nhân tương lai này vẫn khỏe mà, hôn môi một cái thì đổ bệnh, không thể nào! Trừ phi cô đã sớm bị cảm, đến lúc này, chắc chắn đã lây sang cho Quý Thừa Xuyên, đây là chuyện lớn.

“Chờ đã!” Tống Dao vội vàng mở cửa, gọi lão Ngô.

“Ngài còn điều gì cần dặn?” Lão Ngô dừng lại hỏi.

“Ông đừng gọi bác sĩ, tôi không có bệnh.” Tống Dao chỉ đành nói thật.

Lão Ngô buồn bực: “Không phải ngài vừa nói mình bị cảm lạnh sao?”

“Tôi gạt ông thôi.” Tống Dao dáo dác ngó xung quanh, chắc chắn không ai trông thấy, mới bất đắc dĩ giải thích với lão Ngô, “Tôi không đổ bệnh, chỉ là không muốn xuống dưới ăn cơm, bọn họ đều ở đó, mong ông hiểu cho.”

Lão Ngô chợt hiểu ra, gạt đầu: “Tiểu thư Tống, tôi hiểu rồi, ngài muốn ăn gì, tôi sai người mang lên.”

“Gì cũng được, mọi người gì thì tôi ăn nấy, tôi không kén chọn đâu.” Tống Dao lộ vẻ biết ơn nhìn về phía lão Ngô.

“Được.” Lão Ngô vui sướng bước đi, vừa đi vừa nghĩ, xem ra cô gái này không tồi, nếu trong tương lai làm thiếu phu nhân, không chừng trong nhà còn có thể tiết kiệm một khoảng từ trên xuống dưới.

Lão Ngô đi không bao lâu, cửa phòng Tống Dao vang lên tiếng gõ cửa, cô tưởng rằng có người đưa cơm đến, nào ngờ khi mở cửa ra, lại là Quý Thiên Dương.

Hôm nay, Quý nhị thiếu vẫn mặc theo phong cách đặc biệt đó, phía trên là chiếc áo len rộng thùng phình, phía dưới mặc một chiếc váy quần màu đen, thật quá chần động lòng người.

Tống Dao nhìn chăm chăm vào chiếc váy quần của anh ước chừng năm giây, cho đến khi Quý Thiên Dương mặt mày không vui ho hai tiếng, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Không có gì, đến xem cô một lát.” Quý Thiên Dương nói xong liền không nói lời nào bước vào, khí thế không thể cản nổi.

Tống Dao nóng vội: “Cậu làm gì thế, đừng tùy tiện bước vào phòng người khác.”

“Lời này hẳn là tôi nên nói với cô mới đúng, trước kia đây là phòng của tôi.” Quý Thiên Dương vừa nói dứt câu, nghênh ngang bước vào đánh giá căn phòng Tống Dao đang ở, ngó đông ngó tây, còn cầm nội y mà Tống Dao để trên giường lên “ngắm nghía” kỹ càng.

“Trả lại cho tôi!” Tống Dao nhào qua, cướp lấy nội y, gương mặt đỏ bừng, nghiêm giọng cảnh cáo, “Quý Thiên Dương, cậu đi ra ngoài cho tôi!”

“Trả lại cô thì trả lại cô, thật keo kiệt.” Quý nhị thiếu hiền nhiên chỉ nghe thấy câu nói phía trước, câu nói phía sau tự động không thèm để ý, đặt mông ngồi xuống giường cô.

Tống Dao tức tối, hận không thể ném nội y lên bản mặt của anh.

“Này, tôi nói cho cô biết, tuy căn phòng này đã ba bốn năm tôi không về ở, nhưng tôi vẫn nhớ rõ trong phòng không có những món đồ này, cô nhìn mớ hỗn độn trong cái hộc tủ này xem, còn màu sắc và hoa văn trên bức rèm nữa, cái đó là gì?” Anh chỉ vào bức rèm hỏi.

“Con thỏ...”

“Cái gì?”

“Con thỏ, con thỏ màu hồng trong phim hoạt hình.”

“Con thỏ? Trên tay nó ôm cái gì?”

“Củ cải trắng...”

“Cái gì?!”

“Cà rốt, cái nó ôm là cà rốt!” Tống Dao giải thích muốn phát điên.

“Mẹ nó, hiền nhiên đó là con thỏ, nhưng vì sao bức rèm lại có hình con thỏ? Vì sao nó còn ôm củ cà rốt nữa chứ? Làm sao có thể tầm thường

như vậy, một chút cảm giác nghệ thuật cũng không có.” Anh biểu lộ dáng vẻ cực kỳ chán ghét.

Cậu ăn mặc có đức hạnh quá nhỉ, còn đàm luận nghệ thuật này nọ, ngay cả tên ăn mày cũng ăn mặc nghệ thuật hơn cậu gấp trăm nghìn lần!

Tống Dao cuống quýt, trong lòng chỉ có một ý nghĩ là đuổi anh ra ngoài: “Đúng đúng đúng, căn phòng quá tầm thường, bức rèm càng tầm thường hơn, chỗ này không thích hợp với cậu, cậu đi nhanh lên!”

Quý Thiên Dương gật đầu: “Xem ra không phải cô không tự biết mình, tôi đây yên tâm rồi.”

Yên tâm em gái nhà cậu ấy! Tống Dao vừa định bộc phát, Quý Thiên Dương chợt đứng lên.

Tuy Quý Thiên Dương thấp hơn anh trai anh nửa cái đầu, nhưng so với vóc dáng thấp bé của Tống Dao, cũng tương đối cao hơn, anh vừa đứng lên, lập tức tỏa khí thế hung hăng chèn ép Tống Dao.

“Cậu muốn làm gì?” Tống Dao cứng đờ, cảm thấy không tự nhiên.

Trái lại, Quý Thiên Dương cúi đầu xuống, bắt đầu soi mói cô từ đầu đến chân: “Tôi nói này, chúng ta chỉ không gặp sáu, bảy năm thôi, sao cô vẫn giống bộ dạng thời cấp 3 nhỉ? Dáng dấp không tăng thêm chút nào.” Anh giơ tay, dùng đầu bút phác họa trên đầu cô một chút.

Tống Dao đẩy anh ra: “Tôi có cao hay không, liên quan gì đến cậu?”

Cô vừa dứt lời, liền cảm giác ngực mình bị đụng chạm một chút, là ngón tay thon dài của Quý nhị thiếu vươn ra, anh nhìn chăm chăm vào ngực của cô mà lẩm bẩm: “Chỗ này cũng không lớn thêm tý nào...”

Mẹ nó!

Tống Dao phẫn nộ, đẩy tay anh: “Quý Thiên Dương, cậu bị hâm hả? Cậu mau rút đi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Được.” Quý Thiên Dương lùi một bước, vẻ mặt không hề thay đổi, tiếp tục cười nói, “Cô có thể báo cảnh sát, dù sao trong nhà này không phải chỉ một mình cô muốn tôi biến mất.” Anh vừa nói lời này xong, trong mắt dường như hiện lên một chút vẻ bi thương nhàn nhạt.

Chẳng hiểu vì sao, Tống Dao bỗng nhớ tới buổi sáng Quý Thừa Xuyên đã từng nói: “Bởi vì bọn anh không phải cùng một mẹ sinh ra.”

Cậu và Quý Thừa Xuyên là anh em cùng cha khác mẹ, vậy nên mới hình thành hai tính cách trái ngược nhau sao? Tốt cùng cậu đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến cho chàng thiếu niên tuần tú vô tư ở trường cấp 3 ngày nào mà bây giờ thay đổi thành bộ dạng bất cần thế này?

Vô số vấn đề xoay vòng vòng trong đầu Tống Dao, khiến cho cô vô cùng hiếu kỳ, kiềm không được bèn nói: “Quý Thiên Dương, cậu đừng trêu chọc tôi, tôi thật sự không có tâm tư đùa giỡn với cậu.”

“Em cảm thấy tôi đùa giỡn với em à?” Quý Thiên Dương bước lên một bước, ánh mắt lấp lánh.

Tống Dao bỗng không biết phải làm sao.

“Vậy em cảm thấy, tôi nói tôi thích em, là đang đùa giỡn em sao?” Anh đến gần, con ngươi đen nhánh nhìn cô chăm chú, vặn hỏi.

Tại sao lại nhắc đến chuyện này chứ? Tống Dao rối rắm: “Tôi... Tôi không có ý đó...”

“Vậy ý em là gì?”

“Tôi... Tôi...”

“Em thích tôi không?”

“Không... tôi...”

“Em thích anh trai tôi?”

“Tôi...”

Anh từng bước ép sát, cô từng bước lùi về sau, cho đến khi lưng áp sát vách tường, không thể lùi được nữa, cũng không biết phải trả lời vấn đề của anh ra sao.

Quý Thiên Dương nở nụ cười trong thoáng chốc, giật lùi thân thể, cúi đầu, hai đầu mày lộ ra thần sắc thất vọng: “Tôi biết rồi, em vốn không hề thích tôi, người em thích là anh ta, là tôi tự mình đa tình.”

Dù sao cũng học chung trường ba năm, tuy cô không có cảm tình gì với tên này, nhưng về tình nghĩa xét cho cùng vẫn có, thấy bộ dạng của anh như vậy, trong lòng cô không khỏi hơi áy náy: “Quý Thiên Dương, tôi không phải không thích cậu, cậu rất tốt, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Trong mắt anh dường như dấy lên tia hy vọng, ánh mắt ấy, tựa như làm cho anh trở về dáng vẻ thời niên thiếu ngây ngô ngày đó.

Tống Dao rất muốn nói cho anh biết, chỉ là tôi không có cảm giác với cậu, tôi không có thói quen để cậu theo đuổi tôi, chúng ta không thể nào ở bên nhau, nhưng cô không đành lòng nói ra những lời tàn nhẫn đó, chữa lại: “Chỉ là cậu đừng mặc váy nữa?”

Quý Thiên Dương: “...”

“Thật sự, rất kỳ lạ đó.” Tống Dao vô cùng thành khẩn nói với anh.

“...”

Thấy anh không lên tiếng, Tống Dao còn tưởng rằng mình chưa biểu đạt rõ ràng, tiếp tục giải thích: “Ý của tôi là, người đàn ông mặc váy rất kỳ lạ, còn cổ áo áo len của cậu cũng quá lớn, tóc dài như vậy nhìn khó chịu, cái lỗ tai...”

“Đủ rồi!” Quý Thiên Dương ngắt ngang lời cô, nổi giận đùng đùng, “Đồ Dao ngốc, cô vốn không biết thưởng thức nghệ thuật!”

Nghệ thuật?

Tống Dao bỗng dưng cảm thấy không biết viết hai chữ “nghệ thuật” là thế nào rồi, sững sốt cả buổi, bực bội nói một câu: “Tôi ít đọc sách, cậu đừng nói với tôi mấy thứ nghệ thuật...”

“Cô vốn là rất ngốc!” Quý nhị thiếu nói xong, không thèm để ý đến Tống Dao, đóng sầm cửa ra ngoài.

Rời khỏi phòng Tống Dao không bao lâu sau, điện thoại di động của Quý Thiên Dương reo lên.

“Alo, gì đó?” Tâm trạng anh đang rất tệ mà bắt máy.

“Cảm tạ trời đất, cuối cùng đã để cho tôi liên lạc được với cậu! Thiên Dương, cậu đang ở đâu? Làm tôi lo muốn chết!” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lo âu của một người đàn ông.

“Tôi về nước.”

“Cái gì! Cậu về nước rồi? Vậy buổi trình diễn thời trang vào cuối tuần của cậu phải làm sao bây giờ? Địa điểm vẫn chưa sắp xếp xong, người mẫu cũng chưa chọn được, còn vài bản thiết kế chờ cậu về sửa bản thảo đó!”

“Không làm nữa.” Anh tức giận trả lời.

“Cái gì!!!” Đầu dây bên kia hét ầm lên, “Buổi trình diễn trang phục này đã trù tính nửa năm trời, bây giờ cậu bỗng nói không làm thì sẽ không làm à, những bản thiết kế phải làm sao đây? Những người mẫu kia phải xử lý thế nào? Giải thích với phía đầu tư ra sao? Fans hâm mộ của cậu thì thế nào? Tôi phải làm gì đây chứ? Tổ tông của tôi ơi! Cậu đang muốn hại chết người đại diện của mình sao!”

“VẬY ANH ĐI CHẾT ĐI.” Nói xong câu đó, Quý Thiên Dương không chút do dự cúp máy.

Bây giờ anh cảm thấy, cái anh gọi là nghệ thuật, còn không đặc biệt bằng cái bức rèm treo trong phòng Tống Dao.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tuy Tổng Dao tận lực tìm cách tránh gặp mặt hai anh em Quý gia, thậm chí ngay cả ăn cơm cũng ở trong phòng không ra khỏi cửa, nhưng có một số việc muốn tránh cũng không tránh khỏi, ví dụ như thay thuốc cho Quý Thừa Xuyên.

Vết thương của Quý Thừa Xuyên từ lúc xuất viện đã sắp lành, ở nhà dưỡng thương đến bây giờ không chừng đã khỏi hẳn, nhưng do đêm hôm đó anh và Quý Thiên Dương đánh nhau một trận, làm miệng vết thương bị nứt toác, phải khâu thêm mấy mũi không nói, hơn nữa còn bị hai bác sĩ quở trách một phen.

“Các cô cậu có biết, nếu bị thương nhiều lần như vậy, cái tay này rất có thể phải phế bỏ đấy!”

Cái gì? Tổng giám đốc đại nhân sẽ bị tàn phế ư?

Bác sĩ nghiêm khắc cảnh cáo, làm cho Tổng Dao kinh hách không thôi, vì không muốn để cho tổng giám đốc đại nhân điển trai, phóng khoáng, hào hoa bị cụt một tay như Dương Quá. Mấy ngày kế tiếp, Tổng Dao luôn nhớ kỹ trong lòng lời dặn dò của bác sĩ, đốc thúc Quý Thừa Xuyên uống thuốc, thay thuốc, quả là xem trọng anh hơn cả lúc mình bị thương.

Cô chu đáo cẩn thận như vậy, nếu là ngày thường, tổng giám đốc đại nhân vô cùng có khả năng sẽ coi đây là cái cố, ý lại ở trong phòng cô không chịu đi. Nhưng gần đây, vì chuyện của công ty nên Quý Thừa Xuyên

cực kỳ bận rộn, dù hai người ở chung dưới một mái nhà, bọn họ cũng hiếm khi có cơ hội gặp mặt nhau.

Tống Dao không trách Quý Thừa Xuyên bận rộn, chỉ là cô lo anh bận quá sẽ không quan tâm đến bệnh tình của mình, vì vậy mỗi khi đến giờ uống thuốc, thay thuốc, cô sẽ đi gõ cửa thư phòng, bảo đảm việc trị bệnh của Quý Thừa Xuyên được xuyên suốt.

Tám giờ tối, đến giờ phải thay thuốc, Tống Dao cầm băng gạc, thuốc mỡ, đúng giờ chạy đến gõ cửa thư phòng anh.

“Vào đi.” Trong thư phòng truyền ra giọng nói của Quý Thừa Xuyên.

Tống Dao đẩy cửa đi vào, trông thấy anh mặc một bộ đồ ngủ màu xanh đậm, cặm cùi vùi đầu vào bàn xem văn bản tài liệu, cho đến khi cô đến gần cũng không ngẩng đầu, chăm chú nhìn tỉ mỉ vào tài liệu chẳng chịt dĩa số liệu, hai mắt anh hiện lên vẻ mệt mỏi.

“Em đến thay thuốc cho anh.” Tống Dao yếu ớt nói.

“Em ngồi bên cạnh một lát, để anh xem xong phần này đã.” Quý Thừa Xuyên ngẩng lên rồi lại nhanh chóng cúi xuống, xem như cho cô câu trả lời tốt nhất. Đương nhiên, nếu đổi lại là người khác, e rằng ngay cả cơ hội vào cửa cũng không có.

“Được.” Tống Dao biết rõ tính cách của anh, đơn giản trả lời một câu sau, lập tức ngồi im lặng một bên chờ.

Giờ phút này, trong thư phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy âm thanh của tiếng lật trang giấy, cộng với tiếng ma sát khi Quý Thừa Xuyên cầm bút đánh dấu trên giấy.

Tống Dao đặt thuốc sang một bên, bắt đầu nhìn chăm chú vào Quý Thừa Xuyên, tài liệu trong tay anh còn quá nửa, trong chốc lát e rằng không

thể xem xong hết, trong lòng cô hiểu rõ, chỉ bây giờ cô mới có thể yên tâm to gan quan sát kỹ càng tổng giám đốc đại nhân, chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

Quả nhiên, tài liệu chưa xem xong, Quý Thừa Xuyên như bị trúng ma thuật, hoàn toàn chú tâm vào những nhóm số liệu ấy, triệt để xem Tổng Dao như không khí.

Còn Tổng Dao cũng vừa hay có cơ hội quan sát tỉ mỉ Quý Thừa Xuyên một chút, lúc tổng giám đốc đại nhân trong trạng thái làm việc với ngày thường luôn tỏ vẻ kiêu ngạo, phách lối, tự cao tự đại, hạ lưu vô sỉ tưởng chừng như hai người.

Bây giờ, anh tập trung tinh thần như vậy, mỗi một ánh mắt, mỗi một cái nhíu mày, mỗi một lần giơ tay, đều đem lại lực hấp dẫn trí mạng không có gì sách bằng, cảnh đẹp mà ý vui, làm cho Tổng Dao không thể dời mắt.

Đôi khi, Tổng Dao thật sự không hiểu, người đàn ông trước mắt cô tốt cùng là một người thế nào.

Anh có thể rất máu lạnh, cũng có thể rất ngang ngược, nhưng có lúc lại rất dịu dàng, cũng có thể rất gần gũi. Anh dường như được sinh ra bởi những điều mâu thuẫn đó, là một đóa hoa hồng có gai, xinh đẹp nhưng gai góc, hấp dẫn mà nguy hiểm.

Phải làm thế nào mới có thể đến gần anh, nhưng không bị anh trói buộc, Tổng Dao rất hoang mang.

Trong lúc cô ngờ vực, cuối cùng Quý Thừa Xuyên cũng xem xong trang tài liệu cuối, anh ngừng đầu, dùng giọng nói trầm thấp pha lẫn vẻ mệt mỏi nói với cô: “Lại đây.”

Tổng Dao vội vàng đem thuốc qua đó, muốn giúp anh thay thuốc, nào ngờ vừa đi đến trước mặt đã bị Quý Thừa Xuyên nắm chặt hông, một tay

kéo cô ngồi lên chân anh.

Thuốc trong tay cô rơi xuống đất, va chạm với sàn nhà, phát ra những âm thanh trầm đục.

Tống Dao chưa kịp quay người cúi xuống nhặt, gương mặt của Quý Thừa Xuyên đã vùi sâu vào hõm vai cô, nỉ non: “Dao Dao, anh nhớ em lắm.”

Anh nói đơn giản vài từ, đã nói ra nỗi khổ của mình, rõ ràng hai người đã ở chung dưới một mái nhà, nhưng lại vì đủ loại nguyên nhân mà không thường xuyên gặp mặt, khiến cho trái tim cô run rẩy.

Cô rất muốn nói một câu “em cũng rất nhớ anh”, nhưng này giờ cô vẫn còn trong trạng thái mơ màng, lời nói vượt khỏi miệng lại thành, “Nếu anh mệt quá, nên nghỉ ngơi sớm một chút, tránh cho vết thương không lành.”

Lời tâm tình không được đáp lại như mong muốn, Quý Thừa Xuyên dường như hơi mất mát, buông lỏng cánh tay đặt bên hông cô.

Tống Dao vội vàng đứng lên, nhặt gói thuốc rơi trên đất, nói: “Để em giúp anh thay thuốc.”

“Ừm.” Quý Thừa Xuyên đáp lời, nhưng không phối hợp với cô.

“Để em giúp anh thay thuốc.” Tống Dao lặp lại.

“Thay đi.” Người nào đó giang hai cánh tay, ngồi thẳng tắp trên ghế.

Người này rõ ràng muốn người khác hầu hạ từ đầu đến cuối, Tống Dao đành chịu, đặt thuốc sang một bên, vươn tay, run tay cởi đai lưng áo ngủ cho Quý Thừa Xuyên.

Đai lưng vốn không được thắt chặt, Tống Dao vừa kéo liền tuột xuống, áo ngủ anh rộng mở, từng múi cơ bắp, cơ bụng phơi bày trước mắt Tống Dao, phía dưới anh chỉ mặc một chiếc quần lót...

Mẹ kiếp, dù có ra sao anh vẫn phải mặc quần dài mà làm việc chứ!

Tống Dao đỏ bừng mặt, vội vàng giương mắt, kiểm nén nhịp tim thành thịch nháy loạn trong lòng, cởi hết áo ngủ cho Quý Thừa Xuyên, lộ ra vết thương được băng bó trên bờ vai, bắt đầu giúp anh thay thuốc.

Trong suốt quá trình, Quý Thừa Xuyên cũng không nhúc nhích, không nói lời nào, thản nhiên hưởng thụ hết thảy, chỉ là đôi mắt ấy, từ đầu đến cuối luôn nhìn chăm chú vào gương mặt của Tống Dao, khiến cho cô cảm thấy rất áp lực.

Để đánh vỡ sự trầm mặc lúng túng này, Tống Dao kiên trì tìm chủ đề: “Cái đó... Anh đau thì cứ nói với em, em sẽ nhẹ tay một chút.”

“Không đau.” Đơn giản trả lời xong, vốn không có cách nào để đoạn đối thoại được tiếp tục.

Tống Dao đành phải tiếp tục tìm chủ đề khác: “Giữa trưa, bác sĩ Vương có gọi điện cho em, nói rằng chỉ cần anh uống thuốc đúng giờ, mỗi ngày thay thuốc, sẽ không có vấn đề gì, một tuần nữa hẳn là sẽ lành.”

“Ừm.”

“Em đang nghĩ, đợi anh khỏe lại, em sẽ về...”

“Thiên Dương, có nói gì với em à?” Quý Thừa Xuyên đột nhiên hỏi.

“Thiên Dương?” Tống Dao không hiểu vì sao Quý Thừa Xuyên lại đột ngột nhắc đến em trai của anh, chỉ có thể suy nghĩ và trả lời anh, “Không có gì, cậu ấy không nói gì với em cả.”

“Giữa trưa, cậu ta ở phòng em?” Anh tiếp tục hỏi.

“Vâng...” Không biết vì sao, Tống Dao luôn cảm thấy hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của tổng giám đốc đại nhân, cúi đầu thay thuốc.

“Cậu ta đã vào phòng em, vậy mà không nói gì sao?” Lời nói lộ ra vẻ ghen tuông muôn phần và hơi chua chát.

“Cậu ấy nói... Em không hiểu nghệ thuật.”

“Vậy à?” Quý Thừa Xuyên cười nhạt, “Anh lại cho rằng cậu ta nói thích em chứ.”

Bỗng chốc trong tổng giám đốc đại nhân đoán trúng, Tống Dao nóng vội: “Làm sao có thể, cậu... cậu ấy làm sao có thể... thích... em...” Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, hiển nhiên là cực kỳ chột dạ.

Quý Thừa Xuyên không vui, không khách khí nói: “Có thể là do cậu ta bị mù rồi.”

“Vậy chẳng phải anh càng mù hơn sao.” Tống Dao lẩm bẩm.

“Em nói gì đấy?” Quý Thừa Xuyên hỏi.

“Em nói em thay thuốc xong rồi!” Tống Dao tự biết không thể biện bạch, vội vàng đổi giọng, tiện thể kéo áo ngủ của tổng giám đốc đại nhân về vị trí cũ, che lại cảnh xuân sắc.

Nào ngờ lại truyền đến tiếng cười lạnh của Quý Thừa Xuyên, anh thừa nhận thẳng thừng: “Đúng, anh cũng mù.”

Cái gì? Tống Dao bối rối, trừng to mắt, không rõ lời nói của Quý Thừa Xuyên có dụng ý gì.

Chỉ thấy anh đứng lên, mặc vào áo ngủ, cài lại đai lưng mà tự giễu: “Anh mù, mù đến mức không nhận ra cô gái như em vậy mà rất được chào đón, trước kia có Thịnh Tư Kỳ, sau này lại có Quý Thiên Dương, em hãy thành thật nói cho anh biết, em còn chọc phải phiền phức nào nữa, tránh cho anh phải giải quyết từng người một.”

Thật ra khi Quý Thừa Xuyên nói những lời này, ngoài tức giận, càng ẩn chứa nhiều sự cam chịu, nhưng khi truyền vào tai Tống Dao, lại trở thành một loại trào phúng.

Vừa rồi Tống Dao còn chột dạ, khoanh khắc này chột nổi giận: “Em còn có thể chọc phải ai nữa chứ, em chọc phải phiền phức lớn nhất, chẳng phải là anh đó sao!”

“Hóa ra lúc đầu, anh trong mắt em, là một loại phiền phức.” Quý Thừa Xuyên giận tái mặt, bầu không khí chột đông cứng.

Lời nói quá nặng, không thể thu lại, Tống Dao chỉ có thể kiên trì, gắng gượng đến cuối cùng: “Anh hung dữ với em làm cái gì, là anh nói muốn giải quyết phiền phức, không phải tự em nói.”

“Chẳng lẽ em thế này không phải rước lấy phiền phức cho anh?” Chỉ cần nghĩ đến Tống Dao từng có một đoạn thời gian quen biết với Quý Thiên Dương, Quý Thừa Xuyên không kiềm được phần nộ.

“Quý Thừa Xuyên, em gây phiền phức cho anh cái gì? Bệnh là anh muốn nguy trang, viện là anh muốn ra khỏi, nhà là anh muốn em trở về với anh, nếu như anh chê em gây phiền phức cho anh, em đi là được!”

“Được, em đi đi.”

Đơn giản nói một câu, tựa như mũi khoan bén nhọn, ra sức khoan vào cánh cửa lòng cô, lúc này đây, lồng ngực cô như bị cái gì đó đâm vào, xuyên thủng.

Cô lùi về sau, quay người muốn chạy.

Sau một khắc, tay lại bị kéo lại, Quý Thừa Xuyên nắm chặt tay cô, im lặng, không nói lời nào.

“Anh còn muốn làm gì?” Tống Dao buột miệng nói, chẳng hiểu vì sao, giọng nói trở nên nghẹn ngào, nghe thấy mà đau lòng.

“Anh...” Anh muốn mở miệng nói lời xin lỗi, nhưng lời nói vượt ra khỏi miệng, lại bị chi phối bởi lòng tự trọng chết tiệt kia, bất luận như thế nào cũng không nói nên lời, cuối cùng trở thành, “Bệnh tình của anh chưa khỏi, không cho em đi.”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Quý Thiên Dương bỗng quay về, không chỉ phá vỡ cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc mỹ mãn vốn có của Quý Thừa Xuyên và Tống Dao, còn làm cho quan hệ giữa ba người bế tắc khôn cùng.

Trong biệt thự nhà họ Quý trong vài ngày liên tục phải chịu “hiện tượng khí lạnh” thấp hơn so với bề ngoài, mọi người đều cảm thấy lo lắng.

Buổi sáng, lúc Khương Nam Hiên theo lễ thường đến tìm Quý Thừa Xuyên để báo cáo công việc, anh nhìn thấy đầu mối, không hề kiêng dè mà châm chọc: “Không ngờ có một ngày cậu sẽ tự đào hố chôn mình.”

“Cậu có ý gì?” Quý Thừa Xuyên bắn ra vài ánh mắt giết người.

“Không có ý gì, chỉ là cảm khái một chút về vận mệnh thôi.” Khương Nam Hiên cười nói, “Lúc nhìn thấy cô gái ấy, tôi không ngờ cô ấy sẽ được hoan nghênh như vậy, ngay cả em trai cậu, chú chó sói đó cũng có thể bị cô hạ gục, tôi thật sự bội phục sát đất.”

Quý Thừa Xuyên phụng phịu, không nói gì cả, có lẽ đã bị chọc tức.

Khương Nam Hiên mặc kệ anh, tiếp tục trêu chọc: “Cậu tìm mọi cách để chú chó sói con về nhà, lại không ngờ được khi nó vừa vào cửa lại ngậm lấy miếng thịt của cậu phải không?”

“Đủ rồi!” Quý Thừa Xuyên rớt cuộc nổi giận, “Cậu ngậm miếng lại cho tôi, hãy làm những chuyện cậu nên làm, cậu làm thế nào bảo nó về, thì làm thế ấy bảo nó đi, tôi không muốn gặp nó nữa.”

“Cậu bảo tôi gọi nó về, tôi nghe, nhưng cậu lại bảo tôi tiễn nó đi, thật xin lỗi, năng lực tôi có hạn.” Khương Nam Hiên buông tay, vẻ mặt cam chịu.

“Đừng cho rằng tôi không có cách nào đối phó với nó, tôi có thể để nó về, cũng có thể tiễn nó đi.”

“Phải, năng lực của cậu mạnh hơn so với tôi, nhưng tôi cũng muốn khuyên cậu một câu, đừng hành động theo cảm tính.” Khương Nam Hiên bỗng nghiêm mặt nói, “Cậu “nghỉ ngơi” cũng nhiều lắm rồi, đây là lúc nên có bước đi kế tiếp, nếu không làm ra chuyện kinh thiên động địa, mà muốn tóm gọn một mẻ mấy lão già đồng sự ấy, e rằng là chuyện không hề dễ dàng.”

Quý Thừa Xuyên không nói, rơi vào trầm tư.

Mặc dù anh không vừa mắt đủ điều về Quý Thiên Dương, nhưng không thể không thừa nhận rằng Khương Nam Hiên nói rất có lý, Quý Thiên Dương là một bước đi cực kỳ quan trọng trên bàn cờ của anh, chỉ khi đi một bước này, anh mới có thể đảo ngược thế cục một cách hoàn toàn, triệt để kiểm soát tập đoàn Thừa Thiên.

Có lẽ là hết lần này đến lần khác, dưới gầm trời này có chuyện trùng hợp đến vậy, cái thằng đó lại là bạn học cấp 3 của Tống Dao, từng có những chuyện xưa mà anh không biết, đây quả thực là chuyện khiến cho anh ghen ghét không nhịn được mà nổi giận, thậm chí ảnh hưởng đến sức phán đoán gần đây mà từ trước đến nay anh vẫn luôn tự hào.

Muốn triệt để kiểm soát toàn bộ tập đoàn Thừa Thiên nhất định cần phải để cho Quý Thiên Dương ở lại, nhưng muốn độc chiếm Tống Dao phải để cho tên đó rời khỏi. Trong hai chỉ được chọn một, đây là lần đầu tiên Quý Thừa Xuyên làm ra một quyết định mà anh cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Đúng lúc này, quản gia lão Ngô lại đến thông báo một tin tức ngoài ý muốn, Tống Dao đã đi từ sớm.

Trước khi đi, Tống Dao đã trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, một mặt cô đã hứa với Quý Thừa Xuyên, đợi vết thương của anh tốt lên mới rời đi, mặt khác cô lại cảm thấy hỗn loạn, phiền não khi bị kẹp ở giữa bầu không khí căng thẳng của hai anh em họ, mà khi đó Quý Thừa Xuyên lại dùng thái độ lúc nóng lúc lạnh đối xử với cô, làm tổn thương trái tim cô.

Thật ra bệnh tình của Quý Thừa Xuyên đã khá rồi, cô có ở lại hay không, thì anh vẫn sẽ chóng khỏi thôi. Với sự căn dặn của bác sĩ Vũ, cùng với sự săn sóc của lão Ngô, nhất định sẽ chữa trị cho anh một cách nghiêm ngặt, thậm chí còn làm được tốt hơn so với cô. Đã như vậy, cô lại ở đó thì có ích lợi gì đâu?

Nghĩ như thế, Tống Dao khẽ cắn môi, rời khỏi biệt thự Quý gia.

Hơn nửa tháng không quay về nhà trọ, Tống Dao vốn cho rằng cuối cùng mình cũng có thể thở phào, nào ngờ mới vừa vào cửa không bao lâu sau, dì Trương chủ nhà lại đến, ngay cả những câu khách sáo cũng không nói, dì nói thẳng muốn bán nhà, bảo Tống Dao dọn đi trong hai ngày.

“Hai ngày?” Tống Dao cảm thấy choáng váng, vội vã nói, “Dì Trương, hợp đồng thuê nhà vẫn chưa đến kỳ hạn, dì không thể đuổi con đi được!”

“Chuyện hợp đồng, dì sẽ theo lệ thường mà bồi thường cho con, cùng lắm tiền thuê nhà tháng này không thu, nhưng căn nhà này dì nhất định phải lấy lại!”

“Dì không thể làm như vậy được, chỉ trong hai ngày, dì nghĩ xem con có thể chuyển đi đâu bây giờ? Ít nhất cũng phải thông báo cho con sớm một chút!”

“Dì cũng không có cách nào, thằng con trai của dì đến Ma Cao thua hơn 100 vạn rồi, đối phương cho dì thời gian một tuần lễ để kiếm tiền sang đó chuộc người, nếu không bán căn nhà này trong vài ngày tới, làm sao dì có thể gom góp nhiều tiền mặt như vậy để trả cho bọn cho vay nặng lãi?” Lúc dì nói, vẻ mặt lo âu, không phải như đang nói dối.

Tống Dao hơi dao động: “Nhưng mà chỉ có hai ngày, cũng quá gấp, con không chuẩn bị được gì!”

“Người mua nhà dì đã tìm được, người ta trả tiền mặt, bây giờ muốn nhà, con không đi dì không có cách nào lấy tiền, không có cách nào cứu con trai của dì! Đồ đạc của con tạm thời không cần chuyển hết, hoặc có thể để tạm ở gara, nhưng căn nhà này phải để trống.” Dì Trương nói xong, hốc mắt đỏ lên, khẩn cầu nói, “Tiểu Tống, dì biết rõ con là người tốt bụng, xem như con thương tiếc cho bà già này đi, dì chỉ có một đứa con trai, nếu nó có xảy ra chuyện không hay gì, dì không thể sống nổi!”

Nhìn thấy bà chủ thuê nhà cường thế ngày xưa, hôm nay lại sa sút thế này, Tống Dao mềm lòng, rốt cuộc vẫn thỏa hiệp.

Sau khi tiễn bà chủ thuê nhà, Tống Dao nhìn lại nhà trọ mà cô thuê được hơn một năm, lòng mờ mịt.

Hai ngày, cho dù đồ đạc trong nhà có thể tạm thời để ở gara, nhưng còn cô thì ở đâu? Không thể ngủ ngoài đường được? Hay là quay về nhà Quý Thừa Xuyên?

Không, không, không!

Tống Dao càng hoảng sợ bởi ý nghĩ của mình, cô vất vả lắm mới quyết định rời khỏi Quý Thừa Xuyên, thậm chí còn từ chối bắt máy nhiều cuộc gọi của tổng giám đốc đại nhân, nếu như bây giờ quay về, chẳng phải quá mất mặt rồi không?

Huống hồ, cô cũng không muốn quá mức dựa dẫm vào Quý Thừa Xuyên, tỏ vẻ mình rơi vào thế yếu, tuy quả thực cô là một kẻ yếu trong quần thể.

Nói tóm lại, tuyệt đối không thể đi tìm tổng giám đốc đại nhân, càng nghĩ, trong thời điểm này hình như chỉ còn một người nữa mà cô có thể nương nhờ.

Tiểu long nữ!

Trong hai ngày bắt cô dọn đi, Tống Dao cảm thấy bản thân thật thảm, nào ngờ khi cô kéo hành lý đến nương nhờ Tiểu long nữ, lại nhận ra cô ấy còn thảm hơn cô.

“Dao Dao!” Tiểu long nữ đầu tóc rối bù mở cửa, mặt mũi sưng vù, hai mắt chằng chịt tơ máu, vừa thấy Tống Dao liền không kiềm được mà gào khóc.

“Cậu làm sao vậy, có chuyện gì từ từ nói, đừng khóc mà!” Tống Dao nóng vội, trước đó lúc gọi điện thoại cho Tiểu long nữ, cô đã cảm thấy giọng nói của cô ấy không ổn, nào ngờ thực sự xảy ra chuyện gì đó.

Bên này, Tiểu long nữ bắt đầu khóc lóc kể lể: “Cái tên Trình Tường chết tiết đó ở sau lưng tớ có đàn bà ở bên ngoài, chẳng những tiêu xài hết tiền dự tính kết hôn của chúng tớ, còn lấy của tớ 20 vạn, đó là tiền mà cha mẹ tớ dành dụm tiết kiệm chuẩn bị để đặt cọc tiền mua nhà cho chúng tớ, tình cảm bảy năm, làm sao anh ta có thể nhẫn tâm đối xử như thế với tớ cơ chứ?”

Trình Tường là bạn trai của Tiểu long nữ, hai người bắt đầu yêu đương từ hồi còn học đại học, sau khi tốt nghiệp vẫn ở bên nhau cùng dốc sức làm việc ở thành phố này, ở chung nhiều năm, tình cảm vẫn luôn rất ổn định.

Trước đó, Tống Dao đã gặp Trình Tường mấy lần, là một người rất đô con, tướng mạo cũng vậy, thẳng thắn mà nói mỹ nữ như Tiểu long nữ đứng chung một chỗ với người như vậy thật sự không xứng. Nhưng Tiểu long nữ vẫn luôn một lòng với anh ta, trong công ty có nhiều đồng nghiệp nam có điều kiện tốt theo đuổi cô ấy, mà cô chẳng bận tâm, một lòng chỉ muốn kết hôn với Trình Tường.

“Chúng tớ ở bên nhau mấy năm nay, gần như đều là tớ kiếm tiền nuôi gia đình, anh ta tìm phần việc không như ý, tâm trạng không tốt sẽ hút thuốc uống rượu, tớ có lòng khuyên nhủ anh ta, anh ta lại ầm ĩ với tớ. Hơn nửa năm nay, anh ta bỗng nói với tớ muốn làm kinh doanh, tự mình làm ông chủ, tớ còn cảm thấy anh ta thật sự có lòng cầu tiến nữa chứ, nào ngờ phải hứng chịu hàng nhát dao, anh ta cầm lấy tiền chuẩn bị kết hôn để nuôi đàn bà bên ngoài!”

Trông thấy Tiểu long nữ càng nói càng kích động, Tống Dao vội vàng khích lệ cô: “Anh ta thực sự ngoại tình hay là giữa hai người có hiểu lầm?”

“Không thể là hiểu lầm, tớ đã tận mắt trông thấy! Ngày đó tớ đi ngang qua khách sạn, tận mắt nhìn thấy anh ta ôm ấp một ả đàn bà đi ra, cậu không biết ả đàn bà đó xấu thế nào đâu, tớ nhìn muốn buồn nôn, sao anh ta có thể xuống tay được nhỉ?”

“Vậy sao cậu không vạch trần anh ta ngay tại chỗ?”

“Tớ...” Tiểu long nữ nói đến đây, hơi nghẹn ngào, “Chẳng lẽ tớ không thể cứu vãn tình hình một chút sao? Chúng tớ bên nhau hơn bảy năm, sắp chuẩn bị kết hôn, anh ta không thể nào vào lúc này vượt trào...? Cho nên tớ muốn nghe anh ta giải thích một chút, biết đâu chừng có hiểu lầm gì đó...”

“Sau đó cậu sẽ tha thứ cho anh ta?” Tống Dao cũng nóng nảy theo, không ngờ Tiểu long nữ năng nổ của ngày thường, khi bắt gặp bạn trai vượt trào, lại ngu nghếch thành vậy.

“Tớ không tha thứ cho anh ta, tớ chỉ muốn bình tĩnh hòa giải với anh ta, có vấn đề gì chúng tớ có thể cùng nhau giải quyết, dù sao cũng bảy năm rồi! Nào ngờ tớ vừa hỏi, anh ta liền thừa nhận tất cả, còn quỳ trên mặt đất khóc lóc cầu xin tớ tha thứ cho anh ta. Dao Dao, cậu biết không, lúc này trong lòng tớ đã có ý định giết anh ta, sao tớ lại gặp phải kẻ hèn hạ như vậy chứ? Kiếp trước tớ đã gây nghiệt gì đây!”

“Còn chuyện 20 vạn kia thì như thế nào?”

“Tớ cho là anh ta là một kẻ hèn hạ, không ngờ hành động của anh ta còn hèn hạ hơn, mới buổi tối còn khóc lóc xin tớ đừng chia tay với anh ta, nói sẽ bỏ ả đàn bà kia kết hôn với tớ. Ngày hôm sau tớ liền phát hiện toàn bộ 20 vạn trong tài khoản liền mất sạch, tên hèn hạ đó thừa dịp tớ khóc trong phòng, dùng máy tính của tớ chuyển toàn bộ tiền của tớ qua tài khoản của anh ta, ngay cả hai đồng bạc lẻ cũng không chừa lại!”

“**!” Tống Dao không nhịn được buông lời thô tục, “Anh ta đã hèn hạ như vậy, cậu còn ở trong nhà khóc lóc cái gì hả? Mau đi báo cảnh sát đi!”

“Báo cảnh sát ư?” Tiểu long nữ khóc bù lu bù loa cảm thấy khó xử bởi câu nói của Tống Dao.

“Đương nhiên phải báo cảnh sát, đây cũng phải vấn đề tình cảm của hai người, hành động của anh ta là trộm cướp, là lừa dối, phải giành lại số tiền ấy!”

“Nhưng mà... như vậy được không?” Tiểu long nữ lau nước mắt, do dự, “Dù sao chúng tớ đã bên nhau bảy năm rồi...”

“Long Tinh Tinh!” Tống Dao tức giận đến giơ chân, “Cậu hãy tỉnh lại! Bảy năm thì sao chứ? Chẳng lẽ cậu mặc kệ tên cận bã đó lừa gạt, lấy tiền của cậu ở bên ngoài ung dung tự tại sao? Không lẽ cậu còn tình cảm với loại người đó?”

“Tớ đã nhìn thấu anh ta, nhưng còn chuyện báo cảnh sát...” Tiểu long nữ vẫn đắn đo, “Nếu làm lớn chuyện, để cho bạn bè, người thân của tớ biết, cha mẹ tớ còn đâu mặt mũi gặp ai chứ? Trước kia, những người trong nhà đều cảm thấy chúng tớ sẽ kết hôn, nếu như bọn họ biết được anh ta bắt cả hai tay trong thời gian quen tớ, mà tớ còn bị anh ta lừa mất 20 vạn, bọn họ nhìn tớ bằng thái độ gì đây? Sau này tớ còn mặt mũi nào về nhà nữa?”

“Tớ phục cậu rồi, lúc này cậu còn thời gian suy nghĩ cách nhìn của người khác về mình làm cái gì? Đây là chuyện của cậu, cậu nên làm thế nào, quyết định chuyện gì, đó là quyền của cậu mà!”

“Nói dễ nghe quá, không phải cậu cũng bởi vì quan tâm ánh mắt của mọi người, mới không đi làm đó sao?” Tiểu long nữ thấp giọng lầm bầm.

Tống Dao ngẩn ngơ.

Người ngoài cuộc tỉnh táo, kẻ trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Chuyện của mình thì mình quyết định, đạo lý đơn giản như vậy, bản thân cô trong lúc đó chưa bao giờ suy nghĩ cẩn thận, chỉ khi Tiểu long nữ gặp phải chuyện tương tự, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Qua nhiều năm, cô luôn sống trong nỗi ám ảnh của quá khứ, vì né tránh tin đồn của người khác, thậm chí cô không dám đối diện với nội tâm chính mình, làm mọi chuyện luôn cẩn trọng, né tránh khắp nơi, sống tui thân như vậy, cũng bởi vì cái nhìn của người khác.

Hoang đường, quá hoang đường!

Trông thấy Tống Dao đột ngột thất thần, Tiểu long nữ lập tức nhận ra mình nói sai, vội vàng giải thích: “Thực xin lỗi, Dao Dao à, cậu có lòng tốt động viên tớ, tớ còn nói những lời đó, thật ra ý của tớ không phải vậy, cậu có nỗi khổ tâm riêng của cậu, tớ...”

“Cậu nói không sai!” Tống Dao ngắt ngang lời cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Tớ không tư cách nói những lời đó với cậu, tớ cũng phải tỉnh lại, không nên luôn bận tâm đến ánh mắt của người khác.”

“Dao Dao...”

“Như vậy đi, tớ hứa với cậu, chỉ cần cậu sẵn lòng đi báo cảnh sát, tớ cũng bằng lòng trở về đối mặt với mọi người, dù sao trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề gì, đối với tớ hay đối với cậu cũng như vậy.” Lúc Tống Dao nói ra những lời này, trong mắt lóe lên sự kiên định trước nay chưa từng có, nắm thật chặt bàn tay của Tiểu long nữ.

Cảm xúc như được lan truyền, Tiểu long nữ cảm nhận được sự kiên định của Tống Dao, giờ phút này cô cũng trở nên kiên quyết: “Được, chúng ta, một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Lúc Tống Dao khuyên nhủ, Tiểu long nữ quyết định đi báo cảnh sát, không ngờ có chuyện tình cờ vậy, người đón tiếp họ chính là chú cảnh sát dân nhân tiểu Hoàng, chú là một trong hai người bắt tên sắc lang lần trước, chính xác thì bây giờ phải gọi là cảnh sát Hoàng.

Trông thấy Tống Dao, cảnh sát Hoàng rất kích động.

Chú vẫn còn nhớ tối hôm ấy, dù chú đã làm việc nhiều năm nhưng vẫn không có ai biết đến, do vụ án sắc lang có đột phá, hai người chú cộng tác đã lập công lớn, thăng chức trở thành cảnh sát, cũng là vì may mắn thôi.

“Cô gái nhỏ à, cháu cuối cùng cũng rảnh đến tường trình sao? Người bạn trai là sếp lớn của cháu đâu rồi, tại sao không đến vậy?” Cảnh sát Hoàng trêu chọc.

Nhắc đến Quý Thừa Xuyên, Tống Dao liền hơi xấu hổ: “Không phải, là bạn của cháu đến báo án ạ.”

“Báo án?” Cảnh sát Hoàng tỏa sáng hai mắt, dường như chú lại thấy ánh bình minh khi mình thăng chức, vội vàng hỏi thăm tình tiết vụ án.

20 vạn không phải số tiền nhỏ, cộng thêm việc Tống Dao đã trở thành nữ thần mang lại may mắn cho cảnh sát Hoàng, nên chú vô cùng coi trọng vụ án này, ghi lại từng lời nói chân chân thật thật của Tiểu long nữ, hơn nữa chú rất nghiêm túc tiến hành phân tích tình tiết vụ án.

“Tình huống này có rất nhiều, hai cô cậu mới chỉ quen nhau bảy năm, khoảng thời gian trước, có một vị phu nhân đã kết hôn ba mươi năm, lại bị chồng và kẻ thứ ba lừa gạt hết nhà cửa. Gặp chuyện này, ngàn vạn lần không thể do dự, nhất định phải báo cảnh sát!”

Khi được cảnh sát Hoàng khuyên nhủ lần nữa, Tiểu long nữ rốt cuộc cũng kiên quyết đoạn tuyệt với Trình Tường.

“Cô cung cấp thông tin rất kỹ lưỡng, hẳn là rất nhanh có thể tìm được nghi phạm, đến lúc đó hy vọng cô có thể tiếp tục phối hợp với chúng tôi trong công việc.”

“Chắc chắn!” Tiểu long nữ gật đầu.

“Nói đến phối hợp, cô gái nhỏ, cô còn thiếu nợ tôi một tờ tường trình bây giờ có thể làm chưa?” Cảnh sát Hoàng không nhịn được chuyển đề tài về phía Tống Dao.

“Tường trình cái gì?” Tiểu long nữ tò mò hỏi.

“Cô không biết à? Tháng trước, bạn của cô và bạn trai cô ấy...”

“Cảnh sát Hoàng, bây giờ chúng tôi còn việc gấp, chuyện tường trình lần sau tôi chắc chắn sẽ phối hợp!”

Cảnh sát Hoàng gấp đến độ ở phía sau đuổi theo gọi: “Lần sau cô nhớ dẫn cả bạn trai là sếp lớn đến cùng nhé, cũng đừng lại vào đây âu yếm đó, hợp tác với cảnh sát là việc rất quan trọng!”

Tống Dao: “...”

“Dao Dao...” Tiểu long nữ bị Tống Dao kéo tay chạy ra khỏi cục cảnh sát làm cho cô cảm thấy thật hiếu kỳ, nhịn không được mở miệng muốn hỏi.

“Chúng ta đi chúc mừng một chút!” Tống Dao bỗng đề nghị.

“Chúc mừng?”

“Đúng vậy, chúc mừng cậu thu hồi 20 vạn, hồi sinh làm lại cuộc đời!”

“Nhưng mà 20 vạn vẫn chưa lấy lại được mà...”

“Chúng ta có thể cầu phúc mà, không phải vừa rồi cảnh sát đã nói, rất nhanh có thể phá án sao, cậu yên tâm đi, 20 vạn kia nhất định có thể thu hồi!” Tống Dao vỗ ngực cam đoan.

Tiểu long nữ sa sầm mặt: “... Dao Dao, cậu đang nói lãng sang chuyện khác đấy à?”

“Đi thôi, đi thôi! Tớ mời!”

“Cậu mời?” Bị một tên chặn bả lừa không còn xu dính túi, bị áp bức phải ăn mì tôm hết một tuần lễ, Tiểu long nữ tỏa sáng hai mắt.

“Ừm, tớ mời! Nhưng mà đừng...” Tống Dao còn chưa kịp nói hai chữ “quá đắt”, cô đã bị Tiểu long nữ lôi kéo chạy như điên hướng về “thức ăn ngon”.

Tiểu long nữ là một người ham ăn, nhìn cô ấy có vẻ gầy gò nhỏ bé, nhưng sức ăn cực kỳ lớn, quan trọng là ăn thế nào cũng không béo. Sau khi, hai người kiếm một tiệm cơm ăn một bữa no nê, cô ấy còn chưa thấy no, kéo tay Tống Dao nói muốn đến “Phố Rác”.

“Phố Rác” là một con phố nổi tiếng bán đồ ăn vặt, buôn bán phát đạt, cả con đường ngoài bán đồ ăn, còn có tiệm net, quán bida, quán bar, v... v... đặc biệt hấp dẫn những thanh thiếu niên.

Tống Dao chưa từng đến nơi này, nhưng Tiểu long nữ lại thường xuyên ra vào, rất đỗi quen thuộc nơi đây, cô vừa ăn vừa giới thiệu với Tống

Dao: “Phố Rác này nổi tiếng nhất với món cá nướng, ông chủ là người Trùng Khách, hương vị tuyệt đối là chính tông! Quán này còn có sữa nấu canh chua cá, thường xuyên xuất hiện trên tivi, hương vị cực kỳ đậm đà! Đúng rồi, trong con ngõ đó đi vào một chút sẽ có một quán Nướng, đừng trông thấy quán có bề ngoài bình thường, hương vị tuyệt đối là số một, mỗi lần đến đây tứ đều ăn. Đi, tứ dẫn cậu đi ném thử, bây giờ tứ mời!” Cô nói xong, lôi kéo Tống Dao tiến vào một con ngõ nhỏ.

Quán Nướng được gọi là “nướng”, thật ra là một sạp bán hàng được bày trí sơ sài như tên của nó, nhưng khách khứa lại cực kỳ nhiều, trong con ngõ nho nhỏ đông nghịt người.

Tiểu long nữ để Tống Dao chờ ở bên cạnh, còn mình bưng bưng khí thế chen vào đám người, dựa vào nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, chen vào hàng người bên này, lấn vào hàng người bên kia, nhanh chóng mua được hai hộp đồ nướng cỡ lớn, cùng với nửa tá bia.

Cùng lúc, Tống Dao ở bên này cũng có được hai chỗ ngồi, hai người lập tức ngồi nhanh xuống.

“Ăn đồ nướng này, nhất định phải uống bia lạnh, cái gì mà Coca, Sprite đều là mây bay, chỉ có bia cay nồng mới có thể phối hợp tốt nhất với mỹ vị của đồ nướng. Nào, chúng ta cạn ly, chúng mừng tứ - Long Tinh Tinh, hôm nay rất cuộc cũng thoát khỏi quá khứ, rời xa tên cận bã, làm lại cuộc đời một lần nữa!”

Tống Dao bị hào khí của cô ấy mà cảm động lây, nhanh chóng tập trung tinh thần vào chúc mừng việc “vứt bỏ quá khứ, làm lại cuộc đời một lần nữa”, hai người cạn một chén rồi lại một chén, nhanh chóng cảm thấy “high” dưới tác dụng của cồn.

“Trình Tường là một kẻ hèn hạ, anh ta tốt nhất nên cầu nguyện từ nay về sau đừng để tứ chạm mặt anh ta. Nếu không, tứ gặp anh ta một lần thì đá

một lần, không biến anh ta thành thái giám tở không mang họ Long!” Tiểu long nữ vỗ bàn mắng.

“Vậy mới đúng chứ, tở ủng hộ cậu! Hồ dữ không ra oai nên anh ta tưởng cậu là mèo bệnh, tên đàn ông đó đáng ăn đòn, không cho anh ta biết thế nào là lễ độ, anh ta vốn không biết hai chữ “tôn trọng” viết như thế nào!” Chợt nhớ đến gương mặt Quý Thừa Xuyên hay vênh váo, hất hàm sai khiến cô, không tránh khỏi nổi cáu lên.

“Dao Dao xinh xắn, lời nói của cậu chính là những gì tở nghĩ trong lòng, chúng ta cạ thêm một chén nữa!”

“Cạ ly! Đánh chết tên cạ bã đó!”

“Đánh chết anh ta rất đáng tiếc, đánh cho anh ta nửa thân bại liệt, vô sinh, nửa đời sau xem phim cũng không tiết được, chỉ có thể nhạt xà phòng!”

...

Các cánh đàn ông vốn ái mộ vẻ đẹp của Tiểu long nữ, mang lòng mơ ước thô tục đối với hai người, bây giờ họ đều đồng loạt tránh xa mấy mét, từng gương mặt đều biểu lộ vẻ mặt “má ơi, đàn ông không thể trêu vào hai người này!”

Trong đám người, chỉ có một người liên tục nhìn về phía bọn Tống Dao, vẻ mặt do dự.

“A Tuấn, cậu làm sao thế, ăn khuya cũng không tập trung, không phải nhìn trúng hai cô gái ấy chứ?” Mấy người bạn thân ăn chung với Chư Cát Tuấn nhin không được trêu chọc anh.

Chư Cát Tuấn đỏ mặt, vội vàng quay đầu giải thích: “Nói cái gì đấy, bọn họ là đồng nghiệp của tôi.”

“Đồng nghiệp cậu?” Mấy người bạn thân kinh ngạc, “Không phải chứ, hai mỹ nữ kia trông có vẻ có sức chiến đấu rất mạnh đó, công ty lớn của cậu đều chiêu mộ Bạch Phú Mỹ cơ mà? Mẹ nó, lần trước tôi muốn cậu giới thiệu các em trong công ty để tôi làm quen, lời này tôi rút lại, loại người đó anh em của cậu không thể chịu đựng nổi!”

“Đúng đấy, ai mà chịu nổi, uống bia mà như uống nước, lờ như say xỉn không chừng còn đi giết người?”

“Không đâu, bình thường các cô ấy không phải như thế, chắc là hôm nay tâm trạng không tốt.” Chư Cát Tuấn vội vã biện hộ thay Tống Dao và Tiểu long nữ, vừa ngoảnh đầu nhìn, người đã không còn.

“Thật ngại quá, tôi có việc gấp phải đi trước đây, lần sau đi ăn, tôi mời!” Chư Cát Tuấn nói xong, vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Đêm hôm khuya khoắt hai cô gái trẻ đi về vốn là chuyện rất nguy hiểm, huống hồ Tống Dao và Tiểu long nữ có vẻ như đã uống say, là một người đàn ông có trách nhiệm, Chư Cát Tuấn cảm thấy mình cần phải “bắt chó đi cày”, xen vào việc của người khác một lần.

Nào ngờ, lần này, anh thực sự quản đúng việc rồi.

Ăn uống no say, sau khi Tống Dao và Tiểu long nữ từ con ngõ đi ra ngoài, hai người cũng hơi say một chút, định về nhà, không ngờ trong lúc mấu chốt, bọn họ gặp phải oan gia - Trình Tường và kẻ thứ ba hẹn hò trên “Phố Rác”.

Lúc này, tên cặn bã đó hoàn toàn không biết mình đã trở thành tội phạm bị truy nã, anh ta và kẻ thứ ba đang ngọt ngào dựa sát vào nhau, em một miếng, anh một miếng, đút kem cho nhau ăn.

Bất thành linh trong đám người huyền não có một tiếng quát to: “Trình Tường, anh là đồ súc sinh!”

Không chờ hai người lấy lại tinh thần, một bóng người đã xông lên, một tay tóm lấy cây kem trong tay họ, tay kia nhấn cây kem đó lên mặt tên gian phu dâm phụ.

“Cô, mẹ nó có bệnh à?!” Trình Tường bị bôi kem lên mặt vốn muốn nổi giận, bỗng thấy rõ mặt Tiểu long nữ, trong chốc lát lúng túng.

“Tinh Tinh...”

“Tinh cái ** anh! Anh là đồ khốn, ăn cắp 20 vạn mà còn mặt mũi đi ăn chơi đàng điếm với con hồ ly tinh này, mau trả lại tiền cho tôi!” Tiểu long nữ mượn cớ lời ra, sức chiến đấu cả người bộc phát.

“Ai là hồ ly tinh? Mẹ nó, cô nói rõ cho tôi?” Trình Tường không dám lên tiếng, kẻ thứ ba bên cạnh không nhịn được mở miệng, bày ra bộ dáng muốn đánh nhau với Tiểu long nữ.

“Thật ngại quá, tôi nói sai rồi, hồ ly tinh xinh đẹp như vậy, nói cô là hồ ly tinh thì quá sỉ nhục các cô ấy, người như cô chỉ có thể là chồn tinh.”

“Con điếm kia, mày nói cái gì đó?” Kẻ thứ ba bị chọc giận, nhào qua muốn liều mạng với Tiểu long nữ.

Hai người nhanh chóng lao vào ẩu đả, Tống Dao thấy thế cũng vào hỗ trợ, hai chọi một, kẻ thứ ba vốn không có sức chiến đấu bao nhiêu nên bị hai người đánh cho kêu cha gọi mẹ.

“Trình Tường, mẹ nó, anh đứng ngây ở đây làm gì, mau đến đây giúp em!” Kẻ thứ ba bị nắm, kéo tóc gào to.

“Cô muốn anh ta đến giúp?” Tiểu long nữ cười lạnh, “Bản thân anh ta khó lo liệu, nói cho cô biết, tôi đã đi báo cảnh sát rồi, rất nhanh sẽ có người đến bắt anh ta!”

“Cái gì?!” Trình Tường vốn đứng ngây ngốc ở đằng kia nghe thấy những lời đó, liền mất kiểm soát, chạy đến kéo Tiểu long nữ lại, “Long Tinh Tinh, cô bị điên à, cô báo cảnh sát làm gì?”

“Anh còn mặt mũi hỏi tôi? Đương nhiên là tìm người đến bắt anh. Mẹ nó, anh không nói tiếng nào lấy cặp của bà đây 20 vạn, anh cho rằng bà đây không dám chống lại anh sao? Tôi nói cho anh biết, hành vi của anh gọi là lừa gạt, chờ vào tù mà ngồi đi!”

“Mẹ nó, cô điên rồi, mau đi hủy bỏ bản án với tôi!” Trình Tường luống cuống, anh ta tuyệt không ngờ bạn gái luôn ngoan ngoãn sẽ làm ra chuyện như vậy, anh ta gấp gấp, lôi kéo Tiểu long nữ rời đi.

“Được, đi thôi, đi đầu thú, để cảnh sát giam anh hai năm!” Tiểu long nữ không hề mềm lòng một chút nào.

“Cô điên rồi, tình cảm bảy năm, vậy mà cô đi báo cảnh sát đến bắt tôi? Cô còn lương tâm hay không hả!”

“Lương tâm? Mẹ nó, anh còn dám nói lương tâm với tôi, sao anh không tự hỏi chính mình một chút, tình cảm bảy năm à, vậy lương tâm của anh đi đâu mất rồi, chớ còn có lương tâm hơn so với anh!”

“Tinh Tinh, em đừng như vậy, anh sai rồi, em tha thứ cho anh được không? Anh không phải muốn vượt rào, là do ả ta dụ dỗ anh, thật ra từ đầu đến cuối trong lòng anh chỉ có mình em Tinh Tinh thôi!” Thấy cứng rắn không được, Trình Tường giả vờ đáng thương.

“Anh đã hối hận rồi đúng không? Muốn tôi tha thứ cho anh à?” Tiểu long nữ cười lạnh, “Được thôi, anh quỳ xuống nhận sai đi, tôi sẽ suy nghĩ một chút.”

Bịch!

Trình Tường không chút do dự quỳ xuống, người xem náo nhiệt bên cạnh đều kinh hãi, rồi rút lấy điện thoại di động ra chụp lại, ghi lại một màn kinh động này.

“Tinh Tinh, em xem, anh nghe lời em như vậy, vì em anh không sợ mất mặt, em tha thứ cho anh được không? Đừng kiện anh nữa nhé?” Trình Tường quỳ xuống ôm lấy chân Tiểu long nữ.

“Quỳ đàng hoàng cho tôi!” Tiểu long nữ hét lớn một tiếng.

Trình Tường sợ tới mức không dám nhúc nhích, thân hình cường tráng một mét chín, quỳ trên mặt đất như con chim cú.

“Vậy mới được chứ.” Tiểu long nữ nói xong, lấy điện thoại ra bắt đầu chụp ảnh, trái một tấm, phải một tấm, camera 360 độ lách tách mấy lần tại nơi Trình Tường đang quỳ.

Tình tượng này thật sự rất có lực sát thương, đừng nói là Tống Dao, kẻ thứ ba vừa bị đánh cũng kinh hãi không thôi, ngây ngốc ngồi rạp xuống đất, quên mất phải giúp tên gian phu của mình.

Lúc này, Tiểu long nữ đã chụp đủ, thuận tay post lên kênh bạn bè, Weibo và QQ, sau đó gọi điện thoại: “Alo, cảnh sát Hoàng phải không, tôi là Long Tinh Tinh. Cái tên Trình Tường gạt tiền tôi bây giờ hiện ở Phố Rác, phiền ngài dẫn đồng nghiệp đến bắt một phát...”

“Long Tinh Tinh!” Trình Tường chợt nhận ra mình bị lừa giỡn nên nổi cáu, nhanh chóng đứng lên muốn giật lấy điện thoại trong tay Tiểu long nữ.

“Các anh mau đến đây, lát nữa anh ta chạy mất!” Tiểu long nữ nhanh chóng tránh nhanh, trốn một bên gọi điện thoại.

“Cô muốn ông đây chết, ông đây cũng muốn cô chết cùng!” Trình Tường bị bức điên, nóng nảy nhanh chóng đuổi theo, thân hình anh ta cao lớn như vậy, dư sức lấy mạng Tiểu long nữ, Tiểu long nữ tựa như gà con bị chim ưng bắt lấy, anh ta muốn bóp cổ cô.

Nói chậm mà xảy ra nhanh, Chư Cát Tuấn luôn đi theo sau bọn họ bỗng vọt ra, dùng toàn lực đánh tới Trình Tường.

Chư Cát Tuấn có dáng dấp chừng một mét bảy mấy, người lại gầy, đối đầu với Trình Tường tương đương với việc lấy trứng chọi đá. May thay, Trình Tường không kịp đề phòng, nên thả Tiểu long nữ ra, sau đó mắt anh ta đỏ ngầu đánh trả Chư Cát Tuấn.

Cùng lúc đó, người xem náo nhiệt xung quanh cũng hoàn hồn lại, mọi người vốn căm thù những tên cặn bã đến nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay trông thấy cảnh anh ra tay tàn nhẫn, trong lòng họ liền tràn đầy căm phẫn, rồi rít tiến lên trợ giúp.

Khoảnh khắc ấy, Trình Tường bạo phát, mắt đỏ lên gặp ai cũng đánh.

Tiểu long nữ ngây ngốc, cô không ngờ mình lại khiến cho chuyện này xé ra to vậy, chân tay liên luống cuống, mắt thấy Trình Tường chạy về phía cô, vậy mà cô không thể nhắc chân chạy nổi.

“Chạy mau!” May thay có Chư Cát Tuấn nhanh trí, kéo tay Tiểu long nữ bỏ chạy.

Hai người chạy rất lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, lúc này mới dừng lại, thở hỗn hển, ướt đầm mồ hôi, hai chân mềm nhũn, đồng thời ngã ngồi trên mặt đất, dựa vào nhau.

“Chao ôi!!! Mẹ ơi, cuối cùng cảnh sát cũng đến, làm tôi sợ muốn chết!” Tiểu long nữ vẫn còn sợ hãi ngoảnh đầu lại, nói với Chư Cát Tuấn,

“Người anh em, cảm ơn cậu, nếu không có cậu, có lẽ hôm nay tôi đã bị cái tên điên kia bóp chết rồi!”

“Không có... không có chi... Đây là việc tôi nên làm...” Mới vừa rồi Chư Cát Tuấn còn làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân, bây giờ lại lắp ba lắp bắp đáp, không biết là vì chạy trốn quá nhanh hay là do sợ hãi.

Chư Cát Tuấn là một người nhu nhược, từ nhỏ ngay cả gà cũng không dám giết, hành động trượng nghĩa hôm nay của anh đã đạt đến cực hạn, vượt khỏi khả năng mà bản thân mình có thể tiếp nhận, bây giờ cả người mềm oặt, tim đập thình thịch.

“Không, người tốt như cậu hiện nay không còn nhiều, tôi nhất định phải cảm ơn... Á!” Tiểu long nữ nói non nửa, bỗng nhận ra điều gì, quát to một tiếng, “Tổng Dao đâu rồi?”

“Tiểu long nữ! Chạy mau!” Chiếc Land Rover màu đen đỗ ở ven đường, Tổng Dao mơ màng quát lên, Quý Thừa Xuyên lập tức không kiềm được bịt miệng cô lại.

“Tự lo cho bản thân em đi, đồ ngốc.”

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 70

“Xem ra tôi cần tránh đi một lát.” Khương Nam Hiên ngồi ở vị trí tài xế ngoảnh đầu nhìn lại, trông thấy cô gái bị Quý Thừa Xuyên ôm vào ngực, mà lúc này Tống Dao đã ngà ngà say, có lòng tốt ân cần hỏi.

“Không cần, lái xe đi.” Quý Thừa Xuyên đen mặt đáp.

“Đến nhà của cậu?”

“Nhà của cậu.”

“Nhà của tôi?” Khương Nam Hiên lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, “Cậu định phò thác bạn gái của cậu cho tôi à, hay là có ý định đuổi tôi ra khỏi nhà?”

Quý Thừa Xuyên cúi đầu, nhìn chăm chăm người trong ngực mình một hồi lâu, thấp giọng thở dài: “Cô ấy cần có người chăm sóc.”

“Sự hào phóng của cậu làm tôi hơi sorn gai ốc.” Khương Nam Hiên cố ý bày ra bộ dạng sợ sệt, “Tôi có thể từ chối không? Tôi không muốn dính dáng đến bạn gái của cậu, việc này làm tổn hại nghiêm trọng đến sự trong sạch của tôi.”

“Cũng được, tôi không ngại để cậu ra khách sạn ở đâu.” Quý Thừa Xuyên không ngần đầu trả lời.

“Chi phí ở khách sạn công ty có thể thanh toán không?”

“Mơ đi.”

“Cậu quá độc ác!” Khương Nam Hiên giả vờ đáng thương nói, “Vì phụ nữ, hẳn tâm để tôi có nhà mà không thể về, tôi muốn từ chức! Tôi muốn đổi việc! Tôi muốn...”

“Cậu lái xe cho đảng hoàng đấy!” Quý Thừa Xuyên rốt cuộc không thể chịu nổi nên cắt ngang lời nói cố tình gây sự của anh, bây giờ, anh không có tâm trạng đùa một chút với bất cứ kẻ nào.

Khương Nam Hiên biết điều quay đầu lại, đạp chân ga.

Cùng lúc đó, Tống Dao đang mê mang bị đánh thức bởi tiếng kêu của Quý Thừa Xuyên, cô nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, nhìn chằm chằm người trước mắt một lúc lâu, lúng ta lúng túng mở miệng: “Quý... Thừa Xuyên?” Men say dưới đáy mắt vẫn chưa tiêu tan, ánh mắt hơi mờ mịt.

“Ừm, là anh.” Mặc dù anh rất tức giận trước hành động hôm nay của Tống Dao, nhưng khi nghe cô gọi tên mình, Quý Thừa Xuyên thấy lòng mình mềm nhũn, cầm áo khoác, nhẹ nhàng phủ lên người Tống Dao.

Đúng lúc đó, Tống Dao vừa rồi còn hơi mơ màng, chợt nghe thấy câu nói ấy của Quý Thừa Xuyên, hai mắt bỗng đỏ lên, nước mắt trong chốc lát tuôn trào, không thể ngăn nổi.

Một màn này làm cho Quý Thừa Xuyên trở tay không kịp, ngay cả thân thể cũng hơi cứng ngắc.

“Quý Thừa Xuyên, anh là tên khốn kiếp!” Tống Dao vừa khóc vừa bắt đầu mắng, “Anh là âm hồn bất tán đó à, em không muốn gặp anh nữa, anh còn xuất hiện trong mộng của em làm gì?”

Cô lại nghĩ mình đang nằm mơ sao, quả nhiên say không nhẹ, nhưng cô không muốn lại nhìn thấy mình nữa sao? Về mặt Quý Thừa Xuyên đen kinh người.

Thấy tình hình không ổn, Khương Nam Hiên đang lái xe không nói tiếng nào mở đài phát thanh, giả vờ như mình không nghe thấy gì cả.

Tống Dao mặc kệ hết thảy, cô xem mình đang nằm mơ, đã qua thôn này sẽ không đến quán đó, nếu đã không may mơ thấy tổng giám đốc đại nhân, đương nhiên phải mạng cho đủ mới sáng khoái.

Kết quả là, cô rơi nước mắt tiếp tục phát tiết: “Anh thực sự rất đáng ghét có biết không? Luôn tự cho mình là đúng, cao cao tại thượng, giống như cả thế giới đều mặc cho anh sắp đặt, anh cho rằng anh là ai? Dù là hoàng đế vẫn phải nghe ý kiến của quần thần một chút chứ!”

Quý Thừa Xuyên trầm mặt, không nói gì, chỉ giơ tay muốn lau nước mắt trên mặt Tống Dao, nhưng cô không cảm kích mà gạt ra: “Đừng chạm vào em! Nào có ai ngang ngược vô lý như anh chứ, lúc giảng giải đạo lý với anh cũng không được, luôn động tay động chân, đó là sắc dụ đó anh biết không? Sắc dụ!”

“Phốc!”

Khương Nam Hiên giả vờ như không nghe thấy rốt cuộc không nhịn được bật cười, để không bị ánh mắt của Quý Thừa Xuyên giết chết, anh vội bật đài phát thanh lớn lên một chút.

Radio đang phát chương trình đường dây nóng, một người đàn ông khóc lóc nói với người dẫn chương trình: “Con chó tôi nuôi chết rồi, tôi cũng không muốn sống nữa!”

Quý Thừa Xuyên đang muốn bảo Khương Nam Hiên tắt đài phát thanh đáng ghét đó đi, chợt thấy Tống Dao bỗng giật mình đứng dậy từ trong ngực anh, trợn mắt nhìn Quý Thừa Xuyên: “Đúng! Em cũng không phải con chó anh nuôi!”

Cô có vẻ như đã hiểu lầm gì rồi phải? Quý Thừa Xuyên định dỗ dành cô: “Dao Dao...”

Chưa nói xong, Tống Dao mềm nhũn ngã lại vào ngực Quý Thừa Xuyên, tiếp tục uất ức oán trách: “Em là bạn gái của anh, có đúng không?”

Vẫn chưa hết kinh ngạc, cho dù Quý Thừa Xuyên oai phong đến đâu cũng có chút không thích ứng kịp, khi nghe cô thừa nhận mình là bạn gái của anh, trong lòng tổng giám đốc đại nhân không khỏi cảm thấy ngọt ngào: “Đúng, em là bạn gái của anh, đừng ồn ào nữa được không?”

“Không đúng, em không những muốn ồn ào, em còn muốn đánh anh nữa cơ!” Tống Dao nói xong, yếu ớt giơ bàn tay đập một cái vào ngực Quý Thừa Xuyên, “Đánh chết tên xấu xa nhà anh, chỉ biết bắt nạt người ta, chưa bao giờ hỏi ý kiến của em, không hề nghe lời em một chút nào! Em muốn chia tay!”

“Em dám!” Quý Thừa Xuyên vốn chỉ xem như cô ầm ĩ một trận, đồng tử chột co rút nhanh, cho dù say rượu nói bậy, anh cũng không cho phép cô nói ra những lời này.

“Anh xem, anh lại hung dữ với em, ngay cả trong mộng cũng dữ như vậy! Hu...” Tống Dao nói xong, vừa khóc vừa tiếp tục đánh, “Đừng tưởng rằng hồ dữ không ra oai nên anh tưởng rằng nó là mèo bệnh, em cũng biết phản kháng, ai bảo anh hôn người ta trước mặt nhiều người như vậy? Ai bảo anh tùy tiện tham dự vào cuộc sống của em? Nếu anh thích em thì anh ra vẻ đứng đắn một chút sẽ chết à? Em cũng không phải không đáp ứng anh...”

Cô đập một cái lại một cái, tuy lực tay không lớn, nhưng Quý Thừa Xuyên vẫn cảm thấy tức ngực, anh không ngờ Tống Dao có thành kiến sâu sắc với mình như vậy.

Cho đến nay, anh luôn cho rằng chỉ cần mình cứng rắn một chút, người mềm yếu như Tống Dao vốn không có khả năng phản kháng, anh thực sự không ngờ trong nội tâm của Tống Dao anh lại độc đoán, là gánh nặng không thể chịu nổi thế, hóa ra cô gái này thích mềm không thích cứng.

“Được thôi.” Quý Thừa Xuyên nắm chặt tay Tống Dao vượt ve lồng ngực mình, dịu dàng nói, “Anh hứa với em, từ nay về sau mọi thứ đều nghe theo em, đừng khóc nữa.”

“Làm sao có thể!” Khương Nam Hiên đang lái xe không nhận được xen vào.

“Khương Nam Hiên, cậu xuống xe cho tôi!” Tống giám đốc đại nhân bùng nổ.

Khương Nam Hiên nhếch miệng, giả vờ không nghe thấy, tiếp tục lái xe.

“Đúng vậy, làm sao có thể?” Tống Dao sa sút tinh thần, cúi đầu lẩm bẩm, đây không phải lần đầu tiên cô phản kháng Quý Thừa Xuyên, nhưng kết quả thường giống nhau...

“Anh hứa với em, lần này rất nghiêm túc.” Quý Thừa Xuyên nâng mặt cô lên, ánh mắt dịu dàng không nói nên lời.

“Nếu như anh gạt em thì sao?” Tống Dao mờ mịt.

“Nếu như anh gạt em thì em phạt anh lấy em nhé.”

Tống Dao cảm thấy có gì không đúng, tiếp tục hỏi: “Vậy nếu anh giữ lời thì sao?”

“Nếu giữ lời thì em gả cho anh, được không?”

“Ừm... được thôi...” Người nào đó bị làm cho mù mịt đầu óc, tổng giám đốc đại nhân đã nói vậy, thì cứ vậy đi.

Được rồi, Tống Dao nhắm mắt lại, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của Quý Thừa Xuyên, vòng tay ôm thắt lưng rắn chắc, dựa đầu lên lồng ngực rộng lớn, ngủ thật say.

Khương Nam Hiên đang lái xe giật giật khóe miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng câu nói vừa đến cửa miệng rốt cuộc vẫn kiềm nén mà nuốt xuống, trong lòng lặng lẽ cảm thán một câu: Thật không biết xấu hổ mà!

CHẠY TÌNH

Úc Cầm

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Tối hôm đó, Tống Dao ngủ cực kỳ ngon, tỉnh lại thì trời đã sáng, vì say rượu, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, mơ mơ màng màng mở mắt ra muốn xem Tiểu long nữ ở bên cạnh đã tỉnh chưa. Nào ngờ, vừa mở mắt cô liền cảm thấy có gì không đúng, sợ tới mức suýt chút nữa không cầm được tiểu ra.

Cái giường đơn này có màu sắc không đúng, vị trí cửa sổ cũng không ổn, bức tranh trong phòng cũng có gì đó không được... Mẹ nó, mình đang ở đâu đây?!

Cô say xin một đêm, tỉnh lại thấy mình nằm trên giường một căn phòng xa lạ, điều này thật sự rất đáng sợ! Tống Dao vội vã cúi đầu kiểm tra quần áo trên người, vẫn là bộ đồ tối qua cô mặc, ngoài một vài chỗ bị bẩn dường như không bị ai động vào, thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Cảm tạ trời đất, uống say không bị mất lý trí!

Nhưng nơi đây rốt cuộc là ở đâu? Có vẻ không giống khách sạn, tựa hồ là căn phòng của ai đó? Là của ai nhỉ? Tại sao mình lại ở nơi này?

Tống Dao cố gắng hồi tưởng chuyện ngày hôm qua, cô chỉ nhớ mình và Tiểu long nữ cùng đi ăn đồ nướng, uống rất nhiều bia, hai người chao đảo trên đường đi về...

Trình Tường!

Cô nhớ tới tên cận bã đó, trong chốc lát lòng đầy căm phẫn, tên khốn kia vẫn còn mặt mũi cầu xin Tiểu long nữ tha thứ cho anh ta, loại người này nên bắt anh ta từ từ đi nhật phân!

Không đúng, sau đó Trình Tường có vẻ như nổi giận, dường như phát điên muốn đuổi theo đánh bọn họ... Chẳng lẽ Tiểu long nữ gặp nguy hiểm rồi?

Cô vốn không nhớ rõ chuyện xảy ra sau đó, nên lo lắng muốn chết, vội vã tìm điện thoại định gọi điện cho Tiểu long nữ. Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng động không nhỏ, Tống Dao sợ tới mức dừng lại động tác trên tay.

Có người ở bên ngoài?

Giờ phút này, rốt cuộc cô cũng bắt đầu suy xét tình cảnh trước mắt của mình, phải biết mình tột cùng đang ở nơi nào, tại sao ở chỗ này, ai đưa cô tới hay sao?

Mang theo những câu nghi vấn này, Tống Dao bật dậy từ trên giường, rón rén đẩy cửa đi ra ngoài, tìm kiếm đáp án để giải tỏa nỗi nghi ngờ trong lòng. Nào ngờ vừa đi được hai bước, cô sợ ngậy người bởi cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, bên ngoài phòng khách rộng lớn, đang trình diễn một tiết mục không phù hợp với độ tuổi thiếu nhi.

Một nam một nữ, quần quýt không rời.

Chiếc váy của người phụ nữ đã bị cởi bỏ, lộ ra áo lót màu đen gợi cảm bên trong, dáng người cao gầy, lồi lõm rõ ràng. Caravat của người đàn ông đeo trên cổ và khuy áo sơ mi đã bị cởi bung, lộ ra đường cong cơ bắp rõ ràng.

Hai người này giống như đã đói khát nhiều năm, một chút lại một chút, vốn không chú ý đến Tống Dao ở bên cạnh sợ ngậy người, hôn nhau đến quên hết tất cả.

Tống Dao ngậy ngốc vài giây, người đàn ông kia dùng một tay giữ lấy vòng eo người phụ nữ, đặt cả người cô lên bàn, cùng lúc đó, người phụ nữ cũng nhanh chóng cởi bỏ áo sơ mi của người đàn ông, lộ ra móng tay được sơn màu đỏ tươi, lấy xuống kính mắt vướng víu trên mặt người đàn ông.

Kính mắt?!

Cuối cùng Tống Dao cũng lấy lại tinh thần sau chi tiết này, ghen ngào gọi: “Khương Nam Hiên?”

Cô vừa lên tiếng hai người đồng thời ngừng động tác, đồng loạt nhìn về phía cô. Lần này, Tống Dao không chỉ đơn thuần bị kinh ngạc mà thực sự kinh hãi rồi!

Đơn giản là cô trông thấy một gương mặt quen thuộc bên cạnh người đàn ông ấy: “Song Song!”

Ai đó đến đây nói cho cô biết tại sao hai người kia ở bên nhau vậy? Làm sao có thể!

Tống Dao sống đến nay đã hai mươi lăm năm, chưa bao giờ trải qua một buổi sáng tràn đầy sự chấn động như ngày hôm nay.

Ban đầu, khi nhận ra mình tỉnh lại trên chiếc giường xa lạ, khiến cô sợ gần chết, lại nhớ tới cảnh Trình Tường rượt đánh Tiểu long nữ tối qua, trong lòng vẫn còn khiếp sợ, cuối cùng chính mắt thấy người bạn tốt chơi thân với mình từ nhỏ đến lớn cùng với bạn thân của Quý Thừa Xuyên giữa ban ngày ban mặt trình diễn những động tác giới hạn độ tuổi người xem.

Mẹ nó, thật sự không phải nằm mơ chứ?

Tống Dao cảm thấy thế giới quan đã hình thành hai mươi lăm năm của mình đều sụp đổ mất, sững sờ ngồi xuống ghế sofa.

Lúc này Thẩm Song Song đã mặc lại quần áo tử tế đi tới, chiếc váy của cô đã bị xé rách từ lâu, lúc này trên người cô đang mặc chiếc áo sơ mi của Khương Nam Hiên, dáng người xinh đẹp như ẩn như hiện bên dưới chiếc áo sơ mi rộng lớn, ngay cả phái nữ ngắm nhìn cặp chân dài ấy cũng muốn phạm tội.

Thẩm Song Song hình như không chút bận tâm đến bộ đồ mình đang mặc, thoải mái ngồi bên cạnh Tống Dao, hỏi: “Không sao chứ, nghe nói tối qua cậu uống say?”

“Không có... Không có gì...” Tống Dao lắc đầu, cô vẫn không tự chủ được mà đắm chìm trong sự đổ vỡ của thế giới quan.

“Uống sữa bò không?” Thẩm Song Song đưa sang một ly sữa bò nóng nổi trong tay.

Tống Dao không cầm lấy, cô nhìn chăm chăm vào ly sữa một hồi lâu, hai mắt chột trợn to, rốt cuộc cũng tỉnh táo, không bận tâm đến ly sữa bò trong tay Thẩm Song Song, nắm lấy hai vai cô mà giật giật: “Song Song, mau nói cho tớ biết đây là mơ đi, tớ đang nằm mơ, tớ nhất định đang nằm mơ thôi đúng không?”

Do vai bị run run nên sữa bò vung vãi đầy đất, Thẩm Song Song không thể nhịn nổi mà rống lên: “Tống Dao, dừng tay, cậu dừng tay lại cho tớ!”

Tống Dao dừng động tác trên tay, không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào Thẩm Song Song.

Song Song đặt ly sữa bò trên bàn trà, rút khăn tay tao nhã lau lau sữa dính trên tay, sau đó mới ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói: “Cậu

không nằm mơ, đây là nhà của Nam Hiên, mà quan hệ giữa tớ và anh ta, giống như những gì cậu chứng kiến, chúng tớ là một cặp.”

“...” Thẩm Song Song thẳng thắn như vậy, Tống Dao cả kinh không nói nên lời.

Ngay lúc Tống Dao khiếp sợ không thôi, Khương Nam Hiên cũng thay quần áo xong đi ra, mắt kính cũng đeo lên, áo sơ mi cũng cài nút xong xuôi, cổ áo còn chừa lại hai nút không cài, anh không đeo caravat, lộ ra vẻ sạch gọn, hầu kết rõ ràng.

Anh cũng không đứng, mà đi thẳng đến ngồi xuống bên người Thẩm Song Song, cánh tay của anh rất tự nhiên đặt trên eo của cô ấy, mắt thì nhìn Tống Dao, quay đầu lại thân mật hỏi Song Song: “Nói rồi?”

“Thì nói chúng ta là một cặp.” Thẩm Song Song rất tự nhiên trả lời.

“Chúng ta đang quen nhau.” Khương Nam Hiên sửa lại lời cô, trong ánh mắt hình như có chút bất đắc dĩ.

“Ai đồng ý sẽ quen anh hả? Quan hệ của chúng ta có thể gọi là theo nhu cầu thôi, anh đừng ở đó mà tự mình đa tình.” Thẩm Song Song liếc xéo anh một cái, đôi mắt xinh đẹp không mấy may động tâm với chàng mỹ nam trước mắt.

Phản ứng của cô khiến cho Khương Nam Hiên cảm thấy hơi thất bại, nhưng mặt dày nói: “Làm sao có thể gọi là tự mình đa tình chứ, rõ ràng em đáp lại anh rất kịch liệt mà?”

Thẩm Song Song mặt lạnh nói: “Nam nữ hoan ái thôi mà, anh đừng hiểu lầm.”

“Nam nữ hoan ái chẳng lẽ không phải vì yêu?” Khương Nam Hiên vặn hỏi.

“Bánh của vợ lẽ nào bên trong sẽ có vợ?”

“...”

“Đủ rồi!” Tống Dao bị xem như không khí rớt cuộc không thể nhận được mà lên tiếng, ngăn cản hai người không biết chút lịch sự này nói chuyện với nhau, cả giận nói, “Hai người nói rõ cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hai người ở bên nhau, vì cái gì mà tôi không biết?”

“Chúng tớ không ở bên nhau.” Thẩm Song Song thản nhiên nói.

“Bọn anh ở bên nhau, chỉ là không nói cho em biết thôi.” Khương Nam Hiên giải thích.

Thẩm Song Song: “Không ở bên nhau!”

Khương Nam Hiên: “Ở bên nhau!”

Thẩm Song Song: “Không ở bên nhau!”

Khương Nam Hiên: “Ở bên nhau!”

Thẩm Song Song: “Không ở...”

“Dừng!!!” Tống Dao phát điên, nói một hồi lâu vẫn không có người nào giải đáp vấn đề của cô, vì sao? Vì sao?

Cuối cùng, Tống Dao vẫn không moi được thông tin hữu ích gì từ hai kẻ nam nữ chỉ lo cãi nhau, chỉ biết bọn họ là một cặp, thậm chí còn nhiều hơn là một cặp.

Nhưng ngược lại cô đã hỏi ra được tại sao mình lại ở chỗ này, đại khái là sau khi cô rời khỏi biệt thự Quý gia, Quý Thừa Xuyên rất lo lắng, vì vậy

phái Khương Nam Hiên đi theo sau cô, thấy cô gặp nguy hiểm, tổng giám đốc đại nhân lập tức cử người xông ra, mang cô về nhà chăm sóc.

Toàn bộ câu chuyện có vẻ logic, khi nghe xong hình như không có vấn đề gì, nhưng cẩn thận suy xét, Tống Dao không thể bình tĩnh nổi.

Tham muốn giữ lấy của tổng giám đốc đại nhân mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể yên tâm để cho Khương Nam Hiên một mình đón cô về nhà được, cô luôn cảm thấy có một số việc trong đó mà cô không biết, là chuyện gì nhỉ?

Tống Dao càng nghĩ càng thấy đau đầu, Khương Nam Hiên vẫn ngậm miệng không nói thêm, chỉ không ngừng tẩy não cô: “Anh trai cứu em một mạng, em báo đáp một chút không có vấn đề gì chứ? Chuyện Song Song anh giao cho em, nhất thiết phải làm cho em ấy theo anh...”

Mẹ nó! Anh đủ rồi đấy!

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Tống Dao ở nhà Khương Nam Hiên vài ngày, vì Thẩm Song Song vẫn không chịu đi, nên cô cũng phải ở lại.

Nhân lúc đó, cô gọi điện thoại cho Tiểu long nữ, biết được đêm hôm đó có một đồng nghiệp đứng ra cứu cô ấy, mà Trình Tường cũng đã bị cảnh sát Hoàng bắt đi, anh ta không chỉ khai ra bản thân đã lừa gạt bạn gái 20 vạn, mà cũng tự thú tội lừa gạt những người phụ nữ khác.

Lúc đó, Tiểu long nữ mới biết, ban đầu khi Trình Tường nhận ra có thể được bao ăn mà không phải đi làm, nên anh ta dứt khoát chọn làm trai bao, dùng đủ loại thân phận, lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt những người phụ nữ nhẹ dạ cả tin, anh ta dính líu đến vụ án có số tiền vượt mức trăm vạn, tạo thành tội lừa dối nghiêm trọng, vào tù là chuyện chắc chắn.

“Không làm sẽ không phải chết!”

Đây là lời bình luận sau cùng mà Tiểu long nữ dành cho người bạn trai chung sống bảy năm của mình. Lúc bắt đầu cực kỳ đau khổ, đến bây giờ cô đã bình thản như không, cuộc sống của Tiểu long nữ như trải qua một cơn sóng lớn mà có bước ngoặt mới, tầm nhìn mở rộng, con người cũng trở thành hơn rất nhiều.

“Dao Dao, cảm ơn cậu đã động viên tớ, nếu không phải có cậu thì tớ chắc chắn không dám tố cáo anh ta!” Tiểu long nữ cảm kích nói, “Làm việc nhiều năm như thế, cậu là người tốt nhất tớ gặp, hy vọng cậu và Quý tổng sớm ngày tu thành chính quả, tớ thấy ngài ấy thật lòng thích cậu.”

Đối mặt với lời chúc phúc của Tiểu long nữ, trong thời gian ngắn, Tống Dao không biết nên đối đáp thế nào.

“Tớ nói thật đấy, tuy tính tình của Quý tổng không được tốt lắm, nhưng là người cực kỳ chính trực, trong công ty cả trai lẫn gái đều mơ ước ngài, mà tất cả họ đều “chết” dưới móng vuốt của ngài, chỉ có cậu ngoan cường sống sót.”

Tống Dao: “...”

“Đương nhiên tớ không có ý nói cậu ao ước ngài, nhìn thôi cũng biết ngài ấy ao ước cậu, cậu tốt bụng như vậy, nếu tớ là người đàn ông cũng sẽ ngấp nghé cậu. Trải qua nhiều chuyện như vậy, tớ đã suy nghĩ thấu đáo, làm người nhất định phải dám yêu dám hận, đối với người không yêu cậu, nên dùng một cước đá văng anh ta không chút do dự, nhưng đối với người yêu cậu, cậu vẫn nên nắm chặt, ngàn vạn lần đừng do dự, không thôi sẽ phải hối hận đấy.”

Rời khỏi Quý Thừa Xuyên sẽ làm cho cô hối hận ư? Tống Dao nhớ lại từng khoảng thời gian mà bọn họ bên nhau, đáp án hiển nhiên là hối hận rồi.

Những ngày qua, cô nhớ anh điên cuồng, cứ nghĩ không biết là bệnh tình của anh đã khỏi chưa? Chuyện ở công ty đã xử lý ổn thỏa chưa? Vì sao anh không liên lạc với mình? Chẳng biết lúc nào mà anh đã quán quýt lấy mình? Thậm chí cô còn nghĩ mình có nên chủ động liên lạc với anh hay không, nói một tiếng cảm ơn gì đấy.

Nhưng khi Tống Dao cảm lòng không được, lao thẳng đến tập đoàn mà Quý Thừa Xuyên đang giao cho Khương Nam Hiên quản lý, anh đã hạ một quyết định long trời lở đất, làm cho cả tập đoàn Thừa Thiên bị rung chuyển trước nay chưa từng có.

Anh bỗng nhiên tuyên bố với bên ngoài, ủy thác cho người em trai cùng cha khác mẹ với mình là Quý Thiên Dương tạm thời đảm nhiệm chức tổng giám đốc của tập đoàn, thay anh quản lý hết mọi việc, cho đến khi bệnh tình anh khỏi hẳn mới thôi.

Đây là quyết định điên cuồng cỡ nào, tuy Trung Quốc có câu ngạn ngữ gọi là “phù sa không nên chảy ruộng ngoài”, nhưng với tư cách là người thừa kế lớn nhất của tập đoàn, lời nói của Quý Thừa Xuyên hiển nhiên không hợp lý.

Với anh mà nói, Quý Thiên Dương mặc dù là em trai cùng anh khác mẹ, nhưng cùng là kẻ địch tranh đoạt quyền thừa kế lớn nhất.

Trong những năm nay, Quý Lai An bệnh nặng ở nước ngoài, nghiệp vụ của tập đoàn vẫn luôn do người con trai trưởng Quý Thừa Xuyên toàn quyền phụ trách, từ khi còn là một thanh niên mới ra đời vẫn luôn kiên trì cho đến nay, Quý Thừa Xuyên dựa vào khả năng lãnh đạo xuất sắc của mình, từng bước củng cố địa vị cao cao tại thượng của mình ở tập đoàn Thừa Thiên.

Nhưng, bất luận ở vị trí nào cũng đều khó có thể ở mãi chỗ đó thiên thu muôn đời, đứng càng cao thì càng cần phải cẩn trọng chú ý, cẩn thận đi từng bước, không thể để cho kẻ uy hiếp đến địa vị của mình xuất hiện.

Quý Thiên Dương chính là sự uy hiếp lớn nhất đối với địa vị của anh!

Không ai hiểu rõ vì sao mà Quý Thừa Xuyên hạ quyết định này, để cho một người có đủ sức uy hiếp đến quyền thừa kế của bản thân mà thay thế chính mình, chẳng lẽ không sợ chim tu hú chiếm tổ và thức ăn của chim sẻ? Trừ phi anh có lý do vạn bất đắc dĩ nào đó, đó là lý do gì nhỉ?

Mọi người rồi rít suy đoán, mọi sự chú ý đến tập trung vào việc Quý Thừa Xuyên vẫn luôn giấu giếm tình trạng bệnh tình của mình, rất nhiều kênh truyền thông viết bài về chủ đề này, trong đó báo lá cải Đại Chủ Bạo

Báo là một trong những nơi không có phép tắc nhất, thậm chí còn cố tình đặt trang bìa tên là: “10 phỏng đoán về bệnh tình của Quý Thừa Xuyên”.

Bệnh tình của Quý Thừa Xuyên được tờ báo này tiến hành phân tích chuyên sâu, phỏng vấn người biết chuyện ở khắp mọi nơi, phân tích mối quan hệ của hai anh em nhà họ Quý, hơn nữa bọn họ còn nghiên cứu tình sử ngoắt ngoéo của Quý Lai An, so sánh với lịch sử của ông, người ta nhận ra rằng có một số sự việc tương đồng, cuối cùng còn kết luận một câu giật gân:

Có thể là do vụ ám sát lần này, Quý Thừa Xuyên đã bị bóng ma tâm lý, từ nay về sau bỏ mặc hết thầy, noi gương theo bố anh, không hề nhúng tay vào nghiệp vụ của tập đoàn nữa, mà yên tâm dưỡng bệnh.

Tờ báo vừa được phát hành, lập tức nổi lên sóng to gió lớn, công chúng vốn rất hiếu kỳ về bệnh tình của Quý Thừa Xuyên, mà Đại Chủy Bạo Báo phân tích không chút kiêng dè, dư luận càng ầm ĩ.

Trong công ty, các thành viên của hội đồng quản trị vốn còn giữ thái độ hoài nghi đối với bệnh tình của Quý Thừa Xuyên, hôm nay cũng cảm thấy khiếp sợ trước quyết định kinh tâm động phách ấy của anh, lén lút thực hiện hàng loạt các động thái lớn.

Những thành viên trong hội đồng quản trị đã có dã tâm từ lúc Quý Thừa Xuyên lên điều hành, lén lút mở rộng thế lực của mình, chỉ vì e dè uy phong của Quý Thừa Xuyên, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hôm nay vừa hay Quý Thừa Xuyên đã bị thương nặng, giao tập đoàn cho Quý Thiên Dương quản lý ngay cả cái rắm cũng không hiểu, lần lượt đổi mới, đây không phải là thời cơ tốt nhất để đục nước béo cò sao?

Gió thổi báo giông tố sắp đến, bề ngoài tĩnh lặng nhưng trong nội bộ tập đoàn Thừa Thiên đã dậy sóng mãnh liệt, hết sức căng thẳng.

Tống Dao hiển nhiên không tin bài báo của Đại Chủ Báo Báo, lúc cô rời khỏi Quý Thừa Xuyên còn ung dung bình thản, giữ vững tư thế hiên ngang giữa trời đất, làm sao chưa đầy nửa tháng lại có bóng ma tâm lý yếu đuối đó được?

Nhưng cô đồng thời cảm thấy không rõ, quan hệ của Quý Thừa Xuyên và Quý Thiên Dương như nước với lửa khó hòa hợp, làm sao anh có thể chấp tay chuyển nhượng công ty cho người em trai đây?

Có âm mưu gì trong đó sao? Hay bệnh tình của Quý Thừa Xuyên thực sự tái phát?

Cô xem tin tức buổi họp báo, Quý Thiên Dương mặc một bộ âu phục, khác hoàn toàn hình tượng côn đồ trước kia, Tống Dao cảm thấy phiền muộn, tiếp tục tìm kiếm tin tức về bệnh tình của Quý Thừa Xuyên trên mạng, cô hy vọng có thể tìm được một ít thông tin có ích.

Kết quả có thể dự đoán, tin tức trên mạng còn loạn hơn, thậm chí họ còn tự xưng là chuyên gia y học mà tiến hành phân tích, ung thư tuyến tụy có tính di truyền, có lẽ Quý Thừa Xuyên kiểm tra ra mình mắc phải cùng một chứng bệnh với người bố, cho nên mới đành bất đắc dĩ giao công ty cho người em của mình.

Ung thư?!

Tống Dao giật cả mình, rốt cuộc cũng không kiềm được nỗi lo lắng trong lòng, mặt dày mày dạn đi tìm Khương Nam Hiên để nghe ngóng tình hình gần đây của Quý Thừa Xuyên.

Lúc đó, Khương Nam Hiên đang gấp gáp làm bữa sáng tình yêu trong phòng bếp để lấy lòng Thẩm Song Song, anh vừa thấy Tống Dao lén lút đi vào, không nhịn được khoác tay: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đừng vướng tay vướng chân anh đây.”

“Anh rể...” Vì Quý Thừa Xuyên, Tổng Dao cũng bất chấp tất cả, mặt dày lôi kéo làm thân với Khương Nam Hiên.

Anh rể? Loại xưng hô êm ái này làm cho Khương Nam Hiên thỏa mãn híp hai mắt dưới cặp kính lại, vui vẻ nói: “Tìm anh có chuyện gì, em vợ.”

Em vợ cái đầu anh! Tổng Dao lặng lẽ phì nhổ trong lòng, trên mặt nở nụ cười, hỏi: “Anh rể, gần đây anh rất rảnh rỗi hả? Không cần phải đến công ty à?”

“Đi làm sao?” Khương Nam Hiên xoay trở chiếc chảo chiên trứng,, “Tổng giám đốc vắng mặt, trợ lý tổng giám đốc thì còn làm được cái gì?”

“Quý tổng không về công ty sao?” Tổng Dao nường theo chủ đề mà thăm dò.

“Em không đọc tin tức à?” Khương Nam Hiên làm ra vẻ kinh ngạc, “Hiện giờ công ty đã giao cho Thiên Dương tiếp quản, tạm thời Thừa Xuyên sẽ không về công ty nữa.”

“Anh ấy có chuyện gì sao?” Tổng Dao nhin không được, hỏi thẳng.

Thấy cô cuối cùng cũng đã vào chủ đề chính, Khương Nam Hiên tắt lửa, quay người dí dỏm nói: “Anh ấy? Em muốn ám chỉ Thừa Xuyên, hay là Thiên Dương?”

Mình quản chuyện khi gió của Quý Thiên Dương làm gì chứ! Tổng Dao biết rõ Khương Nam Hiên cố ý làm cô khó xử, vì vội vã muốn biết rõ tin tức của Quý Thừa Xuyên, đành phải đỏ mặt thấp giọng nói: “Vết thương của Quý tổng... vẫn chưa khỏi sao?”

“So với người yêu cũ, xem ra em vẫn tương đối thích người hiện tại hơn nhỉ.” Khương Nam Hiên ra kết luận.

“Anh đừng nói hươu nói vượn!” Tống Dao buồn bực xấu hổ, “Em và Quý Thiên Dương chỉ là bạn học cấp 3, không có dính dáng gì với nhau, không tin anh có thể hỏi Song Song!”

“Vậy em và Thừa Xuyên thì có quan hệ phải không?”

“...” Thật muốn giết người mà! Kiểm chế nổi xúc động muốn bóp chết Khương Nam Hiên một nghìn lần, Tống Dao nịnh nọt ngẩng đầu, dịu dàng nói: “Anh rể...”

Chiều này có lực sát thương quá lớn, kèm theo vòng hào quang màu hồng, Khương Nam Hiên mềm nhũn ngay tại chỗ, cố nén sự vui sướng đang dâng trào, nghiêm mặt nói: “Chuyện của Quý Thừa Xuyên, em đừng hỏi anh, anh đã không đi làm mấy ngày, em muốn hỏi gì thì đi tìm cậu ta mà hỏi.”

Chẳng khác nào nãy giờ tốn công vô ích sao, sắc mặt Tống Dao hơi tái.

“Nhưng mà với tư cách là anh rể của em, anh có thể tiết lộ cho em một chút thông tin hữu ích.” Anh bỗng đổi giọng, ra vẻ thần bí nói, “Xế chiều hôm nay, Thừa Xuyên phải đi bệnh viện tái khám một lát, em có thể gặp cậu ta mà hỏi, nhưng mà thông tin này là chuyện cơ mật, em phải giữ bí mật đấy.”

Thậm chí ngay đến tái khám cũng là chuyện cơ mật, xem ra bệnh tình của Quý Thừa Xuyên quả thực không hề lạc quan, Tống Dao càng thêm lo lắng, lập tức quyết định chạy đến bệnh viện dò xét đến cùng.

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Biết được Quý Thừa Xuyên phải đến bệnh viện tái khám, xế chiều hôm đó, Tống Dao liền chuẩn bị đầy đủ đồ dùng để cải trang, nào là đeo kính mát, bịt khẩu trang, đội mũ lưỡi trai, lén lén lút lút đến bệnh viện.

Cô ăn mặc như vậy quanh quẩn ở trước cửa bệnh viện một hồi lâu, người ngoài tò mò liếc mắt nhìn xem, ngẫu cả chú bảo vệ của bệnh viện cũng chú ý đến cô, chạy tới hỏi: “Cô gái à, cháu đến khám bệnh phải không?”

“Vâng...” Tống Dao gật đầu.

Chú bảo vệ bưng tỉnh ngộ: “Cháu đến khám bệnh lậu, đúng không?” Âm thanh của chú quá lớn, khiến cho mọi người xung quanh che miệng cười trộm.

Nếu không có khẩu trang che lại, Tống Dao hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, vội vã khoác tay: “Không, không phải... Cháu đến đây tìm người...”

“Cháu không cần phải giải thích đâu.” Chú bưng to khoác tay, “Bệnh lậu cũng là bệnh, rất bình thường, hơn nữa gần đây, bệnh viện của bọn chú có khoa bệnh lậu rất nổi danh, mỗi ngày đều có rất nhiều người như cháu nghe tiếng tăm mà đi đến, đối mặt với căn bệnh này, đừng cảm thấy xấu hổ, nhất định phải tích cực tiếp nhận trị liệu...”

Ông chú liến thoắng không ngừng, thuộc nằm lòng bài giới thiệu bệnh viện vốn nổi tiếng nhất là khoa bệnh lậu, Tống Dao quỳnh quáng sắp khóc.

Đúng lúc này, một bóng người cao lớn lách qua, đứng bên người Tống Dao, cánh tay dài duỗi ra, ôm chặt bờ vai của cô.

Tuy nhiên, người đến cũng bịt khẩu trang, đeo kính mát, che đầy đầy đủ, nhưng Tống Dao chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra anh là... Quý Thừa Xuyên!

Cô hơi kích động, cũng có chút hồi hộp, cả người cứng đờ tại chỗ, trái tim trong lồng ngực đập thành thịch, âm thanh sấm động.

“Ồ, hai người đi cùng nhau sao?” Chú nói một nửa, chợt nhận ra bên cạnh cô gái đến khám bệnh lậu xuất hiện thêm một người, bưng tỉnh thêm một lần nữa, “Hai người đến khám xem có bị vô sinh hay không ấy à? Hai người đã tìm đúng nơi rồi, bệnh viện bọn chú không những chữa được bệnh vô sinh mà còn chữa được bệnh lậu, đảm bảo hai người chữa xong là có thể sinh con!”

Khóe miệng Tống Dao bên trong khẩu trang bất giác run rẩy, rốt cuộc không thể chịu đựng nổi năm lấy tay của Quý Thừa Xuyên, chạy ra ngoài bệnh viện như điên.

Hai người chạy rất lâu, thẳng đến bãi đỗ xe, Tống Dao mới dừng lại, xoay người thở hỗn hển.

Thở gấp trong chốc lát, cô bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, vết thương của Quý Thừa Xuyên chưa khỏi, chạy một hồi như vậy có sao không?

Cô vội vã quay đầu xem xét, trông thấy Quý Thừa Xuyên ôm bụng không biết đang làm gì, lập tức hoảng sợ, tranh thủ tiến lên tháo khẩu trang, kính mát của anh, nâng gương mặt tuần tú ấy lên rồi quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, ngắm nghía bên trái bên phải mấy lượt: “Anh làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Quý Thừa Xuyên vốn ghen cười đến nội thương, trông thấy bộ dạng Tống Dao như thế này, trong lòng liền mềm mại, khẽ nói: “Anh muốn hôn em.”

Nói xong, không chờ Tống Dao kịp thời phản ứng, anh đã nhanh chóng tháo khẩu trang, kính mát của cô, hôn lên đôi môi đã khát vọng từ lâu.

Đây là nụ hôn đầu kể từ khi bọn họ gặp lại, tuy chỉ xa nhau vài ngày, nhưng trong nụ hôn chứa đựng nỗi nhớ mong của Quý Thừa Xuyên vượt qua khỏi sự tưởng tượng của Tống Dao.

Qua một hồi kinh ngạc, Tống Dao lấy lại tinh thần, khước mắt hơi ẩm ướt, rốt cuộc cô cũng không thể kiềm chế được nỗi nhớ nhung trong lòng, bèn nhón chân lên, vươn tay vòng qua ôm chặt lấy cổ anh.

Cô đáp lại nụ hôn của Quý Thừa Xuyên, anh ngậm hiểu, bàn tay lớn nắm lấy thắt lưng cô, đầu lưỡi không chút kiêng dè thăm dò vào khoang miệng, lướt qua mọi ngõ ngách.

Khoảnh khắc này, đối với bọn họ mà nói, không cần thêm bất cứ điều gì cả, nụ hôn đó chính là sự tương tác tốt nhất, miệng lưỡi quấn quýt, yêu thương say đắm hòa lẫn đôi bên.

Giằng co rất lâu, khi kết thúc khiến cho hai gò má của Tống Dao đỏ bừng lên, ánh mắt mơ màng, cô nhanh chóng cúi đầu xuống không dám nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của Quý Thừa Xuyên.

Thật mất mặt mà! Giữa ban ngày ban mặt, làm sao cô có thể chủ động phối hợp với hành động thân mật của tổng giám đốc đại nhân được chứ, may là ở bãi đỗ xe không có nhiều người qua lại, bằng không thật sự là...

“Tít, tít...”

Hai tiếng còi xe vang lên, Vương tiên sinh trông thấy toàn bộ quá trình thò đầu ra nói: “Phiền hai người hôn xong rồi thì nhường đường một chút, tôi còn phải chạy về nhà nấu cơm cho vợ con đấy!”

Tống Dao: “...”

“Đi thôi.” Quý Thừa Xuyên nắm lấy bàn tay nóng hổi của Tống Dao mà kéo đi, mặt không đỏ, tim không đập đi về phía xe của anh.

“Chúng ta đi đâu?” Lên xe, cuối cùng Tống Dao đã lấy lại tinh thần từ nụ hôn kia, nhin không được bèn hỏi.

“Hẹn hò.” Người nào đó trả lời vô cùng đơn giản.

Tống Dao đen mặt: “Bệnh tình của anh đã khỏi chưa? Không đi tái khám à?”

“Vừa rồi đã khám xong, bây giờ rất tốt.” Anh nói xong, lơ đãng liếc mắt qua đôi môi sưng đỏ của Tống Dao, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy thâm sâu.

Tống Dao lập tức hiểu rõ, mặt càng thêm đỏ bừng, nhanh chóng ngoảnh đầu sang một bên, giả vờ như đang ngắm phong cảnh.

Chiếc xe chạy vững vàng trên đường lộ, trong xe là một bầu không khí yên tĩnh, trong đầu cô toàn là hình ảnh về nụ hôn vừa rồi, vốn định hỏi một số chuyện nhưng không thốt nên lời, đỏ mặt liếc trộm Quý Thừa Xuyên, sau đó nhanh chóng quay đầu sang một bên, lặ đi lặ lại như thế, cực kỳ đáng yêu.

Quý Thừa Xuyên thu hết vào mắt, tuy không nói chuyện, nhưng khóe miệng luôn ẩn chứa ý cười, không biết từ lúc nào, chỉ cần có thể được ở một mình với Tống Dao, cho dù không nói lời nào cũng là một sự hưởng thụ lặng lẽ.

Anh rất thích tình trạng như bây giờ, không cần đấu đá lẫn nhau, rời xa thị phi mưu kế, ngay cả hít thở cũng cảm thấy hương vị đặc biệt tươi mát, ngọt ngào, tràn đầy mùi hương trên người Tống Dao. Đó là hương vị mang lại niềm hạnh phúc cho con người.

Nếu như có thể, anh bằng lòng cứ lái xe xuyên suốt như vậy, nhưng anh đã sắp xếp lịch trình ngày hôm nay, không hề đơn giản như vậy, anh sẽ cho cô một sự kinh ngạc.

Công viên Hải Dương?

Ngước lên nhìn mấy chữ thật to trên đỉnh đầu, trên mặt Tống Dao lộ ra vẻ kinh ngạc, Quý Thừa Xuyên nói muốn đi hẹn hò, lại dẫn cô đến công viên nước, chẳng phải đây là nơi các bạn nhỏ yêu thích nhất sao?

Song rất nhanh, Tống Dao đã đắm chìm vào màn biểu diễn của chú sư tử biển, nắm lấy cánh tay Quý Thừa Xuyên, cực kỳ kích động như đứa trẻ.

“Nhìn kìa, nhìn kìa, trên đầu nó có quả bóng!”, “A! Nó đi qua rồi!”. Tống Dao trên khán đài nhảy nhót như chim sẻ, ánh mắt của Quý Thừa Xuyên từ đầu đến cuối vẫn luôn dừng lại trên người cô.

Đúng vậy, so với màn biểu diễn của sư tử biển, anh càng muốn dồn hết lực chú ý lên người con gái mà anh yêu thương, mỗi một lần cô nhảy nhót, từng tiếng kêu lên, nở một nụ cười tươi tắn, anh đều muốn khắc sâu vào trong đầu của mình.

“Đi thôi, dẫn em đi xem cái khác.” Sau khi chú sư tử biển diễn xong, Quý Thừa Xuyên rất tự nhiên nắm tay Tống Dao dẫn đi.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, Tống Dao xấu hổ cúi đầu lần nữa, trong lòng tràn đầy mật ngọt. Cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình và Quý Thừa Xuyên tay trong tay đi hẹn hò, giống như mỗi cặp tình nhân bình

thường trên thế giới này, làm những việc bình thường nhất của hai người khi yêu.

Bây giờ, Quý Thừa Xuyên dường như không còn là nhân vật làm mưa làm gió trên thương trường, không còn là tổng giám đốc đại nhân cao cao tại thượng, hào quang trên người anh cũng giảm bớt, lộ ra dáng vẻ tự nhiên giản dị, khiến cho Tống Dao rung động sâu sắc.

“Mệt không?” Đi dạo một vòng, Quý Thừa Xuyên thân mật hỏi Tống Dao.

Tống Dao lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào xe kem bên đường, thè lưỡi về phía Quý Thừa Xuyên: “Không mệt, chỉ là hơi nóng.”

Quý Thừa Xuyên hiểu ý, nhanh chóng mua một cây kem, đưa đến trước mặt cô.

“Anh không ăn à?” Tống Dao cầm lấy, hiếu kỳ hỏi.

Vừa dứt lời, anh đã rướn cổ tới, cắn một ngụm trên cây kem của cô, ý đồ hết sức rõ ràng, đó là muốn cùng cô ăn chung một cây kem.

Đây chẳng phải là hôn môi gián tiếp đó sao? Tuy bọn họ đã hôn nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng khi nhìn tổng giám đốc đại nhân ăn kem, Tống Dao vẫn cảm thấy hơi lạ lẫm, chần chừ không thể không biết xấu hổ mà ăn tiếp.

Kết quả là, người nào đó kiềm không được, trực tiếp cắn một ngụm đút cho cô.

Tống Dao: “...”

Gần đó, có một bé gái nhỏ đúng lúc đi ngang qua bắt gặp cảnh tượng này, níu tay áo của mẹ mà hỏi, “Mẹ ơi, mẹ ơi! Chú và dì đang làm gì vậy

ạ?”

Người mẹ sa sầm mặt: “Ngoan nào, không có gì đâu, chú và dì đang ăn kem mà thôi.”

“Vì sao dì không tự mình ăn?” Bé gái nhỏ kiên trì truy hỏi.

“Bởi vì dì không biết phải ăn kem thế nào...” Người mẹ bị hỏi khó, liền muốn dắt con gái rời đi.

Đáng tiếc, bé gái sống chết không chịu đi, tiếp tục hỏi: “Mẹ ơi, mẹ ơi! Vì sao hai người chỉ ăn một cây kem ạ?”

Người mẹ sắp phát điên: “Vì họ nghèo, không mua nổi hai cây kem!”

Vừa nghe xong câu đó, kem trong miệng cô suýt chút nữa phun ra ngoài, vô cùng cảm thấy có lỗi nhìn thoáng qua tổng giám đốc đại nhân: Xin lỗi, đã để anh trở nên túng thiếu như vậy.

Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên Tống Dao “không cảm nhận được vị” của kem, nhưng Quý Thừa Xuyên lại “ăn” rất thỏa mãn, xong xuôi còn ân cần hỏi: “Ăn nữa không?”

“Không cần!” Tống Dao đen mặt, nếu tiếp tục như vậy nữa, toàn bộ bé trai bé gái trong công viên sẽ vây xem bọn họ.

“Được rồi.” Trên gương mặt của tổng giám đốc đại nhân lộ ra vẻ thất vọng, để đền bù, anh lại nắm tay Tống Dao dắt đi, “Đi thôi, dẫn em đến chỗ này.”

“Anh muốn đi đâu nữa?” Tống Dao hỏi.

“Đi rồi sẽ biết.” Quý Thừa Xuyên cố tình úp mở, dẫn Tống Dao đi đến một tòa nhà màu trắng bên cạnh khu biểu diễn của cá heo.

Đây là trung tâm huấn luyện cá heo mà nhỉ? Dường như nơi này không mở cửa cho tất cả mọi người vào đây, nhưng Quý Thừa Xuyên lại có vẻ rất quen thuộc, trực tiếp dẫn Tống Dao đi vào.

Rất nhanh, bọn họ liền đi đến một cái hồ nhỏ, bên cạnh hồ nước có hai người một lớn một nhỏ. Người lớn mặc đồng phục hiển nhiên là nhân viên làm việc ở đây, mà người nhỏ đó là một cậu bé chừng năm sáu tuổi, thân hình gầy gò nhỏ nhắn, đôi mắt to, cậu bé ngồi xổm bên cạnh cái hồ nước như không có ai mà sờ đầu một chú cá heo ngô lên khỏi mặt nước.

Chuyện gì vậy?

Ngay lúc Tống Dao buồn bực không thôi, nhân viên làm việc ở đây trông thấy bọn họ, liền đi đến chào hỏi với Quý Thừa Xuyên: “Quý tiên sinh, ngài đến xem tiểu Kiệt à.” Vừa dứt lời, nói với cậu bé bên cạnh, “Tiểu Kiệt, mau nhìn xem ai đến thăm cậu?”

Cậu bé được gọi là tiểu Kiệt liền ngẩng đầu, nhìn thấy Quý Thừa Xuyên dường như có chút vui vẻ, nhưng vừa trông thấy Tống Dao đứng bên cạnh Quý Thừa Xuyên, dường như cậu rất sợ hãi, lập tức trốn sau lưng nhân viên, mở to đôi mắt đầy cảnh giác quan sát người lạ này.

Tống Dao quỳnh quáng, chẳng lẽ cô rất quái dị sao?

Quý Thừa Xuyên chột cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Đừng để bụng, tiểu Kiệt mắc chứng tự kỷ.”

Chứng tự kỷ? Tống Dao kinh ngạc một hồi, cô đương nhiên hiểu rõ chứng tự kỷ là thế nào, cô cũng nghe nói có thể lợi dụng sóng siêu âm mà cá heo phát ra để trị loại bệnh này, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến.

Cậu bé được gọi là tiểu Kiệt là đứa trẻ mắc chứng tự kỷ, chẳng trách thấy cô liền sợ hãi như vậy, nhưng sao cậu lại nhận biết Quý Thừa Xuyên? Tại sao Quý Thừa Xuyên dẫn cô đến gặp cậu bé?

Trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi, vừa định hỏi Quý Thừa Xuyên, anh đã chạy tới trước mặt tiểu Kiệt, ngồi xổm xuống, dịu dàng nói: “Tiểu Kiệt đừng sợ, chị gái này là người thân nhất với anh, cũng giống như em cũng là người thân của anh.”

Người... thân?

Anh không nói là bạn gái, cũng không nói là người yêu, mà anh trực tiếp nói cô là người thân của anh, điều này làm cho trái tim của cô run lên mạnh mẽ, xúc động muốn òa khóc.

“Xin chào tiểu Kiệt, chị là Dao Dao.” Quý Thừa Xuyên cũng học theo Quý Thừa Xuyên ngồi xổm người xuống, định bắt chuyện với tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt đưa mắt nhìn Quý Thừa Xuyên, rồi lại liếc nhìn Tống Dao, tuy không nói gì, nhưng dường như không còn bài xích Tống Dao như vừa rồi, cậu mở to hai mắt, hấp tấp chạy đi tìm cá heo chơi đùa.

Lúc này, nhân viên bên cạnh mới giải thích: “Đứa trẻ mắc chứng tự kỷ rất khó giao tiếp với người khác, lúc tiểu Kiệt vừa đến đây chẳng những không nói chuyện, tính tình của cậu bé còn rất nóng nảy, người lạ vốn không thể đến gần, trải qua quá trình trị liệu, bây giờ đã đỡ hơn rất nhiều. Ngày thường, khi Quý tiên sinh đến, cậu đều mở miệng ra nói chuyện, có thể là do hôm nay là lần đầu tiên thấy cô, cho nên có vẻ hồi hộp.”

Tống Dao gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Tiểu Kiệt là cô nhi, cộng thêm chứng bệnh tự kỷ, về cơ bản thì cuộc sống bình thường đều bị phá hủy, nếu không phải nhờ Quý Thừa Xuyên giúp đỡ, cậu bé không thể nào có cơ hội tiếp nhận trị liệu...” Trong lòng anh nhân viên giảng giải, cuối cùng Tống Dao cũng đã biết vì sao Quý Thừa Xuyên muốn dẫn cô đến nơi này.

Hóa ra, tiểu Kiệt là đứa trẻ mồ côi mà anh giúp đỡ, ngoài giúp đỡ tiểu Kiệt ra, anh còn giúp đỡ cả trung tâm này. Hơn hết, anh thường xuyên đến này làm nhân viên tình nguyện, hỗ trợ những đứa trẻ mắc chứng bệnh này sớm ngày thoát khỏi bóng tối.

Cho đến hôm nay, Tống Dao mới nhận ra mình hiểu biết Quý Thừa Xuyên quá ít. Dưới vẻ ngoài lạnh lùng đó ẩn chứa một sự lương thiện, ấm áp như vậy.

Đây là một mặt mà anh không muốn người khác biết, cũng chưa bao giờ biểu lộ trước mặt cô. Hôm nay anh lại chủ động dẫn cô đến xem, vì sao chứ?

Tống Dao nhớ đến ban nãy Quý Thừa Xuyên có nói “người thân”, cô mơ hồ nhận ra mục đích của anh trong chuyến đi lần này.

Đúng vậy, anh đang thử sửa đổi chính mình, không còn như quá khứ là một người ngang ngược không biết đạo lý, cao xa với vợ, dần dần anh trở nên dịu dàng, săn sóc, bình dị gần gũi.

Hết thấy mọi thứ có vẻ như không thể nào sửa đổi, lại vì cô mà thay đổi tất cả.

Bọn họ ở trung tâm đến buổi tối, ăn cơm với tiểu Kiệt, cùng nhau chơi đùa với cá heo, lúc rời khỏi, cuối cùng tiểu Kiệt cũng chịu mở miệng, vẫy tay nói hẹn gặp lại anh trai và chị gái.

Loáng thoáng nghe câu nói mơ hồ không rõ từ trong miệng đứa trẻ, tâm trạng của Tống Dao tốt đến nháy căng lên, thậm chí chủ động ôm lấy cánh tay của Quý Thừa Xuyên.

Trong lòng Quý Thừa Xuyên chợt rung động, dừng bước.

Bây giờ, toàn bộ công viên Hải Dương đã nghỉ, con đường phía trước không có người, chiếc đèn đường được treo phía trên đỉnh đầu của họ, ánh đèn sáng rực rọi xuống nơi bọn họ đang đứng dường như trở thành nơi lớn nhất trong lòng công viên có thể thấy rõ mặt mũi lẫn nhau.

Quý Thừa Xuyên lấy ra một cái hộp nhỏ trong túi, đưa đến trước mặt Tống Dao: “Tặng cho em.”

Tống Dao cảm thấy hồi hộp, dường như ý thức được điều gì, nhưng không thấy tổng giám đốc đại nhân quý một chân trên đất cũng như không có màn cầu hôn bất ngờ, lấy hết can đảm nhận lấy chiếc hộp kia, mở ra xem xét, đó là chiếc nhẫn mà bề mặt được chạm trổ hình cá heo, lúc này cô không biết phải phản ứng ra sao.

Dường như nhìn thấu tâm tư của Tống Dao, Quý Thừa Xuyên vuốt tóc cô: “Đồ ngốc, anh không phải cầu hôn.”

Tống Dao định thở phào, chợt nghe anh nói tiếp: “Yên tâm, lúc cầu hôn anh sẽ đưa cho em nhẫn kim cương.”

“...”

“Giơ tay ra nào.”

“...”

Thấy cô không phản ứng, người nào đó bật chế độ “độc tài”, trực tiếp nắm lấy tay cô, không nói lời nào đeo chiếc nhẫn vào.

Đối mặt với hành động ngang ngược như vậy, trái lại Tống Dao hiếm khi không vùng vẫy như lúc này, chỉ là khi anh đeo xong chiếc nhẫn vẫn tiếp tục nhìn chăm chú vào bàn tay của cô khiến cô hơi xấu hổ, định rút tay về.

Đúng lúc này, Quý Thừa Xuyên bỗng cúi đầu xuống, nâng bàn tay của cô lên, như đang tiến hành một phần nghi thức cực kỳ trang trọng nào đó, nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn trên ngón tay kia.

Nụ hôn phớt nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng Tống Dao cứng đờ cả người, chiếc nhẫn kia không phải là nhẫn cầu hôn nhưng bỗng trở nên nặng nề, sức nặng ấy tựa như áp lực từ cuộc sống của hai bên.

“Dao Dao.” Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm cực kỳ nghiêm túc ngắm nhìn cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng trong đêm tối tĩnh mịch cực kỳ rõ ràng, anh nói, “Anh yêu em.”

Ba chữ, hoàn toàn phá vỡ phòng tuyến trong lòng Tống Dao, trong lồng ngực có muôn vàn câu chữ muốn thốt ra, cuối cùng đều hóa thành nước mắt rơi xuống trong im lặng.

Vì xúc động, trong tích tắc, nước mắt thi nhau trào ra từ hốc mắt, rốt cuộc Tống Dao cũng không thể kiểm soát được tình cảm của chính mình nữa, liền nhón chân lên, quấn chặt lấy cái cổ của Quý Thừa Xuyên, hôn lên môi anh.

Sau một hồi thất thần, Quý Thừa Xuyên liền nắm chặt thắt lưng của cô, không chút do dự đáp lại.

Dưới ánh đèn, chiếc nhẫn trên tay Tống Dao lóe sáng rực rỡ, cá heo màu xanh lam trên mặt nhẫn là kẻ duy nhất chứng kiến cảnh tượng này, khẽ cong khóe miệng, mỉm cười.

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Sau khi kết thúc chuyến đi chơi ở công viên Hải Dương, Tống Dao bắt đầu rơi vào trạng thái yêu đương nồng nhiệt, trên mặt luôn mang theo nụ cười hạnh phúc, đôi khi lại nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn cá heo trên tay mà ngẩn người, phút chốc lại bật cười một tiếng, quả thực như người bị bệnh tâm thần.

“Tớ xin cậu mau đến bệnh viện kiểm tra một chút, cậu bị bệnh rồi, phải chữa trị nhanh đi!” Thẩm Song Song ngồi trước máy tính hăng hái gõ chữ vừa quay đầu lại, bắt gặp bộ dạng im bật của Tống Dao ngồi trên ghế sofa bên kia, nhìn chăm chăm vào bàn tay cười ngây ngô không thành tiếng, suýt bị cô dọa chết khiếp.

“Cậu tặng tớ hòm thuốc lần trước vẫn chưa dùng hết, tớ sẽ không từ bỏ việc điều trị đâu, cậu yên tâm đi!” Người nào đó cười ngây ngô mở miệng nói.

Thẩm Song Song bó tay, thở dài lắc đầu: “Tớ phát hiện, dạo này da mặt của cậu không những dày lên, mà chỉ số thông minh cũng càng ngày càng thấp, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sớm muộn...”

“Người phụ nữ sa ngã như cậu mà còn mặt mũi nói tớ à!” Tống Dao khinh thường liếc cô một cái, bàn luận về việc này, chẳng biết Thẩm Song Song đã mất cái đó bao nhiêu lần rồi.

“Không phải vậy.” Thẩm Song Song nghiêm mặt nói, “Đây là nhu cầu sinh lý bình thường, tớ chỉ thuận theo quy luật cơ bản nhất của tự nhiên mà thôi.”

Chuyện này mà cô có thể nói năng hùng hồn như vậy, Tống Dao bái phục, chế giễu: “Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, sao trước kia tớ không thấy cậu có nhu cầu sinh lý thường xuyên như bây giờ nhỉ?”

“Hai chúng ta không thường xuyên gặp nhau, đương nhiên cậu không biết.” Thẩm Song Song mạnh miệng.

“Cậu bớt nhảm đi!” Tống Dao nổi lên tâm tư bát quái, cười xấu xa từ ghế sofa bên kia trèo qua ngòai bên cạnh Thẩm Song Song, đụng vai với cô ấy, “Người nào mà không biết cậu nổi tiếng có tiêu chuẩn đàn ông cực cao, yêu cầu nghiêm khắc, Tần Thượng theo đuổi nhiều năm như vậy mà cậu không hề động lòng, đổi lại là Khương Nam Hiên thì cậu lại bỗng dưng có nhu cầu sinh lý rồi hả?”

“Tớ đang gõ chữ, cậu đừng ồn ào.” Thẩm Song Song quay mặt sang một bên, giả vờ gõ chữ.

Tống Dao không bỏ qua, tiếp tục truy hỏi tận gốc: “Nói đi nói đi, có phải cậu đã thích Khương Nam Hiên rồi không?”

“Tống Dao, cậu muốn đoạn tuyệt với tớ à?” Thẩm Song Song trừng to đôi mắt quả hạnh, uy hiếp.

“Đoạn tuyệt cũng được, nhưng phải ăn một bữa cơm chia tay đã, cậu mời khách nhé.” Tống Dao gật đầu như già tói.

“Cậu im lặng một chút, tớ sẽ mời khách.”

Tống Dao do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định chọn việc ăn một bữa ngon thay vì tiếp tục truy hỏi tới cùng, dù sao Thẩm Song Song cũng không muốn nói, cho có đánh chết cô ấy cũng không moi ra được nguyên nhân, không bằng nhân cơ hội này ăn một bữa no nê.

“Đi thôi, mời cậu đi ăn một bữa cơm chia tay.” Thẩm Song Song tắt máy tính, vô cùng sáng khoái đứng lên.

Tống Dao vội vã hấp tấp đuổi theo, nào ngờ vừa định ra ngoài liền bắt gặp bóng dáng Khương Nam Hiên vừa về tới nhà.

“Hai người định ra ngoài sao?” Khương Nam Hiên hỏi.

“Ừm, ngoài ra ăn bữa cơm chia tay.” Thẩm Song Song hờ hững trả lời.

“Để lần sau đi, hôm nay anh mua rất nhiều đồ ăn, ăn ở nhà nhé?” Khương Nam Hiên bày ra hai cái túi đựng đầy đồ cỡ lớn, làm một người đàn ông chưa từng có kinh nghiệm xuống bếp, nhưng vì theo đuổi Thẩm Song Song, anh cũng đành mạo hiểm.

Thế nhưng Thẩm Song Song cũng không cảm kích: “Không cần, chúng tôi đã chuẩn bị ra cửa.” Vừa dứt lời, cô liền mang giày cao gót định đi.

Khương Nam Hiên không nóng nảy, tranh thủ liếc mắt nhìn Tống Dao ra hiệu.

Tuy Tống Dao rất không tình nguyện giúp người này, nhưng vì thiếu nợ ân tình của anh, bất đắc dĩ phải chạy tới giữ Thẩm Song Song lại: “Nhiều đồ ăn vậy nếu không ăn thì thật lãng phí, hay là ở nhà ăn nhé!”

“Nói mời cậu ăn cơm thì nhất định tớ phải mời cậu ăn cơm, con người của tớ từ trước đến nay đều luôn giữ chữ tín.” Ngoài miệng thì Thẩm Song Song nói vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn qua Khương Nam Hiên, ý tứ trong đó chứa đầy sự khiêu khích.

Tống Dao nước mắt lưng tròng, hai người này quả thực không xem cô là người mà! “Á, á, bỗng nhiên tớ thấy đau bụng, tớ không ra ngoài nữa, tớ

muốn đi WC!” Vừa dứt lời cô ôm bụng chạy vào trong, nhanh chóng thoát khỏi vùng đất đầy thị phi này.

Dưới sự “cố gắng” của Tống Dao, rốt cuộc Thẩm Song Song cũng không ra ngoài nữa, tiếp tục làm ỗ trên ghế sofa gỗ chữ.

Trong phòng bếp, “người đàn ông đảm đang” là Khương tiên sinh hăng hái vô cùng, cầm thực đơn trong tay, bưng bưng khí thế chỉ huy Tống Dao.

“Thịt bò không thể cắt miếng lớn như vậy, con vịt phải rửa lại mấy nước cho sạch, chân gà cắt ra ướp chút muối mới ngon, còn củ cải trắng này, sao em có thể cắt ra hình thù khó coi như vậy chứ? Em xem, trên sách là hình trái tim này!”

“Khương Nam Hiên, anh nói thêm một chữ nữa, có tin em sẽ chém chết anh không?” Tống Dao không thể chịu đựng nổi, cầm lấy con dao phay, hung dữ nói.

Người nào đó lập tức ỉu xìu, ôm thực đơn lùi về sau mấy bước: “Em đừng như thế, có chuyện gì từ từ nói.”

“Em không có lời nào cần nói với anh, muốn em trợ giúp thì ngậm miệng lại, bằng không!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi khua khua con dao phay.

Trái lại, Khương Nam Hiên thực sự đã ngậm miệng lại, nhưng tay không rảnh rỗi, cầm thực đơn tiếp tục giơ lên trước mặt Tống Dao mà lay động: Trái tim mà, củ cải trắng này phải cắt thành hình trái tim mới đúng!

Tống Dao vung tay chặt xuống, củ cải trắng trong tay chia thành hai nửa.

Cuối cùng, Khương Nam Hiên cũng không thể sai khiến Tống Dao được, đành lặng lẽ cầm túi củ cải trắng, nhìn quyển thực đơn bên cạnh, ở một góc bếp cắt thành hình trái tim.

Tống Dao vừa để chân gà vào lò nướng vừa quay đầu lại nhìn, nhìn thấy cảnh tượng đó, liền dở khóc dở cười. Chỉ trong vòng vài tháng, Khương Nam Hiên từ một người chỉ biết mưu toán người khác thay đổi trở thành bộ dạng như hôm nay, đánh chết cô cũng không thể tưởng tượng nổi, chỉ vì một người phụ nữ mà anh có thể vào bếp làm bữa cơm ngọt ngào thế này, sức mạnh của tình yêu quả là thần kỳ!

Nói đi cũng phải nói lại, chẳng phải tình yêu vẫn luôn kỳ diệu như vậy sao?

Mấy tháng trước, cô không thể tưởng tượng được Quý Thừa Xuyên sẽ vì cô mà trở nên dịu dàng như hiện nay, đến bây giờ cô vẫn không quên đêm hôm ấy, trong công viên Hải Dương, dáng vẻ cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn trên tay cô của Quý Thừa Xuyên, bộ dáng anh thần phục kính cẩn có thể thấy rõ từng cọng lông mi, tất cả mọi thứ đều hiện rõ mồn một trước mắt cô.

Không biết bây giờ Quý Thừa Xuyên đang làm gì nhỉ, có phải cũng giống tâm trạng của cô lúc này, luôn nhớ nhung cô không?

“Dao Dao...” Trong bóng tối, Quý Thừa Xuyên dường như cảm ứng được điều gì, nhanh chóng lấy lại tinh thần, nghiêm túc xem bảng số liệu trên màn hình máy tính.

Qua nhiều năm cố gắng, hơn một tháng gần đây lên kế hoạch tỉ mỉ, đám hồ ly già đó cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi rồi.

Bây giờ, trong máy tính của anh lưu trữ tất cả những bản ghi chép từ phòng tài vụ của tập đoàn gần đây, những con số chi chít, khiến người xem đau đầu. Nhưng đây chỉ là một phần nhỏ mà thôi, vì có những kẻ dùng

Trojan horse[1] xâm nhập vào server của công ty, nên ngày càng có nhiều bảng số liệu không ngừng gửi đến email của anh, chờ anh xem xét.

[1] Trojan horse/ngựa Troia, là một loại phần mềm ác tính. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus. Nó thường ẩn mình dưới dạng một chương trình hữu ích và có những chức năng mong muốn, hay ít nhất chúng trông như có các tính năng này. Âm thầm bí mật, nó lại tiến hành các thao tác khác không mong muốn của chúng ta.

Quý Thừa Xuyên đã không chợp mắt một ngày một đêm, phía trên máy laptop chỉ còn lại vài trang giấy mỏng, cây bút không biết đã viết bao nhiêu mực. Nhưng anh biết mình không thể nghỉ ngơi vào lúc này, từng bản ghi chép, từng số liệu bất thường này, đều sẽ trở thành vũ khí của anh, cắt đứt yết hầu của kẻ địch, cho chúng một đòn trí mạng nhất.

Giờ phút này, anh tựa như chiến sĩ nghênh đón ánh sáng bình minh thắng lợi, mạch máu ở mỗi một nơi trên người đều đang sôi trào, anh dám chắc, trận chiến này anh sẽ thắng, thắng một cách triệt để, vẻ vang, kinh thiên động địa.

Quả nhiên, ba ngày sau, Đại Chủy Báo Báo vừa tung ra tin, lập tức dậy sóng, làm rung chuyển toàn bộ giới kinh doanh trong ngành.

Ba người trong hội đồng quản trị của tập đoàn Thừa Thiên bị bắt vì tội dính líu, chiếm đoạt trái phép tài sản của công ty, những tên đồng sự khác cũng bị tình nghi xâm chiếm và buôn bán chuyện cơ mật của công ty nên tạm thời họ bị cách chức để điều tra, trên hàng trăm công nhân có dính líu đến vụ việc, toàn bộ tập đoàn chưa từng rơi vào hiểm cảnh như bây giờ, bất ổn khiến lòng người hoang mang.

Mắt thấy một đế quốc thương mại sắp sửa sụp đổ âm ỉ, tổng giám đốc quản lý công ty tạm thời là Quý Thiên Dương chẳng bao lâu bỗng lên

tiếng bực bực, hướng về công chúng mà tạ lỗi, anh nói năng lực của mình có hạn, quản lý không nghiêm, không còn mặt mũi nào đối mặt với người bố và anh trai của mình, càng không có mặt mũi nào đối diện với công nhân cả tập đoàn, vì vậy anh quyết định nhận lỗi từ chức, rời khỏi giới kinh doanh vô thời hạn.

Từ đó đến nay, đã qua một ngày, Quý Thừa Xuyên vốn bị thương dưỡng bệnh ở nhà, bỗng nhiên chống nạn, không có người phụ đỡ, từng bước lên đến đài diễn thuyết, đối mặt với vẻ bất lực của toàn thể công nhân viên, anh dũng dạc phát biểu, bài diễn thuyết ấy cũng khơi dậy niềm xúc động trong lòng họ.

“Tôi đã từng cho rằng mình không còn đứng lên được nữa, nhưng hôm nay, vì tập đoàn, vì các bạn, vì bản thân tôi, tôi quyết định phải đứng dậy.”

“Nỗi đau này đã khiến tôi hiểu, trên thế giới không tồn tại những chuyện thuận buồm xuôi gió, chỉ khi ngã xuống, mới biết phải đứng lên thế nào, để khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn!”

“Chúng ta là một tập thể, mỗi người đang đứng ở đây, các bạn đều là nhân viên của Thừa Thiên. Nếu như tôi có thể đứng lên, thì các bạn cũng có thể đứng lên!”

“Đứng lên nào, chúng ta sẽ không ngã xuống nữa!”

Lúc anh nói những lời này, thân hình thì gầy gò, sắc mặt thì tái nhợt, hai mắt đầy tơ máu, nhưng âu phục trên người không hề có một nếp nhăn, đứng trên đài diễn thuyết từ đầu đến cuối, mà lưng vẫn thẳng tắp nhìn khắp bốn phía, ánh mắt kiên định ấy dường như có một sức mạnh thần kỳ, thắp lên ý chí chiến đấu dưới đài của mỗi người.

Nhân viên của Thừa Thiên sẽ không ngã xuống, mãi mãi!

CHẠY TÌNH

Úc Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Hai tháng sau.

“Song Song, hôm qua anh trai của cậu vừa gọi điện cho tớ.” Tống Dao thành khẩn, biểu hiện vẻ mặt như sắp chết, “Anh nói, nếu như tớ không dẫn cậu quay về, anh ta sẽ lấy thư tình tớ viết lúc tám tuổi cho anh ta mà đưa cho cha mẹ tớ xem, nếu để cho cha mẹ biết tớ đã từng thích anh trai của cậu, đời này chắc là tớ không thể góc đầu ở nhà được, xin cậu đấy, mau về nhà đi!”

“Không về!” Thăm Song Song liếc cô một cái, “Ai bảo cậu đại trai, ngay cả cái loại biến thái như anh tớ cũng thích.”

“Lúc đó tớ mới tám tuổi!” Tống Dao nhảy dựng lên làm động tác số 8, “Vả lại, đó cũng không gọi là thư tình, hình như thầy dạy văn bảo chúng tớ viết thư cho bạn mình, vì nhất thời xúc động mà tớ đã viết cho anh cậu một bức thư thôi, lúc ấy cũng chỉ biết ghép vần mà viết thôi!”

“Ha ha.” Thăm Song Song cười gượng.

“Thăm Song Song!” Tống Dao nổi giận, “Nếu cậu không quay về, tớ sẽ nói cho anh ta biết, mỗi ngày cậu đều có nhu cầu sinh lý, làm cho tớ không ngủ được!”

“Tống Dao!” Thăm Song Song cũng nổi giận, “Nếu cậu không ngậm miệng, tớ sẽ nói cho Quý Thừa Xuyên biết cậu từng thầm mến anh tớ!”

“Ai thăm mến ai?” Quý Thừa Xuyên mặc một bộ quần áo thoải mái đẩy cửa ra, đi vào trong, nhìn hai người bọn họ sau đó bình tĩnh hỏi.

Tống Dao sợ hãi vội vàng đứng lên: “... Sao anh lại tới đây! Nam Hiên đang ở phòng bếp cắt củ cải trắng, nhìn rất buồn cười, em dẫn anh đi xem!”

Quý Thừa Xuyên không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào Thẩm Song Song: “Anh của cô là thế nào?”

“Anh ta là đồ biến thái.” Thẩm Song Song gặm khoai tây chiên, thảng thốt trả lời.

“Hóa ra khẩu vị của em lại đặc biệt như vậy.” Đôi mắt anh lộ vẻ thâm sâu nhìn cô.

Tống Dao sắp khóc: “Không phải, lúc đó em mới tám tuổi, tám tuổi thôi!”

“Tám tuổi đã thích tên biến thái.” Người nào đó thờ dài.

“Đừng nghe cậu ấy nói lung tung, anh ấy không phải tên biến thái!” Chỉ là nói ít lời cay độc, hơi cố chấp, khó thuyết phục, thành ra khó gần một chút thôi.

“Còn nói hộ anh ta.” Người nào đó dăm chiêu suy nghĩ.

Tống Dao rốt cuộc cũng phát điên: “Anh ta là gay! Có bạn trai!”

“Trước kia không phải em cũng cho rằng anh thích đàn ông đó sao?”

Tống Dao: “Được rồi, em đi vào bếp phụ giúp...”

Hôm nay Quý Thừa Xuyên tới nhà Khương Nam Hiên, chủ yếu là để ăn mừng.

“Đại nạn” hai tháng trước khiến cho toàn thể tập đoàn Thừa Thiên lâm vào “hiểm nguy” trước nay chưa từng có, ba đồng sự lớn bị bắt vào tù, hơn kẻ cấp cao tự nhận lỗi và từ chức, ngay sau đó mời mấy kẻ cốt cán dưới quyền của bọn họ cũng nghỉ việc, nội bộ tập đoàn hoàn toàn thanh tấy.

Ngay lúc tất cả mọi người cho rằng lần này tập đoàn Thừa Thiên đã tan tành, Quý Thừa Xuyên lạng lẽ trở lại công ty một lần nữa, không chỉ vận dụng chiêu PR cao siêu cùng với thủ đoạn ổn định tinh thần lòng quân, gần hai tháng nay cố gắng xoay chuyển tình thế, giá cổ phiếu của công ty vốn rớt thê thảm dần dần lên cao.

Mọi thứ giống như lúc trước anh đã hứa hẹn trước toàn thể nhân viên: Tập đoàn Thừa Thiên sẽ không bao giờ ngã xuống, nó sẽ đứng lên, trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Trải qua chuyện lần này, Quý Thừa Xuyên từ một người lãnh đạo của tập đoàn, trở thành vị thần tồn tại trong suy nghĩ của tất cả nhân viên.

Hôm nay, rốt cuộc trong công ty không còn ai ghét tính tình gắt gỏng, thâm sâu khó đoán của tổng giám đốc đại nhân nữa, khi mọi người nhắc đến tên anh, trong mắt không khỏi toát lên vẻ sùng bái. Thậm chí không thiếu những nhân viên nữ đã kết hôn đúng vào thời gian này mang thai, họ hy vọng có thể sinh đứa con đầu lòng giống như tổng giám đốc đại nhân.

Quý Thừa Xuyên đạt được thắng lợi lớn nhất, có thể không chúc mừng một phen sao?

Tài nấu nướng của Khương Nam Hiên rất có tiến bộ, kỹ thuật cắt củ cải trắng đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, cộng với đầu bếp Tống chỉ điểm, nhanh chóng dọn lên một bàn đầy đủ màu sắc hương vị.

Bốn người ngồi vào chỗ của mình, Tống Dao xem xét một lượt, trong lòng không khỏi cảm khái vạn lần.

Ban đầu là do Thăm Song Song uy hiếp, cô mới sắp xếp bọn họ cùng ăn một bữa cơm, khi đó cô cảm thấy đến chết cũng khó có lần thứ hai. Không ngờ thoát cái mối năm tháng, bốn người lại vẫn có thể ngồi ăn chung trước một bàn cơm, hơn nữa mối quan hệ của họ cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, dường như đã qua mấy đời.

“Song Song, ném thử bát canh đuôi bò anh đặc biệt nấu này.” Khương Nam Hiên ân cần múc cho Thăm Song Song một bát canh, cố tình múc thêm một miếng cà rốt cắt hình trái tim.

Thăm Song Song nhìn vào trong bát: “Tôi không ăn cà rốt.”

“Mấy hôm trước em vừa mới ăn mà.”

“Ngán ăn rồi.”

“Ném thử một chút, hương vị không giống đâu.”

“Làm sao không giống, đây không phải là cà rốt à?”

“Thật sự không giống.”

“Rõ ràng là giống.”

...

Trùng mắt nhìn tên yêu nghiệt Khương Nam Hiên, trở thành một người đàn ông của gia đình, Tống Dao dờ khóc dờ cười, lơ đãng ngẩng đầu, trông thấy Quý Thừa Xuyên không động đũa, nhìn chăm chăm vào cô.

Cô lập tức nhớ tới cơn sóng thầm mẩn lúc trước, liền có chút chột dạ: “Cái đó... Anh ăn cà rốt không? Anh múc cho anh một bát canh?”

“Không ăn.” Người nào đó dứt khoát trả lời.

“...”

“Nhưng nếu em múc, anh miễn cưỡng ăn một chút.”

“...” Tống Dao im lặng, ngoan ngoãn múc một bát đưa đến trước mặt Quý Thừa Xuyên.

Kết quả anh chỉ ăn hết những miếng cà rốt hình trái tim, toàn bộ phần đuôi bò còn thừa lại đưa cho Tống Dao, còn nói thêm một câu: “Tấm lòng của em, anh miễn cưỡng nhận vậy.”

Miễn cưỡng em gái anh!

Cơm nước xong xuôi, Tống Dao xung phong nhận việc rửa bát, cô biết Khương Nam Hiên đã tốn tinh lực rất lớn vì bữa cơm này, lại để cho anh rửa bát thì ngại quá, hơn nữa từ trước đến nay mười ngón tay của Thẩm Song Song chưa bao giờ đụng nước rửa chén, còn về phần Quý Thừa Xuyên... Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi bộ dạng rửa bát của tổng giám đốc đại nhân ra sao.

Nào ngờ cô vừa mới vào phòng bếp không bao lâu sau, Quý Thừa Xuyên cũng đi vào theo, động tác tao nhã xắn tay áo sơ mi lên, có vẻ như anh muốn đi lên giúp một tay.

“Không có gì, em làm một mình là được, anh đi ra ngoài đi.” Tống Dao vội vã ngăn cản.

Kết quả tổng giám đốc đại nhân không lên phụ giúp nữa, nhưng không đi ra ngoài, cứ nhìn chăm chăm cô rửa bát.

Tống Dao rửa trong chốc lát, không kiềm được nói: “Anh còn đứng đó làm gì?”

“Không phải em nói làm một mình à?”

“Đúng, nhưng sao anh không ra ngoài?”

“Anh xem một lát.”

“Rửa bát có gì đẹp đâu mà xem?”

“Đẹp mà.” Người nào đó nghiêm túc gật đầu.

Mặt của cô chột đỏ bừng: “Được rồi, hay là anh đến đây phụ đi...”

“Anh thấy vẫn nên đứng xem thì hơn.”

Tổng giám đốc đại nhân muốn náo loạn đây sao, Tống Dao kháng nghị: “Anh đừng xem như vậy, em rất khó có thể tập trung rửa chén được!”

“Được thôi.” Cuối cùng anh cũng thỏa hiệp, không hề nhìn chăm chăm vào Tống Dao nữa, nhưng lại bước lên phía trước, chủ động ôm thắt lưng của cô từ phía sau, “Như vậy được chứ?”

Lời nói và hành động vừa khớp.

Tống Dao cúi đầu, nhìn chăm chăm đôi tay ôm ngang thắt lưng mình, ngón tay thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng, anh không dùng bao nhiêu phần lực, nhưng bàn tay ấy lại tựa như có ma lực khống chế tất cả động tác của cô.

Rất lâu sau, cô chần chừ mở miệng: “Anh đừng làm loạn nữa, cứ như vậy... Em càng không thể rửa được...”

“Vậy để anh giúp em.” Tay của anh buông thắt lưng của cô ra, cầm lấy bát và khăn lau trên tay cô, tựa như vừa ôm cô vào ngực vừa cùng cô rửa bát.

Trời đất! Cái này không phải là rửa bát nữa, rõ ràng là dụ dỗ người khác phạm tội đây mà!

Tống Dao đỏ bừng cả mặt, tay cầm bát run rẩy, nếu không phải tổng giám đốc đại nhân phụ nâng, phỏng chừng cô đã làm vỡ vụn không biết bao nhiêu cái bát rồi.

Khoảnh khắc này, thân thể cô nóng bừng, nóng tới mức ngay cả nước rửa bát âm ỉm cũng cảm thấy mát. Nhưng cô không kiềm được mà quỵn luyến giờ phút này, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Trong hai tháng này, cơ hội gặp mặt Quý Thừa Xuyên thật sự ít càng thêm ít, vì cơn “dư chấn” vừa rồi, anh loay hoay làm việc bất kể ngày đêm, cho dù gọi điện thoại cũng chỉ hỏi thăm lẫn nhau sau đó tắt máy, cô thậm chí còn nghi ngờ anh rốt cuộc có từng ngủ ngon một giấc nào hay không.

Có lần, lúc gọi điện cho Quý Thừa Xuyên, Tống Dao nhận ra giọng nói của anh khàn khàn, trong lòng cô cảm thấy lo lắng không kiềm được lén lút chạy đến cửa công ty, từ xa xa đã nhìn thấy một thân hình gầy gộc từ cửa ra vào đi đến, vừa ho khan vừa đi đến xe công vụ bên cạnh, vội vàng rời đi.

Lúc đó, Tống Dao bịt miệng lại, nước mắt không nhịn được mà tuôn trào.

Cô quay về nhà hầm nôi canh muốn đưa cho anh, lại sợ quấy rầy công việc của anh, chỉ có thể nhờ Khương Nam Hiên đưa giúp, nhưng trong lòng cô không có giây phút nào không lo lắng đến thân thể của anh, chỉ hận không thể ở bên cạnh anh từng giây từng phút.

May thay, đoạn thời gian đó cuối cùng cũng đã qua, hôm nay lúc Quý Thừa Xuyên đến, tuy đã gầy một vòng so với trước, nhưng trông anh có vẻ đầy sức sống, bệnh tình cũng đã tốt lên, còn có sức lực giở trò lưu manh.

Tổng giám đốc đại nhân khỏe mạnh trêu chọc, nhìn chung vẫn đỡ hơn việc trông thấy anh bệnh sắp chết, được gặp nhau không phải đã tốt lắm rồi

sao? Tống Dao tự an ủi bản thân như vậy, cố gắng ổn định cảm xúc, ngoan ngoãn dựa vào trong ngực Quý Thừa Xuyên mà rửa bát.

Cuối cùng, Quý Thừa Xuyên cũng cảm thấy Tống Dao đã không còn hành động cứng nhắc nữa, khoe miệng anh bất giác nhếch lên.

Ánh đèn rạng rỡ, tiếng nước ào ào, người yêu tựa vào ngực mình mà rửa bát, còn chuyện gì hạnh phúc bằng chuyện này chẳng?

Hiện giờ, so với làm việc với cường độ cao như sống ở địa ngục trong hai tháng vừa qua tựa như không hề hấn gì. Anh biết vì công ty, anh đã phải để cô chịu thiệt thòi nhiều việc, sau màn bày tỏ nồng nàn lại không thể ở bên cô mỗi ngày, thậm chí còn để cô hết hoảng lo sợ thay anh.

Canh mà cô hầm đối với người khác có lẽ không phải món ngon nhất, nhưng với anh mà nói, đó là mỹ vị tuyệt nhất mà anh từng thưởng thức qua. Nồi canh đó chứa đựng tình yêu nồng đượm, hơn cả mọi sơn hào hải vị trên đời, trong lúc anh gặp khó khăn nhất trong cuộc sống, cô đã cùng anh đối mặt.

Lúc ấy, anh đã tự hứa với lòng mình, phải cho cô một cuộc sống tốt nhất, toàn tâm toàn ý yêu thương cô cả đời.

Rửa xong vài cái bát là chuyện hơn một tiếng sau, trong lúc đó, nhiều lần tổng giám đốc đại nhân muốn bỏ việc, để làm một số chuyện khác, nhưng đều bị Tống Dao ngăn cản.

Đây là phòng bếp đấy, còn có Khương Nam Hiên ở nhà, làm sao có thể làm ra những chuyện “không có văn hóa” ở đây được chứ? Thật là gian manh!

Nào ngờ khi hai người rửa bát xong ra ngoài, họ đã gặp bắt cảnh Khương Nam Hiên đèo Thẩm Song Song xuống ghế sofa mà hôn, quần áo đã cởi một nửa, quả thực làm cho đôi bên khó xử, lúng túng.

Tống Dao đỏ bừng cả mặt, không biết phải làm sao.

Trái lại, Quý Thừa Xuyên giả vờ như không phát hiện điều gì, lôi kéo Tống Dao vào một căn phòng.

Tống Dao nóng nảy, hai người kia ở phòng khách đã như thế kia, hai người bọn họ nếu bước vào phòng còn có thể làm chuyện gì chứ? Tuy cô không kháng cự làm chuyện kia với tổng giám đốc đại nhân, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu gì đó, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng mà!

Nói chậm mà xảy ra nhanh, Tống Dao hét to một tiếng: “Á!”

Phát ra tiếng động lớn như thế, làm kinh động hai người trên sofa, Khương Nam Hiên liền đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất làm lá chắn che chở Thẩm Song Song vào trong ngực, ngẩng đầu tỏ vẻ không vui nhìn hai bóng đèn lớn kia.

Thẩm Song Song ở bên này bình tĩnh cài khuya áo.

“Khụ khụ...” Tống Dao lúng túng ho hai tiếng, bèn đề nghị, “Buổi tối rảnh rồi, hay là chúng ta đánh bài đi?”

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Bởi vì đánh bài suốt đêm, lại uống chút rượu, Tống Dao ngủ thảng một giấc đến trưa hôm sau mới tỉnh lại. Việc đầu tiên sau khi cô tỉnh lại là kiểm tra quần áo mình, chắc chắn không thiếu một thứ nào mới nhẹ nhàng thở ra.

Tối hôm qua thật sự là quá nguy hiểm!

Cô cứ tưởng đánh bài suốt đêm như vậy mọi người sẽ mệt mỏi, chắc chắn sẽ không còn sức làm chuyện khác. Nào ngờ, ngay cả khi cô đã lê thân rã rời về phòng ngủ, thế mà Quý Thừa Xuyên còn thoải mái theo cô vào phòng, ở trước mặt cô không hề kiêng dè mà cởi quần áo ra.

Lúc đó Tống Dao nổi giận: “Anh... Anh vào đây làm gì?”

“Ngủ một giấc.”

“Phòng này là của em, anh ngủ phòng bên cạnh đi.”

Lúc nói, Quý Thừa Xuyên đã cởi áo sơ mi, nửa người trên trần trụi, từng bước từng bước đi đến chỗ cô: “Cũng không phải chưa từng ngủ với nhau, em ngại cái gì?”

Bịch. Tống Dao đặt mông ngồi lên trên giường, mặt đỏ bừng: “Ai... Ai ngại chứ? Em chỉ là... chỉ là...”

Còn chưa dứt lời, khoảng giường bên cạnh đột nhiên lồm xướng, Quý Thừa Xuyên nằm trên giường cô không chút khách khí, còn thuận tay muốn

mò vào trong người cô.

Nhiệt độ cơ thể cực nóng cùng với hơi thở mãnh liệt của đàn ông khiến Tống Dao choáng váng trong nháy mắt. Tay cô đặt trên ngực anh, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ kia. Anh đang nhắm mắt, môi khẽ hé mở: “Yên tâm đi, anh cần nghỉ ngơi, sẽ không làm gì em đâu.”

Tuy rằng bị tổng giám đốc đại nhân nhìn thấu suy nghĩ xấu xa trong lòng, khiến Tống Dao cảm thấy lúng túng, nhưng những lời này của anh giống như một liều thuốc an thần dành cho cô vậy.

Sau khi chắc chắn ‘lão sói xám’ bên cạnh không có hành vi vượt rào nào, Tống Dao mới nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn nằm trong lòng Quý Thừa Xuyên đang ngủ.

Lúc này, Tống Dao nằm trên giường, hồi tưởng lại cảnh tượng đó, trong lòng thầm khen ngợi tổng giám đốc đại nhân vô cùng.

Đều do Thẩm Song Song nói cô sớm muộn cái gì cũng không muốn, làm cô sợ đến mức cho rằng Quý Thừa Xuyên rất đói khát. Thực tế đâu có khoa trương như vậy. Trên thế giới này, dù sao những người giống như Khương Nam Hiên là cầm thú dùng nửa thân dưới để suy nghĩ chỉ là số ít, tổng giám đốc đại nhân vẫn rất đàn ông đúng không?!

Ngay lúc Tống Dao còn đang đặc ý suy nghĩ thì bên tai chợt truyền đến một tiếng hỏi: “Em cười ngốc nghếch cái gì vậy?”

Tống Dao sửng sốt, lập tức bật dậy từ trên giường, không biết Quý Thừa Xuyên đã đứng ở ngưỡng cửa từ lúc nào, trên người mặc áo tắm, mái tóc ướt sũng, hiển nhiên là vừa mới tắm xong.

“Sao anh còn ở đây?” Cô kinh ngạc buột miệng.

“Em muốn anh đi làm sao?” Anh bước đến đối diện cô.

“Không phải, em tưởng anh đi làm...” Tống Dao nhỏ giọng giải thích.

“Anh đang nghỉ phép,” Khi nói chuyện, Quý Thừa Xuyên đã ngồi bên cạnh giường, anh chỉ buộc một cái thắt lưng, bộ ngực màu lúa mạch như ẩn như hiện trong bộ áo tắm rộng rãi, đôi chân dài rần chắc lộ ra bên ngoài, cũng không biết bên trong có mặc gì hay không...

Mặt Tống Dao ửng hồng, lập tức né ánh nhìn sang một bên, chột dạ nói: “À... Hôm qua anh chưa có nói...”

“Tại hôm qua quá mệt.”

“Đúng vậy...”

“Có điều nghỉ ngơi một đêm, giờ khỏe hơn nhiều rồi.”

“Ừ...” Chờ chút. Tại sao anh ta lại nhấn mạnh điều này?! Tống Dao nhớ lại câu nói vừa nãy, hình như cô vừa nhận thức được điều gì đó, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Cùng lúc đó, Quý Thừa Xuyên nhích lại gần cô, hôn cô.

Sáng sớm tốt lành, trong miệng anh có mùi hương bạc hà nhẹ nhẹ, quanh quẩn trong miệng cô. Lúc mới bắt đầu nhẹ nhàng, dần dần càng thêm sâu hơn. Bỗng nhiên anh dùng sức đẩy Tống Dao ngã xuống giường, cả người anh đè lên cô.

Nụ hôn bỗng trở nên tuôn trào mãnh liệt, dường như anh không hề muốn cho cô có thời gian suy nghĩ, bắt lấy hai tay cô đưa qua đỉnh đầu, đồng thời khiến cho cô ưỡn ngực nghênh đón mình, anh càng tiến sâu vào miệng cô thăm dò.

Tống Dao chưa từng bị người nào hôn như vậy, chỉ cảm thấy đầu óc trở nên mê muội, thân thể như bị ai đó châm lửa, dần dần nóng lên.

Tuy rằng hai mắt mở to, nhưng đầu óc cô trống rỗng. Cô trơ mắt nhìn Quý Thừa Xuyên nhồm người dậy, ánh mắt ngập tràn sương mù nhìn cô trong chốc lát, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên cổ cô, lưu luyến ở xương quai xanh cô, dùng răng cắn nhẹ nơi đó.

Trong phút chốc, cơ thể Tống Dao hơi run lên. Đầu óc trống rỗng cuối cùng cũng suy nghĩ được một chút, nhưng vẫn rất hỗn loạn, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra bây giờ và chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo đó.

Lúc này, tay của Quý Thừa Xuyên đã bắt đầu mò lên hông cô. Bàn tay thăm dò vào áo cô, chiếm trọn vòng eo cô.

Bàn tay nóng hồi dán sát vào làn da non mịn màng trên eo thon, nháy mắt khiến Tống Dao tỉnh hẳn. Cô kêu một tiếng nhỏ, muốn giãy giụa, nhưng tay lại không còn chút sức lực nào đặt trên vai Quý Thừa Xuyên.

“Sao vậy?” Quý Thừa Xuyên ngẩng đầu, hai người nhìn nhau.

“Em... Em vẫn chưa...” Tống Dao thở hổn hển, hồng hộc. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột. Căn bản cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

“Nếu như em không thích, anh sẽ không tiếp tục.” Ngay cả khi hai mắt anh đã đỏ lên, nhưng anh vẫn tỉnh táo như cũ một cách kỳ lạ, trưng cầu ý kiến của Tống Dao.

“Em...” Tống Dao bối rối, chuyện này nếu không hỏi thì thôi, nếu đã hỏi khiến cô lại có cảm giác từ chối tổng giám đốc đại nhân là một hành vi quá quắc. Rối rắm hơn là, cô không hề cảm thấy khó chịu nếu như tiếp tục cùng anh...

Làm sao bây giờ?

May mà trong lúc giằng co, điện thoại của Tống Dao đột nhiên reo lên.

“Em đi nghe điện thoại!” Đây thực sự là một cái cơ tốt. Tống Dao lặn ra khỏi vòng tay của Quý Thừa Xuyên, chạy tới nhận điện thoại.

Là điện thoại của Tiểu long nữ, vừa bắt máy đã nghe thấy giọng cô ấy hưng phấn đến run run: “Dao Dao, cho cậu biết một tin vui. Tớ sắp kết hôn.”

“Cái gì?!” Tống Dao hét lên một tiếng. Thậm chí cô còn không biết Tiểu long nữ nói chuyện yêu đương từ khi nào, sao bỗng nhiên lại kết hôn?

“Cậu đừng kích động. Là thật đó! Đã chọn xong ngày lành, là vào Lễ Giáng Sinh 25 tháng 12 này. Cậu phải đến làm phù dâu cho tớ đó nha...!”

“Tớ có thể biết đối tượng kết hôn của cậu là ai không?”

“Phải ha, tớ quên nói cho cậu biết!” Tiểu long nữ như vừa mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, “Anh ấy tên là Chư Cát Tuấn, là người lần trước cứu tớ ở phố Rác đó.”

“Là cậu ta ư?” Tống Dao đã chẳng còn nhớ gì về người này. Chỉ nhớ Tiểu long nữ đã từng nhắc tới, trùng hợp người này lại là đồng nghiệp của bọn họ.

“Phải, chính là anh ấy!” Tiểu long nữ cười nói, “Tớ và anh ấy là nhất kiến chung tình. Có điều chúng tớ còn ngại nên chưa nói với cậu. Cảm thấy vừa mới chia tay không bao lâu lại nói chuyện yêu đương có chút không hay. Hơn nữa tớ cũng không ngờ chúng tớ lại phát triển nhanh đến vậy.”

“Thật sự rất nhanh.” Tống Dao cảm thán.

“Ha ha, kết hôn càng sớm càng tốt. Bằng không cậu và Quý tổng cũng mau định ngày đi, chúng ta kết hôn cùng lúc luôn.”

Tiểu long nữ nhanh miệng, khiến Tống Dao lập tức ập úng, nhìn không được lén liếc nhìn Quý Thừa Xuyên đang nửa nằm trên giường. Thất lưỡng trên áo tắm của anh đã tuột ra, để lộ bộ ngực cường tráng màu mật ong, đang nhìn cô chăm chăm.

Cô đỏ mặt, nhanh chóng xoay người: “Chuyện này... Ngày 25 tháng 12 đúng không? Tớ biết rồi, tớ sẽ đi!”

“Được, đến lúc đó nhớ trang điểm, chốc nữa tớ gọi lại sau. Phải rồi, cậu nhớ phải mời Quý tổng đi cùng nha!”

“Anh ấy à?” Thật sự Tống Dao không có đủ dũng khí quay đầu lại nhìn hình ảnh ướm át kích thích trên giường kia, mơ hồ nói: “Đến lúc đó tính sau...”

“Không được, nhất định phải mời anh ta đi. Anh ta đến dự mới thu hút được nhiều đồng nghiệp đến, như vậy mới có được nhiều tiền mừng, áp lực mua nhà rất lớn đó cậu biết không?”

Cậu kết hôn hay là ăn cướp vậy? Tống Dao ghen lời: “Tớ sẽ cố gắng...”

“Được rồi, quyết định vậy đi!” Tiểu long nữ khoái trá cúp máy.

“Có chuyện gì vậy?” Quý Thừa Xuyên ngồi trên giường hỏi.

Tống Dao cứng quay đầu lại: “Tiểu long nữ sắp kết hôn...”

“Chuyện tốt.” Anh bình tĩnh nói.

“Cậu ấy muốn em làm phù dâu.” Tống Dao nói xong, len lén quan sát Quý Thừa Xuyên, thử thăm dò anh, “Anh có thời gian đi cùng em không?”

Tổng tài đại nhân bận rộn như vậy, chắc chắn sẽ không đi dự hôn lễ của một nhân viên, có phải không? Có phải hay không? Có phải hay không? Cô âm thầm chờ đợi.

“Rảnh.” Anh trả lời không chút do dự.

Tống Dao: “...”

...

Sau khi chịu đựng đủ mọi ngăn trở trong tình cảm, rốt cuộc Tiểu long nữ cũng đã tìm được tình yêu đích thực của mình, chớp mắt đã lập gia đình rồi, còn mời Tống Dao làm phù dâu, chuyện này vốn là chuyện vui.

Tống Dao không ngờ Quý Thừa Xuyên lại đồng ý đi cùng với cô. Chỉ cần nghĩ đến việc sóng vai cùng tổng giám đốc đại nhân tham dự lễ cưới rầm rộ mà hầu hết các đồng nghiệp thân quen đều đến chung vui, chướng ngại tâm lý khó nhọc vượt qua lúc trước, bây giờ lại như tro tàn chột cháy, khiến cô phiền muộn.

Từ lần Quý Thừa Xuyên công khai hôn cô ở trước cửa công ty, từ đó về sau cô không còn trở lại đó nữa, cũng không tiếp xúc với bất cứ đồng nghiệp nào ngoài Tiểu long nữ. Đương nhiên lý do lúc đầu là vì muốn trốn tránh, sau khi quan hệ giữa cô và Quý Thừa Xuyên đã được xác định rõ ràng, cô lại càng muốn tránh hiềm nghi.

Mấy ngày nay, cô thậm chí còn quyết định ra ngoài tìm công việc khác lần nữa, hoàn toàn từ chức ở tập đoàn Thừa Thiên. Cô rất ngại cạ vào thể diện của tổng giám đốc đại nhân dù tạm nghỉ việc mà vẫn lãnh lương.

Tiểu long nữ kết hôn lại khiến chuyện này thay đổi, làm cho cô không thể không công khai quan hệ của mình và Quý Thừa Xuyên, đối mặt với các đồng nghiệp.

Liệu cô có thể làm được không?

“Cậu đã quên lúc cậu khuyên tớ đi báo án đã nói thế nào sao? Cậu nói chỉ cần tớ có đủ dũng khí tố cáo con người cặn bã kia, cậu sẽ dùng cảm đối mặt với các đồng nghiệp. Cậu còn nhớ không?” Biết Tống Dao vẫn sợ hãi, lúc thử lễ phục, Tiểu long nữ đã dùng biện pháp đe dọa.

“Đúng là tớ có nói như thế, nhưng mà...” Tống Dao khó xử.

“Nếu như cậu thực sự không muốn thì thôi. Cùng lắm thì tớ không cần phù dâu nữa!”

Tống Dao nóng nảy: “Kết hôn làm sao không thể không có phù dâu được!”

“Tớ không muốn làm khó cậu.” Tiểu long nữ nháy mắt, điềm đạm đáng yêu.

“... Được rồi, tớ đồng ý là được chứ gì.” Tống Dao mềm lòng, kết hôn là chuyện lớn, đã là bạn tốt, cô không muốn Tiểu long nữ thất vọng.

“Dao Dao, tớ biết cậu tốt với tớ nhất!” Tiểu long nữ vui mừng ôm Tống Dao.

Cùng lúc đó, Chư Cát Tuấn vừa làm xong việc liền chạy đến, thấy dáng vẻ của hai cô gái thì không nhịn được bật cười: “Không phải hai người đang ôm nhau khóc đó chứ?”

“Tiểu Chu?!” Tống Dao ngẩng đầu nhìn thấy Chư Cát Tuấn, đột nhiên sững sờ.

“Tiểu Chu cái gì?” Tiểu long nữ buông Tống Dao ra, quay đầu nhìn thấy Chư Cát Tuấn thì lập tức nhào tới, khoát tay anh, nhìn về phía Tống Dao giới thiệu nhiệt tình, “Dao Dao, đây là ông xã của tớ, Chư Cát Tuấn.”

Chư... Cát Tuấn?

Tống Dao mờ mịt. Người này không phải họ Chu ư? Sao tự nhiên lại thay tên đổi họ rồi?

Trong lòng Chư Cát Tuấn đặc ý muốn chết, cố ý ho hai tiếng, vững vàng nói: “Tôi họ Chư Cát, tên một chữ Tuấn!” Dứt lời còn cảm thấy không đủ, lấy thẻ công tác của mình ra giơ giơ trước mặt Tống Dao. Thấy chưa, thấy chưa! Là họ Chư Cát, không phải họ Chu!

Tống Dao: “...”

Ngày 25 tháng 12, lễ Giáng Sinh.

Chư Cát Tuấn và Tiểu long nữ cử hành một hôn lễ đeo mặt che mặt vô cùng đặc biệt. Tất cả các khách mời nhất định phải đeo mặt nạ đã được chuẩn bị sẵn mới có thể vào bàn. Ngay cả cô dâu chú rể cũng không ngoại lệ.

Làm phù dâu, Tống Dao chạy ra chạy vào theo cô dâu, gặp không ít những đồng nghiệp trước kia. Nhưng do tất cả mọi người đều đeo mặt nạ, rất nhiều người đã quên mất chuyện của cô, chỉ lo chúc phúc cho cô dâu chú rể cho nên dường như không ai nhận ra cô.

Dây thần kinh căng thẳng, khẩn trương của Tống Dao dần buông lỏng, yên tâm hoàn toàn vai trò phù dâu của mình, giúp Tiểu long nữ thu tiền mừng đến sướng rơn.

Không ngờ hôn lễ nho nhỏ này lại có thể mời được nhiều người như vậy, ngoài hai người mới đến từ chi nhánh khác, rất nhiều người ở tập đoàn đều đến tham dự. Thậm chí bác An bảo vệ canh giữ trước cửa công ty cũng mặc tây trang, xuất hiện ở nơi cử hành hôn lễ, mặt mày hớn hờ đưa tiền mừng.

Tống Dao kinh ngạc, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao nhân duyên của Chư Cát Tuấn và Tiểu long nữ lại tốt đến vậy, mãi đến khi cuộc trò chuyện của các nữ đồng nghiệp lọt vào tai cô, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Nghe nói Quý tổng cũng đến đây, có thật vậy không?” Một nữ đồng nghiệp vội hỏi.

“Chắc chắn 100%!” Một đồng nghiệp khác khẳng định.

“Vậy anh ấy tới chưa? Sao vẫn chưa thấy?”

“Tất cả mọi người đều đeo mặt nạ, dù anh ấy đã đến cũng không nhận ra được đâu!”

“Không thể nào, Quý tổng là người đi đến đâu toàn thân đều lấp lánh đến đó, đừng nói là đeo mặt nạ, cho dù có dùng bao tải phủ lên người vẫn có thể nhận ra được!”

“Tôi sẽ giả bộ không nhận ra anh ấy, vô tình hắt nước lên người anh ấy được không?”

“Năm mơ đi. Có muốn hắt nước cũng là tôi làm mới đúng!”

...

Hóa ra những người này đến đây là vì muốn trông thấy Quý Thừa Xuyên, Tống Dao quỳnh quáng. Tống tài đại nhân thì có gì đáng xem? Lúc trước khi cô còn đi làm, mọi người tránh anh như tránh tà, bây giờ chớp mắt lại được vạ người mê thế này?

Không ngờ, bây giờ khí thế của Quý Thừa Xuyên còn cao hơn cả Khương Nam Hiên. Anh không hổ là vị thần ở tập đoàn Thừa Thiên, vô số nữ nhân viên không sợ chết theo đuổi. Ngay cả bác gái quét dọn vệ sinh cũng muốn nhìn ngắm phong thái của tổng giám đốc đại nhân.

Đeo mặt nạ thế này không tồi chút nào, nếu không sẽ bị chết đuối trong nước bọt của bọn họ. Tống Dao âm thầm vui mừng, im lặng tiếp tục thu tiền mừng. Bỗng nhiên một phong bì được đưa đến trước mặt cô.

Là một phong bì cực mỏng nha!

Tuy tiền mừng lần này của Tiểu Long Nữ thu được cũng kha khá, nhưng dù là chú An bảo vệ ít nhất cũng cho một phong bì 500, phong bì trước mắt nhiều nhất hẳn là cũng chỉ 200? Xem ra, người này chắc chắn là ông cụ quét dọn vệ sinh nam quanh năm đây mà.

Tống Dao ngẩng đầu, cho “ông cụ” một nụ cười tươi tắn, chốc lát, nụ cười đông cứng trên môi.

Ông cụ em gái nhà anh!

Tuy rằng đeo mặt nạ nhưng vóc dáng này, ánh mắt này, đường nét góc cạnh rõ ràng này, độ cong khỏe miệng này, còn có khí chất tỏa sáng này, trên dưới tập đoàn ngoài Quý Thừa Xuyên ra còn có thể là ai nữa chứ?

Thân là tổng giám đốc mà anh cho phong bì có 200, anh có biết lễ nghĩa không hả?

Tống Dao run rẩy tiếp nhận phong bì trong tay Quý Thừa Xuyên, vừa mở ra liền kinh ngạc.

Trong phong bì là một tấm chi phiếu mỏng, con số một vạn tám nghìn tám trăm tám mươi tám đập vào mắt cô, sếp lớn thật hào phóng quá!

Cùng lúc đó, sự xuất hiện của Quý Thừa Xuyên cũng làm kinh động đến không ít những khách mời vì anh mà đến dự, mấy cô nữ đồng nghiệp vừa rồi đứng ở ngưỡng cửa xì xào bàn tán kích động muốn chết được.

“Nhìn kìa, Quý tổng đến rồi!”

“Là anh ấy! Đẹp trai quá!”

“Tôi cũng muốn giúp thu tiền mừng!”

...

Dưới vô số ánh mắt hâm mộ bên trong, Tống Dao cất khoản tiền lớn kia vào trong bao, ghi chép xong, đang định ngẩng đầu gọi vị khách tiếp theo thì Quý Thừa Xuyên bỗng nhiên cúi người xuống, đầu kề sát mặt cô thì thầm: “Xong việc đến tìm anh.”

Giọng nói của anh mang theo từ tính, vô tình gương mặt của anh ma sát nhẹ với tai của cô, khiến mặt Tống Dao đỏ lên trong nháy mắt: “Biết... Biết rồi...”

“Kéo ngực áo cao lên một chút.” Anh nhắc nhở.

“Được...” Tống Dao liên tục kéo kéo lễ phục của mình.

Lúc này người nào đó mới hài lòng đứng dậy, ánh mắt nhìn cô đầy ý vị, tao nhã xoay người rời đi.

“Tại sao tôi không phải là người thu tiền mừng!?” Bên tai vang vang những tiếng than vãn.

Sau khi Quý Thừa Xuyên đến không lâu, Khương Nam Hiên và Thẩm Song Song cũng đến. Hai người bọn họ, một người mặc bộ âu phục xám bạc được cắt may khéo léo, một người mặc bộ sườn xám trắng thêu hoa tinh xảo. Đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này làm kinh động mọi người, áp đảo khí chất của cô dâu chú rể.

Đây không phải là hôn lễ, quả thật là cuộc họp hằng năm của tập đoàn Thừa Thiên mới đúng!

Tống Dao đang ngồi cảm thán, đột nhiên nghe được vài tiếng trầm trồ. Ngay sau đó, ngoài dự đoán của mọi người, một cặp khác xuất hiện ở ngưỡng cửa khiến cho người ta phải mở rộng tầm mắt.

Là Thịnh Tư Kỳ và Tống Linh Nhân!

Nhớ lúc trước Thịnh Tư Kỳ còn ở ngay dưới sảnh tập đoàn Thừa Thiên quán lấy Tống Dao, hại Tống Linh Nhân nằm bệnh viện. Không ngờ chỉ mới vài tháng hai người này lại cùng nhau dự tiệc. Chuyện gì đã xảy ra trong suốt thời gian qua? Thật sự khiến người ta hiếu kỳ.

Tất nhiên có rất nhiều người ở đây vẫn còn nhớ cảnh náo loạn kia. Bởi sự xuất hiện của hai người, mọi người nhao nhao tỏ vẻ không thể tin được. Tống Dao lại càng kinh hãi, nghĩ đến chuyện trước kia, cảm giác vô cùng lúng túng, nhanh chóng cúi đầu giả vờ không biết hai người họ.

Có điều trong quá trình kí tên đưa tiền mừng, Thịnh Tư Kỳ vẫn nhận ra Tống Dao: “Dao Dao?”

Tống Dao cứng người cười gượng: “Chào hai người...”

“Quả nhiên là chị!” Nhìn thấy phản ứng của Tống Dao, Thịnh Tư Kỳ vội vàng nói, “Chị đừng khẩn trương, tôi và Linh Nhân đã đính hôn rồi.”

Đính hôn ư? Tống Dao há to miệng ngạc nhiên. Tuy rằng có thể nhận ra hai người họ đang quen nhau, nhưng sao lại đính hôn nhanh như vậy?

“Việc này nói ra thì dài dòng lắm. Tóm lại chị yên tâm, bây giờ trong lòng tôi chỉ có một mình Linh Nhân, sẽ không giống như lúc trước. Trước kia là do tôi quá xúc động, làm rất nhiều chuyện quấy rầy cuộc sống của chị, tại đây, tôi muốn nói một tiếng xin lỗi chị, hi vọng chị có thể quên những chuyện không thoải mái kia đi.”

Lúc Thịnh Tư Kỳ nói vô cùng thân nhiên, mà Tống Linh Nhân đứng bên cạnh cũng không vì biểu hiện của Tống Dao mà tỏ ra hờn giận, yên lặng đứng đó, giống như chuyện này không hề liên quan gì đến cô vậy.

“Đừng nhắc lại chuyện trước kia nữa, chúc hai người hạnh phúc!” Để phòng ngừa bị người khác nhận ra, Tống Dao nói chuyện rất đơn giản.

“Tôi cũng chúc chị hạnh phúc!” Thịnh Tư Kỳ nói xong thì cùng Tống Linh Nhân đeo mặt nạ vào trong sảnh tiệc.

Nhìn theo bóng lưng của hai người họ, Tống Dao không nhịn được xúc động vô vàn.

Có đôi khi tình yêu thật sự rất kỳ diệu. Nó đến với sức sống mãnh liệt, không hề nói lý lẽ, để cho hai người trái ngược không hề quen biết ở bên nhau quen nhau rồi hiểu nhau. Tiểu long nữ và Chư Cát Tuấn, Thịnh Tư Kỳ và Tống Linh Nhân, Khương Nam Hiên và Thẩm Song Song đều như thế.

Ngẫm lại, tình cảm của cô và Quý Thừa Xuyên cũng không khó hiểu đến vậy.

Dù sao chuyện yêu đương có mấy ai nói chính xác được. Tuổi tác, gia cảnh, ngoại hình, thậm chí giới tính đều không thành vấn đề. Chỉ cần hấp dẫn lẫn nhau, tạo ra phản ứng hóa học, thế là hai con tim xa lạ phá tan mọi ngăn cách, cuối cùng trở thành bạn đời của nhau.

Cầu nguyện cho những người hữu tình trên khắp thế gian đều sẽ trở thành người thân!

CHẠY TÌNH

Ức Cẩm

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Hôn lễ của Tiểu long nữ ngoại trừ cần phải mang mặt nạ, những phương diện khác cũng rất có sáng kiến, hôn lễ hoàn toàn loại bỏ hình thức một đám người quây quần bên bàn ăn, thay vào đó đều là tiệc đứng. Khách mời có thể tùy theo sở thích của mình chọn đồ ăn, cùng nhau nói chuyện phiếm, khung cảnh vui vẻ hòa thuận.

Nhưng với tư cách là người phù dâu, Tống Dao lại không thoải mái một chút nào, trong suốt buổi lễ luôn phải đi theo sau cô dâu một tấc cũng không rời, đói bụng đến nỗi kêu vang.

Nhưng chuyện này cũng chả thấm vào đâu so với “chuyện tốt” bên người Quý Thừa Xuyên, hôm nay là hôn lễ của người khác, thế nhưng số người vây bên anh so với bên cô dâu chú rể còn nhiều hơn.

Mà anh hôm nay tâm tình có vẻ rất tốt, trong lúc chuyện trò vui vẻ thu hút vô số ánh mắt ngưỡng mộ, khiến cho một đám mỹ nữ cười vang.

Tống Dao có chút ghen ghét.

Tuy cô sớm biết thân phận của Quý Thừa Xuyên, cũng biết địa vị của anh ở tập đoàn Thừa Thiên rất cao, nhưng lúc trước nhân viên thấy anh đều là sợ hãi tránh còn không kịp, chứ không phải như bây giờ, tựa như ánh trăng sáng, được mọi người vây quanh. Đặc biệt là những nhân viên nữ chưa lập gia đình, thấy anh quả thực tựa như chồn đói bụng vài ngày thấy gà vậy, hai con mắt phát ra ánh sáng xanh lè.

“Quý tổng, anh có dùng WeChat không?” Có một nhân viên nữ can đảm hỏi, khi nhận được câu trả lời là có, kích động truy hỏi, “Em có thể add WeChat của anh được không?”

Quý Thừa Xuyên nhẹ gật đầu.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, nhân viên nữ quả thực muốn ngắt đi, tranh thủ thời gian cùng Tổng giám đốc đại nhân trao đổi WeChat. Rất nhanh, một số người khác nhao nhao noi theo, cơ hồ toàn bộ hiện trường hôn lễ lại biến thành đoàn người xếp hàng cùng Quý Thừa Xuyên trao đổi WeChat.

“Chúng ta cũng đi đi!” Cô em họ làm phụ dâu của Tiểu long nữ rục rịch.

“Không đi!” Tổng Dao nghiêng răng nghiêng lợi từ chối.

“Vậy chị giúp em trông chừng bên này, em đi!” Nói xong lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông tới.

Add add add, coi chừng WeChat bạo chết đó! Tổng Dao hừ một tiếng, vừa quay đầu lại liền thấy Khương Nam Hiên ở bên cạnh cười đến gập cả người.

Tổng Dao nổi giận ùng ùng đi qua, chỉ vào anh rồi nói với Thẩm Song Song: “Song Song, tớ nói cho cậu biết, lần trước trong phòng ăn bọn họ cũng xếp hàng như thế này để xin add WeChat của anh ta đấy, đội ngũ so với bây giờ chỉ có hơn chứ không kém.”

“Vậy sao?” Thẩm Song Song nheo mắt, như có điều suy nghĩ liếc nhìn Khương Nam Hiên.

Khương Nam Hiên trừng Tổng Dao: Đợi sau khi hôn lễ hoàn thành, em chờ đấy, anh cam đoan không đánh chết em, anh không làm người nữa.

Mắt thấy toàn bộ sức hấp dẫn của cô dâu chú rể lại bị Quý Thừa Xuyên đoạt đi, người điều khiển chương trình trên bục sốt ruột, vội vàng chuẩn bị trò chơi thay đổi không khí.

“Nào nào các vị quan khách, chúng ta chơi một trò chơi nhỏ đi!”

“...”Không ai để ý đến anh ta, mọi người tiếp tục vây quanh Quý Thừa Xuyên add WeChat.

“Trò chơi này là tôi đặc biệt thiết kế, dành riêng cho các bạn độc thân trong tiệc cưới!”

“...” Vẫn như cũ không ai để ý đến anh ta.

“Mọi người có muốn chơi không?”

“...”

Giây phút này, vị điều khiển chương trình hôn lễ vài chục năm nay cảm nhận được nồng đậm ác ý đến từ các tân khách, anh ta nổi giận, chỉ vào Quý Thừa Xuyên dưới đài nói: “Vị tiên sinh dưới đài rất được hoan nghênh này, nếu như tôi đoán không lầm, anh hẳn là Quý Thừa Xuyên - Quý tổng đúng không?”

Dưới đài rối cuộc cũng an tĩnh lại, một đám người nhìn chăm chăm người điều khiển chương trình: Chẳng lẽ anh ta cũng muốn add WeChat Quý tổng?

Khụ khụ. Người điều khiển chương trình hắng giọng, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh, hướng về phía Quý Thừa Xuyên nói, “Quý tổng, mời anh lên trên này một chút được không?”

Quý Thừa Xuyên đồng ý, trước ánh mắt của mọi người đi đến giữa sân khấu.

“Quý tổng, có thể hỏi anh một vấn đề cá nhân được không?”

“Mời nói.”

“Xin hỏi anh hiện giờ còn độc thân không?” Người điều khiển chương trình vừa mở miệng lại hỏi chủ đề cực hot, lập tức tất cả mọi người đều nín thở, mà ngay cả Tổng Dao vốn giả vờ không quan tâm giờ phút này cũng dựng lỗ tai lên, chờ đợi đáp án.

Anh sẽ trả lời như thế nào đây? Thời gian bỗng nhiên trở nên thật chậm chạp, rốt cuộc trong lúc Quý Thừa Xuyên trên đài thu hút tất cả ánh mắt, anh mỉm cười chậm rãi mở miệng, khiến trái tim những cô thiếu nữ rất đầy đất.

Anh nói: “Không, tôi không còn độc thân.”

“Không phải chứ?!” “Đáng ghét!” “Tôi không sống nổi!”... Lập tức, dưới đài tiếng kêu rên một mảnh, trên mặt mỗi người đều là biểu cảm vô cùng đau đớn.

Chỉ có Tổng Dao trốn ở góc phòng âm thầm vui mừng.

Tình cảnh này, người điều khiển chương trình nóng nảy, anh ta vốn mời Quý Thừa Xuyên lên đài là để thay đổi không khí, nào biết được biến khéo thành vụng, thiếu chút nữa khiến cục diện không thể vãn hồi.

Kết quả là, anh ta linh cơ khê động nói: “Quý tổng khôi ngô tuấn tú như vậy mà không phải độc thân, thật quá tổn thương lòng người! Tôi đề nghị, vì bù đắp tấm lòng của nhiều cô gái độc thân ở đây, anh nhất định phải tham gia trò chơi sau đây! Tôi nghĩ anh sẽ không cự tuyệt chứ?”

“Đương nhiên.” Tổng giám đại nhân hôm nay tâm tình có vẻ đặc biệt tốt, một câu đáp ứng yêu cầu của người điều khiển chương trình.

“Vây thật sự là quá tốt!” Người điều khiển chương trình nhẹ nhàng thờ ra, tuyên bố quy tắc trò chơi.

Trò chơi này tên gọi là “Vừa thấy đã yêu”, quy tắc trò chơi rất đơn giản, mời sáu đôi nam nữ lên đài, cùng nhau nhìn thẳng ánh mắt của đối phương, người điều khiển chương trình sẽ chọc cười, cũng làm một ít làm chuyện kỳ lạ, xem đôi nào có thể đến cuối cùng mà không cười sẽ chiến thắng.

Theo lời người điều khiển chương trình, cặp đôi chiến thắng sẽ được tặng một món quà thần bí có giá trị xa xỉ, nhưng mà điểm này cũng không hấp dẫn mọi người, sự chú ý của mọi người có lẽ đã bị Quý Thừa Xuyên hấp dẫn hết rồi.

Đây chính là một cơ hội cùng Tổng giám đốc đại nhân đối mặt nha, cho dù anh thật sự có đối tượng thì sao đâu? Ngô Ngạn Tổ đến con cũng đã có, nhưng cũng có ngàn vạn thiếu nữ sẵn lòng sinh con cho anh ta đấy thôi?

“Tôi tham gia!” “Chọn tôi!” “Tôi tôi tôi”...

Dưới đài một đám người sau tiếp nối người trước tự mình tiến cử, quả thực chẳng khác đại lễ tuyển phi là mấy.

Lập tức hôn lễ náo nhiệt hẳn lên, người điều khiển chương trình rất vui mừng, quay người để vấn đề khó này cho Quý Thừa Xuyên: “Quý tổng, nhiều mỹ nữ như vậy, tôi nhìn đến hoa mắt, không bằng chính anh chọn một?”

Dưới đài càng thêm phấn khởi rồi, tất cả các cô gái trong ánh mắt đều lộ ra niềm khao khát “xin được chọn”.

“Để cho tự tôi chọn, không khỏi quá bất công đối với bạn gái tôi, tôi nghĩ nên để quyền quyết định giao cho cô dâu, để cho cô ấy thay tôi quyết định đi.” Quý Thừa Xuyên bình tĩnh nói.

Tiểu long nữ đen mặt đứng bên cạnh, tổng giám đốc đại nhân cũng quá độc ác, đoạt hết danh tiếng không nói, lại ném củ khoai lang phồng tay này cho cô, nhưng mà xem bao tiền lì xì ở đằng kia, cô quyết định nhẫn nhịn, giả vờ không rõ sự tình nói: “Nếu Quý tổng đã xem trọng tôi như vậy, vậy thì tôi tự chủ trương để cơ hội tốt này cho phù dâu của tôi, vì hôn lễ của tôi cô ấy vất vả cả ngày, tôi thật sự rất cảm ơn cô ấy!” Nói xong, Tống Dao đang ngây người như phỗng bị kéo ra ngoài.

“Thật đáng tiếc!” Dưới đài thờ dài một trận, nhưng chuyện này so Quý Thừa Xuyên tự chọn người khiến cho mọi người dễ tiếp nhận hơn, dù sao là cô dâu, chọn người một nhà cũng là chuyện bình thường.

Sau đó, người điều khiển chương trình lại chọn lựa năm đôi nam nữ khác lên đài, bắt đầu trò chơi.

Nhìn người đàn ông đứng đối diện, Quý Thừa Xuyên đang cười, Tống Dao có chút cứng ngắc. Tuy cô không hy vọng Quý Thừa Xuyên cùng những cô gái khác đối mặt, nhưng bảo cô dưới ánh mắt của nhiều người cùng Tổng giám đốc đại nhân ngấm nghĩa lẫn nhau, tác động qua lại, quả thật là khó vô cùng.

Trong lúc cô rối rắm trong lòng, người điều khiển chương trình tuyên bố trò chơi bắt đầu.

Lập tức, mười hai ánh mắt đối mặt với nhau, một cặp mới bắt đầu được hai giây thì thua trận, đến một góc gào khóc. Người điều khiển chương trình tranh thủ thời gian để nói chuyện của mình, nói cái gì mà “Sớm biết hai người không có khả năng như vậy, không bằng để tôi mời hai người đàn ông đi lên.” Lời nói buồn cười, rất nhanh lại chọc cười vài cặp.

Trong cảnh vui chơi ồn ào, chỉ có Quý Thừa Xuyên cùng Tống Dao từ đầu đến cuối nhìn nhau, không có chút nào bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài.

Đúng vậy, lúc đầu, Tống Dao rất khân trương, nhưng ánh mắt Quý Thừa Xuyên tựa như có ma lực trấn tĩnh lòng người, dần dần xoa dịu nỗi bất an trong lòng cô.

Giờ phút này, nhìn chăm chú vào ánh mắt thâm thúy như đầm nước ấy, phảng phất đi vào thế giới chỉ có hai người bọn họ, trong đầu lần lượt hiện lên hình ảnh về anh, từ lúc gặp nhau, hiểu nhau, quen biết... trong nháy mắt đều tràn ngập cảm giác tuyệt vời không thể tưởng tượng nổi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, hiện trường hôn lễ vốn ồn ào dần dần yên tĩnh trở lại, không ít người nhìn ra điều kỳ lạ, mà ngay cả người điều khiển chương trình cũng có chút trở tay không kịp.

Khụ khụ... “Hai vị? Hai vị!”

Nhắc nhở tựa hồ không có ích, người điều khiển chương trình bất đắc dĩ sờ đầu: “Hai vị này có vẻ hơi nhập tâm, tôi thật ngại khi quấy rầy bọn họ.”

“Cô ấy là Tống Dao hả?” Dưới đài không biết ai hỏi một câu, lập tức, khách mời nhao nhao cả lên.

Rốt cục vẫn bị lộ sao? Nghe được tên của mình, Tống Dao lấy lại tinh thần, không biết làm sao lại cúi đầu.

Đúng lúc này, Quý Thừa Xuyên bỗng nhiên vươn tay, nâng mặt của cô, gần từng chữ: “Đừng sợ, nhìn anh.”

Âm thanh của anh trầm thấp, thần sắc chăm chú, ánh mắt như ẩn chứa sức mạnh khôn cùng, bốn mắt nhìn nhau ẩn chứa sự chấp nhất và kiên trì từng chút một truyền đến đối phương, im lặng nói cho cô: Không phải sợ, có anh ở đây, chúng ta cùng nhau đối mặt.

Thời gian dần trôi qua, tâm trạng của cô dần khôi phục, trong nội tâm cô rất rõ ràng, nếu như không phải người đàn ông trước mắt này kiên trì, cô vĩnh viễn không thể nào cùng anh đi tiếp một bước này, mãi mãi không cách nào nhận thức tình yêu kỳ diệu thế nào, mãi mãi sẽ không hiểu yêu một người là hạnh phúc dường nào.

Kỳ thật, tình yêu vốn là chuyện không thể nói lý, tại sao phải quan tâm đến cái nhìn của người khác? Khi còn bé, chúng ta ước mơ đến tình yêu, trưởng thành, rồi lại xì mũi coi thường, có đôi khi con người thật sự rất buồn cười, chúng ta cười nhạo và trốn tránh, hoàn toàn khác với giấc mộng lúc ban đầu kia.

Không phải là như vậy, không nên!

Thấy Tống Dao rốt cục lộ ra ánh mắt kiên định, Quý Thừa Xuyên cầm tay cô, tháo xuống mặt nạ trên mặt, đối mặt với đám người đang kinh ngạc khom người chào, nói: “Thật xin lỗi, trò chơi này là tôi ăn gian.”

Một viên đá kích thích ngàn tầng sóng, dưới đài lập tức một mảnh xôn xao, nhưng rất nhanh mọi người lại không hện mà cùng dừng nói chuyện với nhau, vểnh tai chờ nghe đoạn sau.

Quý Thừa Xuyên không tiếp tục nói, mà là đưa ánh mắt về phía Tống Dao, giờ phút này anh không mang mặt nạ, khuôn mặt anh tuấn lộ ra dưới ánh đèn sân khấu, ánh mắt thâm thúy mang theo sự kiên định. Tống Dao hiểu ý của anh, gật đầu, hít sâu, đi về phía trước một bước, giơ tay lên, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi kéo mặt nạ xuống.

Đây là một quyết định khó khăn, cho tới khi tay cô đụng đến mặt nạ, ngón tay run rẩy kịch liệt.

Cảm nhận được sự căng thẳng của Tống Dao, Quý Thừa Xuyên liền nắm chặt tay cô, chỉ có hai người hiểu, đây là sự an ủi thầm lặng, so với thiên ngôn vạn ngữ càng có sức mạnh hơn, sau đó Tống Dao không còn run

nữa, kéo mặt nạ xuống, phơi bày khuôn mặt thật dưới ánh mắt của tất cả mọi người.

Trong chốc lát, sự yên tĩnh của khán đài bị phá vỡ, vang lên từng đợt bàn tán: “Thật sự là cô ta!”, “Bọn họ thật sự bên nhau đó à?”, “Cô ta là ai thế?” ...

Tống Dao chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày có thể坦然 đối mặt với tình cảnh như bây giờ, tất cả là vì có Quý Thừa Xuyên đứng bên cạnh. Giờ phút này, thân hình cao ngất của người đàn ông mang đến cảm giác an toàn, tay anh truyền đến sự ấm áp khiến nội tâm cô bình tĩnh, khiến cô không sợ hãi nữa.

Quý Thừa Xuyên nhìn cô, cầm micro lên lần nữa: “Tuy có không ít người đã biết cô ấy, nhưng lúc này tôi vẫn muốn chính thức giới thiệu một chút với mọi người, người đứng bên cạnh là bạn gái tôi, Tống Dao.”

Anh thừa nhận, dưới đài tiếp tục xôn xao.

“Chúng tôi bên nhau không hẳn là lâu, nhưng tôi rất yêu cô ấy.” Đây là câu nói thứ hai của anh, làm cho người khác sợ hãi thán phục, đừng nói là khách mời dưới đài, ngay cả Tống Dao cũng sững sờ.

“Trước kia, tôi không rõ rất yêu là yêu nhiều bao nhiêu, cho đến lúc tập đoàn lâm vào nguy cơ, tôi thức trắng suốt ba đêm, nhắm mắt lại người thứ nhất nghĩ đến chính là cô ấy, tôi mới phát hiện mình yêu cô ấy nhiều đến nhường nào, cô ấy đã cho tôi lý do để tiếp tục kiên trì.” Anh dừng lại một chút, đưa mắt nhìn sang Tống Dao, thâm tình nói, “Cám ơn em, đã luôn ở bên anh.”

Tay Tống Dao run rẩy lần nữa, lần này không phải vì khẩn trương, mà vì cảm động, cô không ngờ tổng giám đốc đại nhân sẽ nói với cô những lời này trước mặt nhiều người như vậy, hoàn toàn lật đổ hình tượng lạnh lùng vô tình của anh.

Cùng lúc đó, mọi người dưới đài rơi vào trầm tư, mặc dù họ không hiểu rõ đoạn tình cảm này, nhưng Quý Thừa Xuyên đã nói như vậy, không thể nghi ngờ đã khẳng định vai trò của Tống Dao. Cô cho anh động lực kiên trì, khiến cho tập đoàn Thừa Thiên trong lúc nguy cơ kia không bị sụp đổ, cuối cùng bảo vệ bát cơm của tất cả mọi người ở đây .

Nhưng Quý Thừa Xuyên cũng không cho mọi người quá nhiều thời gian suy nghĩ, một lát sau, anh mở miệng lần nữa: “Có một câu tôi chưa từng nói với cô ấy, nhân cơ hội này tôi muốn mọi người làm chứng, Dao Dao, em có đồng ý lấy anh không?” Trong khi nói, anh lấy ra một cái hộp nhung đỏ, quỳ một chân trên đất, đưa tới trước mặt Tống Dao.

Đây là... Cầu hôn!!!

Hiện trường tiếp tục sôi trào, Tống Dao chấn kinh rồi, ai cũng không ngờ Quý Thừa Xuyên lại quyết định nhanh chóng như thế, vừa nói có bạn gái xong thì lập tức tỏ tình, vừa tỏ tình xong lại nhanh chóng cầu hôn, hoàn toàn không có chút thời gian nào để mọi người lấy lại tinh thần.

Cho dù là vậy, mọi người cũng không tìm ra lý do nào để không chúc phúc cho bọn họ, dù sao giờ khắc này người cầu hôn trên đài là Quý Thừa Xuyên, là linh hồn của toàn bộ tập đoàn, là người lãnh tụ tinh thần của tập đoàn Thừa Thiên. Anh đã tạo nên kỳ tích, khiến tập đoàn Thừa Thiên bên bờ vực phá sản hồi sinh, anh từng tuyên bố với toàn thế giới, Thừa Thiên sẽ không sụp đổ, anh đã dẫn dắt các công nhân viên vượt qua cửa ải khó khăn, tương lai anh còn có thể khiến tập đoàn Thừa Thiên càng huy hoàng hơn.

Vô số sự thật chứng minh, anh kiên trì nhất định có thể thành công, anh lựa chọn nhất định là đúng đắn, người anh yêu nhất định sẽ không sai!

“Đồng ý đi!” Tiểu long nữ hô lớn một tiếng.

“Mau đồng ý với anh ta, đồ ngốc!” Thâm Song Song cũng không để lỡ cơ hội này.

“Đừng do dự, tận dụng thời cơ chứ!” Người điều khiển chương trình cũng thúc giục.

“Đúng, mau đồng ý đi!”, “Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!” ... Nhanh chóng, ngày càng nhiều người bị ảnh hưởng bởi khung cảnh này, từng người từng người vốn trưng vẻ mặt khiếp sợ khoảnh khắc này đều bị lây nhiễm niềm hân hoan, đó là sự khẳng định lớn nhất đối với tình cảm của họ.

Trước tình huống đó, Tống Dao cũng không kiềm được, che miệng lại, nước mắt tràn mi.

Cô cho rằng mình có thể dũng cảm đứng ra, thừa nhận tình cảm của mình đã là việc rất không dễ dàng, cũng không dám mong mọi điều gì, vậy mà có thể được nhiều người tán thành như vậy, mà tất cả đều vì Quý Thừa Xuyên, tình yêu của người đàn ông này là như vậy - nồng nhiệt mà kiên định, làm cho cô không tìm ra bất cứ lý do nào để cự tuyệt.

“Em đồng ý.” Tống Dao run giọng trả lời.

Ngay lúc đó, Quý Thừa Xuyên lấy ra nhẫn kim cương, cầm tín vật tượng trưng cho sự ràng buộc cả đời kia, không chút do dự đeo vào ngón áp út của Tống Dao.

Bối cảnh ngọt ngào, đèn sân khấu biến đổi ảo diệu, kim cương trên tay Tống Dao phát ra ánh sáng chói mắt, đây là nơi tình yêu chiếu sáng, đoạn đường yêu nhau ấy, có khổ, có ngọt, có nước mắt cũng có nụ cười.

Tiểu long nữ dẫn đầu vỗ tay chúc mừng, sau đó là Chư Cát Tuấn, Thẩm Song Song, Khương Nam Hiên, Thịnh Tư Kỳ, Tống Linh, nữ vương đại nhân, chị Viện, người điều khiển chương trình, chú bảo vệ... Càng ngày càng nhiều người vỗ tay, biểu đạt sự chúc phúc đối với tình yêu chân thành này.

“Anh yêu em.” Quý Thừa Xuyên đứng lên, nhìn Tống Dao nói.

“Em cũng yêu anh.” Cô lau giọt lệ trên khóe mắt, thấp giọng nói,
“Còn nữa, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh cái gì?”

“Cảm ơn anh đã yêu em.”

“Đồ ngốc.” Anh mỉm cười, nghiêng người, hôn lên môi cô.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, kéo dài mãi trong lễ đường như lời chúc phúc đẹp nhất cho cặp đôi yêu nhau, cầu nguyện cho bọn họ mãi mãi hạnh phúc.

Kính chúc mọi người được hạnh phúc, cảm ơn!

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)